

Патриша Грасо

**ХУБАВА КАТО
ПЕПЕРУДА**

ПАТРИЩА ГРАСО
ХУБАВА КАТО ПЕПЕРУДА

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

С цялото си сърце Блайт копнее за нежността на своя съпруг Роджър Дебре, граф Итън. Но тя добре знае, че може да стопли изстиналото му сърце само с търпение и нежност.

И се случва така, че успява да го отърве от бесилката, на която е трябвало да увисне заради убийството на брат си. Но графът е като обсебен от мисълта да намери истинския убиец, дори ако за това трябва да плати висока цена — своето семейно щастие...

ПРОЛОГ

Лондон, 1589 г.

Винаги я бе обичал.

А тя му се усмихваше. Дори от това разстояние лъчезарната ѝ усмивка стопляше сърцето му. Както винаги.

Откакто преди тринадесет години се бе появила в живота му, Роджър гледаше на нея като на сестрата за която винаги бе мечтал, и се чувстваше призван да бъде неин закрилник. Тя отвърщаше на симпатиите му с детинско възхищение.

Роджър Дебре стоеше насред цъфтящата с цялото си лятно великолепие градина на граф Базилдън и се взираше в момичето, което седеше на една каменна пейка в сянката на плачещата върба в другия край на моравата. В клоните на върбата шумолеше лек бриз. Роджър остана за миг неподвижен, за да се наслади на женствената безметежност на момичето. Винаги му бе приличала на някоя нежна неуловима пеперуда. Неговата Психе, както гърците толкова удачно наричали пеперудата и душата.

Междувременно тя бе навършила тринадесет. *Вече не е дете* — помисли си Роджър. Съвсем скоро щеше да стане жена, и тогава към Деврьо Хаус на тълпи щяха да заприичдат млади мъже, желаещи да опитат късмета си и да я ухаждат.

Роджър Дебре, граф Идън и вторият по богатство мъж в Англия, можеше да си купи всичко, което пожелаеше. Още от мига на първата им среща, седящото под върбата момиче веднъж и завинаги бе спечелило сърцето му. Но най-много от всичко Роджър бе завладян от безусловното признание, което се четеше в лъчезарната ѝ усмивка.

Младият мъж с нежелание сложи край на този миг и бавно се запъти към нея през моравата. Той се възхищаваше на градината на графа — един истински земен рай. Грижливо подрязаният жив плет от мащерка, мирта и великденче бе оформен в сложни фигури, които контрастираха с цветните петна от лавандула и седефче, а между редиците от дъбове се простираше идеално поддържана моравата.

Червени рози, лилави челебитки и сини незабравки цъфтяха в пищна смесица от цветове. И все пак красотата на природата бледнееше пред тази на момичето, което седеше на пейката под върбата.

Докато я наблюдаваше, Роджър откри напъпващата женственост под почти детинската ѝ невинност. Завинаги щеше да съхрани този миг в най-съкровеното кътче на душата си. Възнамеряваше да поднесе на малката си пеперудка подаръка за рождения ѝ ден и да сподели с нея щастливата новина за своя годеж. Изгаряше от нетърпение да види реакцията ѝ.

Забеляза как накланя глава на една страна, сякаш бе учудена от това, че той не се приближава. Не можа да устои на усмивката ѝ и сякаш привлечен от магическа сила се приближи към нея.

— Знаех, че ще дойдете — рече тя, поглеждайки го с пленителните си виолетови очи.

— Госпожице Блайт, дори и най-красивото цвете в градината на баща ви бледнее пред необикновената ви красота — Роджър целуна протегнатата ѝ ръка според етикета.

Комплиментът му, изглежда, ѝ бе допаднал. Дори много. Не искаше да разваля мига с досадно мърморене, но реши при пръв удобен случай да ѝ обясни какви коварни ласкатели можеха да бъдат мъжете.

— Как е гордият орел на Елизабет? — попита тя, намеквайки за прозвището, което му бе дала кралицата.

— Лъчезарната ви усмивка прави деня ми по-ведър — отвърна Роджър. След това я подразни: — Откъде знаехте, че ще ви посетя? Да не би да сте някоя циганка, която може да предсказва бъдещето?

— Ласкаете ме, сър — тя отметна глава назад, за да го изгледа от главата до петите, тъй като със своите метър и осемдесет и пет той я надвишаваше поне с тридесетина сантиметра. — Никога не забравяте рождения ми ден.

— Днес е рожденият ви ден? — Роджър имитира смущение, а сините му очи се разшириха от изумление. — О небеса, как можах да забравя едно толкова значимо събитие?

Блайт се засмя толкова мелодично, че смехът ѝ му напомни песента на някоя пойна птица.

— Седнете до мен — покани го тя, хвърляйки му кокетен поглед изпод гъстите си черни мигли.

Роджър се ухили. Знаеше, че тя бе решена да изпробва върху него целия си чар, но това ни най-малко не го смущаваше.

Той седна до нея и протегна дългите си крака, наблюдавайки крадешком изящния ѝ профил. Катраненочерната ѝ коса и пленителни виолетови очи, заедно със сочните устни и малкия правилен нос, бяха в състояние да привлекат вниманието на всеки мъж, а лекото ухание на рози, което се носеше от нея, възбуждаше сетивата му.

Не ще и дума, Блайт бе истинска красавица. Роджър бе готов да убие всеки безсрамен хлапак, дръзнал да си играе със сърцето ѝ.

— Нали няма да ме карате да чакам подаръка си цял ден? — попита Блайт и му хвърли поглед, който трябваше да бъде изкусителен.

Роджър за малко не се засмя, но вместо това на лицето му се появи подобаващото неодобрително изражение. Той я смъмри:

— Скъпа Психе, невъздържаността не подхожда на една дама.

— Психе?

— Психе е гръцката дума за пеперуда, на каквато винаги сте ми приличали — една красива, неуловима пеперуда.

— Психе означава още и душа — добави тя с двусмислена усмивка.

Думите ѝ го изненадаха, макар че би трябвало да е подготвен за тях. Ричард Деврьо, граф Базилдън, настояваше дъщерите му да получат същото образование, каквото и синът му.

— И с гръцкия ли се справяте така добре, както с математиката? — подразни я той.

— Говоря гръцки също толкова свободно, колкото Архимед — отвърна тя. — Всъщност аз го познавах. В един друг живот, разбира се.

Роджър се засмя наум.

— Понякога говорите най-странните неща, които са чували ушите ми.

Блайт се вкопчи в ръката му.

— Отгатнете какво ми подари татко за рождения ден — рече тя, а виолетовите ѝ очи заблестяха от неприкрито вълнение.

Неподправената ѝ радост го омагьосваше.

— Бижу?

Блайт поклати глава.

— Нов кон?

Отново поклащане на глава.

— Предавам се — усмихнато каза Роджър. — Какво ви подари баща ви?

— Един чудесен кораб — отвърна Блайт и затвори очи, съвършено имитирайки прехласване.

— Кораб! — Роджър не повярва на ушите си. За какво му е на едно момиче кораб?

— Татко ми подари един кораб и контрола върху износа на вълна и зърно, при условие че ежеседмично го информирам как вървят сделките. Нарекох кораба си „Паралд“ в чест на древния източен Бог. Татко казва, че ако сделките носят печалба, за моя следващ рожден ден ще ми подари още един кораб.

Роджър я погледна, мръщейки чело. Сделките бяха мъжка територия. Какво си въобразяваше Девръо? Колко ли семейства щяха да гладуват, в случай че малката не се справеше?

— Нещо не е наред ли?

Доловил нотката на колебание в гласа ѝ, Роджър я потупа утешително по дланта и я увери:

— Просто съм изненадан от подаръка на баща ви.

Блайт го дари с кокетна усмивка:

— Сигурна съм, че вашият подарък ще ми хареса още повече. Искам да кажа, ако изобщо ми го дадете...

Роджър ѝ намигна и извади от джоба си правоъгълна кутия.

— Честит рожден ден, малка пеперудке — каза той, след което ѝ подаде кутията, наведе се и благопристойно целуна момичето по бузата.

— Благодаря, милорд — по страните на Блайт изби деликатна руменина. Момичето прокара пръст по капака на кутийката, сякаш се наслаждаваше на предвкушаната радост и растящото любопитство.

— Отворете я — каза Роджър, наблюдавайки реакцията ѝ. Тази година бе надминал себе си.

Блайт отвори капака.

— Мили Боже — извика тя, изненадана от вида на прекрасната огърлица.

Върху черното кадифе блестеше инкрустиран със скъпоценни камъни кръст. Изработен от диаманти, той висеше на дебела златна верижка, в средата му имаше огромен рубин, а аметисти образуваха кръг около него.

— Това е бижу за кралица — каза Блайт и впери поглед в него. Очите ѝ имаха същия цвят като аметистите.

— Позволете — каза Роджър. Извади огърлицата от кутията и я окачи на врата на Блайт. Инкрустираният със скъпоценни камъни кръст легна над гърдите ѝ.

Момичето го докосна с дясната си ръка.

— А сега възнамерявате да ми говорите за женитба, права ли съм? — попита тя за негова най-голяма изненада.

— Откъде знаете?

— Женска интуиция.

— Тринадесетгодишна, а вече истинска дама? — докачи я Роджър.

Блайт го дари с многозначителна усмивка, после срамежливо сведе поглед. По страните ѝ изби руменина, докато го осведомяваше:

— Месечните ми неразположения вече започнаха, което означава, че вече съм жена.

Роджър изпита непреодолимо желание да се разсмее, но успя да се овладее. Той стана от пейката, отдалечи се няколко крачки и погледна по посока на Девръо Хаус.

— Госпожица Дарнел прие предложението ми за женитба — обясни той. — Тя е вътре и разговаря с родителите ви.

— Дарнел Хауърд? — едва чуто повтори Блайт.

Доловил изненадата в гласа ѝ, Роджър се извърна и забележа внезапната промяна в държанието ѝ. Само преди миг тя бе щастлива като пърхаща из райската градина пеперуда, а сега сълзите застрашително напиреха в очите ѝ. О небеса, какво трябваше да стори, ако Блайт се разплачеше?

— Не можете да се ожените за Дарнел Хауърд — извика тя. — Аз ви обичам.

Смутен и занемял от изненада, Роджър се взираше в очарователното ѝ лице, по което се четеше неописуема болка. Познаваше Блайт още от люлката, но никога досега не я бе виждал такава. Как бе могъл да не забележи увлечението на момичето?

Блайт се изправи и пристъпи към него.

— Винаги съм ви обичала — обясни му тя, а в очите ѝ блестяха сълзи.

Роджър преглътна неволно, защото в гърлото му бе заседнала буца.

— Аз съм мъж на двадесет и пет години — внимателно поде той, — а вие сте още дете.

Блайт отстъпи крачка назад като ударена. Сега изящните ѝ черти изразяваха смесица от гняв и болка.

— На петия ми рожден ден ми обещахте да ме чакате, докато порасна — припомни му тя. — Обещахте да се ожените за мен.

— Това бе шега — със свито сърце отвърна Роджър. — Просто думи, които трябваше да зарадват едно мило дете.

Искреното му обяснение накара Блайт да се вцепени.

— Никога няма да ви простя, че излъгахте доверието ми — каза тя с режещ глас и му обърна гръб.

— Блайт, аз те обичам така, както брат обича любимата си сестра... Като чичо... — Роджър замълча, защото чувстваше, че не биваше да изрича тези думи. Той трескаво се опитваше да измисли нещо утешително и вдигна поглед към небето. Безоблачно допреди миг, то бе притъмняло. Един неочакван порив на вятъра разклати клоните на върбата.

— Малката ми, никога не бих ти причинил болка умишлено — опита да се оправдае Роджър.

Блайт се извърна и го помоли така, както можеше само едно тринадесетгодишно момиче:

— Тогава отпратете онази жена и се оженете за мен.

— Но аз я обичам — настоя Роджър, като смутено прекара пръсти през косата си. Как да я накара да разбере?

— Дарнел Хауърд не ви заслужава — извика Блайт. Гласът ѝ трепереше от обзелото я вълнение.

Роджър осъзна, че разговорът се изплъзва от контрола му и реши да не продължава този спор. Лицето му придоби строго изражение.

— Аз обичам Дарнел Хауърд и през октомври ще се оженя за нея.

— И ще съжалявате за това до края на дните си — Блайт запрати по него празната кутия, която все още държеше в ръка, и го уцели по лявата буза. След това му обърна гръб и се втурна към кея на баща си.

Роджър почувства сърцето му да се свива. То го болеше повече от нараненото лице. Докато я гледаше да се отдалечава, го връхлетя

болезненото усещане за непоправима загуба.

Тя никога нямаше да му прости, че я е отблъснал. И никога повече нямаше да му се усмихва така лъчезарно. Знаеше го с такава сигурност, с каквато знаеше, че проклетата рана на лицето му кърви.

Той извади от джоба си носна кърпичка и я притисна към кървящата си буза. Неочакван порив на идващия откъм Темза вятър разклати клоните на върбата и един от тях удари Роджър. Младият мъж вдигна поглед и забеляза заплашително смрачилото се следобедно небе. След това бавно и уморено се отпрати по моравата към господарската къща.

Бореца се със сълзите, Блайт спря на ръба на кея, току до самата Темза. Тя затвори очи и въздъхна дълбоко.

Единственият мъж, когото някога бе обичала, щеше да се жени за друга.

Как щеше да живее без него? Как щеше да понася близостта му с ясното съзнание, че той принадлежи на друга? Но от друга страна, как би могла да преживее и ден, без да види толкова скъпото ѝ лице?

Блайт се обърна и видя Роджър да се отдалечава по посока на къщата. Друидският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че са родени един за друг. Как бе възможно да е толкова сляп? След като се бяха обичали в много предишни животи, великата Богиня Майка отново бе свързала съдбите им.

Когато Роджър изчезна в къщата, Блайт протегна ръце в мълчалива молитва, а очите ѝ се напълниха с горещи сълзи. Облаците над нея се сгъстяваха все повече, а вятърът набираше сила.

Мъжът, когото обичаше от началото на времената, обичаше друга жена.

Тя изхлипа. След това още веднъж. Остави се на болката, сведе глава и заплака за онова, което бе изгубила.

— Не плачи, сестричке — каза един познат глас, — иначе ще завали.

Момичето вдигна поглед и през булото от сълзи видя Блис. Сестра ѝ докосна ръката ѝ и Блайт измъчено се усмихна.

— От време на време е необходимо да поплачем, за да прочистим душите си — рече Блайт и взе дланта на сестра си в своите.

Блис вдигна поглед към заплашителните облаци и предложи:

— Тогава нека седнем под върбата. Клоните ѝ ще ни пазят от стихииите.

Хванати за ръце, двете момичета се отправиха към върбата. Блайт стъпи на каменната пейка и се покатери на дървото, след което помогна на сестра си да стори същото. Момичетата се настаниха удобно и започнаха да наблюдават къщата през люлеещите се клони. В този момент сър Роджър помагаше на госпожица Дарнел да се качи на коня си пред погледите на стоящите наблизо граф Ричард и лейди Кийли.

Блайт докосна с показалеца на дясната си ръка най-напред сърцето, а след това устните си и прошепна:

— О, ти, стара върба, впила корени в старата земя, по-стара отколкото мога да изрека с думи, дай ми силата си — след това посочи с пръст седящата на коня красавица.

Неочаквано над градината се изви вихрушка. Черни, облаци надвиснаха ниско над земята и от тях плисна дъжд.

Госпожица Дарнел извика изненадано и вдигна качулката на дъждобрана си, докато сър Роджър се качваше на седлото. Граф и графиня Базилдън припряно потърсиха спасение в Деврьо Хаус.

— Ти ли го направи?

Блайт се усмихна криво и кимна. Блис изхихика и плесна с ръце от радост.

— Госпожица Дарнел изглеждаше като мокра кокошка. Но ми се струва, че мама няма да одобри употребата на необикновената ти дарба за такава дреболия.

Блайт затвори очи за миг и прошепна:

— Благодаря, о, чудна върба, че ми даде силата си.

Десет минути по-късно дъждът изненадващо спря, а след още пет минути момичетата видяха майка си, която приближаваше по моравата.

— Ето я, идва — припряно рече Блис и хвърли на сестра си поглед, който трябваше да означава нещо като „Не ти ли казах?“.

Блайт преглътна нервно. Майка ѝ не изглеждаше особено щастлива.

— Слизайте! — след като момичетата се озоваха на земята, лейди Кийли се обърна към по-малката си дъщеря и ѝ нареди: — Бих

искала да поговоря насаме със сестра ти. Прибирай се вкъщи.

— Винаги, когато стане интересно, ме отпращате — оплака се Блис, но се запъти към къщата, без да чака повторна покана.

— Ако използваш дарбата си толкова безогледно, със сигурност ще разгневиш богинята — каза лейди Кийли, обръщайки се към по-голямата си дъщеря.

— Наистина съжалявам — извини се Блайт. — Но Роджър... — думите ѝ бяха заглушени от риданието, което момичето не можеше да сдържа повече.

Лейди Кийли седна на каменната пейка под върбата и рече:

— Ела тук, скъпа.

Блайт седна до нея и положи глава на рамото на майка си.

— Каза, че Роджър ще бъде мой — изхлипа тя. — Че съдбата ни била написана в свещените камъни. Не знаеше ли, че ще стане така?

— Да си друид, означава да знаеш — каза лейди Кийли и повдигна брадичката на дъщеря си. — В мига на твоето зачеване вятърът ми прошепна предопределението ти. То се казва Роджър Дебре. Довери ми се, скъпа, видях го.

На лицето на Блайт трепна несигурна усмивка. Тя се доверяваше на майка си във всичко, но не бе очаквала, че Дарнел Хауърд ще спечели сърцето на Роджър преди нея.

— Моля те, разкажи ми историята още веднъж — каза Блайт.

— Някога, много отдавна всички крилати същества се събрали — усмихнато поде Кийли — и решили господар на всички същества с крила, било то птици или насекоми, да стане онзи, който се издигне най-високо в небето. Величественият орел, разбира се, веднага взел преднина и полетял към слънцето. Той се издигнал високо над останалите и се обявил за техен господар. Една умна пеперуда, която се била скрила в перата на орела, неочаквано изникнала изпод крилата му. Тя се издигнала няколко сантиметра над орела и изписукала: „Крилати твари, погледнете насам и вижте своята кралица.“ Несвикнала обаче да лети толкова високо, пеперудата започнала да пада. Орелът бил развеселен от женската ѝ хитрост. Той протегнал криле и я спасил от смърт.

— А след това орелът и пеперудата станали господари на крилатите твари — добави Блайт, която знаеше историята наизуст.

— Оттогава насетне величественият орел и неговата умна пеперуда — неговата душа — често можели да бъдат видени да се реят високо над хоризонта.

— Роджър е гордият орел на кралицата, а ти си неговата умна пеперуда — завърши историята лейди Кийли. Блайт не можа да не се усмихне. — Имам подарък за теб, каза майка ѝ и бръкна в джоба си.

— Прекрасна е — възкликна Блайт, разглеждайки златната халка, която бе поставила на десния ѝ показалец. Върху гладката повърхност на халката бе гравирани кацнала на крилото на орел пеперуда.

— Двамата заедно, Роджър и ти, ще се издигнете до рая и още по-високо — каза лейди Кийли. — Не се тревожи заради Дарнел Хауърд.

— Обичам те — рече Блайт и прегърна майка си.

— И аз те обичам, съкровище.

Лейди Кийли забеляза диамантения кръст, който носеше дъщеря ѝ. Тя го обърна и като видя гравираното на гърба му, се усмихна.

— Ето доказателството за думите ми — рече графинята.

Блайт прочете надписа: „Теб избрах“.

След това смутено попита:

— Защо Роджър е наредил да гравират тези думи на кръста, щом възнамерява да се ожени за Дарнел Хауърд?

— Неведоми са пътищата на богинята — отвърна лейди Кийли, свивайки рамене. — Винаги ѝ се доверявай и нито за миг не се съмнявай, че един ден сър Роджър ще бъде твой. С тези думи той е избрал пътя си в живота.

Блайт се усмихна. Отново се чувстваше щастлива. Мъжът, когото винаги бе обичала, щеше да ѝ принадлежи. Богинята бе свързала съдбите им.

— Освен в случай на нужда, не бива да използваш дарбата си, да предизвикваш стихии — със строг глас ѝ напомни лейди Кийли. — Ясно ли се изразих?

Блайт кимна.

— А да хвърляш кутията от подаръка в лицето на онзи, който ти го е подарил, е непростимо — допълни графинята. — Грях е да упражняваш насилие спрямо другите.

— Писмено ще се извиня на Роджър — обеща Блайт.

— Дай ми писмото, когато си готова. Ще го изпратя в Дебре Хаус — рече лейди Кийли и стана от каменната пейка. Тя направи малка пауза, след което добави: — Ще видиш Роджър отново едва когато дойде мигът пеперудата да кацне върху крилото на орела.

Поставила едната си длан върху диамантения кръст, Блайт проследи с поглед майка си, която се отпрати към къщата. В душата ѝ покълваше нова надежда. Роджър щеше да ѝ принадлежи. Чувстваше го със зараждащия се в нея друидски инстинкт.

Теб избрах.

Тези думи на вечна любов отекваха в сърцето, в мислите и в душата ѝ.

Блайт се усмихна. Да, орелът на кралицата и неговата пеперуда — неговата душа — щяха да се издигнат до рая и дори още по-високо. Майка ѝ го бе видяла, а каквото видеше майка ѝ, непременно се случваше. Винаги.

Вятърът в бащината ѝ градина се бе превърнал в лек галещ бриз, а слънцето надничаше иззад облаците.

Блайт отново бе щастлива.

1

Април 1594 г.

Прашен и уморен, Роджър Дебре отвори вратата към стаята си и влезе. Пътуването до родовото имение на предците му Идън Корт се оказа дълго и уморително, но успя да се завърне навреме, за да присъства на празненството по случай деня на свети Джордж в Уайтхол Палас. Сега имаше нужда от едно силно питие и гореща баня, после можеше да се покаже пред света.

— Вече се върна? — попита тъмнокосата красавица, която се любуваше на отражението си в огледалото.

Роджър захвърли шапката си и ѝ хвърли бегъл поглед, без да отговори. Вместо това прекоси стаята, приближи се към масата и си наля чаша уиски, сетне изпи на един дъх кехлибарената течност. Наля си още веднъж и се обърна, за да погледне жена си. Тя сякаш бе неспособна да се откъсне от безупречното си отражение в огледалото.

— Обзалагам се, че никой не е изминавал по-бързо пътя от Уинчестър дотук — рече Дарнел, без да го удостои дори и с поглед. — Може би Елизабет трябва да ти даде орден.

— Съжалявам, ако съм те разочаровал — отвърна Роджър и мълчаливо вдигна тост насреща ѝ. — Двамата с настоящия ти любовник ще трябва да си намерите друго гнезденце за тазвечерната си среща.

Дарнел Дебре се усмихна самодоволно и насочи вниманието си към камериерката, която държеше пред нея отворена кутия с бижута. И извади една диамантена огърлица, поднесе я за миг към деколтето си, след което небрежно я захвърли обратно. Сега цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху бижутата, сякаш сигурността на кралството зависеше от това, коя огърлица ще сложи. Накрая се спря на едно диамантено колие.

— Бих искал да се изкъпя и преоблека — каза Роджър. — Отпрати момичето.

— Остави ни сами — освободи камериерката си Дарнел.

— Да ви чакам ли, милейди?

Дарнел изпитателно погледна Роджър, преди да отговори:

— Не, довечера ще се прибера късно.

Камериерката направи едва забележим реверанс и напусна стаята. Вратата се затвори след нея.

Роджър съблече връхната си дреха и я хвърли настрана. След това спря, за да погледне жена си, която довършваше тоалета си.

Някога я обичах повече от живота си — помисли с горчивина. Колко невероятно наивен се бе оказал. След като бе заченала дете от Роджър, Дарнел се омъжи за него заради парите му, въвличайки го във фиаското, наречено брак. И което бе още по-лошо, любовните й похождения заплашваха да опетнят уважаваното име Дебре.

— Деколтетото на тази рокля е прекалено дълбоко дори за нравите в двора на Елизабет — забеляза Роджър. — Да не би тази вечер да възнамеряваш да удовлетвориш любопитството на придворните?

— Не бъди толкова праволинеен — изпуфтя Дарнел. — Освен това наистина ли те интересува как съм облечена?

— Някога ме интересуваше — каза Роджър и устоя на погледа на тъмните й очи, които го наблюдаваха от огледалото.

— Пфу! Толкова много те интересуваше, че накара златаря да гравира на годежния ми пръстен най-романтичното посвещение, което съм виждала: „На моята най-добра приятелка“ — отвърна Дарнел, без да се трогне от прозвучалото в гласа му съжаление.

Роджър се усмихна тъжно.

— Вече най-малко хиляда пъти съм ти обяснявал, че златарят беше обърнал пръстена ти с подаръка за Блайт Деврьо. Освен това оттогава съм ти купил стотици други пръстени.

— Обясненията ти са излишни.

— Да, така изглежда.

Дарнел се извърна рязко, прекоси стаята и застана пред него.

— Не си ме докосвал от години — рече тя с обвинителна нотка в гласа.

— Винаги съм предпочитал по-малко оживените улици — отвърна Роджър. Гласът му бе умишлено студен, а очите му не се откъсваха от дръзкото деколте на роклята, което почти напълно откриваше пищните й гърди.

Дарнел замахна, за да го зашлеви. Със светкавично движение Роджър я сграбчи за китката и я дръпна към себе си.

— Не ме принуждавай да стигам до крайности — предупреди я той.

— Спести ми заплахите си — каза Дарнел с режещ глас и устоя на погледа му. — Всеки от придворните мисли за теб като за опасния орел на кралицата, винаги готов да посрещне изненадите, но аз те познавам по-добре и зная, че не можеш да нараниш и мравка.

— При определени обстоятелства всеки от нас е способен да извърши насилие — парира Роджър, но пусна китката ѝ и скръсти ръце на гърдите си, за да не я удари.

Дарнел се ухили подигравателно и му хвърли един поглед, който трябваше да означава „Не ти ли казах?“. Тя се отдалечи в другия край на стаята.

— Миранда и госпожица Хартуел се чувстват чудесно в Идън Корт — каза Роджър спокойно. — Миранда с нетърпение очаква лятото, което ще прекараме заедно в Уинчестър... като истинско семейство.

Дарнел го погледна безизразно.

— Спомняш ли си за дъщеря ни Миранда? — попита той.

— Няма да прекарам лятото в Уинчестър — осведоми го тя. — Реших да съпровозя кралицата на лятното ѝ пътешествие.

— От деня на раждането на Миранда почти не си я виждала — каза Роджър. — Ще прекараш лятото с нея в Идън Корт.

— Не вярвам — отвърна Дарнел. — Може би догодина.

— И кой е щастливецът в момента? — попита Роджър. — Едуардъо Вер? Дъдли Марджълин? Някой от братята ми?

— Всеки от тях би бил за предпочитане пред теб — отвърна Дарнел. — Истинската дама се отличава с дискретност, знаеш ли?

— Ти не си дама — рече Роджър.

Тази обида, която бе израз на отчаянието и безсилието му, накара Дарнел да се усмихне.

— Да не искаш да кажеш, че ти нямаш любовница?

— Аз все пак не съм светец — призна Роджър. — Въпреки това трябва да се примириш с мисълта, че ще прекараш лятото с Миранда и с мен в Уинчестър. Аз също живея тук, при двора, и все пак успявам да виждам дъщеря ни пет пъти в седмицата. Ти за сетен път я разочарова.

Единственото приемливо извинение за твоето отсъствие би била преждевременната ти кончина.

— Току-що ти казах, че ще взема участие в лятното пътешествие на кралицата — рече Дарнел. — Моята дъщеря ще разбере това.

Странният, почти тайнствен тон, с който бяха изречени последните думи, накара Роджър да застане нащрек. Той прекоси стаята, сграбчи жена си за ръката и я извърна с лице към бебе си.

— Какво искаш да кажеш с това моята дъщеря?

Дарнел се усмихна. Изглеждаше доволна, че е разрушила стената на безразличие, зад която мъжът ѝ криеше чувствата си.

— Миранда е моя дъщеря, защото е излязла от моето тяло. А що се отнася до баща ѝ... — тя сви рамене — ... вече бях бременна, когато се оженихме. Би могла да е дъщеря и на някой друг.

— Лъжкия — гневно извика Роджър.

— Така ли мислиш?

С едно импулсивно движение Роджър я стисна за гърлото. Колко лесно можеше да прогони живота от това измамно тяло.

— Не си струва да умра на бесилото заради теб — рече Роджър. — Миранда прилича на мен. Признай, че би искала да оскверниш обичта ми към нея. Толкова много ме мразиш, че не можеш да понесеш, че дъщеря ми ме обича. Тя щеше да обича и теб, ако ѝ обръщаше малко повече внимание.

— В едно си прав — аз наистина те мразя — след тези думи Дарнел се отправи към вратата. — Не ме чакай, скъпи съпруге. Възнамерявам да танцувам през цялата нощ.

— В леглото ли? — грубо рече той.

Дарнел му хвърли изпепеляващ поглед. Вратата се затръшна след нея.

Роджър си наля още едно уиски. Вдигна тост към някакъв въображаем събеседник и промърмори:

— Ако можеше тази курва веднъж завинаги да изчезне от живота ми.

Час по-късно Роджър прекрачи прага на голямата зала за аудиенции на кралицата. В единия край на огромното правоъгълно помещение стояха най-добрите музиканти на цяла Англия, които свиреха на всевъзможни инструменти. До стената в противоположния край на залата в едно кресло върху малък, покрит с ориенталски

килими подиум, седеше кралица Елизабет. Средата на помещението бе запазена за танци.

Благородниците носеха дрехи и аксесоари от златен бродат, синя коприна или кафяво-червено кадифе. От ушите им висяха обици от злато и скъпоценни камъни, а по лицата на някои от тях имаше руж. Придворните дами носеха рокли със скандално дълбоки деколтета и бяха накичили по себе си всичките бижута, които притежаваха.

Сред цялото това пъстро множество облеченият изцяло в черно Роджър приличаше на някоя граблива птица сред ято пауни. Той обходи с поглед присъстващите и откри единствения човек в залата, който подобно на него бе облечен изцяло в черно — Ричард Деврьо. Графът разговаряше със съпругата си, лейди Кийли.

Роджър вдигна ръка за поздрав и си запроправя път към тях. Едва бе направил пет крачки, когато усети върху ръката си нечия длан.

Роджър вдигна поглед към пищната червенокоса красавица, неговата настояща любовница. Той я дари с пленителна усмивка, от която пулсът ѝ се учести.

— Добре дошъл в двора, милорд — поздрави го двадесет и двегодишната лейди Рода Белоуз.

— Благодаря, милейди — Роджър се наведе да целуне дланта ѝ, а след това закачливо попита: — Как е съпругът ви?

Лейди Рода му отвърна с котешка усмивка.

— Бедният Реджи толкова се умори днес, че реши да се оттегли — гласът ѝ се снижи до едва доловим шепот: — Бихме могли да се срещнем по-късно.

— Идвам направо от Уинчестър, за да видя красивото ви лице — меко каза Роджър. — За нещастие съм напълно изчерпан. Не бихме ли могли да се срещнем утре?

— Да, но никога няма да узнаете колко съм разочарована — отвърна лейди Рода.

— Сигурен съм, че моето разочарование е още по-голямо — увери я Роджър. — Но се боя, че умората би могла да ми изиграе лоша шега — той обходите поглед помещението и добави: — Бих желал да поговоря с Деврьо, преди да се оттегля. Ще ме извините ли?

— До утре — Рода се отдалечи.

Роджър отново си запроправя път към приятелите си, когато чу някой да го вика. Той се обърна по посока на гласа и видя Сара Ситуел

— другата си любовница — която се приближаваше към него. С русата си коса и сини очи лейди Сара изглеждаше удивително добре за тридесет и седемте си години, благодарение на което привличаше вниманието на много по-млади от нея мъже.

— Тази вечер сте очарователна — докато изричаше този комплимент, Роджър ѝ целуваше ръка. Сега той спря поглед върху деколтето на роклята ѝ, усмихна се и добави: — Кройката на тазвечерната ви рокля подчертава съвършенството на вашите прелестни гърди, милейди.

— Ще имате ли време днес за една интимна вечеря в стаята ми? — очевадно поласкана попита лейди Сара.

— Изкушението е огромно — отвърна Роджър. — За нещастие идвам направо от Уинчестър и единствената наслада, която мога да си позволя тази вечер, е прелестната гледка на вашето деколте. Не бихме ли могли да отложим вечерята за утре?

— Разбира се. Няма да сте приятна компания, ако непрекъснато се прозявате — отвърна лейди Сара.

— Милейди, тактичността ви може да бъде засенчена единствено от необикновената ви красота — рече Роджър.

— Искате ли да танцуваме?

— Утре, скъпа — той хвърли бегъл поглед по посока на граф Базилдън. — В момента бих искал да поговоря с Деврьо.

Лейди Сара кимна за довиждане.

— Тогава няма да ви задържам, сър.

Роджър още веднъж ѝ целуна ръка и се отдалечи, проправяйки си път към граф и графиня Базилдън, с надеждата, че няма да бъде спрял от никоя друга жена.

— Изглежда се радвате на голяма популярност сред дамите — подразни го лейди Кийли. — Още си спомням как като дванадесетгодишен паж си бяхте купили афродизиак.

— Не бих нарекъл тези жени дами — отвърна Роджър и се наведе, за да целуне ръка на графинята. След това разтърси ръката на графа и попита: — Как върви нашата „Левант Трейдинг Къмпани“?

— Процъфтява дори свръх очакванията — отвърна Ричард Деврьо. — Ще правите ли компания на Кийли, докато танцувам с кралицата?

— За мен е удоволствие — Роджър проследи с поглед отдалечаващия се граф и рече: — Изненадан съм да ви видя тук.

— Винаги присъствам на празника на свети Джордж — отвърна лейди Кийли. — Нещо като малка компенсация за това, че не вземам участие в ежегодните летни пътешествия на кралицата.

— Откакто се роди Миранда, прекарвам всяко лято е нея в Уинчестър — каза Роджър. — Защо двамата с Ричард никога не участвате в лятното пътешествие на кралицата?

— По същата причина — отвърна графинята. — Гостуваме на брат ми в Уелс, защото не бих могла да понеса да се разделя с децата си.

Роджър кимна с разбиране. Колко се различаваше тази жена от жена му.

— Искате ли да танцуваме? — попита той и се обърна, за да разгледа присъстващите.

— Бих предпочела да си поговорим — отвърна графинята. — В момента имате нужда от състрадателен приятел.

Роджър се извърна към нея и се взря в лицето ѝ. Откъде би могла да знае за бременото, което тегнеше на сърцето му?

— Приличате на човек, измъчван от грижи — сякаш прочела мислите му, обясни лейди Кийли.

Роджър впери поглед в минаващите покрай тях танцьори. Забеляза, че жена му бе сменила кавалера си и сега флиртуваше с Едуар дьо Вер, граф Оксфорд и негов съперник в борбата за спечелване благоразположението на кралицата.

— Хайде, кажете, Роджър — със спокоен глас му нареди лейди Кийли. — Какво ви безпокои?

— Изобщо не трябваше да се женя за нея — призна той, посочвайки жена си. — Тя е безсрамна курва, при това е решена да опетни името Дебре. От тази връзка не излезе нищо добро.

— Ами Миранда?

— Да, дъщеря ми е известна утеха — съгласи се Роджър. — Жалко, че жена ми не дава и пет пари за нея.

— Сигурна съм, че Дарнел обича единственото си дете — възрази лейди Кийли. — Знаете ли, външният вид, често лъже.

Роджър кимна и отново се загледа в танцуващите. Внезапно го обзе гняв, виждайки Едуар дьо Вер да се навежда над Дарнел и да я

целува по врата.

— Извинете ме...

— Не предизвиквайте скандал в присъствието на кралицата — предупреди го Кийли и протегна ръка, за да го задържи.

— Възнамерявам да сложа край на скандала — рече той, отблъсквайки ръката ѝ.

Докато се приближаваше към танцуващите, на лицето му бе изписана непоклатима решителност. Той разбута многобройните пажове, които престанаха да танцуват, слисани от нечуваното му държание.

Без дори да погледне граф Оксфорд, Роджър изтръгна жена си от ръцете му и я извърна към себе си.

— За теб вечерта завърши — каза той. — Веднага се прибирай в стаята ни.

— За нищо на света — извика Дарнел, ужасена от поведението му. — Отказвам да отида където и да било с теб.

— Веднага ще си тръгнеш — нареди Роджър, сякаш не я бе чул.

— Казах не — Дарнел неочаквано го зашлеви по лицето.

Това дотолкова го вбеси, че Роджър я сграбчи за врата и я дръпна към себе си.

— Искане ми се да бе венчана не за мен, а за гроба си — изричайки тези думи, той я блъсна в ръцете на граф Оксфорд, който я улови, за да не падне.

— Докато смъртта ни раздели — рече Дарнел, която видимо се наслаждаваше на гнява и болката му — Не го забравяй, скъпи съпруге.

— В случая, скъпа съпруго, един справедлив и милостив Бог ще ни раздели по-скоро, отколкото предполагаш — Роджър се обърна и напусна залата за аудиенции и разбуненото множество.

Той измина обратния път до стаята си през осветените от факли коридори на Уайтхол Палас. Щеше да намери начин да се освободи от невярната си съпруга. И дума не можеше да става да прекара следващите тридесетина години от живота си, женен за една курва.

Някога бе вярвал в силата на любовта. Твърде късно бе разбрал, че подобни чувства са плод на безполезните умове.

Едуар дьо Вер... Дъдли Марджълин... Мили Боже, дали собствените му братя бяха спали с жена му.

Намерил спасение в стаята си, Роджър се подкрепи с чаша уиски. Заслепяващият гняв му пречеше да усети стичащия се по гърлото му огън.

Роджър въздъхна отчаяно. Какъв бе този ужасен недостатък, който пречеше на останалите да го обикнат? Бе едва петгодишен, когато почина майка му. Оттогава години наред безуспешно се бе опитвал да спечели обичта на баща си и бе страдал от безразличието му. Тогава срещна Дарнел Хауърд, в чиито тъмни очи прочете обещание за онази любов, за която така копнееше. Това сладко обещание обаче се оказа горчива лъжа.

„Нека повлеканата си намери друго място за спане“ — реши Роджър и залости вратата. Уморен, той седна на ръба на леглото и изу ботушите си. След малко стана и се съблече. Легна си гол и закри очи с ръка.

Мисълта за развод все повече го обсебваше. На сутринта щеше да поиска аудиенция при кралицата и да повдигне тази тема. Елизабет нямаше да отхвърли желанието му да се освободи от една жена, която му изневеряваше. А след това щеше да стои далеч от коварните Евини дъщери. Никога повече нямаше да се ожени. Всичко, от което имаше нужда, бе обичта на дъщеря му.

Зараждащата се надежда, че би могъл да се освободи от жена си, го успокои. Скоро потъна в дълбок непробуден сън.

Бум! Бум! Бум!

Роджър бавно изплува от дълбините на съня.

— Отворете вратата, Дебре — нареди някакъв глас. — В името на нейно величество кралицата ви заповядвам да отворите тази врата.

Роджър подскочи. Какво, по дяволите, ставаше? Той скочи от леглото, запрепъва се сънено и отвори вратата.

— Сам ли сте? — попита Едуар дьо Вер, видимо ужасен от голотата на съперника си.

Роджър кимна и впери поглед в групата мъже в коридора. Зад Дьо Вер стояха петима въоръжени стражи, а непосредствено зад тях Ричард Деврьо и Уилям Сесил.

— Какво искате? — попита Роджър и потърка очи.

— В името на нейно величество кралица Елизабет ви арестувам — обяви Дьо Вер и се втурна покрай него в стаята. — Съберете си нещата.

Думите на граф Оксфорд прогониха от съзнанието на Роджър и последните остатъци от съня.

— Защо съм арестуван?

Оксфорд се усмихна мрачно.

— Заради подозрение в убийство.

— Убийство?

— Убийството на съпругата ви Дарнел Хауърд — обясни Дьо Вер.

Роджър му хвърли объркан поглед.

— Дарнел е мъртва?

— Обличайте се. Хайде, побързайте — процеди през зъби граф Оксфорд. — Иначе ще ви замъкна в Тауър гол.

Роджър игнорира заповедта и безпомощно обърна поглед към приятелите си, които сега стояха непосредствено зад Дьо Вер.

— Какво се е случило? — попита той граф Базилдън.

— Съжалявам — каза Ричард Деврьо. — Някой е удушил Дарнел.

Роджър усети целият му свят да се срива. Само преди няколко часа бе държал жена си за врата, заплашвайки я пред целия проклет двор.

— Ние сме убедени във вашата невинност — рече Уилям Сесил, привличайки вниманието на останалите върху себе си. — Двамата с Ричард ще разнищим цялата тази история и ще открием убиеца.

— Скоро ще ви измъкнем от Тауър — добави Деврьо, подавайки на Роджър дрехите, които той бе носил предната вечер. След това хвърли презрителен поглед към Дьо Вер и добави: — Ще ви съпровожда нагоре по реката, за да съм сигурен, че Роджър ще пристигне жив и здрав.

Дарнел не е умряла, само защото желязата смъртта ѝ — мислеше си Роджър, докато обуваше бричовете си. Тогава неизбежно се налагаше един въпрос: кой, освен него, би имал интерес да отърве този свят от Дарнел?

През този юлски ден слънцето вече бе достигнало най-високата точка от пътя си на небето и бавно започваше да се спуска на запад.

Две млади жени седяха в градината на граф Базилдън в сянката на една върба, чиито клони ги пазеха от безмилостните лъчи на слънцето. По-малките им сестри си бяха направили пикник под един дъб в другия край на градината.

— Днес е денят на свети Суидин — сподели Блайт с по-малката си сестра. — Каквото време ни изпрати днес повелителят на ветровете, толкова ще е през цялата година.

— Тогава със сигурност ни очаква топла зима — отвърна Блис. — Днес е по-горещо, отколкото в дълбините на ада.

— В дълбините на ада? — повтори Блайт и преглътна една усмивка. — Ако те чуе мама, здравата ще те мъмри. Както знаеш, една дама трябва да си подбира изразите.

— Тя казва също да нямаме доверие на мъж, чиито очи са разположени прекалено близо едно до друго — напомни ѝ Блис. — Бог да ни е на помощ, ако се доверим на мъж с трапчинка на брадичката.

— Яж си зеленчуците, иначе лицето ти ще се покрие с лунички — предупреди я Блайт, имитирайки майка си.

Двете сестри избухнаха в смях.

— Сега уелските планини навярно са приятно хладни — каза Блис с жална нотка в гласа. — Не разбирам защо тази година не можем да заминем.

— Татко съпровожда кралицата на нейното лятно пътешествие, за да разследва смъртта на лейди Дарнел — рече Блайт. — Бедният Роджър вече трети месец е в Тауър.

— Но татко се върна преди два дена — отвърна Блис, — значи бихме могли да заминем.

— А когато стигнем в Уелс, вече ще е време да се връщаме — рече Блайт и хвърли поглед към къщата. Усетила сестра ѝ да докосва ръката ѝ, тя се обърна и видя сериозното изражение на Блис.

— Радвам се, че не се омъжи за Роджър — каза по-малката сестра. — Сега ти можеше да лежиш в гроба.

— Сигурна съм, че Роджър няма нищо общо със смъртта на жена си — уверено каза Блайт и постави дланта си върху тази на Блис. — Но ти благодаря за загрижеността.

— Може би си права — Блис я погледна скришом и рече: — Наближава септември. Радваш ли се, че скоро ще ни напуснеш и ще поемеш задълженията си на придворна дама на кралицата?

— Не се радвам, че ще ви напусна, но това ще ми даде възможност да помогна на Роджър — отвърна Блайт, докосвайки с пръсти диамантения кръст, с който не се разделяше вече пета година.

— Но това е рисковано — предупреди я Блис. — Ако Роджър наистина е невинен, то убиецът е на свобода и се навърта из двора.

— Обещавам да бъда много предпазлива.

В този момент вниманието им бе привлечено от виковете на по-малките им сестри и братчето им. Шестте най-малки деца на граф и графиня Базилдън, на възраст между две и четиринадесет години, тичаха по моравата към тях.

— Искаме да играем на Рибо — каза четиринадесетгодишната Аврора. Това бе традиционна уелска игра, която се играеше по жътва, и която знаеше от гостуванията при семейството на майка им в Уелс.

— Още е много рано за Рибо — каза Блис.

— Ще играем Рибо на първи август — съгласи се с нея Блайт.

Четиригодишният Адам Деврьо, единственото момче и наследник на граф Базилдън, се притисна към най-голямата си сестра, допря нос до нейния и се примоли:

— Разкажи ни историята.

— Блайт! — намесиха се Самър и Оутъм, единадесетгодишните близначки.

— Хайде, хайде — обади се и осемгодишната Хоуп.

— Тогава всички трябва да седнете — рече Блайт и взе в скута си двегодишната Блейз.

Без да мислят, че ще изцапат дрехите си, децата налягаха в тревата и с очакване се втренчиха в най-голямата си сестра. Блайт се усмихна при вида на виолетовите им очи и блестящи черни коси — същите като нейните. Само Блейз, най-малката, бе наследила червените коси и смарагденозелените очи на баща им.

— Госпожице Блайт! Госпожице Блис! — прекъсна ги Дженингс, икономът на семейство Деврьо, който сега бързаше насреща им. — Графът и графинята ви очакват в кабинета.

— И двете ли?

Дженингс кимна.

— Останалите деца ще дойдат с мен при госпожица Ашмол — нареди икономът. — Време е за следобеден сън.

На прага на кабинета Блайт спря и изненадано огледа петимата възрастни, които ги очакваха вътре.

Баща ѝ седеше зад писалището си. Престарелият лорд Бъргли, високо цененият съветник на кралица Елизабет, бе заел един стол пред писалището, а дядо ѝ, Робърт Талбот, херцог Лъдлоу и баща ѝ, а майка ѝ, седеше на другия. Майка ѝ и баба ѝ Чеси, втората жена на дядо ѝ, стояха до прозореца, който гледаше към градината.

— О, скъпи мои, това е един велик ден за вас — извика баба им Чеси и се впусна към тях, за да ги целуне. — Ех, ако можех отново да бъда на вашата възраст.

— Чеси, моля те — каза херцог Робърт. — Дай възможност на родителите им да им съобщят новината.

— Разбира се, просто съм прекалено развълнувана — изчурулика херцогинята.

Макар и объркана от разменените реплики, Блайт направи реверанс пред лорд Бъргли, след което целуна дядо си по бузата. Блис стори същото.

— Мога ли да започна, скъпа? — попита графът, поглеждайки жена си.

Лейди Кийли кимна и се усмихна многозначително на най-голямата си дъщеря.

— Както знаете, от три месеца Роджър Дебре лежи в Тауър — поде графът, обръщайки се към Блайт. — Липсата на доказателства не позволява да бъде започнато дело, а от друга страна, Елизабет не може да го освободи, защото това би предизвикало публични протести.

— Имам една идея — намеси се лорд Бъргли, — която ще позволи на кралицата да освободи Роджър. За да осъществим плана си обаче, имаме нужда от вашето съдействие.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна на Роджър — без колебание каза Блайт.

Ричард хвърли скрит поглед към жена си. В отговор тя прекоси стаята и се приближи към дъщеря си.

— Ако имаш и най-малкото съмнение относно този план, в никакъв случай не бива да се съгласяваш — каза лейди Кийли. — Ние ще те разберем.

Блайт бе озадачена, но кимна в знак на съгласие.

— Готова ли си да се омъжиш за сър Роджър? — попита майка ѝ.

— Бих ли искала да се омъжа за Роджър? — повтори Блайт, слисана от тази молба.

— Роджър има нужда от съпруга, чийто баща разполага с влияние в кралския двор и същевременно се радва на популярност сред гражданите на Лондон — обясни лорд Бъргли. — Така кралицата ще може да освободи Роджър, без да се опасява от недоволство от страна на поданиците си.

Блайт докосна диамантения кръст и се втренчи в далечината, сякаш обмисляше казаното, но на устните ѝ играеше усмивка. Предсказанието на майка ѝ бе на път да се сбъдне! Орелът и пеперудата щяха да се реят заедно над хоризонта.

Блайт погледна майка си. Лейди Кийли кимна, сякаш бе прочела мислите на дъщеря си.

— Все още съм на мнение, че Роджър Дебре е прекалено възрастен за нея — намеси се херцог Лъдлоу, преди Блайт да успее да отговори. — Разликата между тях е почти дванадесет години.

— Колкото по-старо е виното, толкова е по-хубаво — забеляза херцогинята. — Виж ни нас, Тали, скъпи. Ти си на шестдесет и две, а аз — малко над четиридесет.

Блайт и Блис се спогледаха и прихнаха. Баба им бе малко над четиридесет, откакто се помнеха. Един Господ знаеше истинската ѝ възраст.

— За любовта възрастта не е от значение — каза Блайт и се изчерви, забелязала, че всички присъстващи са вперили поглед в нея. — С радост ще се омъжа за Роджър — обяви тя, опитвайки се да скрие вълнението си. — Но какво ще стане със задълженията ми на придворна дама на кралицата?

— Точно тази част от плана никак не ми харесва — рече графът и погледна жена си. — Блис е още много малка, за да живее в кралския двор.

— Тали и аз ще се грижим за нея — обади се лейди Чеси. — Освен това Блис е много добродетелно момиче. Не съм ли права, скъпа?

— Ако някой мъж се опита да ме целуне, ще го зашлевя по лицето — повтори Блис онова, на което баща ѝ учеше всичките си дъщери.

Блайт се засмя, видяла как баща ѝ направи отчаяна гримаса, а след това погледна жена си.

Лейди Кийли сви рамене и кимна.

— Добре тогава, но трябва да знаете, че давам съгласието си с нежелание — рече накрая графът.

— Решено. Блайт ще се омъжи за Роджър, а Блис ще заеме мястото ѝ като придворна дама — каза лорд Бъргли и се изправи. Той се обърна към графинята и добави: — Добре е сватбената церемония да бъде възможно най-пищна. Жителите на Лондон трябва да видят какво доверие Ричард има в Роджър, че му дава дъщеря си за жена.

— Смятате ли, че катедралата „Сейнт Пол“ за подходяща? — попита лейди Кийли.

Лорд Бъргли кимна и се отправи към вратата.

— Идвате ли, Ричард? Ще отидем да съобщим новината на Роджър.

— Чакайте ме след пет минути на кея — рече граф Ричард и изпрати министъра на кралицата до вратата. — Бих искал да поговоря още малко с дъщеря си.

— Ела, скъпа — рече херцогиня Лъдлоу и поведе Блис към вратата. — Най-напред ще трябва да се погрижим за гардероба ти. Имам безупречен вкус, така че спокойно можеш да ми се довериш.

Херцогът се изправи, за да последва съпругата и внучката си.

— Какво ще правиш, татко? — попита лейди Кийли.

— Старите ми кости имат нужда от много почивка, за да издържат на темпото на жена ми, която е малко над четиридесетте — ухилено рече херцогът. — Мисля, че е време за следобедния сън.

Останал сам с жена си и с дъщеря си, граф Ричард попита:

— Сигурна ли си, че искаш това?

— Да, но... — Блайт замълча.

— Но какво, съкровище?

— Ще запазя ли корабите и бизнеса си? — попита Блайт. — Една жена трябва да има собствено състояние.

— Съкровище, ти наистина си моя дъщеря — каза Ричард и я целуна по бузата. — В брачния договор ще бъде вписано всичко, което поискаш. Роджър Дебре не е в положение, което би му позволило да се пазари — след тези думи графът се отправи към вратата.

— Теб избрах — промърмори Блайт думите от посвещението, гравирано на гърба на кръста, който ѝ бе подарил Роджър. — Предсказанието се сбъдна.

— Да, но бъди предпазлива и не забравяй предупреждението, което чух в един сън — каза лейди Кийли и улови дъщеря си подръка. — Открий щастието с гордия орел в дома на ветровете. Пази се от черното слънце.

— Роджър е орелът, а Уинчестър — домът на ветровете — рече Блайт. По гърба ѝ полази тръпка на ужас. — Но какво значи черното слънце?

— Трябва да откриеш какво или кой е черното слънце — каза майка ѝ. — Ще се сгодите на първи август, най-благоприятния ден за подобна стъпка.

Блайт щеше да открие щастието си в дома на ветровете в Уинчестър, където бе ковчегът с мощите на свети Суидин.

С дързостта на младостта Блайт знаеше, че притежава слънчева светлина в излишък, за да победи облаците, сенките и дори самото черно слънце. Роджър, орелът на кралицата, величествено щеше да се издигне във висините, а върху крилото на орела щеше да седи неговата Психе, неговата пеперуда, неговата душа.

— Вие раздавате.

Роджър подаде колодата с карти през масата на придворния свещеник, който тъкмо прибираше печалбата си. Погледна Уилям Кингстън, началника на стражата на Тауър, и рече сухо:

— Никога не съм предполагал, че един свят мъж може да бъде толкова талантлив картоиграч.

— Такава е Божията воля — каза свещеникът.

— Амин — добави Кингстън.

— Попаднал съм сред обирджии — оплака се Роджър, но все пак се усмихваше, докато си наливаше ново уиски. — Ако кралицата ме остави тук още малко, вие двамата напълно ще ме разорите.

— Нямаме нищо против да получим малко късче от златната планина, която сте натрупали — отвърна свещеникът.

Макар да не се отличаваше с особен лукс, стаята на Роджър в Бошам Тауър все пак бе светла, проветрива и чиста. Камината бе

вградена в една от стените, а в средата на помещението имаше маса с три стола. Вита стълба в ъгъла водеше към спалнята му, която се намиреше на горния етаж.

— Има ли вече новини от Базилдън? — попита Кингстън и му подаде чинията с печено пилешко.

Роджър поклати глава и впери поглед в картите си. Обзе го добре познатото, потискащо чувство.

Дарнел бе станала жертва на някой от многобройните си анонимни любовници, а Роджър трябваше да плаща за това, пилеейки времето си в Тауър. Най-лошото бе, че вече три месеца не бе виждал дъщеря си. Дарнел никога не бе намирала време за нея и Роджър се безпокоеше Миранда да не реши, че е изоставена и от баща си. Малката му липсваше.

— Питам се какво ли става в двора — рече Роджър, без да вдига поглед.

— Нейно величество е на обичайното си лятно пътешествие, заедно с двора — отбеляза свещеникът.

— Дворът е там, където е кралицата — възрази Роджър и дори успя да се усмихне.

— Прав сте — съгласи се свещеникът.

Докато тримата играчи изучаваха картите си, в стаята настъпи мълчание. Неочаквано чуха шум от стъпки. Мъжете вдигнаха погледи от картите и се обърнаха към вратата, която се отвори бавно. На прага се появи лорд Бъргли, следван от граф Базилдън.

— Господа — рече Роджър и се изправи. Изпита необикновено облекчение при мисълта, че те навярно носеха новини за смъртта на жена му.

Лорд Бъргли поздрави тримата мъже с едва доловимо кимване.

— Както виждам, тези двама разбойници обират с мъка спечелените ви пари — рече граф Ричард, който бе много пообщителен от знатния си спътник. Усмихна се и протегна ръка към свещеника и началника на стражата.

— Господа, интересите на нейно величество налагат да поговорим насаме с Дебре — каза Бъргли.

Кингстън и свещеникът кимнаха с разбиране и излязоха.

— Господа, моля седнете — рече Роджър, събирайки картите от масата.

Старият лорд Бъргли седна и му хвърли изпълнен с презрение поглед.

— Колко изгубихте? — попита той.

— Трудно е да се каже — измъкна се Роджър и за момент се почувства като ученик, кривнал от правия път.

— Доста, съдейки по уклончивия ви отговор — отвърна Бъргли.

Ричард Деврьо се засмя тихо.

— Тези две стари лисици открай време измъкват златото на благородниците, имали нещастieto да попаднат в това злокобно място. Преди осемнадесет години престоят тук ми костваше цяло състояние.

— Успяхте ли да научите нещо? — попита Роджър, неспособен повече да крие любопитството си.

— Не, убиецът е изключително предпазлив — отвърна граф Ричард.

— Проклятие — изруга Роджър и удари с юмрук по масата. — Как мога да докажа невинността си, когато седя затворен тук?

— Овладейте се, Дебре — нареди лорд Бъргли. — Умният мъж никога не показва мислите или чувствата си.

— Освен ако е сред приятели.

— Ах, наистина ли? — отвърна Бъргли и повдигна вежди. — Кажете ми, по какво съдите, че приятелството на един мъж е истинско, а не престорено.

Роджър занемя. Бъргли бе прав. Човек никога не можеше да бъде сигурен в нечий приятелски чувства.

— Виждам, че сте съгласен с мен — рече Бъргли.

Роджър кимна и погледна графа, който му се усмихна.

— Дошли сте, за да ме осведомите, че няма никакви новини? — попита той. — Или да ме информирате за предстоящата екзекуция?

— Никаква екзекуция — увери го Ричард. — Просто едно отдавна отлагано посещение на двама приятели.

Приятелско посещение? Това трябва да е някоя шега — помисли си Роджър, взирайки се в графа. Двамата крояха нещо. Иначе никога нямаше да си направят труда да изминат пътя до Тауър.

— Брат ви настоява да помогне в разследването — каза Ричард, — макар двамата със снаха ви да приемат доста спокойно вашия арест. Може би просто им е неудобно. Във всеки случай не ми харесват особено.

— Седрик и Сибила? — изненадано рече Роджър. — Бих поверил живота си на брат си. Двамата със съпругата му са подобродетелни от всеки друг в Англия — той се ухили. — С изключение на лорд Бъргли, разбира се.

— Да се държиш благопристойно е добродетел — отвърна лорд Бъргли, — но малко предпазливост никога не е излишна.

— Брат ми Джефри е този, на когото не може да се има доверие — каза Роджър и се обърна към графа. — Той е непоправим женкар.

— Както обича да казва жена ми, външността често лъже — рече граф Ричард.

— Жена ви е умна — съгласи се Бъргли. — Най-малкото, твърде умна за една жена.

— А дъщеря ми е почти толкова умна, колкото майка си — отвърна графът. Той се усмихна на Роджър и добави: — Седрик изобщо не прилича на вас.

— Седрик прилича на баща ни — обясни Роджър. — Джефри и аз приличаме на мама.

— За жалост никога не съм я познавал.

— Самият аз я познавах съвсем бегло. Бях съвсем малък, когато тя почина при раждането на Джефри.

Графът погледна Бъргли и промени темата.

— Как реагира Дьо Вер на новината, че пътувате за Лондон?

— Мислите, че Дьо Вер може да е убиецът на Дарнел? — попита Роджър.

— Едуар дьо Вер няма нищо в главата си — открито каза Бъркли. — Освен това му липсва смелост за подобна постъпка. Зная това, защото е израснал в дома ми.

Озадачен от очевидно маловажния и безцелен разговор, Роджър смутено местеше поглед от единия си събеседник към другия. В момента изпитваше желание здравата да ги поразтърси, за да ги накара да изплюят камъчето.

Роджър обаче бе прекалено умен, за да стори подобно нещо. Граф Базилдън се беше оказал добър учител. Роджър знаеше, че при най-малката проява на любопитство от негова страна двамата благородници щяха да започнат игра на котка и мишка, а след това го очакваше здраво мъмрене за проявената слабост.

— Е, в такъв случай се радвам на неочакваната ви визита — каза Роджър и наля уиски в три чаши. — За моите двама най-добри приятели — рече Роджър и вдигна третата чаша. Той изпи уискито си, след което добави: — Тукашният готвач винаги е на разположение. Не бихте ли желали да се подкрепите?

Двамата мъже му се усмигнаха, очевидно доволни от непринудеността му.

— Може би все пак не е съвсем изгубен — каза Бъргли.

— Да, държи се учудващо добре за човек, който не е израснал във вашия дом — допълни Ричард.

Бъргли кимна в отговор на комплимента и попита:

— Вие ли ще го направите, или аз?

— След вас, сър — графът почтително сведе глава пред възрастния мъж.

— Разработихме един план, който със сигурност ще ви изведе оттук — поде Бъргли. — Нейно величество вече даде съгласието си.

Роджър наостри слух.

— Разкажете ми нещо повече.

— Двамата с кралицата стигнахме до заключението, че се нуждаете от публична проява на доверие във вашата невинност от страна на човек, който разполага с влияние в двора и същевременно се радва на популярност сред поданиците на нейно величество — обясни Бъргли. — Ако такъв човек ви даде дъщеря си за жена, това ще прогони и най-малкото подозрение, че имате пръст в преждевременната смърт на Дарнел.

— Никакви женитби — отсече Роджър и погледна възрастния мъж в очите.

— Вижте, Роджър...

— Вече ви казах, никакви женитби — процеди през зъби Роджър, обръщайки се към графа. Той скочи, прекоси помещението и погледна през прозореца към моравата и ешафода в двора. За своите тридесет години бе изстрадал много. Бе живял с хладното презрение на баща си и изневерите на жена си. Ешафодът отвън му се струваше по-привлекателен от повторна женитба.

— Най-голямата от дъщерите ми скоро ще се омъжи в катедралата „Сейнт Пол“ — каза Ричард.

— За кого? — попита Роджър, без да се обръща.

— За вас.

Роджър замръзна.

— Блайт е още дете.

— Тя е на осемнадесет.

— Казах не.

— Но защо?

Роджър се извърна рязко. Когато отново заговори, не успя да скрие горчивината в гласа си.

— Най-напред идва годежният пръстен, след това — сватбеният, а накрая — колелото на мъченията. Би било твърде неприлично да се ожена повторно толкова скоро след смъртта на Дарнел, още повече, след като съм възнамерявал да се разведе с нея.

— Женитбата с Блайт е единственият ви шанс да излезете от Тауър — настоя Ричард. — Освен това дъщеря ми не е като Дарнел.

— Да, тя е мило дете — съгласи се Роджър, което по необясними за него причини накара посетителите му да се усмихнат. — И въпреки това отговорът ми си остава не. Не възнамерявам някога да се ожена повторно.

— А възнамерявате ли да прекарате следващите четиридесет години в Бошам Тауър? — попита Ричард.

— Какво искате да кажете?

— Уликите срещу вас са прекалено сериозни, за да бъдете освободен — каза Бъргли, привличайки вниманието на Роджър. — Надявам се, не сте забравили как заплашихте Дарнел пред целия кралски двор и в присъствието на Елизабет?

— Тогава нека Елизабет ме изправи пред съд и да се свършва — рече Роджър, който постепенно започваше да се ядосва.

— Ние вярваме във вашата невинност и убедихме нейно величество, че събраните доказателства са недостатъчни за организирането на процес — с тих и спокоен глас обясни Бъргли. — Елизабет се бои от скандал, така че сме в задънена улица. Можем да издействаме освобождаването ви само в случай че се ожените за дъщерята на Деврьо.

— Искате да излезете на свобода, за да разследвате сам убийството на жена си, не съм ли прав? — попита Ричард. — Това е всичко, което двамата с Бъргли можем да сторим. Вие решавате дали ще приемете.

Роджър смутено прекара ръка през косата си. Той се обърна към графа и попита:

— Говорили ли сте за това с Блайт? Или ще я заведете насила до олтара?

— Блайт винаги много ви е ценила — отвърна Ричард. — Тя вярва във вашата невинност и би желала да ви помогне.

Роджър въздъхна. Имаше само две възможности: или трябваше да се ожени за Блайт, която бе още почти дете, или да изгние в Тауър. Всъщност нямаше никакъв избор.

— Кога ще се състои сватбената церемония, скъпи тъсте? — горчиво попита Роджър.

Ричард се ухили, стана от стола си и прекоси помещението, за да стисне ръка на младия мъж.

— Двамата с Блайт ще дойдем след две седмици за подписването на брачния договор — каза графът. — На деветнадесетия ден от септември ще бъдете освободен, за да срещнете невестата си и катедралата „Сейнт Пол“. След церемонията ще можете да поемете по пътя си.

— Ще се върнете в двора едва когато Елизабет ви покани — рече Бъргли и стана от стола. — Кралицата би желала да изчака публичната реакция на вашето освобождаване. Гарантирам ви, че ще бъдете в Хемптън Корт точно навреме за коледните празници.

— Благодаря за подкрепата — каза Роджър и стисна ръката на Бъргли. След това се обърна към графа: — Не исках да се изразя непочтително за Блайт. След пет години с Дарнел...

— Разбирам — прекъсна го Ричард. — Кълна се, че всичко ще бъде наред.

Роджър кимна, макар да се съмняваше в думите на графа.

— Имам още един въпрос към вас — каза той, когато двамата мъже понечиха да си тръгнат.

Девръо се обърна.

— Да?

— Прегледах търговските книги на фирмите ми за търговия с вълна и зърно — каза Роджър. — За кратко време съм понесъл значителни загуби, а управителят ми твърди, че причината била в някоя си „Елиментъл Трейдинг Къмпани“. Анонимният собственик на тази фирма подбивал цените ми.

Ричард се усмихна.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да установя самоличността на този негодник.

— Благодаря, милорд — каза Роджър. След това добави: — Тук не ми позволяват да излизам. Купете на Блайт някой подобаващ годежен пръстен, а аз ще ви възстановя разходите.

— Много добре — Ричард отвори вратата и направи път на лорд Бъргли. После двамата изчезнаха надолу по стълбата.

Роджър се върна до прозореца и проследи двамата мъже, които прекосиха Тауър Грийн и се приближиха към офицерските помещения.

Роджър затвори очи и въздъхна. Колкото и да се отвращаваше от мисълта да се ожени повторно, планът несъмнено имаше и добра страна. Той трябваше да се върне в двора и да открие истинския убиец, за да докаже невинността си.

Ами Блайт Деврьо? Какво печелеше тя от този брак? Или все пак — въпреки твърденията на графа — щеше да бъде принудена да застане пред олтара?

Роджър се опита да си я представи такава, каквато трябва да бе сега, но пред очите му изникваше все същото симпатично тринадесетгодишно момиче, обяснило му се в любов. Това бе последното нещо, от което имаше нужда. Трябваше да направи всичко възможно, за да избегне последната част от тази сделка. Разполагаше с две седмици, за да измисли план за спасяване от повторна женитба.

Той погледна към офицерските помещения, където бяха изчезнали Бъргли и Деврьо. Стори му се, че забеляза някакво движение. Зад прозорците от време на време се мяркаше облечена в пурпурночервено и черно жена. Сега жената се обърна към Бошам Тауър и вдигна поглед към прозореца на втория етаж.

По гърба на Роджър полазиха студени тръпки, но той бе неспособен да отвърне поглед. Разпозна жената, край чийто портрет в Дългата галерия в Ричмънд Палас многократно бе минавал. Ан Болейн, отдавна покойната майка на кралицата.

Тогава Роджър чу предупреждението й толкова ясно, сякаш тя се намираще в стаята при него:

— *Пази се от черното слънце.*

2

Теб избрах.

Блайт сложи диамантения кръст на врата си и пристъпи към огледалото. Роклята, която щеше да носи на годежа си, бе изработена от розова коприна и имаше строга кройка с висока талия. Бледият неутрален цвят подчертаваше виолетовите очи на младата жена и диамантения кръст на гърдите ѝ.

Сянка на загриженост помрачи иначе ведрото ѝ изражение, докато търсеше недостатъци във външния си вид. Какво щеше да си помисли Роджър, когато я видеше? От последната им среща бяха изминали цели пет години. Щеше ли да я сравнява с красивата жена, която бе обичал и изгубил? Спомняше ли си унизителната сцена на тринадесетия ѝ рожден ден, когато му се бе обяснила в любов? Щеше ли да се зарадва, научавайки, че се е съгласила да стане негова жена? Или отново щеше да отблъсне любовта ѝ?

Първият ден на август бележеше началото на сезона, когато слънцето се свързва със земята. Затова той бе особено многообещаващ за венчавки и годежи ден в годишния цикъл и Блайт искрено се надяваше това вярване да се окаже истина. Нямахше да е лесно да спечели любовта на Роджър и имаше нужда от всяка свръхестествена помощ, която можеше да получи.

Блайт прекоси стаята, за да надникне през прозореца. Слънцето все още не бе достигнало най-високата си точка. Двамата с баща ѝ щяха да тръгнат за Тауър след обяда, така че имаше време да се промъкне навън и да помоли за кураж Богинята Майка. Пустата градина бе най-подходящото място за тази цел.

Блайт сложи на кръста си плетен колан с висяща кожена кама, от която се подаваше инкрустираната със скъпоценни камъни дръжка на малък кинжал. След това взе торбичката с магическите си камъни, и се отправи към вратата.

Добрала се незабелязано до градината, се затича по моравата и се скри под клоните на своята стара приятелка върбата. След това

хвърли поглед през рамо, за да се увери, че никой не може да я види. Накрая постави дясната си длан върху стеблото и прошепна:

— До края на дните си ще остана твоя вярна приятелка.

Лек бриз разклати клоните, след което всичко отново замря.

Блайт отстъпи крачка назад, но все пак остана скрита зад завесата от стигащи до земята клони. Тя се обърна на север и изпразни съдържанието на торбичката в лявата си ръка. Имаше шест камъка: смарагд, авантюрин, рубин, аметист, кехлибар и един черен обсидиан.

С тези камъни Блайт очерта импровизиран кръг. Смарагда постави на север, авантюрина на изток, а рубина — на юг.

— Смуцаващите мисли остават отвън — каза тя и затвори кръга с аметиста.

След това застана в центъра му и постави кехлибара и обсидиана на земята. Извади кинжала си от канията. Започвайки от авантюрин на изток, тя обиколи кръга, докато отново не се озова с лице на изток.

— Добре дошъл, Паралд, господарю на изтока — прошепна Блайт. — Добре дошъл, Евър, източен ветре.

Подобно на слънцето, тя обиколи кръга, спирайки при всеки камък, за да извика нисшите духове, които владееха всяка от посоките на света.

— Добре дошъл, Диджин, господарю на запада, и ти, Зефир, господарю на западния вятър. Добре дошъл Гом, господарю на севера, и ти, Борей, господарю на северния вятър.

Накрая застана в центъра на кръга и извика:

— Добре дошъл, Нгу, господарю на четирите посоки на света и четирите ветрове — Блайт докосна диамантения кръст и рече: — Слава на теб, свети Суидин, пазителю мой. Не ме лишавай от благосклонността си. Благослови връзката ми с Роджър Дебре и ни обвържи с ветровете на любовта.

Блайт замълча за миг, повтаряйки си наум онова, което следваше. Тя събра чувствата си, както природата събира силите си. Завъртя се три пъти в кръг и разпери ръце.

— О, дух на моя път, дай ми уши за онова, което казват дърветата — Блайт затвори очи. — Дух на моите предци, дай ми уши да чувам шепота на вятъра. Дух на моя народ, помогни ми да разбирам предсказанията на облаците. Велика Богиньо Майко, отвори сърцето ми, за да надникна зад хоризонта.

Измина доста време, без да се случи нищо, а след това пред духовния ѝ взор изникнаха образи...

Самотен орел се рееше във висините. Внезапно във въздуха се появи пеперуда. Величественият орел се спусна и я взе върху едното си крило. Орелът и пеперудата се издигнаха в синьото небе, полетяха на запад и изчезнаха във вечността.

След това образите избледняха и се стопиха.

Вече нямаше място за съмнения. Великата Богиня Майка гледаше благосклонно на предстоящата ѝ женитба с Роджър.

— Благодаря на Великата Богиня-Майка, че сподели с мен безкрайната си мъдрост — прошепна Блайт. Тя вдигна кехлибара и черния обсидиан и рече: — Освобождавам те, Нгу, господарю на посоките на света и ветровете.

Започвайки от смарагда на север, Блайт освободи всеки от нисшите духове и събра магическите си камъни. След това още веднъж докосна стъблото на дървото и прошепна:

— Благодаря ти, че ме приюти в прегръдката си.

След това без нито дума повече се обърна и тръгна към къщата. На душата ѝ бе доста по-леко, отколкото преди няколко минути. Завладя я радостното очакване и тя започна да се пита дали Роджър щеше да хареса промените във външността ѝ — следи от изминалите пет години, през които не се бяха виждали.

— Търсих те — каза лейди Кийли, която я чакаше във вестибюла. — Баща ти би искал да тръгнете.

— Молих се — обясни Блайт.

— Дай ми кинжала и торбичката — с усмивка рече майка ѝ. — Нито Роджър, нито баща ти ще останат особено доволни, ако научат, че си призовавала стихии.

Блайт се подчини. Графът се появи тъкмо когато майка ѝ ѝ даваше леката наметка, която толкова подхождаше на роклята ѝ.

— Готова ли си, съкровище?

Блайт кимна. Този ден бележеше началото на живота ѝ с мъжа, когото винаги бе обичала, и тя нямаше търпение да постави името си под документа, който щеше да ги свърже.

Ричард погледна жена си, а след това кинжала и торбичката в ръцете ѝ.

— Какво е това, скъпа?

— Нищо.

Графът повдигна вежди и рече:

— От деветнадесет години ти повтарям едно и също. Неверник — промърмори лейди Кийли и направи отчаяна гримаса.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с нас? — попита графът.

— Онова място ме потиска — отвърна графинята.

Превалящият летен ден даряваше света на хората с безоблачно синьо небе, с позлатяваща всичко слънчева светлина и с лек бриз.

Блайт улови баща си подръка и двамата прекосиха моравата по посока на кея, където ги очакваше лодката им. Младата жена потисна желанието да събуе обувките си. Обзелата душата ѝ радост я изкушаваше да се втурне боса по моравата и да остави тревичките да гъделичкат ходилата ѝ.

Когато стигнаха кея, графът скочи в лодката и помогна на дъщеря си да се качи. Двамата седнаха един до друг и лодката се плъзна нагоре по реката.

— Ти си първородната ми дъщеря, детето на моето сърце, и никога не бих си и помислил да те принудя да вземеш за съпруг мъж, когото не харесваш — каза Ричард. — Сигурна ли си, че желаш да се омъжиш за Роджър.

Блайт му се усмихна лъчезарно.

— Да, татко.

Графът кимна.

— Тогава трябва да обсъдим нещо важно.

— Да?

— Животът често ни поднася лоши изненади, но Роджър Дебре е трябвало да понесе повече от всеки друг — каза той. — Опасявам се, че мъжът, когото познаваше някога, вече не съществува.

Усмивката изчезна от лицето на Блайт.

— Опитваш се да ме разколебаеш ли?

— Не, но всичко това може да се окаже твърде болезнено за теб, ако очакваш прекалено много — отвърна графът.

— Любовта ми ще излекува Роджър и ще го направи такъв, какъвто е бил винаги — отвърна тя с младежка самоувереност. — Довери ми се, защото го видях.

— А аз виждам как майката ти те е заразила със смехотворните си вярвания — отвърна графът с любвеобилна усмивка. — Никога не споменавай за това пред Роджър. Съмнявам се, че той ще те разбере. Мъжът ти рано или късно ще се върне в двора. Бъди предпазлива и обмисляй добре всяка своя дума.

— Татко, знаеш, че винаги съм предпазлива — увери го Блайт и потупа дланта му. — Запазвам ли контрола си над търговията с вълна и зърно?

— Ах, Блайт, виждам, че все пак си взела нещо и от мен — каза Ричард. — Що се отнася до въпроса ти, скрих тези клаузи между обичайните параграфи на брачния договор.

Пътуването им нагоре по реката трая цяла вечност. Движението по голямата водна улица, наречена Темза, бе невероятно оживено и създаваше куп неприятности на лодкарите. Въпреки това всички бяха в добро настроение и си разменяха поздравии с познати и непознати. Лодката на графа се плъзна безшумно под Лондон Бридж и покрай товарните кейове, откъдето се носеха миризми на подправки, зърно и дървесина.

Не след дълго Блайт различи кулите и смразяващите кръвта сиви стени на лондонската Тауър. Усетила, че увереността ѝ се изпарява, тя докосна с пръсти висящия на гърдите ѝ диамантен кръст. Той сякаш наистина ѝ вдъхна кураж.

Лодката акостира до портата на кулата Сейнт Томас, известен още като Трейтърс Гейт, портата на предателите, която с покойната ѝ слава всяваше ужас из цяла Англия. През нея бяха минали прочути затворници като Ан Болейн, а също и дъщеря ѝ, кралица Елизабет. Някои от тях бяха излезли отново, а други бяха изчезнали завинаги.

— Сега разбирам защо мама не харесва това място — каза Блайт, вперила поглед в ужасяващата, подобна на паст, порта, погълнала нейния любим. — Оттук са минали не една и две измъчени души.

— Да, но сега е излишно да мислиш за това — отвърна баща ѝ.

Той ѝ помогна да слезе от лодката и я поведе към офицерските помещения, през които се минаваше, за да се влезе във вътрешния двор. След това двамата се насочиха към Бошам Тауър, която се издигаше над Тауър Грийн и злокобния ешафод.

Атмосферата във вътрешния двор бе странно потискаща, сякаш в каменните стени бе зазидано зловещо мълчание. Въздухът бе хладен и

неподвижен.

Дворцовият свещеник ги очакваше на входа на Бошам Тауър. Той стисна ръката на графа и кимна на Блайт.

— Допускам, че скоро ще трябва да се лишим от компанията на Роджър — каза свещеникът с нескрито съжаление.

— Двамата с Кингстън ще намерите някой друг нещастен благородник, когото да ограбвате — увери го Ричард.

— Обиждате ме, Базилдън — каза свещеникът с усмивка и ги поведе по стълбата към втория етаж.

Блайт облиза устните си, които бяха съвсем сухи. Бе копняла за този ден, но сега почувства да я обзема неувереност и забави крачка. Ами ако Роджър не се зарадваше, че я вижда? Как щеше да прекара остатъка от дните си с мъж, който не можеше да я обича?

В този момент стълбата свърши и тя почти против волята си влезе в помещението. Огледа се смутено. Вътре нямаше никого, освен един непознат мъж.

— Кингстън, стари разбойнико — поздрави непознатия баща ѝ. Началникът на стражата се ухили.

— Базилдън. Роджър още е горе. Съвсем скоро ще... А, ето го и него.

Вниманието ѝ бе привлечено от шума на ботуши, който идваше откъм витата стълба. Блайт се извърна рязко и видя Роджър да слиза по стълбата.

Беше такъв, какъвто го помнеше — висок и добре сложен, а движенията му се отличаваха с необикновено достойнство. Изглеждаше малко мрачен в строгото си черно облекло, но къдравата му светлокафява коса и изящните черти на лицето му си бяха същите.

И все пак изминалите пет години бяха променили израза на лицето му. Ведрата усмивка и закачливото пламъче в очите му бяха отстъпили място на навъсена сериозност.

Сега Роджър спря на нея пронизващите си небесносини очи. Докато я оглеждаше с изпитателния поглед на познавач на нежния пол, за миг на лицето му се изписа изненада, която обаче веднага изчезна зад маската на безразличие.

Блайт разбра стратегията му. Хиляди пъти бе виждала баща си да прави същото, когато разговаряше с придворни или търговци.

Единствено в семейството си баща ѝ си позволяваше да дава израз на мислите и чувствата си.

Блайт не откъсваше поглед от Роджър, който сега прекоси стаята и спря само на няколко сантиметра от нея. Младата жена усети избилата по страните ѝ руменина.

— Много сте се разхубавили от последната ни среща насам — каза той и официално ѝ целуна ръка.

Блайт кимна. Беше прекалено скромна, за да намери подходящ отговор. Свети Суидин, той навярно вече я мислеше за някоя малка глупачка. Как можеше да се сравнява с изтънчените придворни дами, с които той е свикнал да общува?

Надникна в очите му и забрави собствените си страхове. Видя разкъсващата сърцето му мъка. Можеше да я почувства също толкова осезаемо, колкото смразяващия хлад, лъхащ от стените.

Роджър неочаквано се извърна.

— Предполагам, че сте донесли брачния договор — каза той и стисна ръката на баща ѝ.

Ричард кимна.

— Можем ли да преминем по същество.

— Преди да подпиша, бих желал да поговоря насаме с Блайт — каза Роджър.

— Можем да излезем — предложи свещеникът.

— Не е необходимо, двамата с Блайт ще се качим горе — отвърна Роджър. Той хвърли бегъл поглед на графа и добави: — Вратата ще остане отворена.

Ричард кимна отново.

Когато Роджър се обърна към нея и ѝ подаде ръката си, Блайт се поколеба. Тя нервно погледна баща си, който ѝ се усмихна окуражително.

— Дете, няма от какво да се боиш — сухо каза Роджър.

Блайт веднага се обърна към него и понечи да му обясни:

— Не ме разбрахте, сър.

Роджър повдигна вежди.

— Наистина ли?

Блайт кимна и прекоси стаята, насочвайки се към витата стълба. През цялото време го усещаше съвсем близо зад гърба си. Смущаващи мисли я накараха да забави крачка. Срещата по нищо не приличаше на

онази, която ѝ бе рисувало въображението, безразличието на Роджър бе прекалено явно.

Блайт влезе и спалнята и се огледа. До едната от стените имаше легло с балдахин и кожена завивка. В другата бе вградена камина, а през два прозореца в стаята влизаше следобедното слънце.

— Приятна стаичка — с престорено безгрижие рече Блайт.

— Да изгубиш свободата си, не е най-приятното нещо, което може да измисли човек — отвърна Роджър, който сега стоеше толкова близо зад нея, че тя можеше да усети уханието на лаврово дърво, идващо от него.

— Съжалявам! — извини се тя и се обърна, така че сега погледът ѝ спря на гърдите му. — Искях само да...

— Седнете, моля — прекъсна я той.

Единственото място, където можеше да седне, бе леглото. Блайт прекоси стаята толкова бавно, сякаш отиваше на бесилото, и седна на ръба на леглото. Петте години раздяла бяха превърнали Роджър в един непознат. Той все така бе необикновено привлекателен мъж, но тя вече не бе дете. Само след няколко седмици двамата щяха да бъдат мъж и жена. А след това? Мили Боже, щяха да делят някое легло като това...

Тази неприлична мисъл я накара да сведе поглед и накара страните ѝ да поруменяят. Руменината ѝ се засили още повече, когато видя черните му ботуши току пред краката си.

— Нещо не е наред ли? — нежно попита Роджър. Блайт вдигна поглед от ръцете си и му се усмихна несигурно. — Не бива да се омъжвате за мен — каза Роджър.

— Аз съм доволна.

— Не сте ли се замисляла дали бъдещият ви съпруг не е убиец? — попита той.

— Вие сте невинен. Не сте сторили нищо лошо — уверено рече тя.

Роджър коленичи пред нея, без обаче да докосне ръцете ѝ.

— Сигурна ли сте, че искате? — продължи да настоява той. — Графът ли ви принуди да вземете такова решение?

— Баща ми никога не би го сторил — отвърна Блайт. След това неочаквано протегна ръце и погали едната му буза. — Биха ли ви?

Въпросът ѝ, изглежда, го изненада.

— Не. Защо питате?

— Виждам някакъв малък белег — отвърна тя.

— Това ми е от вас — каза той, а в очите му се появи закачлив блясък. — Спомняте ли си за една кутийка от подарък, която преди време използвахте като оръжие?

— Съжالياвам — извини се Блайт с приглушен глас.

— Отдавна съм ви простил — увери я Роджър. След това се изправи и добави: — Всъщност вие бяхте права.

— В какво?

— Предрекохте, че ще съжالياвам за женитбата си с Дарнел — отвърна той и ѝ обърна гръб, за да сложи точка на разговора. — Имате ли нещо против да слизаме?

Долу граф Ричард бе разгърнал брачния договор върху масата. Бяха приготвени и мастило и перо.

— Не е много умно да подписвате договор, който дори не сте погледнали — каза Ричард, когато Роджър посегна към перото.

Младият мъж му хвърли развеселен поглед и без да отговори, сложи името си под документа. Блайт сложи подписа си до неговия. След това се подписа Ричард, последван от дворцовия свещеник и началника на стражата на Тауър.

— Носите ли пръстена? — попита Роджър.

Ричард кимна. Той извади от джоба си една малка кутийка и я подаде на младия мъж.

Роджър я отвори и се усмихна.

— Госпожице, винаги сте ми напомняли на това — каза той и постави пръстена на безименния ѝ пръст.

Блайт сведе поглед от лицето му към лявата си ръка и в този момент разбра, че бракът им щеше да бъде благословен. Гodeжният пръстен представляваше изящна пеперуда, кацнала върху златна халка. Крилата и тялото ѝ бяха украсени с рубини, смарагди, сапфири и диаманти.

Посланието му бе ясно. Тя все още бе неговата пеперуда, неговата Психе, неговата душа.

— Пръстенът е необикновено красив — каза Блайт и му се усмихна плахо. — Вечно ще го ценя.

— Вие жените умеете да цените златото и бижутата — отвърна Роджър, неспособен да скрие горчивината в гласа си. — Нищо лично,

мило дете. Просто съм натрупал достатъчно опит с жените и не изгарям от желание да се ожения повторно.

Забележката му прогони усмивката от лицето на Блайт и извади на бял свят гордостта на рода Деврьо, която смени девическата ѝ свенливост. Как смееше да я унижава по този начин? Дори една нежелана невеста заслужаваше приятни спомени от годежа и венчавката си. Срамът се смесваше с гняв и обагреше страните ѝ, но гордостта не ѝ позволи да му остане дължна.

— Сър, изразявате благодарността си за моето великодушие по доста странен начин — отвърна Блайт и повдигна вежди.

— Великодушие? — попита Роджър и се извърна към нея.

Тя вирна брадичка и отвърна:

— Не аз имам нужда от тази женитба.

Блайт съжали за думите си още щом чу тихия смях на баща си. Свети Суидин, как можа толкова открито да обиди мъжа, когото обичаше? Трябваше да отвърне на недружелюбността му с любезност.

— Вървете си, госпожице — каза Роджър и наклони глава.

Блайт се опита да поправи грешката си:

— Мога ли да ви посетя преди...

— Не — лаконичният му отговор не допускаше възражения.

— Време е да се връщаме в Деврьо Хаус — обяви Ричард, нарушавайки неловкото мълчание, възцарило се след тази размяна на реплики.

Роджър стисна ръката на баща ѝ, след което се обърна към нея.

— До септември, госпожице.

Блайт, която все още не можеше да преглътне хладното му държание, успя да кимне. След това се обърна към баща си. Изпитваше облекчение, напускайки годеника си.

— Между другото, осведомихте ли се за онзи търговец? — извика след тях Роджър, спирайки ги на прага. — Прегледах последните цифри — отново загуби. Веднъж да изляза оттук, ще докарам този негодник до просешка тояга.

Ричард се поколеба и погледна Блайт. След това се обърна към Роджър и сви рамене.

— Какъв търговец? — попита Блайт.

— Това е мъжка работа — тросна ѝ се Роджър.

Блайт се престори, че не е чула забележката му и се обърна към баща си.

— Кого има предвид той?

— Анонимния собственик на „Елиментъл Трейдинг Къмпани“ — отвърна баща ѝ с усмивка.

— Това копеле — промърмори Роджър.

Блайт прекоси помещението и застана пред него.

— Собственикът на „Елиментъл Трейдинг Къмпани“ съм аз.

— Вие? — повтори Роджър и така се втренчи в нея, сякаш ѝ бе израснала втора глава.

— Има ли някакъв проблем? — попита Блайт и му се усмихна лъчезарно.

— Вие подбивате цените ми — процеди през зъби той.

— Нищо лично — отвърна Блайт, отправяйки му дързък поглед.

Лицето на Роджър поруменя от потискан гняв, а изразът му красноречиво говореше, че той с удоволствие би я зашлевил. Сега бе негов ред да я извади от равновесие с думите:

— След венчавката ни проблемът ми ще бъде решен — с усмивка каза той.

Сега Блайт изпита желание да го зашлеви. Вместо това тя му се усмихна в отговор и рече:

— Съмнявам се, милорд.

— Като ваш съпруг...

— Вие не разбирате — намеси се графът, който все още стоеше на вратата. — Блайт запазва контрола върху търговските си предприятия. Това е вписано в брачния договор.

— Няма значение — отвърна Роджър и я погледна в очите. — В деня на нашата сватба ще ми се вретете във вярност и подчинение, а аз ще ви наредя да престанете да подбивате цените ми.

— Благодаря за предупреждението — рече Блайт, успявайки да запази безизразната си гримаса. Тя му обърна гръб и се отправи към вратата, където я очакваше баща ѝ. След това, без повече да се обръща, изчезна надолу по стълбата.

Бракът е едно — кипеше вътрешно Блайт, позволявайки си гневна гримаса, — *а сделките — съвсем друго*. В главата ѝ вече се зараждаше идея, как да попречи на Роджър да съсипе процъфтяващата ѝ търговия.

— За какво си мислиш? — попита баща ѝ, докато прекосяваха по Тауър Грийн по посока на офицерските помещения.

— Роджър страда — отвърна Блайт. — Дали ще се съвземе?

— Твоята любов и търпение могат да го излекуват — каза баща ѝ и я прегърна през раменете.

— Обичам те, татко.

— И аз те обичам, съкровище. Но сега ми кажи как смяташ да попречиш на Роджър да сложи ръка на търговията ти.

— Вече ми хрумна една идея — призна Блайт. — Но трябва да убедиш епископ Гриндал да ни съдейства. Ще го направиш ли?

— Едно щедро дарение за църквата може да направи чудеса — Ричард се ухили. — Вече мога да чуя как в дома на младото семейство Дебре летят чинии.

— Заблуждаваш се, татко — Блайт го дари с дяволита усмивка. — Онова, което чуваш, е грохотът на една търговска война.

3

— Какво мислиш, как ще реагира Роджър?

— Един Бог знае! — отвърна граф Ричард. — Вярвам, че великодушно ще приеме, че си го надхитрила. Какво друго му остава?

Блайт стоеше с баща си в малко, осветено от свещи, помещение, встрани от централния кораб на катедралата „Сейнт Пол“. Поканените на сватбената церемония бяха дошли по-рано, за да избегнат навалищата от любопитни граждани, които без съмнение щяха да изпълнят улиците около църквата с надеждата да зърнат двама от най-прочутите мъже на Англия — Ричард Деврьо и Роджър Дебре.

Докато чакаше пристигането на Роджър, Блайт отново бе обзета от съмнения. Не след дълго баща ѝ щеше да я поведе към олтара, за да я предаде на един мъж, който не я желаше. Щеше ли Роджър някога да я обикне?

Блайт обмисляше дали да не му преотстъпи контрола върху търговията с вълна и зърно, но после си даде сметка, че не може да го стори. Никога нямаше да понесе да си пилее времето с обичайните забавления на повърхностните благородни дами от двора на Тюдорите.

Съмняваше се дори дали придворните дами изобщо ще я приемат. Майка ѝ странеше от кралския двор и бе напълно щастлива. Освен това колкото повече контакти с придворните имаше, толкова по-голяма бе вероятността някой да научи за езическата ѝ вяра.

Роджър се радваше на славата на изискан придворен, довереник и личен фаворит на кралицата. Ако Блайт по някакъв начин го злепоставеше, той никога нямаше да ѝ прости.

Въпреки невеселите си мисли, Блайт изглеждаше спокойна и самоуверена. Тя приличаше на принцеса в сватбената рокля на майка си, изработена от кремав сатен и обшита със стотици перли. Прилепналата горна част завършваше с правоъгълно, предизвикателно дълбоко деколте. Тесните ръкави бяха бухнали на раменете.

С това обаче се изчерпваше всяка прилика с благопристойната дъщеря на един английски граф. Със съгласието на майка си Блайт бе

оставила гъстата си черна коса да пада свободно до кръста ѝ. В разрез с английската традиция тя не бе покрила с було главата и лицето си. Диамантеният кръст предизвикателно блестеше между гърдите ѝ. Единственото друго цветно петно — годежният ѝ пръстен с пеперудата — сега бе на дясната ѝ ръка.

Блайт носеше букет от портокалови цветове. Уханните бели цветя символизираха нейната девственост и трябваше да ѝ донесат плодовитост, тъй като цветята и плодовете на портокаловото дърво се появяваха по едно и също време.

Неочаквано сред човешкото множество пред катедралата се разнесе ликуващ възглас.

Блайт се извърна обезпокоена към баща си и попита:

— Какво става там?

— Изглежда, Роджър е пристигнал — усмихнато рече Ричард.

— Значи хората го смятат за невинен за... — Блайт замълча, защото споменаването на убийството на Дарнел можеше да донесе нещастие на брака ѝ.

— В тълпата има хора на родовете Дебре и Деврьо, които трябва да настройват множеството доброжелателно — обясни баща ѝ. След това я предупреди: — Не се учудвай, ако, докато минаваме, видиш наред множеството да се хвърлят монети.

Вратата се отвори бавно и в помещението влезе херцогът на Лъдлоу. Той се усмихна, целуна внучката си по бузата и каза:

— Мила Блайт. Твоята красота ми напомня за деня, в който отведох майка ти пред олтара.

— Благодаря, дядо.

— Дебре те очаква — каза херцогът и напусна помещението.

Блайт се обърна към баща си.

— Татко, обичам те и винаги ще те обичам.

— И аз те обичам — отвърна графът и я прегърна. — Имам чувството, че от деня на твоето раждане е изминал само миг. С радост бих преживял всичко отново, щастие, да те виждам как от кърмаче се превръщаш в жена.

— Ще ми липсваш — каза Блайт, а в очите ѝ блеснаха сълзи.

Баща ѝ се усмихна.

— Дебре Хаус се намира през две врати от Деврьо Хаус.

— Да, но няма да е като да живеем под един покрив — отвърна тя.

— Девръо Хаус винаги ще е отворен за теб и за семейството ти — рече графът и я целуна по бузата.

— О, татко. Как да спечеля сърцето на Роджър? — проплака Блайт, а в гласа ѝ прозвуча паника.

— Роджър Дебре вече те обича повече от всичко на света, но все още не го съзнава — той ѝ намигна. — Майка ти го е видяла. А онова, което тя види, винаги се сбъдва.

Блайт се усмихна.

— Татко, струва ми се, че постепенно започваш да откриваш истинските взаимовръзки между нещата.

Той посочи вратата и каза:

— Нали не искаш Роджър Дебре да си помисли, че нещо ти е попречило да станеш негова съпруга.

Двамата напуснаха малкото помещение и застанаха в задната част на катедралата. Той посегна към ръката ѝ, за да я поведе към олтара. Блайт направи няколко крачки и спря. Църквата бе почти празна, с изключение на малцината гости на първите два реда.

— Къде са гостите? — попита Блайт и смутено погледна баща си.

— Съжалявам, съкровище, но Роджър все още е в немилост — обясни той. — Само придворните, които няма защо да се безпокоят за мястото си в кралския двор, могат да си позволят да присъстват на венчавката му. Мисли за това, че целта на церемонията е да успокои жителите на Лондон.

Блайт кимна с разбиране. Единствено важното бе, че гордият орел и неговата душа щяха да влязат в свещен съюз.

— Кой е мъжът зад нашето семейство? — попита тя.

— Граф Есекс ми е задължен, а гражданите го обожават.

— Повикал си героя на армадата — рече Блайт и му се усмихна. — А кой седи от другата страна на пътеката?

— Лорд Бъргли — отвърна той. — Братята на Роджър и снаха му седят до лорд Сесил.

Блайт зарея поглед из дългата празна катедрала. Винаги си бе представляла сватбата на първородната дъщеря с един от първите мъже на Англия като най-незабравимото празненство, което Лондон някога

бе виждал. Не й било писано. Но поне Роджър нямаше да се почувства много неловко, когато узнаеше пред олтара, че е бил надхитрен от бъдещата си съпруга. И все пак сватбата й просто не беше такава, каквато си я бе представяла.

Блайт и баща й се отправиха към олтара. Тя игнорира празните скамейки, скри съмненията си зад ведрата усмивка и впери поглед в годеника си.

Роджър, който чакаше пред олтара заедно с епископ Гриндал, я гледаше втренчено. Погледът му бавно се спусна от лицето й към дълбокото деколте, остана там за известно време, след което продължи надолу. Когато отново я погледна в очите, на лицето си бе надянал маска, която скриваше и най-малката следа от чувства.

Когато Блайт спря пред скромно украсения олтар, където пред Бога и пред хората трябваше да бъде положена свещената клетва, тя се обърна към баща си и го целуна. След това графът отстъпи няколко крачки.

— Къде е булото ви? — шепнешком попита Роджър, когато младоженците се обърнаха към епископа.

Блайт не повярва на ушите си. Този мъж, който бе лежал в Тауър, обвинен в убийството на жена си, бе загрижен за липсващото й було.

— Право на булката е да се облече така, както сметне за добре — прошепна Блайт. — Вървя по стъпките на майка си.

— Какво означава това?

Блайт отвори уста, за да отвърне, но епископът се покашля, за да привлече вниманието им. По лицето му отгатна, че той не таеше особени надежди за бъдещето на двамата младоженци, които спореха още преди да бяха положили брачния обет.

— Деца, готови ли сте да приемете светото тайнство на брака? — попита епископ Гриндал.

Роджър кимна, Блайт — също. След това двамата пристъпиха във вътрешната част на олтара и се изправиха пред епископа.

— При тази женитба няма да се оставя да бъда измамен — прошепна Роджър.

— Аз също — отвърна Блайт толкова високо, че да бъде чута и от гостите.

— Скъпи братя и сестри во Христе — високо извика епископ Гриндал, отнемайки възможността на сърдития младоженец да

отговори. — Събрали сме се тук, за да въведем този мъж и тази жена в светото тайнство на брака...

Блайт престана да слуша. Не желаше никакви християнски служби. В нейната лична философия Богът не обитаваше олтара на никаква сграда. Висшето същество живееше навън, сред природата. Защо Богът трябваше да обитава една студена каменна сграда, когато можеше да живее навън сред творенията си?

— Кой дава тази жена на този мъж? — чу епископа тя.

— Аз — каза Ричард и пристъпи напред. Графът постави дясната длан на дъщеря си в тази на Роджър и се върна при семейството си на първия ред.

Епископ Гриндал погледна Роджър и каза:

— Повтаряйте след мен, сър...

Роджър погледна невестата си и даде обещанието си с ясен и равен глас:

— Аз, Роджър, вземам теб, Блайт, за своя законна съпруга, за да те обичам и да те почитам в добро и зло, в богатство и бедност, в здраве и болест, докато смъртта ни раздели.

След като бе дарила любимия си с двусмислена усмивка, Блайт повтори:

— Аз, Блайт, вземам теб, Роджър, за свой законен съпруг, за да те обичам и да те почитам в добро и зло, в богатство и бедност, в здраве и болест, докато смъртта ни...

— Моля? — прекъсна я Роджър.

Блайт го погледна със смесица от изненада и смущение. Значи бе забелязал умишления ѝ пропуск. Е, това нямаше да му помогне.

— Сър, нещо не е наред ли? — попита епископ Гриндал. — Болен ли сте?

— Моите уважения, преподобни отче, но вие забравихте най-важната част от обета — каза Роджър.

— Коя е тя, сине мой?

— Подчинението.

Блайт направи гримаса, когато чу тихия смях от първите редове. Тя стрелна Роджър с гневен поглед, след което се обърна към видимо смутения епископ.

— Аз, Блайт, вземам теб, Роджър, за свой законен съпруг — сърдито повтори тя, — да те обичам, да те почитам и да ти се под...

Блайт замълча, трескаво търсейки изход от тази дилема. Тя изруга наум, когато чу някой да се смее. Нямаше съмнение, смехът идваше от страната на роднините на Роджър.

— Дете мое — настоя епископът, — да ти се подчинявам, докато смъртта...

— Да те обичам, да те почитам и да ти се подчинявам във всичко, освен корабите и сделките си — Блайт се обърна към Роджър и каза: — Това е последната ми дума, сър. Да или не, вие решавате.

Очакваше той да се ядоса, но вместо това Роджър се взря в нея за един безкрайно дълъг миг, след което кимна с глава в знак на съгласие.

Блайт го дари с лъчезарна усмивка и по най-бързия начин завърши обета си:

— Докато смъртта ни раздели.

— Пръстенът, милорд — рече епископ Гриндал.

Роджър извади един изящен пръстен, какъвто Блайт никога не бе виждала. Два златни кръга обгръщаха трети, образуван от сърца от червено злато.

— С този пръстен те вземам за своя жена — каза Роджър и постави пръстена на безименния пръст на лявата ѝ ръка. — Ще те почитам с тялото си и ще те даря с всичките си светски блага.

Роджър и Блайт коленичиха пред епископа.

— Нека се помолим — каза епископ Гриндал. — След това с неволен жест изтри с ръкава на одеждите си избилата по челото му пот. — О, милостиви Боже...

Блайт не следеше думите на свещеника. Едва сега си отдъхна с облекчение. Бе си извоювала правото на контрол над своите търговски предприятия и това не ѝ бе коствало големи усилия. Ако можеше да спечели и любовта на Роджър, тогава орелът и пеперудата щяха да се издигнат заедно във висините.

Бе толкова погълната от мислите си, че изобщо не чу края на церемонията. Все пак усети раздвижването около себе си и се изправи.

Тя погледна усмихната Роджър в очакване той да скрепи с целувка дадения обет. Вместо това мъжът ѝ се обърна към семейството и приятелите си.

Първа до младоженците се приближи лейди Кийли, която със сълзи на очи целуна дъщеря си и зет си.

— Като ви гледам, се чувствам стара — каза тя.

— За мен винаги ще си останете красивото уелско момиче, за което Ричард се ожени преди деветнадесет години — отвърна Роджър.

— А вие винаги ще бъдете дванадесетгодишният паж, който ми помогна да прескоча оградата на личната градина на кралицата — пошегува се графинята.

Междувременно младоженците бяха наобиколени от останалите деца на семейство Деврьо. Блайт подаде на Блис букета си от портокалови цветове и прошепна:

— Ти си следващата.

— Елате, деца — нареди лейди Кийли. — Отдръпнете се и дайте възможност на сестра си да поздрави гостите.

Пред тях изникна чаровният граф Есекс. Той се поклони пред Блайт и ѝ целуна ръка, след което се обърна към Роджър.

— Моите поздравления, Идън. Надявам се този ви брак да има по щастлив край от предишния.

След тези думи граф Есекс се обърна и се запъти към изхода. Пред църквата се разнесоха ликуващи възгласи.

Сър Франсис Дрейк им поднесе благопожеланията си и отстъпи място на лорд Бъргли.

— Скоро ще се свържа с вас — каза на Роджър Сесил и напусна катедралата заедно с Дрейк.

— Блайт, ще позволите ли да ви запозная със семейството си — каза Роджър. — Това е Седрик със съпругата си Сибила. А това — Джефри.

Седрик Дебре имаше черна коса и очи и тъмна кожа. Джефри, най-малкият от братята Дебре, приличаше на Роджър. С русата си коса и сини очи Сибила Дебре можеше да изглежда красива, ако не бе намръщеното ѝ изражение.

Блайт се усмихна на семейството на мъжа си, след което се обърна към Роджър. Беше забелязала промяната в гласа му, докато представяше най-малкия си брат.

— За мен е удоволствие — рече Блайт. — Ще присъствате на празничния обяд в Деврьо Хаус, нали.

— Невъзможно — рече Сибила.

— Веднага трябва да се върнем в Уайтхол, защото утре рано сутринта дворът ще отпътува за Уиндзор — обясни Седрик.

— Отхвърляте поканата на една изключително привлекателна графиня Идън — каза Джефри. При тези думи той ѝ намигна и се наведе, за да ѝ целуне ръка.

Очарована от галантните му думи и държание, Блайт дари най-младия Дебре с лъчезарна усмивка.

— Какво приятно разнообразие — една жена да се омъжи за някого по друга причина, освен титлата и парите му — обърна се към най-възрастния си брат Джефри.

Роджър кимна, но не отвърна нищо. Той проследи с поглед семейството си, което напускаше катедралата.

Блайт видя мрачното изражение на мъжа си и се запита какво ли бе предизвикало подобно отношение на Роджър към собствения му брат. И какво бе това семейство, което предпочиташе да се върне в кралския двор, вместо да присъства на сватбеното празненство на брат си?

— Мисля, че ще направи най-добро впечатление, ако напусна катедралата заедно с Роджър и Блайт — обърна се Ричард към тъста си, херцог Лъдлоу — Бихте ли съпроводи Кийли и децата до каретите. Ще ви изчакаме да се качите, преди да излезем.

Графът мълчаливо проследи с поглед семейството си, а когато множеството пред катедралата посрещна с ликуващи възгласи херцогът на Лъдлоу, който извеждаше децата на семейство Деврьо.

— Готови ли сте? — попита Ричард, когато шумът навън заглъхна.

Роджър и Блайт кимнаха.

Тримата се отправиха към изхода на катедралата. Когато се появили на стълбите, множеството избухна в оглушителни викове.

Изгубила самообладание при тази гледка, Блайт се поколеба за миг. Тя се боеше, че множеството няма да се раздели, за да им стори път.

— Проклятие, Блайт — прошепна Роджър, навеждайки се към нея. — Усмиввай се, иначе ще си помислят, че се боиш от мен.

Блайт отметна глава назад и го погледна. Пронизващите му сини очи и красивото му лице бяха съвсем близо до нейните. Свежото му ухание на лаврово дърво я замая за миг и я подтикна към една импулсивна постъпка. Тя обви ръце около врата му и го целуна със стиснати устни.

В този момент Роджър също обви ръце около нея и я притисна към силното си, мускулесто тяло.

Множеството направо побесня. Всички викаха и ликуваха, свиркаха и пляскаха с ръце.

Роджър се отдръпна, усмихна се и помахна на тълпата.

— Заслужаваше да те зашлевя за номера, който ми изигра — прошепна той.

— Беше добра идея, съкровище — намеси се графът и направи комплимент на дъщеря си, докато също така махаше на тълпата. — Не бих могъл да измисля нещо по-добро.

Блайт се обърна към баща си точно в мига, в който той едва доловимо кимна на някого в тълпата. Веднага се разнесе глас:

— Бог да пази граф Идън!

Присъединиха се и други.

— Бог да пази граф Базилдън!

— Да живее граф Идън!

— Плодовитост за младото семейство!

Ричард приличаше на човек, който ужасно се забавляваше. Той се засмя, хвърли шепа жълтици сред множеството и извика:

— Да живее Елизабет, кралица на Англия.

Множеството изрева одобрително. Само на няколко метра стоеше каретата, която трябваше да ги откара до кея, откъдето лодката им щеше да поеме нагоре по реката.

Блайт постепенно се паникьосваше. Вече се боеше, че никога няма да се доберат до каретата. Няколко от лакеите на семейство Девръо избързаха напред и им проправиха път.

Роджър се качи пръв и помогна на Блайт. Баща ѝ махна за последно на множеството, хвърли още една шепа монети и също се качи.

Блайт седеше до мъжа си, а баща ѝ — срещу тях двамата. Тя понечи да спусне завесите, но графът задържа ръката ѝ и рече:

— Трябва цял Лондон да ни види заедно.

Пътуването до кея сякаш щеше да трае вечно. Улиците бяха изпълнени от огромни тълпи лондончани, любопитни да видят първите мъже на Англия.

Блайт отгатна по изражението на баща си, че бе доволен от предобедните събития. Нямаше представа обаче какво си мислеше

мъжът ѝ. Той гледаше пред себе си, без да продума, а тя се боеше да го заговори.

Когато лодката им се прилепи към кея на Деврьо Хаус, всички вече бяха в къщата. Очакваше ги само лейди Кийли.

Блайт се усмихна. Тя знаеше, че майка ѝ възнамерява да надхитри Роджър и да го накара да положи брачен обет и по стар друидски обичай. Но тъй като графът бе скептично настроен към подобни обреди, обричането трябваше да стане без негово знание.

— Всичко мина по плана — каза лейди Кийли и се усмихна на мъжа си. — Не мислиш ли, скъпи?

— Да, но съм щастлив, че вече свърши.

— Скъпи, ще поемеш ли ролята на любезен домакин? Бих искала да поговоря с Роджър и Блайт.

Графът повдигна вежди.

— За какво?

— Блайт е първородната ми дъщеря — отвърна лейди Кийли, — а докато бях в двора, Роджър бе любимият ми паж.

— Сега вече всичко ми е съвсем ясно — пошегува се Ричард. Той целуна жена си по бузата и се отдалечи.

Лейди Кийли го проследи с поглед, докато изчезна в къщата. Тя улови под ръка Роджър и Блайт и ги поведе към онази част на градината, където дъб, бреза и ела сплитаха клони като стари приятели.

— Скъпи Роджър, думите не могат да изразят колко съм щастлива от това, че двамата с Блайт вече сте едно — каза лейди Кийли. Тя се облегна на дъба. — Хванете се за ръце, моля — Блайт преглътна една усмивка, забелязвайки как Роджър отвори уста да възрази, но майка ѝ му попречи с думите: — Изпълнете желанието на една стара жена. Освен това, ако някога, когато бяхте едва дванадесетгодишен, не ви бях заела онези дванадесет златни монети, щяхте да бъдете почти също толкова беден, колкото братята си.

— Тридесет и седем години не е преклонна възраст за една жена — възрази Роджър и улови ръката на Блайт.

— Благодаря — рече лейди Кийли. — Както сами знаете, бракът е отговорност, на която човек не бива да гледа с леко око.

Блайт погледна мъжа си, който, изглежда, внимателно слушаше майка ѝ. Дланта ѝ се чувстваше чудесно в неговата топла и силна

мъжка длан. Блайт нямаше търпение да слее тялото си с това на своя любим.

— Колко дълго ще трае връзката ви? — попита лейди Кийли.

— Простете, не ви разбрах? — попита Роджър, видимо изненадан от въпроса на графинята.

— Завинаги и вечно — отвърна Блайт.

— Съпругата ви казва завинаги и вечно — повтори графинята. — Приемате ли това?

Блайт затаи дъх. Ако Роджър кажеше „да“, бракът им щеше да е вечен. Богинята Майка щеше да се погрижи за това. Устните му трепнаха. Роджър, изглежда, се забавляваше.

— Завинаги и вечно е доста много време — сухо рече той. — Да, приемливо е.

— Блайт, има ли нещо, което би искала да кажеш на мъжа си? — попита майка й.

Знаейки какво се очаква от нея, Блайт погледна Роджър и вдигна високо ръка, без да изпуска тази на мъжа си. Тя го погледна в очите и рече:

— Нека небето се стовари върху ми и ме смаже, нека морето се надигне и ме удави, нека тази стара земя се отвори и ме погълне, ако някога ви изменя.

— Така да бъде — каза лейди Кийли и сложи дланта си върху тези на младоженците.

Сватбеното празненство беше доста скромно. Присъстваха само семейство Деврьо и прислугата им. Бяха пристигнали и уелските братовчеди на майка й Одо и Хю със съпругите си Джун и Мей Деврьо. Липсваше единствено Дейзи Лойд, дъщерята на Одо и Джун. Тя беше избрана за камериерка на Блайт и още от предната вечер бе в Дебре Хаус заедно с чеиза на господарката си.

Ядоха миди от Колчестър и задушено говеждо със зеленчуци. За десерт бяха сервирани различни видове сирена, бонбони с ядки от пиния и сватбена торта.

Блайт се чувстваше много неловко на почетното място редом със съпруга си. Макар никога преди да не бе имала затруднения в общуването си с Роджър, не й хрумваше никаква тема на разговор, а и

той изглеждаше твърдо решен да се преструва, че не забелязва присъствието ѝ. Блайт знаеше, че е нежелана съпруга, но той можеше поне да ѝ се усмихва от време на време.

Животът често ни поднася лоши изненади, но Роджър Дебре е трябвало да понесе повече от всеки друг — бе я предупредил баща ѝ. — Твоята любов и търпение могат да го излекуват.

Твърдо решена да не дава израз на смущението и страховете си, Блайт събра цялото си търпение и използва възможността незабелязано да разгледа своя съпруг. Роджър седеше гордо изправен, но в тялото му не се долавяше и следа от напрежение. Чертите му бяха деликатни и благородни, а светлокафявата коса бе оставена малко по-дълга от обичайното.

Когато мъжът ѝ посегна към чашата си с вино, Блайт спря поглед на дланите му. С дългите си пръсти те изглеждаха достатъчно силни, за да въртят сабята със смъртоносна лекота и умение, но сега същите тези пръсти внимателно държаха столчето на кристалната чаша. Макар да намираше тази мисъл безсрамно непристойна, Блайт копнееше да усети ласките на тези ръце.

— Как върви нашата „Левант Трейдинг Къмпани“? — обърна се към баща ѝ Роджър.

— Печели много добре, вероятно защото Блайт притежава част от нея и не ни конкурира — отвърна графът. — Искате ли да се оттеглим в кабинета ми и да прегледаме последните цифри?

— Недопустимо е да се занимавате със сделки в деня на сватбата си — намеси се херцогиня Лъдлоу.

Блайт се застъпи за мъжа си.

— Скъпа бабо, Роджър отсъства твърде дълго.

Роджър я погледна за пръв път, откакто бяха седнали на масата.

— Не съм отсъствал, лежах в Тауър — поправи я той.

Мъжете станаха и напуснаха залата. Щом децата бяха отведени от детегледачката, херцогинята се обърна към Блайт и рече:

— Блайт, скъпа, бих искала да ти дам един практичен съвет.

— Да, бабо?

— Първо, когато сме в двора, не ме наричай бабо — каза тя. — Наричай ме лельо Даун.

Блайт и Блис се спогледаха и прихнаха. Лейди Кийли успя да скрие усмивката си.

— Съди за един мъж по онова, което върши, а не по онова, което говори — посъветва я баба й. — Наблюдавай как Роджър се отнася с дъщеря си и конете си, защото по същия начин ще се отнася и с теб. Никога не му разкривай чувствата си. Никога не бъди прекалено отзивчива.

— И най-вече винаги мисли за едно — добави лейди Кийли. — Бог е създал жената след мъжа, защото е искал да поправи грешките, които допуснал при първия си опит.

Херцогинята се засмя гърлено.

— Кийли, скъпа — провлачено рече тя. — След всичките тези години започваш да гледаш на света по същия начин, по който и аз. Мъдростта ми трябва да е заразителна.

Блайт се усмихна, но вълненията от изтичащия ден си вземаха своето. Не си бе представяла доколко отношенията между мъжа и жената могат да приличат на сражение. Главата й пулсираше от напрежение и глождещо съмнение, а младата жена трябваше да си възвърне спокойствието, преди да се отправят по брега към новия й дом, Дебре Хаус.

Блайт стана и се обърна към майка си.

— Бих искала да остана за малко сама в градината.

— Разбира се, скъпа — отвърна лейди Кийли и се усмихна с разбиране.

Блайт излезе в пустата градина. Есента бе започнала да обагрят в пъстрите си цветове райската градина на баща й. Хризантеми в най-различни цветове, невени и лъвски муцунки. Блайт въздъхна при вида на това изобилие от форми и багри и прекоси моравата, насочвайки се към любимата си върба. Есенното равенство щеше да настъпи след по-малко от два дена и Блайт за пръв път щеше да извърши друидски ритуал в новия си дом.

А след това в последния ден на октомври идваше Самуин, началото на жизнения цикъл на друидите, когато се отваряха вратите на миналото и бъдещето. Тънкото було между земния свят и отвъдното се вдигаше точно за три дена. За Блайт този Самуин бе особено важен, защото тя възнамеряваше да извика духа на починалата си баба Меган и да я помоли за съвет относно черното слънце, което заплашваше бъдещето й с Роджър.

Роджър. Как би могла да спечели любовта му, без да се лиши от търговските си предприятия? Сега мъжът ѝ би трябвало да я отрупва с внимание, за да разсее страховете ѝ от първата брачна нощ. Вместо това двамата с баща ѝ се бяха затворили в кабинета, което за Блайт бе лошо предзнаменование за бъдещия ѝ брак.

Тя влезе под завесата от висящи до земята клони и постави длани върху дебелото стъбло. Веднага почувства прилив на сила.

— Благодаря ти, че си моя приятелка — каза тя и целуна стъблото. — Ще ми липсваш, както и аз на теб, но обещавам да те посещавам толкова често, колкото мога. Един ден ще...

— С кого говориш? — попита някой зад нея.

Блайт разпозна гласа на мъжа си. Тя се извърна рязко и дари Роджър с лъчезарна усмивка, която в следващия миг замря на устните ѝ.

Роджър не изглеждаше особено щастлив. Всъщност изглеждаше изключително подозрителен. Свети Суидин, какво ли си бе помислил? Погледът на пронизващите му сини очи не вещаеше нищо добро.

— Чакам отговор — рече Роджър с режещ глас.

Блайт се облегна на стъблото на върбата и усети прилив на сила.

— Говорех с върбата — искрено отвърна тя. — Това е любимото ми дърво.

— Опитай още веднъж, скъпа — рече Роджър и повдигна вежди.

— Лъжите ти трябва да бъдат малко по-правдоподобни, ако искаш хората да ти вярват.

— Кълна се, това е самата истина — Блайт посочи клоните на върбата. — Прекарах много приятни летни следобеди тук — тя допълни: — Помислих си, че би трябвало да се сбогувам с детството си. От утре животът ми напълно ще се промени.

Погледът му се смекчи.

— Имам една върба в градината си.

— О, непременно трябва да се запозная с нея... исках да кажа, да я видя — рече тя.

— В градината ми има всякакви дървета и цветя — обясни Роджър. — Градинската работа ми помага да се отпусна.

Блайт кимна мъдро.

— За един мъж е добре да има здрави корени.

Думите ѝ накараха Роджър да се усмихне и тя усети коленете ѝ да омекват. Съпругът ѝ наистина бе най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала.

— Може би ще ми позволите да ви помагам в градинската работа — каза Блайт.

Сега усмивката му се превърна в иронична гримаса.

— Разбира се. Веднага щом вие ми позволите да ви помагам в сделките.

Блайт смръщи чело и сведе поглед. Роджър внимателно повдигна брадичката ѝ и я изчака да го погледне в очите.

— Пошегувах се — каза той. — Трябва да тръгваме за Дебре Хаус. Имам още много работа. Умелият ми търговски конкурент ме постави в критична ситуация.

— Благодаря за комплимента — Блайт докосна ръката на мъжа си и надникна дълбоко в сините му очи. — Макар раздялата със семейството ми да ме натъжава, сигурна съм, че в Дебре Хаус ще бъда щастлива.

— Не залагайте прекалено много на това — посъветва я Роджър.

— Зная целта на живота си и бих рискувала всичко, за да я постигна — каза Блайт и се усмихна многозначително. — Само тогава една душа може да бъде истински щастлива.

— Ще ми се да знаех своята цел в живота.

— Роджър, слушайте гласа на сърцето си и ще я откриете.

— Милейди, аз нямам сърце.

Блайт не отговори. О, напротив, мъжът ѝ имаше сърце.

— Каретата чака — каза Роджър и посочи към къщата. Блайт кимна. След това неочаквано го улови под ръка и двамата се отправиха към къщата.

Тя вдигна поглед към небето и усети в гърдите ѝ да се надига надежда. Нито едно облаче не нарушаваше съвършенството на синия хоризонт.

Днес двамата с Роджър вървяха един до друг по моравата. Тази нощ телата им щяха да се слоят. Утре орелът и неговата пеперуда щяха да се издигнат над хоризонта чак до рая и дори отвъд него.

Той я изостави във вестибюла.

Когато каретата спря пред Дебре Хаус, Роджър слезе пръв и помогна на Блайт. Тя видя новия си дом и веднага забеляза приликата с Деврьо Хаус.

Като графиня Идън сега Блайт бе господарка на това великолепно имение. Още по-важно обаче бе, че пред лицето на богинята тя и любимият ѝ щяха да бъдат едно, както в много предишни прераждания.

Блайт и Роджър изкачиха стълбите към входната врата, която сега се отвори и пред тях застана мъж на средна възраст — навярно икономът на семейство Дебре.

Блайт спря в очакване пред отворената врата. Традицията повеляваше мъжът ѝ да я внесе в новия ѝ дом на ръце.

За най-голяма нейна изненада Роджър влезе във вестибюла и я погледна през рамо.

— Ще влезете ли, или възнамерявате да живеете на двора? — попита той.

Изглежда мъжът ѝ не знаеше за този обичай.

— Има обичай мъжът да внесе невестата си на ръце през прага — осведоми го Блайт.

Роджър ѝ хвърли хладен поглед, без да помръдне от мястото си. Блайт повдигна вежди и също остана на място. Мърморейки под носа си нещо за женските глупости, Роджър се върна, взе я на ръце и я внесе в къщата. След това не особено внимателно я свали да стъпи на пода.

Блайт бе обзета от ужасяващото чувство, че мъжът ѝ я докосва с нежелание.

— Добре дошъл у дома, милорд — поздрави господаря си икономът.

— Блайт, това е господин Ботъмс — представи ги един на друг Роджър. — Ботъмс, това е новата графиня Идън.

Блайт се усмихна на иконома, но мъжът отново бе съсредоточил цялото си внимание върху господаря. Тя стоеше там като някаква натрапница и слушаше мъжа си.

— Пристигнаха ли търговските ми посредници? — попита Роджър.

— Да, милорд. Чакат в залата.

— Добре. Изпращайте ми ги един след друг в реда, в който са пристигнали — Роджър хвърли бегъл поглед към Блайт и добави: — С изключение на търговците с вълна и зърно, с тях бих искал да говоря най-напред. Всички останали ще чакат — Роджър се отпрати по коридора към кабинета си и извика през рамо, сякаш току-що му бе хрумнало: — Погрижете се за графинята — след тези думи изчезна в една от вратите.

Блайт пламна от смущение и погледна икономата. Мъжът, изглежда, не знаеше какво да каже. Тя стоеше като глупачка във вестибюла, облечена в сватбената си рокля, а мъжът ѝ очевидно я бе зарязал.

Забеляза как икономът хвърли плах поглед към залата, изглежда, неспособен да реши какво да стори по-напред.

— Желанията на господаря, разбира се, са с предимство — каза Блайт, която го съжали.

Икономът ѝ се усмихна с благодарност.

— Къде е камериерката ми?

— Горе, милейди. За мен би било чест да ви съпровозя.

— Достатъчно е да ми обясните къде се намира стаята ми.

— Последната от дясната страна на коридора нагоре по стълбите — каза икономът.

— Благодаря, господин Ботъмс — беше ѝ неприятно, че един прислужник бе станал свидетел на пренебрежителното държание на мъжа ѝ към нея.

Блайт изкачи стълбите и тръгна по коридора. Зад една от вратите чу спорещите гласове на мъж и жена. Колкото повече приближаваше края на коридора, толкова по-силни ставаха гласовете.

Отваряйки последната врата от дясната страна на коридора, Блайт се оказа в огромна, разкошно обзаведена, стая. Къде ли бе Дейзи Лойд? Тогава отново дочу гневните гласове. Единият от тях много приличаше на гласа на Дейзи.

В другия край на спалнята Блайт съзря отворена врата и се приближи към нея. Младата жена спря и се заслуша в спора.

— Вече ви казах — обясняваше мъжът, видимо ядосан. — Нещата ви трябва да бъдат пренесени в другата стая.

— Не е ли това спалнята на графа? — упорстваше Дейзи, предизвикателно поставила ръце на кръста си.

— Графът ми даде съвсем точни нареждания — настояваше мъжът. — Тя трябва да спи в отделна спалня.

— Графиня Идън не е тя — изфуча Дейзи. — Проявявайте подобаващото уважение, когато говорите за нея.

— Аз съм личният камериер на графа и съм по-високопоставен от вас — отвърна мъжът. — Ако възнамерявате да се противопоставяте на нарежданията, трябва да заявите това лично пред негово...

— Целунете ме отзад, Хардуик!

Лицето на мъжа позеленя от яд.

— За вас съм сър Хардуик!

— Сър Хардуик, така ли? — отвърна Дейзи. — Ха! Струва ми се, че изобщо нямате фитил или поне не твърд...

— Достатъчно, Дейзи — нареди Блайт и влезе в стаята.

— Коя сте пък... — погледът на Хардуик спря върху сватбената й рокля.

— Аз съм графиня Идън.

— Милейди, бих искал да се извиня за тона си — каза Хардуик.

— Би трябвало да се засрамите — намеси се Дейзи.

— Прощавам ви — рече Блайт, а след това извади от равновесие камериера на графа, дарявайки го с най-лъчезарната си усмивка. — Какъв е проблемът, господин Хардуик?

— Графът ми нареди да приготвя за вас другата стая — обясни той. — Това е традиция в семейство Дебре. Тази стая е принадлежала на майката на господин графа, а след това и на лейди Дар...

— Не бих искала да нарушавам тази традиция — прекъсна го Блайт. — Дейзи, премести нещата ми в другата стая.

Блайт премести поглед от камериерката си към прислужника на мъжа си. На лицето му недвусмислено бе изписано желание да зашлеви момичето. След това изражението му неочаквано се промени.

Блайт погледна Дейзи, а след това отново Хардуик. Мъжът изглеждаше заплепен от пищния ханш на Дейзи Лойд.

— Благодаря за помощта, господин Хардуик — каза Блайт и преглътна една усмивка. Тя затвори вратата, която свързваше двете спални, и се обърна към камериерката си с подобаващо укорно изражение.

Дейзи направи хулигански жест по посока на затворената врата, след което намигна на Блайт.

Блайт се закиска и прегърна любимата си братовчедка.

— Толкова се радвам, че се съгласи да дойдеш с мен в Дебре Хаус.

— Не можех да позволя онази гъска Дафи да заеме мястото ми — каза Дейзи.

Макар да бе шест месеца по-млада от господарката си, Дейзи Лойд изглеждаше няколко години по-възрастна. Бе закръглена, имаше кафяви коси и очи и притежаваше заразителна усмивка.

— Сър Хардуик е много привлекателен мъж — забеляза Блайт, докато братовчедка ѝ подреждаше дрехите ѝ в гардеробната стая.

— Старият...

— Изглежда на възрастта на мъжа ми — прекъсна братовчедка ги Блайт.

— Извинявай — разкая се Дейзи.

— Донесе ли търговските ми книга и обредните предмети?

— Сложила съм ги в писалището.

Блайт се огледа. В единия край на стаята имаше огромно легло с балдахин. Камината се намираще на отсрещната стена. Пред нея бяха поставени две кресла, а пред единия от прозорците имаше дъбова маса.

Като цяло стаята бе прекалено пишно обзаведена, а виненочервения цвят на завесите — прекалено натрапчив. Блайт се запита дали обзавеждането бе избрано от майката на Роджър, или от Дарнел Хауърд. Тя самата предпочиташе по-светли цветове и при първа възможност щеше да помоли мъжа си за позволение да промени интериора.

Блайт прекоси стаята, приближи се към прозореца и се усмихна при вида на гледката, която се разкриваше от него.

— Дейзи, стаята ми гледа на изток. Значи ще мога да се моля — извика тя през рамо. — А под прозореца ми е градината. Мога да видя дори конюшните.

— Много хубаво наистина — съгласи се Дейзи, макар да не звучеше много впечатлена. — Нека ти помогна да се съблечеш.

Дейзи разкопча редицата дребни перлени копчета, които минаваха по цялата дължина на роклята и помогна на господарката си да се съблече. Тя подаде на Блайт някакъв копринен пеньоар и изнесе сватбената ѝ рокля.

— Вечерята ще бъде сервирана в шест — каза Дейзи, когато се върна в стаята. — Дотогава можеш да си починеш.

— Днес няма да имам повече нужда от услугите ти — рече Блайт. — Можеш да разполагаш с времето си.

— Тогава ти пожелавам приятна нощ — усмихнато каза Дейзи и изчезна през вратата.

Прекалено развълнувана, за да може да заспи, Блайт започна да кръстосва стаята, но постоянно се връщаше към прозореца, за да надникне навън. Едва щеше да дочака сутринта, за да разгледа градината.

Точно в шест часа Блайт напусна стаята си. Беше облечена в лилава копринена рокля с дълбоко деколте, която отговаряше на новото ѝ положение на омъжена жена. Не вярваше Роджър да одобри строга затворена рокля.

На входа на почти безлюдната зала Блайт бе обзета от нерешителност. Съпругът ѝ не се виждаше никъде и тя се запита дали да не се върне в стаята си, докато не я повикат за вечеря.

— Добър вечер, милейди — извика Ботъмс и се завтече насреща ѝ. Блайт се усмихна.

— Къде е графът?

— Все още работи — обясни икономът, — но съм сигурен, че скоро ще се появи. Ще ви отведе до масата.

Докато минаваше през осветената от факли зала, Блайт съзря на една от стените два портрета и спря, за да ги разгледа по-добре. От единия портрет я гледеше тъмнокос мъж с матова кожа и мрачно изражение на лицето. На другия бе изобразена жена със светла кожа, лъчезарни сини очи и тайнствена усмивка.

— Кои са тези хора? — попита Блайт.

— Родителите на негова светлост — отвърна икономът.

— Значи Роджър и Джефри приличат на майка си — меко рече Блайт. — Седрик е взел чертите на баща си.

Ботъмс съпроводи Блайт до почетната маса. Тя още не бе седнала, когато се появи един лакей и прошепна нещо на ухото на иконома.

— Негова светлост съжалява — обясни господин Ботъмс, — но му се налага да вечеря в кабинета си. Обещава да ви пожелае лека нощ веднага щом приключи.

Блайт успя да се усмихне и да кимне с глава. Не искаше да даде да се разбере, че сърцето ѝ се бе свило на топка. Дали мъжът ѝ не си отмъщаваше за това, че го конкурираше в търговията с вълна и зърно?

Младата жена се чувстваше неловко на почетната маса и яде малко. Страхът, че мъжът ѝ щеше да я отблъсне, ѝ причиняваше главоболие и тя се молеше да ѝ бъде спестена тази унижителна сцена.

Блайт се изправи неочаквано, а икономът веднага ѝ се притече на помощ.

— Господине, безупречното ви обслужване заслужава само най-добри думи — каза тя. — Ако някога ви се наложи да напуснете сър Роджър, със сигурност ще намерите работа в Девръо Хаус.

Ботъмс се усмихна в отговор на комплимента.

— Да ви съпровожда ли до спалнята, милейди?

— Зная пътя — Блайт напусна залата с високо вдигната глава. Последното, което искаше, бе един иконом да я изпраща до спалнята в деня на сватбата ѝ.

Когато се качи в стаята си, откри нощницата си на леглото. Тя свали роклята си и облече прозрачната нощница. След това пристъпи към огледалото и се зае да изучава отражението си.

Онова, което видя, я накара да се усмихне. Ако я видеше в тази нощница, мъжът ѝ нямаше да може да я отблъсне.

Блайт не знаеше какво да прави, докато го чакаше, така че се приближи към прозореца и се взря в небето. Необяснимо защо, тази картина на самотност ѝ напомни за нейния мъж.

След известно време чу приглушени гласове откъм стаята на Роджър. Прекалено нервна, за да остане на едно място, тя се приближи към вратата, която свързваше двете спални, и се заслуша. Единият глас бе на Роджър, другият — на Хардуик. Разговорът замлъкна неочаквано. Тя чу някаква врата да се захлопва, а след това стъпките на Роджър, който нервно кръстосваше яз стаята си.

След малко ще дойде и ще ме вземе — мислеше си тя. Сладостното очакване караше сърцето ѝ да бие учестено, а дишането ѝ бе станало неравномерно. Ако през деня ѝ бе обърнал малко внимание и я бе поухажвал, сега тя нямаше да е толкова уплашена.

Младата жена не откъсваше поглед от вратата. Стори ѝ се, че е изминала цяла вечност. След това в другата стая настъпи тишина. Какво правеше той?

Блайт се отдръпна от вратата. Може би Роджър искаше да я изненада. Тя седна в един стол пред камината. В продължение на цял час се вираше във вратата, която свързваше спалнята ѝ с тази на мъжа ѝ и чакаше. Дали не трябваше сама да влезе при него? Вече не издържаше това напрежение.

Блайт събра цялата си смелост, стана от стола и прекоси стаята. След това с трепереца ръка отвори вратата.

Веднага съзря мъжа си. Роджър седеше в едно кресло пред камината с гръб към нея.

— Сър? — пошепна Блайт.

Роджър подскочи от креслото си и се обърна.

— Защо не спите?

— Аз... аз ви очаквах.

Блайт видя как погледът му се плъзна по оскъдно облеченото ѝ тяло, задържайки се на гърдите и извивките на ханша ѝ. О, Боже, чувстваше се като изложен на публичен търг кон. Дали Роджър нямаше да се приближи към нея и да огледа зъбите ѝ? Или я сравняваше с Дарнел Хауърд? Ако наистина бе така, какво ли си мислеше?

Когато погледите им се срещнаха отново, Блайт за миг зърна в погледа му смесица от изненада и жив интерес, преди маската на безразличие да заличи от лицето му всяка следа от чувства.

— Връщайте се в стаята си — нареди Роджър. Гласът му прозвуча уморено. — Тази вечер не възнамерявам да спя при вас.

Блайт трепна като ударена и му напомни с треперещ от болка глас.

— Дадохте клетва да ме почитате с тялото си.

— Излъгах — отвърна Роджър, а гласът му беше по-леден от северния вятър през зимата.

— Но...

— Вън, по дяволите.

Блайт се втурна към своята стая и затръшна вратата след себе си. За да избяга възможно най-далече от мъжа си, тя прекоси спалнята си и застана до прозореца. Когато сълзите неудържимо рукнаха по страните ѝ, младата жена наведе глава и опря чело до хладното стъкло.

Давайки воля на плача, тя очистваше наранената си душа от многобройните разочарования на този ден.

Когато сълзите ѝ пресъхнаха, Блайт долови някакво равномерно потропване. Вдигна поглед и видя по стъклото да се стичат едри дъждовни капки. Вечерницата бе изчезнала зад един облак.

— Велика Богиньо Майко, сподели с мен мъдростта си — започна да се моли Блайт, поставяйки дясната си ръка на стъклото. — Нека свети Суидин изпрати вятъра на любовта над Роджър и мен.

За нещастие тази нощ Великата Богиня Майка запази своята мъдрост за себе си, а любовните ветрове на свети Суидин не се извиха над нея и Роджър. Един познат глас отново и отново звучеше в мислите на Блайт и ѝ вдъхваше надежда.

Твоята любов и търпение могат да излекуват Роджър — повтаряше гласът на баща ѝ.

— О, татко, лесно ти е да го кажеш — прошепна Блайт. — Аз съм онази, която трябва да се бори със спомена за Дарнел Хауърд.

4

Блайт се събуди в онзи нереален магически миг преди разсъмване. Тя се прозина, протегна се и стана от леглото.

Без да обръща внимание на утринния септемврийски хлад, се запъти боса към прозореца. Поздрави изгрева, така както я бе учила майка ѝ.

След това отвори капациите и видя оранжевите пламъци, които вече обагряха източния хоризонт. В желанието си да се приближи още повече до изгряващото слънце, тя отвори прозореца и се наведе навън.

— Татко Слънце целува Майката Земя — промърмори Блайт. Това бе една песен, която знаеше от майка си. Младата жена затвори очи и започна да се моли: — Велика Богиньо Майко, и ти, свети Суидин, направете така, че днес Роджър и аз да станем едно.

Блайт отвори очи и се загледа в оранжевите лъчи, които посягаха над хоризонта към света на хората. Изгряващото слънце, което всеки ден от годината бе различно, днес изглеждаше особено величествено.

Теб избрах.

Блайт докосна с пръсти диамантения кръст, който висеше на гърдите ѝ. Роджър бе избрал своя път още преди пет години. Защо не можеше да осъзнае тази истина? Да, дистанцираността му раняваше чувствата ѝ, но нейният орел също бе наранен и се нуждаеше от слънчевата ѝ светлина, за да оздравее.

Погледът на Блайт се спусна от далечния хоризонт към реката. Обгръщащата брега на Темза мъгла бавно се разнасяше под лъчите на изгряващото слънце. Блайт се отдръпна от прозореца с намерение да се върне в леглото, но някакъв тъмен силует в градината привлече вниманието ѝ.

Облечен изцяло в черно, Роджър бавно крачеше по пътеката от конюшните към градината. На Блайт ѝ се стори, че носеше градинарски сечива.

В желанието си да остане незабелязана тя отстъпи крачка назад. Роджър остави градинарските принадлежности на тревата и пообиколи

наоколо. Изглежда, поздравяваше цветята и дърветата, които не бе виждал от месеци. Докосваше растенията нежно и почитателно като друид.

Готов за работа, Роджър съблече връхната си дреха и я захвърли настрана.

Той вдигна от земята градинарските си принадлежности и се приближи към розовите храсти пред къщата, за да ги подготви за зимата. Докосваше ги като баща любимите си деца и ако Блайт не грешеше, устните му помръдваха, сякаш мъжът ѝ успокояваше розовите храсти с недоловим шепот.

Тази нежност накара сърцето ѝ да трепне от радост. Небето винаги имаше особено отношение към човек, който умееше да се отнася добре с цветята и дърветата.

Погледът на Блайт се спусна от лицето му към широките рамене и мускулестия му гръб. Обутите му в тесни бричове бедра бяха съвършено оформени, а когато мускулите му се напрягаха от извършваното усилие, тялото на мъжа ѝ излъчваше неотразима мъжественост. За момент той прекъсна работата си и остана неподвижен като статуя, за да огледа резултата от труда си.

Тогавя Блайт видя над розовите храсти да се носи една красива пъстра пеперуда. Младата жена протегна лявата си ръка към върбата на мъжа си, а с показалеца на дясната докосна първо устните, а след това и сърцето си.

— О, ти, стара върба, впила корени в старата земя, по-стара, отколкото мога да изрека с думи — прошепна Блайт. — Помогни ми да изплета магията си — Блайт посочи с показалец дясната страна на мъжа си и пеперудата кацна на дясното му рамо. Роджър я забеляза и внимателно я прогони.

Блайт се усмихна и посочи лявата му страна. Този път пеперудата кацна на лявото му рамо. Роджър отново я прогони.

Блайт усети в душата ѝ да се промъква някакъв пакостлив дух и изпита желание да се позабавлява. Тя посочи с показалец главата на мъжа си. Пеперудата увисна над него и кацна на главата му.

— Мили Боже! — чу го да възкликва Блайт. Тя не можеше повече да се сдържа и избухна в смях. Роджър трепна и изненадано се обърна, а погледът му спря на отворения ѝ прозорец. С лъчезарна усмивка на лицето си Блайт се наведе през прозореца, позволявайки

погледът на мъжа ѝ да спре върху гърдите ѝ с цвят на слонова кост, които преливаха от дълбокото, деколте на нощницата.

— Добро утро, милорд — извика тя.

— Добро утро, милейди — извика Роджър и наведе глава за поздрав. Той ѝ се усмихваше — Блайт не бе виждала това от години.

Роджър не можеше да откъсне поглед от жена си. Тя изглеждаше щастлива като пеперуда, пърхаща из градината на Идън. Изглежда не му се сърдеше за снощното държание. Може би планът му да си възвърне свободата щеше да успее.

Тогава му хрумна нещо. Защо хладното му държание я оставяше толкова безразлична? Дали нямаше някой млад мъж, за когото тя е искала да се омъжи? Мисълта, че дистанцираността му ѝ носеше облекчение, го жегна болезнено.

Блайт му се усмихваше от прозореца. Това бе онази особена усмивка, която винаги го бе карала да се чувства обичан и приеман. Лъчезарното изражение на лицето ѝ стопляше сърцето му.

— Имах чувството, че съм наблюдаван — каза Роджър.

— Ваша светлост е станал много рано — отбеляза Блайт.

— Вие също.

— Обичам изгрева — каза тя. — Това е любимото ми време от деня.

— Аз също се наслаждавам на спокойствието на ранните утрини — каза Роджър. — Сутрин въздухът сякаш е изпълнен с надежда.

Блайт разгледа градината, след което отново съсредоточи вниманието си върху него.

— Градината ви е невероятно красива.

— Благодаря за комплимента — отвърна Роджър, оглеждайки я със същия интерес, с който тя бе разглеждала градината му.

Необикновените ѝ виолетови очи грееха от омайното лице, а страните ѝ бяха поруменели от утринния хлад. Изкусителната ѝ нощница подчертаваше гърдите ѝ, чиито тъмни зърна напиреха изпод тънката, почти прозрачна, материя.

Роджър усети първите признаци на възбудата и с мъка затвори очи, за да се избави от предизвикателната гледка. Как да пренебрегне присъствието ѝ в тази къща, когато знаеше, че би могъл да я вземе по всяко време. Бога ми, той я желаше.

— Нямам търпение да видя този рай през лятото — рече Блайт.
— Обичам розите.

Погледът на Роджър се плъзна от нея към розовите храсти и попадна на една облеганата на стената стълба.

След като бе дарил жена си със своята завладяваща усмивка, той се обърна към храста пред себе си и откъсна един от последните розови цветове. След това подпря стълбата под прозореца ѝ плавно започна да се изкачва. Скоро очите му бяха на височината на гърдите ѝ.

— За вас, милейди — каза той и ѝ подаде розата.

— Благодаря, милорд — рече Блайт, приемайки цветето. Лъчезарната ѝ усмивка го заслепяваше.

— За мен е удоволствие.

В продължение на един дълъг, дълъг миг двамата се гледаха в очите. Едва доловимото ѝ ухание на рози го обгръщаше като невидим облак, който го изкушаваше да я целуне. Роджър почувства завладяващо желание да влезе през прозореца в стаята на жена си и да я люби страстно.

— Няма ли да влезете? — сякаш прочела мислите му, попита Блайт.

Роджър надникна в спалнята ѝ и зърна разхвърляното легло. От мисълта, че можеше да легне с нея там, дъхът му секна.

— Може би някой друг път — каза Роджър, отхвърляйки поканата. — Бих искал да поговоря с вас в кабинета.

Блайт го дари с изкусителна усмивка.

— Може да се уреди.

— Какво ще кажете за десет часа?

Тя кимна в знак на съгласие. Тъй като все още не искаше да се раздели с нея, Роджър попита:

— И как ще прекарате времето до десет, малка пеперудке?

— Ще се върна в леглото и ще поспя.

— Тогава ви поверявам в обятията на Морфей и ви желая приятни сънища.

Блайт се наведе напред и сега гърдите ѝ бяха толкова близо до него, че той можеше да ги целуне.

— Ако сънищата ми са приятни, то в тях непременно ще присъствате вие.

Търсейки спасение от изкушението, Роджър започна да слиза по стълбата, но спря, когато я чу да го вика.

— Сър?

Роджър погледна нагоре.

— Да?

Блайт се взря в него за миг, след което се изчерви и прихна:

— Забравих защо ви извиках.

— Няма да помръдна оттук, докато не си спомните — каза той.

— Близостта ви ще ми попречи да си спомня — отвърна Блайт.

— Тогава ще остана и ще чакам — настояваше Роджър с предизвикателна усмивка. — Може би ще прекарам остатъка от дните си тук в градината заедно с моята малка пеперудка.

— Розовите ви храсти ви очакват, а аз чувам леглото ми да ме вика. Останете със здраве, милорд. До десет.

Роджър кимна.

— До десет, милейди.

Той ѝ се усмихна за последно и се върна към градинските си занимания. В продължение на петдесет непоносимо дълги минути работи по розовите си храсти, но мислите му неизменно пълзяха нагоре по стълбата към леглото на Блайт. Той не можа да се сдържи да не погледне към прозореца ѝ, но жена му бе изчезнала в стаята си.

Роджър не можеше да откъсне поглед от прозореца. Трябваше само да се изкачи по стълбата и да ѝ каже, че е променил решението си. А после? Животът му със сигурност щеше да потече по същи я начин, както този с Дарнел.

Твърдо решен да устои на зова ѝ на сирена, Роджър се опита да не мисли за нея. Скоро захвърли градинарските принадлежности и се запъти към конюшните. Не си струваше да жертва душевния си покой в замяна на няколко мига наслада.

Щеше да ѝ се извини.

Точно две минути преди десет Блайт докосна с пръсти диамантения кръст и хвърли последен поглед към отражението си в огледалото. Тя приглади една въображаема гънка на роклята си и реши да направи този разговор колкото бе възможно най-лек за мъжа си. Бедният Роджър бе изгубил първата си жена и бе лежал в Тауър тъй

дълго. Нямахте да му е лесно да ѝ се извини за случилото се предишната нощ. Тя щеше да се опита да бъде възможно най-мила и дружелюбна.

— Пожелай ми късмет — каза тя на отражението си и се запъти към вратата.

Блайт се затича по коридора към стълбището. Не искаше да закъснява нито секунда. Мъжете обичаха точността. Когато достигна вестибюла, забави крачка, а пред вратата на кабинета спря нерешително.

Блайт реши да не чука и с лъчезарна усмивка на устните си посегна към дръжката на вратата.

— Добро утро — извика тя, бодро прекрачвайки прага на стаята.

Роджър седеше зад писалището си и изглеждаше изненадан от появата ѝ. Той скочи и ѝ се усмихна.

Блайт забеляза, че бе избръснат, а облеклото му бе доста по-специално от онова, което носеше сутринта. Когато погледът му изпитателно се плъзна по тялото ѝ, Блайт усети да я обзема плаха надежда. Да, мъжът ѝ съжаляваше за държанието си. Навярно първо щеше да ѝ се извини, а след това — да я люби.

— Седнете, дете — покани я той.

Дете?

Блайт игнорира това обръщение и седна на стола пред писалището му. Тя отдели един миг на роклята си, пригладвайки я с длани, след което го погледна. Роджър седна.

— Бяха ли приятни сънищата ви?

— Да, и във всичките присъствахте вие — отвърна Блайт.

Съпругът ѝ смръщи чело, сякаш мисълта, да бъде част от сънищата ѝ, не му бе допаднала особено. Той отвори уста, за да каже нещо, но в нервната си еуфория Блайт бе по-бърза.

— Днес е рожденият ден на Алекс — обяви тя. — Трябва да измислим нещо специално, за да го отпразнуваме.

Роджър присви очи.

— Кой е Алекс?

— Александър Велики, разбира се. Не помните ли? — попита тя. — Роден е на двадесети септември.

— Минаха много години, откакто учих история — отвърна Роджър, а на устните му трепна усмивка.

— Не бива никога да забравяме уроците на историята, за да не повтаряме грешките на предците си — Блайт го дари с многозначителна усмивка. Тя се огледа из стаята, за да му даде време да събере смелост за своето извинение.

Две от стените бяха заети от пода до тавана с лавици книги, а на третата се намираше камината, пред която стояха две доста удобни на вид кресла. На стената зад писалището на мъжа й имаше два прозореца, през които в кабинета проникваше слънчева светлина.

— О, ще ми доставя удоволствие да работя в тази стая — рече Блайт. — Всичко тук ми напомня за вас.

Роджър се намръщи.

— Какво искате да кажете с това „да работя“?

— Трябва ми място, където да се занимавам със сделките си — обясни тя. — Няма да е добра идея да приемам търговците си в спалнята си, а голямата зала би била твърде неудобна. Освен това...

— Успокойте се, дете.

— Моля?

— Не съм ви повикал, за да си бърборим — каза Роджър. — Трябва да обсъдим нещо много сериозно.

Блайт сведе глава. Не бе леко за един мъж да се извинява, още по-малко пък за един толкова горд орел като мъжа й.

— Казвайте каквото имате да ми казвате — рече тя, за да го окуражи. — В края на краищата аз съм ви съпруга.

— Съпруга! — извика Роджър. — Точно за това бих искал да поговорим.

Блайт не отвърна нищо.

Роджър се покашля. Той стана от стола си и заобиколи писалището. Облегна се на ръба му, кръстоса ръце на гърдите си и се взря в нея.

— Както знаете, целта на нашата женитба бе освобождаването ми от Тауър — поде той. — Аз нямах желание да се женя повторно. Един брак ми е достатъчен.

Блайт смутено сведе поглед към скръстените си в скута длани. *Това не приличаше на прелюдия към извинение.*

— Разликата във възрастта между нас двамата е голяма — продължи Роджър.

Блайт вдигна поглед и отхвърли думите му с пренебрежителен жест с ръка.

— Дванадесет години не означават почти нищо — рече тя. — Дядо ми е на шестдесет и две, а жена му — малко над четиридесет.

Устните на Роджър трепнаха при тази лъжа.

— Бил съм в леглото на бившата си съпруга още преди да се родите — отвърна той. — Бих могъл да ви бъда баща.

Блайт усети страните ѝ да пламват и простена вътрешно. Изчервяването бе детинска глупост. Тя искаше да изглежда по-женствена.

— Любовта не съществува — продължаваше Роджър. — Това е химера.

— Какво се опитвате да ми кажете, сър? — попита Блайт, объркана от словесните му маневри.

— Ето какво — Роджър се извърна и рече: — Нашият брак няма да бъде консумиран. Когато открия кой е убил Дарнел, можете да поискате анулиране на брака си с мен и да се омъжите за някой от младежите, които — сигурен съм в това — са тичали след вас преди нашия годеж.

— Не желая анулиране на брака — рече Блайт и скочи от стола.

Роджър се намръщи.

— Тогава аз ще поискам неговото анулиране.

Блайт усети сърцето ѝ да се свива. Сега, когато бе неин, тя не можеше да допусне да го изгуби отново. Може би нещо в нея не му харесваше, нещо, което би могла да промени.

— Сър, да не би... нещо с мен да не е наред? — попита тя с измъчен шепот.

— Не, вие сте много мило дете.

— Аз не съм дете.

— В сравнение с мен сте направо новородено — настояваше Роджър.

— Наистина ли? — Блайт повдигна вежди. — Трябва ли да се съблека, за да докажа женствеността си? Тази сутрин изглеждахте доста заинтригуван от гърдите ми.

Роджър се изчерви.

— Свободна сте — със строг глас каза той.

Свободна?

Как смееше? Мъжът ѝ трябваше да научи това-онова и тя бе най-подходящият човек, който можеше да му даде този урок. Блайт изправи рамене и гордо се запъти към вратата, но преди да излезе спря и се обърна към него.

— Няма да има никакво анулиране, сър. Петте месеца самота в Тауър изглежда са замъглили разсъдъка ви — рече тя, неспособна да съдържа растящия си гняв. — Би трябвало да седнете под брезата в градината, за да излекувате объркването си — Роджър се взираше в нея занемял. — Когато се заблудим в гората, блестящата белота на брезата осветява пътя ни и ни сочи вярната посока.

— Говорите с недомлъвки.

— След като сте достигнали преклонната възраст от тридесет години, би трябвало да можете да разберете думите ми — отвърна Блайт. — Нали знаете всичко... или поне така си мислите.

След това тя изхвърча от стаята и Роджър остана да се пита дали последните ѝ думи не бяха някаква обида.

Блайт се качи в стаята си и затръшна вратата, стряскайки Дейзи, която бе заета с подреждането на нещата ѝ. Сякаш без да я забелязва, Блайт прекоси стаята и спря до прозореца. Утринното слънце бе изчезнало зад було от облаци.

Свети Суидин, беше се омъжила за мъж, който отказваше да я докосне. Ако успееше да го примами в леглото си, Роджър щеше да забележи, че тя наистина вече е жена. Но как можеше да стане това? Никога досега не бе целувала мъж, камо ли да го прелъсти.

— Какво се е случило? — попита Дейзи, която бе застанала до нея.

— Скарахме се с мъжа ми — отвърна Блайт.

— Вече?

Блайт кимна.

— Защо?

Блайт се изчерви, но каза истината.

— Той отказва да спи с мен.

Дейзи зяпна от изненада. За пръв път в живота си губеше дар слово.

Блайт ѝ хвърли бегъл поглед.

— Някакви предложения, братовчедке?

— Мили Боже, не. Досега не съм чувала мъж да се противи — отвърна Дейзи, която бавно започваше да си възвръща самообладанието. — За мъжете се говори точно обратното. Уж никога не отказвали.

— Колко е успокояващо да узнаеш, че мъжът ти е необикновен — съкрушено рече Блайт.

В този момент ѝ хрумна една нечувана идея. Нямаше и най-малка представа как се прелъстява един мъж, но познаваше някой, който практически бе измислил изкуството на любовта и флирта.

— Кажете на Ботъмс да нареди да оседлает Ахил. Нека да е готов след петнадесет минути — нареди на камериерката си Блайт.

— Да не би да се връщаш вкъщи?

— Не, ще отсъствам само час-два.

Дейзи излезе, за да изпълни нареждането ѝ, а Блайт отново се обърна към прозореца. Баба ѝ Чеси — леля Даун както сама предпочиташе да бъде наричана — бе успяла да примами пред олтара четирима мъже, без да се смятат безбройните ѝ флиртове. Блайт възнамеряваше да посети тази пословична специалистка в делата на Амур и да я помоли за съвет.

Петнадесет минути по-късно Блайт се втурна надолу по стълбите във вестибюла. Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато нечия длан легна върху нейната.

Блайт възкликна изненадано и се извърна рязко.

— Къде отивате? — попита Роджър, а на лицето му се появи мрачно изражение.

Блайт бе безнадеждно объркана.

— Моля?

— Прекрасно ме разбрахте — каза Роджър и подпря ръце на вратата от двете страни на главата ѝ. Сега тя бе в клопка. — Не отговаряйте на въпроса ми с въпрос.

— Излизам — рече тя.

— За да се срещнете с някой обожател и да петните името Дебре? — попита той. — Кажете ми истината, милейди. Ще разбере, ако ме излъжете.

Блайт недоумяваше.

— Аз... не разбирам.

— Хайде, милейди. Очарователна жена като вас трябва да има дузини обожатели — продължи Роджър. — Зная, че баща ви ви принуди да минете под венчилото. Иначе никога не бихте се обвързали с мен.

Блайт си отдъхна. Мъжът ѝ я ревнуваше от несъществуващи съперници. Но какво разпалваше у него толкова ужасни подозрения по адрес на жените?

— Скъпи Роджър — рече Блайт, докосвайки ръката му. — Отивам в Талбот Хаус, за да се сбогувам с баба си и дядо си. Утре те се връщат в двора.

Блайт почувства как сърцето ѝ трепна, когато Роджър си затвори очите за очевидното ѝ смущение. Той въздъхна, отпусна ръце и отстъпи крачка назад.

— Простете — смутено каза той.

— Вината за това недоразумение е изцяло моя — отвърна тя и му се усмихна. — Трябваше да ви съобщя за намеренията си.

— Имате ли нужда от някой, който да ви съпроводи?

Блайт поклати глава.

— Талбот Хаус е само през няколко къщи надолу по брега. Но ако това ще ви успокои...

— Налага се да прегледам някои сметки — рече Роджър, скривайки се зад маска на безразличие. — Правете каквото искате. Моят дом не е затвор — без нито дума повече той се оттегли в кабинета си.

Нашият дом — поправи го мислено Блайт. В ъгълчетата на устните ѝ трепна усмивка, докато го проследяваше с поглед. С помощта на баба ѝ двамата с нейния орел скоро щяха да бъдат едно.

— Лельо Даун? — извика Блайт, влизайки в голямата зала на Талбот Хаус.

— Тук съм, скъпа.

Блайт се спусна към двете огромни кресла, които стояха пред камината в другия край на залата. Тя ги заобиколи и се усмихна на двете възрастни жени, които седяха в тях.

Херцогиня Лъдлоу имаше червеникаво кестеняви коси, кафяви очи и пищна фигура. Когато се усмихваше, на лицето ѝ се появяваха

две трапчинки, които я правеха да изглежда много по-млада, отколкото бе. В такива моменти човек никога не би ѝ дал петдесетте ѝ години. Тя носеше брокатена рокля в червено и златно, която подходеше повече за някой бал в кралския двор, отколкото за следобед пред камината. Диаманти и злато красяха шията, ушите и пръстите ѝ.

В другото кресло седеше лейди Теси Пайнс. Дългогодишната приятелка на баба ѝ бе дребна, руса и словоохотлива.

— Защо те нарече лельо Даун? — попита лейди Теси.

— Упражнява се за пред двора — отвърна херцогинята. — Не държа всички да знаят, че съм баба.

— Изглеждате изключително добре, като се има предвид дивата среднощна езда снощи — обърна се към Блайт лейди Теси и ѝ намигна многозначително.

Блайт не бе сигурна какво искаше да каже възрастната жена и я погледна недоумяващо. Лейди Теси и баба ѝ се спогледаха и се закискаха като млади момичета.

— Скъпа, изглежда, схващаш бавно — рече херцогинята. — Роджър не те е държал будна цялата нощ, нали?

Блайт се поколеба с отговора, защото не искаше да прави съпричастен на проблемите си някой, който не бе член на семейството. Тя обаче не знаеше как да се отърве от лейди Пайнс, без да бъде груба с нея. Освен това Теси винаги се бе хвалила с любовните си завоевания и не бе изключено да можеше да ѝ помогне с някой съвет.

— Сър Роджър ме държа будна през по-голямата част от нощта, но не по начина, който имате предвид — рече Блайт.

— Какво искаш да кажеш? — попита баба ѝ.

— Двамата с мъжа ми сме в конфликт — призна Блайт.

— Вече? — извикаха в един глас двете жени.

— Скъпа, мъжете са като килимите — каза лейди Теси. — Ако човек ги постели добре, може удобно да стъпва отгоре им.

— Точно в това е проблемът — припряно рече Блайт. — Мъжът ми отказва да спи с мен и аз се нуждая от съвет как да го прелъстя.

— Тогава си попаднала точно на човека, който ти трябва — провлачено рече херцогинята на Лъдлоу.

— Хората — поправи я лейди Теси.

— Налей си чаша ябълково вино, скъпа, докато двете с Теси помислим върху тази необикновена ситуация — рече баба ѝ.

Блайт кимна и се отправи към почетната маса. Голямата зала на Талбот Хаус бе по-внушителна от тази на съпруга ѝ и имаше две масивни камини в двата края. От дебелите греди на тавана висяха знамената на рода Талбот, а стените бяха украсени с гоблени, изобразяващи митологични и ловни сцени. Сред всички тях изпъкваше един с девойка и еднорог.

Блайт забрави ябълковото вино и се приближи към гоблена, който сякаш я подканяше да го докосне. Меган, баба ѝ по майчина линия, го бе избродирала за дядо ѝ преди повече от четиридесет години.

Блайт затвори очи и постави дясната си длан върху гоблена, в който усети духа на баба си. На устните ѝ трепна едва доловима усмивка.

Открий щастието с гордия орел в дома на ветровете. Пази се от черното слънце — отново си спомни предсказанието на майка си. Блайт знаеше, че духът на баба ѝ Меган бе наблизил.

Когато настъпеше Самуин, Блайт щеше да призове стихии и да се свърже с баба си. Тя щеше да знае кой е черното слънце.

— Скъпа!

Гласът на баба ѝ Чеси я изтръгна от мислите ѝ. Блайт се отдръпна от гоблена и се запъти към камината в другия край на залата. Богинята я бе благословила с две баби по майчина линия, една в този свят и една в невидимия. Тя вече се чувстваше по-добре.

— Теси и аз обсъдихме различни афродизиаци — започна лейди Даун.

— Например? — попита Блайт.

— Миденото брашно действа чудесно — каза херцогинята. — Замеси малко парче тесто и го притисни към слабините си. След това го изпечи и го сервирай на Роджър. Веднага ще подейства.

Блайт пламна от смущение.

— Не мисля... Няма ли друго средство?

— Albertus Magnus — каза лейди Теси.

— Какво е това?

— Смлян мозък от яребица, разтворен в червено вино.

Блайт преглътна, защото неочаквано бе усетила да ѝ се гади. Тя поклати глава.

— Алкохолът усилва желанието — рече херцогинята. — За нещастие може да навреди повече, отколкото помага.

— Можеш, докато спи, да натриеш клепачите му със захаросан ветрогон^[1] или сок от градинска теменуга — предложи лейди Теси.

— Може би трябва да оставим афродизиаците като последно спасение — рече херцогинята.

— И как да накарам Роджър да легне с мен? — възкликна Блайт.

— Скъпа, а сега ни разкажи подробно какво се е случило — нареди баба й.

— Имате предвид, какво не се е случило — поправи я лейди Теси.

— Затваряйте си устата — тросна се на приятелката си херцогинята. След това се обърна към внучка си и зачака разказа й.

— На два пъти Роджър ме гледаше с поглед, в който се четеше желание — обясни Блайт. — Въпреки че го поканих в леглото си, той категорично ме отблъсна и ме нарече дете.

— Скъпа, изглежда, не си се вслушала в съвета ми — смъмри я баба й. — Трябва да внимаваш какво прави мъжът, а не какво говори. Спомняш ли си?

— Да.

— Роджър не може дълго да отрича желанието си — каза херцогинята. — Съпругът ти е горд човек и бе принуден на тази женитба от ужасни обстоятелства. Той се гневи на безсилието си, не на теб.

— Но какво да правя аз? — попита Блайт, чието отчаяние бавно бе започнало да взема връх. Можеше да остарее, преди мъжът й да отстъпи пред желанието си да я има.

— Прибери се вкъщи и бъди мила с мъжа си — нареди й херцогинята. — Флиртувай с него. Посещавай го в стаята му всяка вечер и всяка сутрин. Обличай дрехи, по-леки от въздуха и прозрачни като крилата на пеперуда.

Блайт се усмихна на това сравнение.

— При Дебре нежността може да направи чудеса — намеси се лейди Теси. — Съпругът ви е израснал без майчина ласка, а първата му жена със сигурност не бе образец на нежност.

— Лейди Дарнел не е била добра с него? — повтори Блайт, която се вкопчи в тази информация като удавник за сламка. — Какво друго

знаете за нея?

— Не много — отвърна лейди Теси, свивайки рамене. — Разпространяването на слухове е отвратителен порок, на който никога не съм робувала.

— Каква лъжкия сте само — херцогинята се засмя тихо при вида на невинното изражение на приятелката си. След това се обърна към внучка си. — Скъпа, не е необходимо да знаеш за предишния брак на съпруга си. Ако Роджър забележи, че знаеш за миналото му, би могъл да стане недоверчив към намеренията ти. Да знае, че е съжالياван, е най-непоносимото нещо за един мъж.

— А сега се приберете вкъщи и се постарайте да впечатлите Роджър с всички възможни средства — посъветва я лейди Теси.

— Скъпа, поухажвай мъжа си — добави херцогинята, — но не допускай да започне да гледа на това като на нещо естествено.

Блайт се почувства окуражена от съветите на възрастните жени и доверието им в нея.

— Още не съм дала на Роджър сватбения му подарък — каза тя.

— Не! — ужасено извикаха и двете.

Изненадана, Блайт отстъпи крачка назад.

— Какво не е наред? — попита тя.

— Никога не прави подарък на мъж — забрани ѝ херцогинята.

— Мъжете трябва да ви правят подаръци — добави лейди Теси.

— Но ти правиш подаръци на дядо за рождения му ден и за Нова година — каза Блайт.

— И ти ще правиш подаръци на Роджър, когато ти се обясни в любов и те вземе в леглото си — отвърна баба ѝ. — От друга страна, при Роджър един подарък би могъл да направи чудеса. От смъртта на майка му навярно нито една жена не му е подарявала нещо. Сигурно е поне, че Дарнел Хауърд не му е подарявала нищо, освен дъщеря му.

— Съмнявам се също, че е получавал подарък и от някоя от метресите си — съгласи се лейди Теси.

— Мъжът ми има метреси? — шокирана повтори Блайт.

Херцогиня Лъдлоу се обърна към приятелката си и я стрелна с изпепеляващ поглед.

— Беше отдавна, преди да се ожени за вас — побърза да добави лейди Теси. — Всичко това отдавна е минало.

— Скъпа, довери се на женския си инстинкт — усмихната каза херцогинята. — Ако любезността и предизвикателното облекло не помогнат, ще си поговорим отново за афродизиаци.

— Може би трябваше да попитам за съвет мама — рече Блайт.

Херцогинята на Лъдлоу избухна в смях.

— Майка ти през целия си живот не е прелъстила нито един мъж.

— Ами татко?

— Баща ти прелъсти нея — с усмивка рече херцогинята. — Разбира се, бедният Ричард имаше нужда от стратегическия ми съвет. Тогавя помогнах на него, а сега ще помогна и на тебе.

— Толкова се радвам, че дядо те е взел за жена — рече Блайт.

— Скъпа, не той мен, аз взех него — обясни херцогинята.

Блайт се усмихна. Направи реверанс пред лейди Теси, целуна баба си по бузата и изхвърча от залата. Изгаряше от нетърпение да изпробва съветите на възрастните жени.

Окуражена от посещението си в Талбот Хаус, тя препусна по пътя, водещ към Дебре Хаус. Слънцето надничаше иззад облаците.

Блайт скочи от коня и освободи коняря, който чакаше, за да поеме юздите. По стар уелски обичай, който знаеше от майка си, тя възнамеряваше да преведе Ахил през дома на мъжа си. Щастие то щеше да последва коня и да остане в къщата.

Блайт игнорира слисания поглед на мъжа, улови животното за юздите и го поведе към вратата. Времето за обяд отдавна бе минало, спокойно можеше да разведе коня през залата, без да се опасява, че ще смути обяда на Роджър.

— Ела, Ахил — рече Блайт. Тя отвори вратата и въведе коня във вестибюла, после изненадано погледна към стълбището.

— Сам казахте, че името ви било Дик — рече Дейзи Лойд, която следваше по петите камериера на графа.

— Никога не съм ви давал позволение да го използвате — настояваше мъжът.

— Дик Хардуик е хубаво име — отвърна Дейзи и прихна.

— Казах ви да ме наричате господин...

В този момент Дейзи и Хардуик видяха Блайт да въвежда коня във вестибюла. Дейзи занемя, а на лицето ѝ се изписа слисване. Сър Хардуик не бе толкова тих.

— Сър Роджър! Господин Ботъмс! — извика той и се втурна към входа.

— Успокойте се, Хардуик — нареди Блайт. — Изнервяте Ахил — Блайт обиколи голямата зала, следвана от коня си.

— Дяволите го взели — изруга Роджър.

Блайт замръзна. Тя изпусна юздите и впери поглед в пода зад коня си. Страните ѝ пламнаха от смущение.

— О, съжалявам — извини се тя. — Не помислих, че Ахил може да направи нещо подобно.

— Да не си полудяла? — извика Роджър и сграбчи поводите. — Какво всъщност правиш?

— Това е стар уелски обичай — обясни Блайт и му се усмихна лъчезарно. — Той ще донесе щастие в тази къща.

— Това е моята къща — процеди през зъби той. — Не е твоя.

— Аз съм ти съпруга — отвърна тя, а усмивката изчезна от лицето ѝ. — Онова, което ти принадлежи, е и мое.

Роджър игнорира констатацията ѝ. Той хвърли поглед към прислужника си и нареди:

— Хардуик, почисти това.

— Аз? — извика Хардуик.

— Аз ще го почистя — рече Блайт.

— Не подхожда на една графиня да чисти конски лайна — изфуча Роджър.

Думите му накараха Блайт да потръпне и да сведе поглед. Никога преди не бе виждала мъжа си такъв и не знаеше как да го успокои.

— За залата отговаря Ботъмс — противеше се Хардуик.

— Престани да опяваш, Дик — намеси се Дейзи. — Господин графът ти нареди да почистиш това тук, не да го ядеш. Донеси ми едно ведро. Аз ще го направя вместо теб.

— Ти идваш с мен — нареди Роджър, обръщайки се към Блайт. Той я сграбчи над лакътя и я поведе към вратата. — Ще отведе коня в конюшните — рече той във вестибюла. — Качи се в стаята си и помисли върху неприличното си поведение. Можеш да слезеш, когато стане време за вечеря.

Да се качи в стаята си? Единствено баща ѝ я бе наказвал така.

— Вече не съм дете, което можете да изпратите в стаята му — предизвикателно рече Блайт, гледайки го в очите.

Роджър повдигна вежди.

— Едва вчера се закле да ми се подчиняваш във всичко, освен в сделките си — напомни ѝ той.

— Излъгах — отвърна Блайт с думите му от предишната нощ.

Дясната буза на Роджър трепна, а лицето му пламна от гняв. *При Дебре нежността може да направи чудеса* — спомни си Блайт думите на лейди Теси.

Младата жена преглътна гордостта си, усмихна се и каза:

— Благодаря ви, че ми спестявате ходенето до обора. Мисля да си полегна малко преди вечеря.

Блайт бавно се запъти към стаята си и макар да усещаше пронизителния поглед на мъжа си, не се обърна повече.

Точно в шест часа младата графиня Идън слезе за вечеря в голямата зала. Твърдо решена да прелъсти мъжа си, тя бе сложила виолетова рокля с необикновено дълбоко деколте. Виолетовите ѝ очи искряха като аметисти, а диамантеният кръст предизвикателно блестеше между гърдите ѝ с цвят на слонова кост.

Блайт не очакваше да завари мъжа си в залата, но го намери да седи пред камината. Изглеждаше така, сякаш я бе чакал.

— Добър вечер, сър — поздрави го тя.

Думите ѝ накараха Роджър да се извърне. Погледът му се плъзна от лицето към деколтето ѝ и остана там за миг, преди отново да се върне към лицето.

— Изглеждаш очарователно — рече Роджър.

Блайт се усмихна. Complimentът я зарадва истински. Може би нелепата ситуация от преди няколко часа вече бе забравена.

— Ще вечеряме ли? — попита Роджър и посочи с ръка почетната маса.

Блайт кимна и го последва.

Господин Ботъмс им сервира множество апетитни блюда. Имаше тънки филийки шунка с канела, пикантен сос с горчица и гарнитура от грах и лук, а също печено в масло тесто с пълнеж от сушени плодове и ядки. До чиниите им стояха чаши с червено вино.

Блайт седеше до мъжа си на почетната маса и от време на време му хвърляше нервни погледи. Как можеше да привлече вниманието му, да го накара да легне с нея? Макар баба ѝ да твърдеше обратното, това, изглежда, никак нямаше да бъде лесно.

— Как мина посещениято ти в Талбот Хаус? — попита Роджър.

— Поучително.

— В какъв смисъл?

— Сър, убедена съм, че не намирате разговорите между жени особено интересни — отклони въпроса Блайт.

— Значи утре сутринта Лъдлоу се връща в двора? — поддържаше разговора Роджър.

Блайт кимна.

— Баба Чеси обеща да се грижи за Блис, която ще заеме мястото ми на придворна дама на кралицата.

— Съжалявам, че заради мен не си могла да заемеш мястото си на придворна дама — извини се Роджър.

— Няма за какво да се извинявате — отвърна Блайт. — Аз избрах своя път.

— Трябва да ти кажа нещо важно — рече Роджър и се облегна удобно.

— Да? — обърна се към него Блайт.

— Ахил е кобила.

— Да, зная.

— Нарекла си една кобила с мъжко име?

— Просто винаги съм харесвала Ахил.

— Лично ли го познаваше? — подразни я той.

Блайт се засмя. Мелодичният звън на смеха ѝ накара Ботъмс и двамата лакеи, които му помагаха, да се усмихнат.

— Имам един подарък за теб — рече Блайт и гласът ѝ прозвуча измамно уверено.

— За мен? — видимо изненадан попита той.

Блайт кимна. Тя бръкна в джоба си и извади един пръстен, който подаде на мъжа си. Златното бижу бе украсено с растителни орнаменти и голям тъмносин сапфир.

Роджър изглеждаше смутен и по всичко личеше, че не знаеше какво да стори. Той ѝ се усмихна и пое пръстена, а след това, вместо да го сложи на пръста си, се втренчи мълчаливо в нея.

Блайт усети сърцето ѝ да се свива. Наистина ли досега никой не му бе подарявал нищо? Как бе преминало детството му?

— Говорят, че в камъка се крие душата на божество, което пази притежателя му. Този камък е символ на любовта, верността и

изцелението, но го купих, защото цветът му ми напомня цвета на очите ти.

— И по какъв повод? — попита Роджър и премести поглед от пръстена към лицето ѝ.

— Нашата женитба... спомняш ли си? — отвърна Блайт. — Поръчах да гравират нещо върху него.

Роджър вдигна пръстена на височината на очите си, за да разгледа вътрешната му страна. След това прочете на глас: „Amor vincit omnia“.

— Любовта побеждава всичко — едва чуто рече Блайт.

Роджър усети, че започва да се оплита в мрежите на тази жена. Необикновената ѝ красота, лъчезарната усмивка и този скъп подарък целяха да го поробят и направят нещастен. Жените не познаваха думи като чест и почтеност. Роджър знаеше, че трябваше да се пази от нежните ѝ окови.

Той се въръжи срещу измамната ѝ любезност, погледна я в очите и се засмя безрадостно. След това тикна пръстена в ръката ѝ.

— Много е хубав, но не чувствам потребност да нося пръстен, на който е изписана такава лъжа — рече той. — Запази го за някой по-наивен от мен.

Блайт пребледня като платно и бавно стана от стола си. На лицето ѝ бе изписана болка. Тя се втренчи за миг в него, после остави пръстена на масата.

— Копеле — изруга.

Роджър повдигна вежди.

— Уверявам те, че съм законен наследник на баща си, дете мое.

— Купих пръстена за теб — рече Блайт. В очите ѝ блестяха сълзи. — Ако не го искаш, го изхвърли.

— Да изхвърля толкова скъп пръстен? — попита Роджър. — Това би било безсмислено разточителство.

— Купих го със златото, което печеля от сделките си с вълна и зърно — след тези думи тя му обърна гръб и изхвърча от залата.

Роджър намръщено я проследи с поглед. Не бе искал да нарани чувствата ѝ, а единствено да се защити. Всичко, което искаше от живота, бе любовта на дъщеря си — единствената жена със значение за него.

Роджър взе пръстена от масата. Съпругата му бе сторила нещо, което не бе правила за него никоя друга жена — бе му направила подарък, а той ѝ се бе отблагодарил, наранявайки чувствата ѝ.

Баща му с право го бе презирал. Навярно и Дарнел бе открила този му недостатък и бе потърсила утеха в обятията на други мъже. В характера му нямаше нищо благородно и достойно за уважение.

— Поздравления, милорд — каза един надменен глас.

Роджър се обърна към иконома си.

— За какво? — попита Роджър.

— За това, че наранихте тази очарователна млада дама — отвърна мъжът.

Роджър повдигна вежди.

— Самозабравяш се, Ботъмс. Аз съм господарят, а ти — прислужникът.

— Не съм се самозабравил — отвърна Ботъмс.

— Е, и? — рече Роджър в очакване на извинение.

— Виждал съм да се държите по-вежливо с доста по-недостойни жени.

— Господин Ботъмс, тази очарователна млада дама се опитва да ме разори — сухо рече Роджър.

Икономът му имаше дързостта да се усмихне.

— Ако това се случи, ще сте си го заслужил.

— А вие ще изгубите работата си — предупреди го Роджър.

— Лейди Блайт сподели с мен, че винаги мога да разчитам на място в Девръо Хаус — отвърна Ботъмс.

— Ах, наистина ли? — провлачено попита Роджър. — Може би икономът на Базилдън е на друго мнение.

— Съмнявам се — отвърна Ботъмс и се обърна. — Господин Дженингс ми е братовчед.

Роджър проследи с поглед иконома си. Казаното от Ботъмс бе самата истина — Роджър се бе държал много по-вежливо с безпътните придворни дами на Елизабет, но никоя от тях не бе заплашвала да спечели сърцето му. Ако искаше да оцелее, трябваше да изолира Блайт от живота си. Беше длъжен да открие убицеца на Дарнел и нямаше нито време, нито желание да ухажва невинни деца.

Роджър взе пръстена от масата и го пъхна в джоба си. След това напусна залата, отправяйки се към кабинета си.

В продължение на часове той напразно опитваше да се съсредоточи върху колоните от цифри и накрая се предаде и захвърли перото.

Сипа си уиски и се отпусна в едно от креслата пред камината, но точно в този момент внезапно чу гръмотевица. Летните бури бяха нещо необичайно за това време на годината.

Роджър стана и се приближи към прозореца. Светкавица проряза тъмното небе. Последва силен гръм. Лекото ръмене внезапно премина в дъжд, който безмилостно зашиба прозорците.

Роджър реши, че сметките могат да почакаат до сутринта, напусна кабинета и се качи в спалнята си. Запита се дали жена му се боеше от бурите. В такива моменти повечето жени, които познаваше, имаха нужда от утеха. След като бе наранил чувствата ѝ, можеше поне да се погрижи да я избави от страха.

Роджър влезе в спалнята на жена си, без да почука. Една свещ все още гореше на нощната ѝ масичка. Самата Блайт спеше спокойно.

Вместо отново да излезе, Роджър пристъпи към леглото и се загледа в очарователното ѝ лице. Угризения заглождиха сърцето му, когато забеляза следите от сълзи по страните ѝ.

Погледът му се спусна надолу и дъхът му едва не спря. В неспокойния си сън Блайт се бе отвила и лежеше само по смешно гънката си нощница, която се бе вдигнала чак до пищния ѝ ханш. Едната от презрамките се бе смъкнала и откриваше съвършена гърда е цвят на слонова кост и розово зърно.

Тя не е дете. Тази мисъл го порази като мълния.

Роджър изпита почти непреодолимо желание да коленичи до леглото и да засмуче това розово зърно. А ако тя се събудеше от нежното му докосване, щеше да разтвори бедрата ѝ и да потъне в нея.

Мили Боже — каза си Роджър. — Ако направиш това, ще съжаляваш цял живот.

Не можа да устои. Той протегна ръка и я докосна. Кожата ѝ бе по-мека от най-фината коприна. Роджър погали с палец зърното ѝ, което се втвърди от докосването.

Блайт въздъхна насън и развали магията.

Роджър рязко отдръпна ръка, сякаш се бе опарил, и потърси спасение в собствената си спалня. Облегнат на вратата, дълго се

опитва да си възвърне самообладанието.

Той я желаше. *Отчаяно.*

Но ако я любеше дори само веднъж, трябваше да се прости с надеждата си за спокойно бъдеще, а нещастieto щеше да го следва по петите до края на земните му дни.

Сега, когато тялото му изгаряше от желание, мисълта за спокойно съществуване не му носеше облекчение. Копринената ѝ кожа и розовото зърно го бяха възбудили до полуда. Много време трябваше да мине, докато намери спасение от измъчващото го желание, потъвайки в неспокоен сън.

---

[1] Ветрогон — вид билка, Eryngium — Бел.прев. ↑

5

Мисълта, да доведе мъжа си до просешка тояга, сега ѝ се струваше непреодолимо привлекателна.

Блайт затвори очи, пое си дълбоко дъх и прогони от сърцето и мислите си всички отрицателни импулси. Трябваше да преодолее причинената ѝ от Роджър болка.

Знаеше какво да направи. Тя отвори очи и безшумно събра всичко, което ѝ бе необходимо, за да осъществи намеренията си. Накрая взе от писалището си малко звънче, червена панделка и четиринадесет златни монети.

След като подреди монетите върху леглото си, Блайт взе един стол и го премести в стаичката за преобличане, чието прозорче гледаше на запад. Младата жена отвори капациите и се усмихна, усетила в стаята да нахлува лек бриз.

Тъмният лавандулов цвят на нощта все още обогряше хоризонта на запад, докато изгряващото слънце вече обливаше с лъчите си небето на изток. О, как обичаше изгревите и залезите, времето между деня и нощта, когато магическите сили на природата бяха най-могъщи.

След като промуши червената панделка през ухото на звънчето, Блайт се покатери на стола и го завърза на прозореца. Разлюляно от утринния бриз, то издаде звън, по-нежен от смях на феи.

— Ела, Зефир, ти, нежен западен ветре — започна да се моли Блайт. — Нека любовното звънче прошепне желанието ми на богинята и нейните служители, стихииите. О, малко звънче, повикай Роджър и сърцето му при мен.

Блайт бързо се върна в стаята си. Не биваше да губи време. Трябваше да се помоли, преди обитателите на къщата да са се събудили.

Тя облече пенъоар, който бе в тон с нощницата ѝ, а катраненочерната си коса остави да пада свободно. Пъхна седем от златните монети в единия джоб, а останалите седем — в другия, и напусна стаята.

Блайт прекоси боса тъмния пуст коридор, след което се спусна по стълбите. Във вестибюла се поколеба. Трябваше да се откаже от най-прекия път към градината, защото имаше опасност да срещне някой ранобуден прислужник. Затова се промъкна на пръсти през входната врата и заобиколи господарската къща.

Във въздуха висеше магическа тишина. Небето бързо изсветляваше с приближаването на изгрева. Над Темза се стелеше гъста утринна мъгла, която с естествена грация пълзеше нагоре по брега.

Блайт се послуша, спря на място и наклони глава на една страна. Единственият шум, който долови, бе нежният звън на любовното звънче.

„Хайде, Роджър — сякаш шепнеше то в утринната тишина. — Дари Блайт със сърцето и любовта си.“

— Нгу, господарю на четирите посоки на небето и четирите вятъра, нуждая се от помощта на стихииите, за да спечеля любовта на моя орел — шепнеше Блайт с ръка на диамантения кръст. — Ти, могъщ Борей, ти, ослепителен Евър, ти, огнен Нот, и ти, нежен Зефир, разтопете леда около сърцето на орела и разпалете в него огнена страст — след тези думи Блайт се отправи към забулената в мъгла река. Тя коленичи на брега и потопаи ръце във водата, с която след това поръси челото и гърдите си. — Болката ми изтича в Темза и с нея в голямото море — рече Блайт. След това извади от джоба си седем златни монети и ги хвърли в реката. Под една или друга форма щастието винаги се заплащаше.

Блайт се изправи и се затича през градината към върбата на мъжа си. Беше сигурна, че клоните ѝ щяха да я скрият от любопитни погледи. Тя постави длани върху дебелото стебло.

— О, ти, стара върба, сестра на приятелката на моето детство — прошепна тя. — Дърво на изцелението, на вълшебствата и сбъднатите желания, изпълни копнежа на моето сърце и ме дари с любовта на гордия орел.

Блайт се наведе и нежно целуна дървото. След това коленичи, изкопа с ръце малка дупка в земята и зарови в нея останалите златни монети.

Накрая се изправи и го докосна.

— Ти наистина си едно много хубаво дърво.

Блайт се обърна с намерение да се прибере в къщата, но се оказа лице в лице с мъжа си. Откога ли бе тук и колко ли бе видял и чул?

Блайт вдигна глава и остана като омагьосана от сините му пронизващи очи. Неспособна да отмести взор, тя го наблюдаваше как бавно оглежда тялото ѝ, което сега бе облечено само в комично тънката нощница и пенъора. На лицето на Роджър бе изписана смесица от гняв и желание.

— Престани да ми натрапваш голотата си, иначе ще... — Роджър я стисна над лакътя и я дръпна към себе си. След това предизвикателно я целуна по устните, че дъхът ѝ секна и ѝ се зави свят. Езикът му накара устните ѝ да се отворят и проникна в сладката ѝ уста.

Блайт простена тихо. Тялото ѝ пламна от тази първа целувка. Тя обви ръце около врата му, притисна младото си тяло към нетното и също го целуна.

Роджър спря и отстъпи крачка назад. Не изглеждаше много щастлив от тяхната първа целувка.

— Ела с мен — нареди той, сграбчи я за китката и я повлече след себе си към къщата.

Блайт се питаше дали сега щеше да легне с нея? Нейната първа целувка. Без съмнение тази сутрин бе отбелязала напредък. Дали благодарение на съвета на баба си, или на собствената си магия?

Роджър я въведе в къщата, а след това покрай сънените прислужници нагоре по стълбището и по коридора към спалнята ѝ. Той отвори вратата и внимателно, но по нетърпящ възражение начин накара Блайт да влезе вътре и да седне на леглото.

— Мили Боже! — избухна. — Необходимо ли е да се разкарваш полугола наоколо?

Блайт огледа пенъора, а след това вдигна очи към мъжа си.

— Но аз съм напълно облечена.

— Все едно — изфуча Роджър. — Какво правиш навън толкова рано?

Почувствала се на по-сигурна почва, Блайт го дари с лъчезарна усмивка.

— Молих се за щастието на нашия дом.

— Това е моят дом — повтори думите, които толкова я бяха наранили предишния ден. — Освен това вече разведе коня си през залата ми.

Нашата зала — помисли си Блайт, но вместо това рече:

— Щастието никога не е в излишък.

— Не давам пукната пара за щастието — рече той. — Дъщеря ми скоро ще пристигне от Уинчестър и аз няма да допусна да ѝ давам лош пример.

— Какъв лош пример? — попита Блайт и стана от леглото.

— Държанието ти е неподходящо за една графиня — студено рече Роджър. — За щастие няма да останеш дълго моя графиня. А сега се обличай — той ѝ обърна гръб и се запъти към вратата, но на прага спря и попита саркастично: — Винаги ли обясняваш на дърветата колко са хубави?

— Разбира се, че не — той отвори вратата и понечи да излезе, но спря още веднъж, когато чу гласа ѝ: — Правя комплименти на женските дървета за невероятната им красота.

Шеговитата нотка не му убягна.

Без да я удостои с поглед, Роджър се оттегли в спалнята си. Вратата се затвори с трясък след него.

Наблюдавай какво прави мъжът, а не какво казва... — спомни си думите на баба ѝ. След това дочу едва доловимия звън на любовното си звънче.

Блайт се усмихна при мисълта за постигнатия напредък. Устните на мъжа ѝ казваха „не“, но погледът и тялото му крещяха „да“.

Орелът копнееше по своята пеперуда.

Той желаше жена си. Роджър седна зад писалището в кабинета си и се вгледа в колоните от цифри. Извивките на цифрата осем му напомняха за гърдите на Блайт и всеки път, когато погледът му попаднеше върху някоя осмица, мислите му се връщаха към пищната фигура.

Сега Роджър написа една легнала осмица и пред очите му изникна заобленият ханш на Блайт.

Осъзнал какво прави, той погнусено захвърли перото и си наля едно уиски. Трябваше да прогони Блайт от мислите си.

Затвори очи и се облегна назад. Откъде да вземе вътрешната сила, от която се нуждаеше, за да устои на изкушението? Не можеше да продължава да се преструва, че Блайт Деврьо е дете. Тялото ѝ го

убеждаваше в обратното всеки път, когато я погледнеше. Повече от пет месеца не бе докосвал жена. Колко още щеше да издържи, ако тя продължаваше да го изкусява?

На устните му се появи крива усмивка. Сега Роджър знаеше как се е почувствал първият граф Идън — а именно Адам^[1], когато онази прелъстителка Ева е полюлявала пищния си ханш пред него и го е подканяла да опита от прочутата ябълка. Първият мъж, изглежда, е бил напълно обречен.

Ако искаше да постигне анулиране на този брак, Роджър на всяка цена трябваше да се справи с желанието, което жена му разпалваше в него. За нещастие в момента нито лейди Сара, нито Рода бяха на негово разположение, тъй като съпровождаха Елизабет на обичайното ѝ лятно пътешествие.

Роджър нямаше намерение да ходи в някой бордей и да пипне сифилис, така че се налагаше поне за няколко часа да избяга от изкушението. Дори и да не помогнеше, това поне нямаше да навреди.

— Закуската е сервирана, сър — появи се на вратата Ботъмс.

— Ще закуся по-късно — обясни Роджър на икономата си. — Изпрати ми Хардуик и донеси най-новите театрални програми.

Ботъмс кимна и излезе, за да изпълни желанието на господаря си.

Роджър се съсредоточи върху отбранителната си стратегия и написа върху парче пергамент кратко писмо. След като изчака мастилото да изсъхне, той сгъна пергаментата и го подпечата с фамилия герб. Накрая написа отгоре две думи:

„Лейди Дънуич“

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита появилият се на вратата на кабинета Хардуик.

Ботъмс се върна преди още Роджър да успее да отговори. Икономът постави върху писалището поднос, на който имаше чиния говеждо с цвекло, а до нея — театрална програма.

— Графинята настоя — обясни Ботъмс. — Било нездравословно да се пропускат закуската.

— Нека някой куриер занесе това съобщение и изчака отговор — рече Роджър и подаде на иконома сгънатия пергамент. След това погледна прислужника си и нареди: — Пригответи ми вечерно облекло.

— Излизате ли, милорд? — попита Хардуик.

— Отивам на театър в Шордич — отвърна Роджър и взе програмата от подноса. — Трупата на лорд Чембърлейн поставя нова пиеса. Чуй, Хардуик, пиесата се казва „Укротяване на опърничавата“.

— Ах, да. Това е най-новата пиеса на Уилям Шекспир — отвърна Хардуик. — Уил Кемп бил изумителен в ролята на Петручио — прислужникът се запъти към вратата, но преди да излезе, спря, за да попита: — Да съобщя ли на камериерката на госпожата?

— Не, графинята остава вкъщи.

След като прислужниците бяха излезли, Роджър взе перото и се захвана за работа. Чувстваше се значително по-добре, отколкото преди десетина минути. Обичаше да държи инициативата в свои ръце.

Скоро вратата отново се отвори. Пръв в кабинета влезе Ботъмс. Икономът носеше малка маса, която постави до прозореца. Следваше го Дейзи с един стол, а накрая се появи и Блайт с търговските си книги в ръце.

— Какво означава това? — попита Роджър, макар вече да подозираше отговора.

Блайт постави книгите върху масата и го дари с лъчезарна усмивка.

— Тъй като, доколкото разбрах, днес си зает, реших да се погрижа за сделките си. Освен това двама от търговците ми ще дойдат по-късно следобед.

Роджър изпита желание да я изхвърли от кабинета си, но след това му хрумна по-добра идея. Щеше да отсъства целия следобед и кабинетът нямаше да му трябва. Освен това можеше да остави отговора на лейди Дънуич върху писалището си.

Жените бяха любопитни като котки. Роджър бе готов да заложи и последната си златна монета, че веднага щом напуснеш кабинета си, вниманието на жена му щеше да бъде привлечено от писмото. Разбира се, преди да излезе, Роджър щеше да го запечата отново, но от кореспонденцията на лейди Дънуич винаги се носеше натрапчива миризма на дамски парфюм, така че Блайт щеше да си помисли най-лошото. Може би тогава щеше да го остави на мира.

Доволен от плана си, Роджър се усмихна на жена си и кимна. Видя я как седна зад масичката си, отвори една от книгите си се захвана за работа.

Роджър направи опит да се съсредоточи върху собствените си сметки, но присъствието на Блайт му действаше прекалено разсейващо. Тя изглеждаше така дяволски добре сериозна и съсредоточена.

Накрая Роджър се зае със собствените си сметки. Вече бе изгубил достатъчно време заради жена си, която изглеждаше напълно безразлична към присъствието му. Той обаче за десети път събираше една и съща колона от цифри и за десети път получаваше различен резултат.

— Проклятие — промърмори Роджър и захвърли перото.

— Сумата е 15 379 — рече глас зад него.

Роджър извърна глава и погледът му спря върху гърдите на Блайт, която се бе навела и гледаше в счетоводната му книга. Той откъсна поглед от гърдите ѝ и отново събра числата.

— Как го направи? — изненадано попита той.

Блайт сви рамене.

— Може би съм наследила математическите способности на баща си.

— Баща ти никога не е събирал числа наум — рече Роджър.

— Може би е свръхестествена дарба — каза тя е усмивка и отново се върна към книгите си.

Как бе успяла да събере толкова много числа без перо и пергамент? Докато я гледаше да работи, Роджър не успяваше да намери логичен отговор на този въпрос.

Вниманието му бе привлечено от тихо почукване. В стаята влече Хардуик, който му подаде отговора на лейди Дънуич и рече:

— Дрехите ви са готови, милорд.

— Благодаря — Роджър разгъна пергаментата, прочете написаното вътре и отново го запечата. Той го остави върху писалището си, поглеждайки крадешком Блайт. Пленителните ѝ виолетови очи го следяха напрегнато.

Роджър се изправи.

— Приятен ден — усмихнато рече той.

— Желая ти успех — извика след него Блайт.

Тя го проследи с поглед. Роджър ѝ нямаше доверие. Затова бе запечатал пергамента. Допускаше, че е способна да се рови из документите му и да използва информацията, за да се облагодетелства.

Блайт знаеше, че би трябвало да се почувства засегната, но можеше да изпитва единствено съчувствие към ранения си орел. Веднъж да успее да го вкара в леглото си и всичко щеше да се оправи.

— Господин Родейл и господин Хърбърт молят да бъдат приети — съобщи Ботъмс час по-късно.

— Въведете ги — рече Блайт. Тя стана от мястото си и седна на писалището на мъжа си. Погледът ѝ попадна върху запечатания пергамент и младата жена се запита с кого ли бе срещал Роджър.

— Седнете, господа — рече Блайт, когато икономът въведе двамата търговци. — Какво ви води при мен?

Господин Родейл хвърли бегъл поглед към другия мъж и рече:

— „Идън Уул Къмпани“ понижи цените си.

— Господин графът понижи и цените на зърното си.

— Тогава подбийте цените му с по една гвинея на крина^[2] — без да се колебае, нареди Блайт. Когато двамата мъже отвориха уста, за да възразят срещу една толкова дръзка мярка, тя с решителен жест ги накара да замълчат и добави: — Вие запазвате старите си комисионни. Освен това доставчиците ни ще продължат да получават за стоките си обичайните цени. Ясно ли се изразих?

— Моите уважения, милейди... но от всичко това ще изгубите единствено вие — рече господин Хърбърт.

— Не мисля така — отвърна Блайт. — Граф Идън също ще понесе загуби.

— Сега графът е ваш съпруг — рече господин Родейл.

Блайт се усмихна лъчезарно.

— Вярно.

— Баща ви няма да одобри една толкова рискована търговска война — отбеляза господин Хърбърт.

— Той ми има пълно доверие — любезно отвърна Блайт, макар забележките на мъжете да я дразнеха. Ако не ѝ беше мъж, никога не биха подложили на съмнение решенията ѝ.

— Оценявам факта, че сте си направили труда своевременно да ме информирате за създалата се ситуация — рече. — Уведомете ме незабавно, ако Идън отново понижи цените.

Родейл и Хърбърт разбраха намека. Докато напускаха кабинета, двамата мъже не изглеждаха особено щастливи. Блайт бе почти сигурна, че вече бяха на път към Девръо Хаус, за да се оплачат на баща ѝ.

Вместо да се върне към книгите, Блайт седна на стола на мъжа си и прокара длан по писалището от дъбово дърво. Имаше чувството, че усеща присъствието на Роджър.

Взе запечатания пергамент. Усети силен мирис на гардении, който я накара да сбърчи нос. Не познаваше мъж, който би изпратил на деловия си партньор парфюмирано съобщение.

Съмнявам се, че е получавал подарък от някоя от метресите си... — хрумна ѝ обезпокоителната забележка на лейди Теси.

Блайт се втренчи в пергаментата. Пръстите я сърбяха да го отвори. Кой щеше да научи? Съвестта нямаше да ѝ даде покой.

Добрите бракове се градяха върху доверие и любов. Да отвори запечатания пергамент, би означавало никога вече да не бъде достойна за неговата любов.

Блайт върна пергаментата върху писалището. Имаше безброй логични обяснения за това напарфюмирано писмо. За да се спаси от изкушението, реши да се прибере в спалнята си.

Точно в шест часа слезе по стълбите и се насочи към голямата зала. За стотен път се зарече да не пита мъжа си за парфюмираното писмо. Очакваше да завари Роджър пред камината и остана изненадана от факта, че него го нямаше. Изглежда, веднага след срещата си се бе оттеглил в кабинета.

Блайт седна сама на масата. Когато икономът се появи, за да ѝ сипе вино, тя рече:

— Моля, съобщете на мъжа ми, че вечерята е сервирана.

— Господин графът още не се е върнал — обясни Ботъмс.

— Кога трябва да се върне? — изненадано попита Блайт.

— Не каза нищо.

— С кого е срещата му?

Мъжът се поколеба за част от секундата, след което отвърна:

— Графът не е на делова среща.

Погледът на виолетовите ѝ очи вкамени иконома.

— Къде е тогава? — попита тя.

— В Шордич.

— Защо?

— Господин графът е на театър — отвърна Ботъмс и побърза да се оттегли, когато я видя да свежда поглед.

Чувствата на Блайт бяха така болезнено наранени, че тя гледаше след излизания иконом, без да го вижда. Мъжът ѝ бе отишъл на театър и не я бе поканил да го съпроводи. Какъв ужасен недостатък притежаваше, че Роджър така открито нарушаваше брачния обет? Но по-важният въпрос бе, дали сега не е в компанията на авторката на ухаещото на гардении писмо?

Мъчителната мисъл за тази възможност не ѝ даваше покой. След като цяла нощ се бе въртяла в леглото си, на сутринта Блайт стана рано и се приближи към прозореца, за да посрещне изгрева. Изгряващото слънце винаги я изпълваше с надежда, от каквата сега се нуждаеше повече от всякога.

Блайт се загледа в изсветляващия източен хоризонт. В този момент чу тихия звън на любовното си звънче, който ѝ вдъхна сила и кураж да понесе още един безрадостен ден.

Тъкмо се канеше да се отдръпне от прозореца, когато видя Роджър да се задава с бавни крачки откъм конюшните. Беше елегантно облечен и, изглежда, нямаше намерение да работи в градината си. Вероятно цяла нощ бе мирисал гардении.

Ревност и гняв се надигнаха в гърдите на Блайт и помрачиха радостта ѝ. На небето се събираха облаци, които бавно запълзяха от запад на изток, закривайки изгряващото слънце.

Блайт се взираше в мъжа си. Роджър спря, вдигна поглед към внезапно притъмнялото небе и я забеляза. Той се усмихна и помахаше за поздрав.

Блайт прогони от лицето си и последната следа от чувства, прониза го с поглед и затръшна капците на прозореца. При първа възможност щеше да повдигне въпроса за унизителното му поведение. Докато бе женен за нея, трябваше да забрави за любовта си към гардениите. Иначе щеше да съжалява.

Половин час преди обяда Блайт напусна стаята си и слезе долу. Войнствено настроена, тя се насочи по коридора към кабинета на мъжа

си. Пред вратата спря за миг, за да събере цялата си останала смелост, и почука.

— Влез — чу го да казва.

Блайт отвори вратата и влезе. След това се приближи към писалището.

— Да? — попита Роджър и се изправи.

— Трябва да обсъдим нещо важно — рече тя.

Той се усмихна.

— Моля, седни.

— Предпочитам да остана права.

Усмивката изчезна от устните му. Той кимна и рече:

— Ще седна, ако нямаш нищо против. Тази сутрин съм малко уморен.

— Учудвам се, че изобщо си на себе си — с неприкрит сарказъм отвърна Блайт.

— Моля?

— Коя е госпожа Гардения?

Роджър я гледаше безизразно.

Блайт премести поглед от лицето му към напарфюмираното, писмо, което все още лежеше върху писалището.

— Ах, разбирам — рече Роджър. — Това не те засяга.

— Свети Суидин! Как смееш да ме унижаваш пред прислугата — избухна Блайт. Думите му я бяха извадили от равновесие. — Каква липса на уважение, каква поквара... — тя търсеше още по-силни думи.

— Извинявам се за своята поквареност — сухо рече Роджър. След това добави с неприкрит сарказъм: — Твърде странно е да чуеш думата уважение от устата на една жена.

— Защо? — попита тя и повдигна вежди.

— Това не те засяга — постави я на мястото ѝ той.

— Бих искала да уточня нещо — рече Блайт, подпря длани на писалището му и го погледна в очите. — Смятам, че е абсолютно неприемливо да парадираш с курвите си. Ако възнамеряваш да анулираш брака ни, би могъл да живееш малко по-благоприлично, докато всичко свърши.

— А ако не го сторя? — тихо попита Роджър, а на устните му трепна усмивка.

Разгневена от факта, че мъжът ѝ не я взема на сериозно, Блайт рече:

— Тогава скоро ще бъдеш най-окаяният просяк в цяла Англия.

— Това заплаха ли е, милейди?

Блайт го дари с измамно блага усмивка.

— Разбирайте го както желаете, милорд.

— Какво ще направиш? — попита Роджър със самодоволна усмивка. — Ще ме набиеш?

— Не е речено да постъпвам толкова примитивно — отвърна Блайт, пригответи се да му обърне гръб и вирна брадичка. — Още преди Нова година ще бъдеш съсипан.

— Татко!

Един детски глас накара Роджър и Блайт да обърнат погледи към вратата. Петгодишната Миранда Дебре се втурна в кабинета и се настани в скута на баща си, преди той да успее да стане.

Блайт с изненада наблюдаваше как горчивото изражение на мъжа ѝ бе сменено от неподправена радост. Той затвори очи и притисна дъщеря си към себе си.

Нямаше съмнение, че за Роджър Миранда бе по-важна от всичко останало. Любовта на малкото момиче и магията на Блайт щяха да излекуват ранения орел.

С кафявите си коси и сини очи Миранда Дебре бе умалено копие на баща си. Дори само това бе достатъчно на Блайт, за да ѝ хареса.

Роджър целуна дъщеря си по бузата и каза, хвърляйки поглед към Блайт:

— Съкровище, тази дама е новата ми съпруга.

— Радвам се да се запозная с теб — каза Блайт е топла усмивка.

Миранда се усмихна срамежливо, сведе поглед и прошепна ма ухото на баща си:

— Къде е другата?

— Коя друга, съкровище?

— Добре знаеш, лейди Дарнел.

Лейди Дарнел? Блайт бе ужасена. В какво семейство бе попаднала?

— Лейди Дарнел замина много далече — рече Роджър — и няма да се върне повече.

— А как да наричам тази? — попита момичето.

— Лейди Блайт — отговори Роджър.

— Лейди Блит^[3] — повтори Миранда.

— Казва се Блайт, не Блит — поправи я Блайт.

— Нали това казвам... лейди Блайт.

— Съкровище, мисля, че го произнесе правилно — усмихнато рече Роджър. — А къде е госпожица Хартуел?

— Горے — отвърна Миранда и посочи тавана. — От пътя я заболяха кокалите.

— Бих желал да поговоря насаме с дъщеря си — каза Роджър, поглеждайки Блайт. — Ще обсъдим останалото по-късно, ако нямаш нищо против.

За стотен път от венчавката им насам Блайт усещаше сърцето ѝ да се свива. Роджър отново я изключваше от живота си. Какво друго можеше да стори, освен да удовлетвори молбата му? Тя обаче направи всичко възможно да скрие болката си.

— Добре дошла у дома, Миранда — рече Блайт и се усмихна на детето. — Може би ще се видим по-късно в градината?

Усмивката на малкото момиче можеше да огрее цялата къща. Миранда кимна усърдно. Изглеждаше изненадана от проявеното към нея внимание.

Блайт усети очите ѝ да се наливат със сълзи. Усмивката на Миранда бе същата като онази на баща ѝ, преди да се запознае с Дарнел Хауърд и да се ожени за нея.

Блайт се запъти към вратата. На прага чу Миранда да шепне на баща си:

— Лейди Блайт е хубава. Видя ли, тя дори ми се усмихна.

— Да, съкровище, лейди Блайт е много хубава — съгласи се Роджър, — но не е дори приблизително толкова хубава, колкото ти.

Блайт седна в едно кресло пред камината в голямата зала и се замисли над поведението на мъжа си. Той ту бе сърдит и саркастичен, ту лицето му отново излъчваше неподправена радост.

Наблюдавай как Роджър се отнася с дъщеря си и конете си, защото по същия начин ще се държи и с теб.

Блайт си спомни съвета на баба си. Миранда обичаше баща си безрезервно, а Роджър, от своя страна, я смяташе за най-скъпоценното

нещо в живота си. Така щеше да гледа и на нея, когато един ден разбереше, че нейната любов също е безрезервна и всеотдайна.

Мислите ѝ се насочиха към Миранда, която изглеждаше толкова щастлива в скута на баща си. Блайт чувстваше, че момичето отчаяно се нуждаеше от майка.

Младата жена имаше опит с децата и щеше да се радва да види как дъщерята на мъжа ѝ разцъфва под вниманието и нежните ѝ грижи. Съвсем скоро те тримата щяха да бъдат истинско семейство. На Миранда със сигурност щеше да ѝ бъде приятно да живее в дом, огласян от смеха и глъчката на по-малките братчета и сестричета.

— Милейди, масата е сервирана.

Блайт вдигна поглед към иконома, а след това огледа празната зала.

— Къде са мъжът ми и дъщеря му?

— Госпожица Миранда спи — отвърна Ботъмс, — а господин графът пожела да му сервирам в кабинета.

Блайт усети кръвта да нахлува в главата ѝ. Беше ѝ дошло до гуша от самотни обеда и вечери и от мирис на гардении. Нямахше да позволи на Роджър да си играе с чувствата ѝ. Щом той отказваше да сподели с нея трапезата си, тя нямаше да сподели с него леглото си.

— Сервирайте в кабинета — нареди Блайт и стана от креслото.

Ботъмс се усмихна.

— Да, милейди.

Блайт кимна в отговор на съучастническата гримаса на иконома и напусна голямата зала. На красивото ѝ лице бе изписана непоколебима решителност. Пред вратата на кабинета тя спря и докосна за кураж диамантения кръст.

Блайт отвори вратата, без да чука и влезе в кабинета. Усмихна се с усилие и приближи към писалището на мъжа си.

— Да? — попита Роджър и се изправи.

Блайт седна на стола пред писалището, погледна хладно мъжа си и каза:

— Не желая повече да се храня сама.

— Извини ме, но неотложни дела изискват...

— Боиш ли се от мен? — попита Блайт и се наведе напред.

Съпругът ѝ я погледна развеселено и изненадано.

— Що за глупава идея?

— Ти ме избягваш...

— Не те избягвам — рече Роджър, но извърна поглед. — Сделките ангажират цялото свободно време, което не е посветено на дъщеря ми.

— За мен е истинско облекчение да науча, че компанията ми не ти е неприятна — усмихна се Блайт. — Семейните обеди и вечери ще отнемат съвсем малко време. В края на краищата не съм се съгласила на този брак, за да прекарвам дните си сама.

Вратата се отвори, преди Роджър да бе успял да отговори. В кабинета влезе икономът, следван от един лакей. След като остави върху писалището подноса, който държеше в ръцете си, лакеят напусна кабинета, но Ботъмс остана, за да им сервира.

— Мозък за вас, милорд — каза той, докато слагаше чиниите пред тях — и варени стриди за вас, милейди.

Роджър погледна Блайт и сведе глава в знак на мълчаливо примирение. Икономът прие това като знак да им сервира черен хляб, масло, гъши пастет, задушен в масло лук, а за десерт малини в сметана.

— Сигурна ли е, госпожата, че не иска мозък? — услужливо попита Ботъмс, преди да излезе.

— Не обичам печен мозък — отвърна Блайт.

— Нещо друго, сър? — попита икономът.

Роджър погледна Блайт и нареди.

— Бих искал точно след половин час всички тези чинии да изчезнат от писалището ми.

— Както желаете, милорд.

„Половин час“ — помисли си Блайт. Имаше цели тридесет прекрасни минути, за да се наслаждава на вниманието на мъжа си. Тридесет кратки минути, за да го примами в леглото си. Тази задача ѝ се стори непосилна.

— Сигурна ли си, че не искаш малко мозък — сухо попита Роджър. — Струва ми се, че може да ти е от полза.

— Не моите сделки носят все по-малки печалби — отвърна Блайт.

— Не бъди толкова сигурна — с усмивка рече Роджър.

Блайт му се усмихна в отговор. Изглежда, мъжът ѝ все още не знаеше, че тя отново подбива цените му. Мирисът на гардении щеше

да му струва доста.

— Миранда е очарователно дете — отбеляза Блайт, за да даде друга посока на разговора.

Роджър кимна в знак на благодарност за комплимента.

— Надявам се да бъдеш мила с нея.

— Мислиш ли, че не бих била мила с едно дете?

— Дарнел не даваше пет пари за нея — призна той.

Това изненада Блайт.

— Сигурно грешиш — каза тя. — Твърде неестествено е за една майка да не обича детето си.

— Понякога Дарнел можеше да бъде доста неестествена — отвърна Роджър и промени темата. — Разкажи ми за математическите си способности.

— Какво би искал да знаеш?

— Как събра наум толкова много числа?

— Правя го, откакто се помня — рече Блайт, свивайки рамене. — Когато бях малка, баща ми ме караше да му помагам в сметките. Така си спести доста хартия и мастило.

Роджър кимна и прие обяснението ѝ. След това съсредоточи цялото си внимание върху чинията. Няколко безкрайно дълги минути двамата мълчаха.

Блайт се взираше в яденето си и се опитваше да измисли нещо интересно. Нейните тридесет минути отлитаха ужасяващо бързо.

Когато вдигна поглед, улови Роджър да се взира в деколтето ѝ. Той веднага отново се съсредоточи върху чинията си.

— Сър, да не би нещо да не е наред с роклята ми? — попита Блайт, макар че едва сдържаше смеха си.

Роджър я погледна със сините си очи, а страните му се покриха с лека руменина. Той поклати глава и каза:

— Възхищавах се на кръста.

Блайт знаеше, че това бе лъжа. Тя кимна, сякаш приемаше думите му за чиста монета, и рече:

— Подарихте ми го за тринадесетия ми рожден ден. Оттогава не съм преставала да го нося.

Това признание накара Роджър да смръщи чело.

— Мога ли да променя интериора на спалнята си? — попита тя, за да смени темата.

Той я погледна изненадано.

— Защо?

— Цветовете са прекалено тъмни за моя вкус.

— Прави каквото искаш.

Отново се възцари напрегнато мълчание. Блайт трескаво се опитваше да открие подходяща тема за разговор. Роджър наистина никак не я улесняваше.

— Какво е черно слънце? — внезапно попита тя.

Роджър светкавично я погледна в очите. По изненаданото му изражение Блайт отгатна, че този израз не му бе непознат.

— Къде си чувала това? — попита Роджър.

— Знаеш ли какво означава този израз?

— Отговори ми — рече той. — Разкажи ми за черното слънце.

— Не зная нищо — отвърна тя. — Затова те попитах.

— Къде си чула този израз?

— Аз... ами, аз го сънувах — изплъзна се Блайт. По недоверчивото изражение на лицето му отгатна, че не ѝ повярва.

— Разкажи ми за този сън — каза Роджър.

Малко истина нямаше да навреди, а напротив — можеше да разсее недоверието му.

— Спомням си само един глас, който ме предупреждаваше да се пазя от черното слънце — отвърна Блайт.

— Женски ли бе гласът?

— Да. И ти ли си го чувал?

Роджър кимна и се втренчи в стената зад нея.

— Някакъв женски глас ме посъветва същото, докато бях в Тауър.

Блайт почувства, че това не бе цялата истина.

— Насън ли чу гласа?

— Сънувах, че майката на кралицата ми казва тези думи. Колко странно, че и двамата сме сънували един и същ сън — възкликна Блайт. *Но не в едно и също легло.*

— Защо се согласи да се омъжиш за мен? — попита Роджър, наведе се и впери пронизващия си поглед в нея.

Блайт го гледаше, неспособна да отмести очи. Не можеше да му признае любовта си, и отново да бъде отблъсната, както се бе случило

преди пет години. Не биваше да му открива чувствата си. Понякога неизвестността бе от полза за душата.

— Съгласих се, за да бъдеш освободен от Тауър — отвърна Блайт.

— И какво печелиш? — продължи да я разпитва Роджър.

— О, бедни ми приятелю — рече Блайт и поклати глава. — Личната печалба далеч не е най-важното в живота.

— Да вярвам ли на ушите си? — възкликна Роджър със самодоволна усмивка. — Безкористен съвет от жената, която подбива цените ми?

— Струва ми се, че тридесетте минути изтекоха — каза Блайт и се изправи. — Благодаря за компанията. Ще те видя ли на вечеря?

Роджър кимна.

Блайт разбра, че бе спечелила битката за семейните обеди и вечери. Тя едва не подскочи от радост. Вместо това достолепно се запъти към вратата.

— Блайт?

Тя спря и погледна през рамо.

— Да, милорд?

— Не бих искал да те наранявам, но не смятам, че е добра идея да се сближаваш с Миранда — каза Роджър. — Не бих искал да страда, когато напуснеш Дебре Хаус.

— Нямам намерение да напускам Дебре Хаус.

— Имам предвид след анулирането на брака ни.

— Няма да има никакво анулиране — рече Блайт.

Роджър я гледаше втренчено.

— Откъде си толкова сигурна?

— Ти даде обет бракът ни да бъде вечен — напомни му тя. — А любовта побеждава всичко.

След тези думи Блайт напусна кабинета, преди още Роджър да бе успял да възрази или да я попита нещо.

---

[1] Игра на думи — на английски идън (eden) означава „рай“ — Б.п. ↑

[2] Крина — стара мярка за тежина, приблизително равна на 15 кг — Бел.прев. ↑

[3] Blight (англ.) — лошо влияние — Б.пр. ↑

6

— Още веднъж, хайде, татко!

Възбуденото детско гласче идваше някъде от градината Блайт стана от писалището и погледна през прозореца на спалнята си.

Неочакваната сцена, на която стана свидетел, я накара да се усмихне. Мъжът ѝ препускаше по твърде недостолепен начин из градината с Миранда на гърба си.

Най-сетне Роджър свали дъщеря си на една каменна пейка, на която седеше прошарена жена на средна възраст. Той коленичи пред дъщеря си и ѝ каза нещо, в отговор на което момичето започна да ръкопляска въодушевено. След това Роджър се изправи и се запъти към къщата.

— Дейзи — извика Блайт и обърна гръб на прозореца.

— Да? — гласът на братовчедка ѝ долетя от стаичката за преобличане. След малко на вратата се появи и самата Дейзи.

— Зарежи дрехите — нареди Блайт. — Ела е мен в градината, за да се запознаеш с дъщерята на Роджър и нейната бавачка. След това отведи бавачката и ѝ сгрей кана ябълково вино.

— Защо?

— Бих искала да остана насаме с Миранда, за да се сближа с нея — отвърна Блайт. — Така ще бъде по-просто.

Двете жени напуснаха спалнята и забързаха надолу по стълбите. Няколко минути по-късно вече бяха в градината и бавно се насочиха към каменната пейка, на която седеше бавачката.

— Вие трябва да сте госпожица Хартуел — с лъчезарна усмивка каза Блайт.

— Да, милейди — жената понечи да стане от пейката.

Блайт ѝ направи знак да не става.

— Моля, не е необходимо — каза тя.

— Благодаря, милейди — жената изглеждаше изненадана от подобна любезност.

— Аз съм лейди Блайт, а това е Дейзи Лойд, моята камериерка.

— Радвам се да се запозная с вас, Хартуел — Дейзи дари жената със заразителна усмивка.

— За мен е удоволствие — отвърна госпожица Хартуел и се изчерви, сякаш толкова любезност я изнервяше.

— Къде е Миранда? — попита Блайт.

Госпожица Хартуел посочи с ръка другия край на градината. Момичето стоеше под един огромен дъб, загледано в клоните му.

— Миранда — извика Блайт, оформяйки с длани пред устата си нещо като фуния.

Момичето се извърна, а на лицето му се изписа радостна изненада.

— Ти дойде — извика Миранда и се впусна към нея по моравата. — Не вярвах, че ще дойдеш.

— Не ти ли обещах да се срещнем в градината? — попита Блайт.

Миранда кимна.

— Обеща ми.

— Винаги изпълнявам обещанията си — Блайт се обърна към двете жени и рече: — Скъпа госпожице Хартуел, изглеждате ми изморена от пътуването. Дейзи ще ви съпроводи до кухнята и ще ви сгрее кана ябълково вино.

— Не мога да си представя нищо по-хубаво от разговор на кана греяно ябълково вино — рече Дейзи.

— Не мога да оставя Миранда сама — отклони предложението госпожица Хартуел.

— Аз ще остана с нея — увери бавачката Блайт.

— Наистина не бива да я оставям сама — каза жената, но на лицето ѝ бе изписано колебание.

— Оценявам чувството ви за отговорност — отвърна Блайт, — но съм най-голямата от седем сестри и имам голям опит с малките момиченца. Господин графът ми има пълно доверие.

— В такъв случай трябва да призная, че наистина се чувствам малко уморена и доста жадна — предаде се госпожица Хартуел и стана от пейката.

Дейзи я улови подръка и я поведе към къщата.

— Обичам греяното вино с канела — чу се гласът на Дейзи. — А вие, госпожице Хартуел?

Блайт се усмихна на Миранда, седна на пейката и потупа с ръка мястото до себе си.

— Седни — покани момичето тя.

Когато то седна, Блайт въздъхна и вдиша дълбоко благоуханния есенен въздух. Следобедното слънце топлеше земята с лъчите си, а небето над тях бе синьо и безоблачно. В клоните на дърветата вече се забелязваха първите петна от пастелни есенни цветове, които скоро щяха да обагрят цялата градина.

Блайт чу виковете на дивите гъски и когато вдигна поглед, видя над дърветата да прелита цяло ято.

— Виждаш ли тези гъски? — попита тя. — Упражняват се за дългото си пътуване на юг.

— Къде отиват те? — попита Миранда.

— Когато дните започнат да стават къси и студени, гъските отлитат в топлите страни — отвърна Блайт. — Сега събират запас за пътуването си. Какво гледаше в клоните на дъба?

— Две катерички, които си играеха и скачаха от клон на клон — отвърна Миранда. — Прииска ми се и аз да си имам приятелка.

— Желанието ти е на път да се изпълни.

Миранда се усмихна.

— Да, точно така.

— Ела с мен — Блайт стана и протегна ръка към момичето. — Искам да ти представя един мой много специален приятел.

Миранда пое протегнатата ръка и двете се отправиха към плачещата върба.

— Къде е твоят приятел? — прошепна Миранда. — Не виждам никой.

— Не виждаш никого? — повтори Блайт с престорено разочарование. — Градината на баща ти е пълна с феи и духове, които обичат да си играят с малки деца. Но трябва да се научиш да ги виждаш със сърцето си.

Двете спряха пред върбата и Блайт каза тържествено:

— О, стара върба, това е скъпата ми приятелка Миранда — тя се обърна към момичето: — Това е Ер, върбата.

— Момче ли е?

Блайт кимна.

— Радвам се да се запозная с теб, Ер — обърна се към върбата Миранда.

— Не искаш ли да седнем под него? — попита Блайт.

— Но тук няма пейка.

— Затова пък има трева.

— Хартуел ще се ядоса, ако изцапам роклята си — обясни Миранда.

— Заради напредналата си възраст Хартуел вече не помни какво е в състояние да достави удоволствие на човека — рече Блайт. — Освен това сега аз отговарям за теб и ти позволявам да седнеш в тревата.

— Но кой ще отговаря, когато влезем вътре? — попита Миранда.

— Аз — Блайт вдигна палец и го протегна към детето.

— Какво означава това? — попита Миранда, имитирайки жеста ѝ.

— Вдигнатият палец означава победа или изключително постижение — обясни Блайт. След това я предупреди: — Никога недей да хапеш палеца си в присъствието на друг човек, защото това е тежка обида.

— Обещавам — Миранда вдигна палец и седна на тревата под плачещата върба.

— Можеш ли да почувстваш силата ѝ? — попита Блайт, седна до нея и се облегна на дебелото стъбло на дървото.

— Да — отвърна Миранда. — Милейди Блайт, защо сега ти отговаряш за мен, а не Хартуел?

— След като се омъжих за баща ти, аз станах твоя доведена майка — обясни Блайт. — Затова желанията ми имат предимство пред тези на Хартуел.

— Какво е доведена майка?

— Това е майка, която не те е родила.

Миранда ѝ се усмихна срамежливо и рече тихо:

— Всички деца в Уинчестър наричат майките си „мамо“. Зная, защото ги чух един ден, когато Хартуел ме взе със себе си в града. Мога ли да те наричам мама?

На лицето на момичето бе изписана смесица от страх и надежда и Блайт усети очите ѝ да се наливат със сълзи. Нима Миранда никога не бе наричала Дарнел мама? Мисълта, че това дете бе израснало без

майка, караше сърцето ѝ да се свива от мъка. То наистина имаше безграничната обич на баща си, но в много случаи едно момиче се нуждаеше от майчина ласка или съвет.

— Можеш да ме наричаш както пожелаеш, също и „мамо“ — рече Блайт с окуражаваща усмивка.

— Мама Блайт — рече Миранда и сложи малката си ръчичка в дланта на Блайт.

Младата жена се засмя и нежно стисна дланта на момичето.

— Намирам, че мама Блайт звучи доста добре.

— Мамо Блайт, къде е заминала лейди Дарнел?

— На Великото пътешествие^[1] — отвърна Блайт, без да се замисли.

— Какво е това?

— Лейди Дарнел почина и отиде на небето — без заобикалки рече Блайт.

— Не вярвам, че лейди Дарнел е отишла на небето — рече Миранда и поклати глава, за да подчертае думите си. — Лейди Дарнел постоянно крещеше на татко и на мен. Аз не я обичах.

Блайт наостри уши.

— За какво се караха лейди Дарнел и татко ти?

— За всичко — отвърна момичето. — Разкажи ми за феите.

— Феи, елфи и духове живеят навсякъде около нас — рече Блайт. — Във всяко цвете живее някоя фея. Понякога може да се случи да я видим, но най-често изобщо не я забелязваме.

— Щом не ги виждаме, откъде знаем, че са там? — попита Миранда.

— Винаги, когато помиришеш сладкото ухание на някое цвете, феята те поздравява — отвърна Блайт. — Когато се възхищаваш на прекрасните му цветове, феята е привлякла вниманието ти. Дърветата пък имат могъщи духове, които ни закрилят. Ер, духът на тази върба, дори може да разговаря с нас, но ако искаме да разберем думите му, трябва да отворим сърцето си.

— Нека поговорим с него, мамо Блайт.

— Гласът му е най-силен нощем, когато са замлъкнали всички шумове на деня — обясни Блайт. — Стихиите са земя, въздух, огън и вода. Вятърът е разглезеното дете на въздуха и мой голям любимец. Искаш ли да се запознаеш с вятъра?

Миранда се вгледа в неподвижните клони на върбата и рече:

— Днес няма вятър.

— Е, тогава ще го извикам.

Миранда се засмя и започна да пляска с ръце.

— Облегни се на дървото и затвори очи — нареди Блайт. — И не поглеждай, иначе вятърът може да откаже да дойде.

Миранда стисна очи. Тя се облегна на стъблото на дървото и си пое дълбоко дъх.

Блайт се усмихна на приликата между момичето и Роджър и затвори очи. Устните ѝ се раздвижиха в няма молитва. Младата жена постави показалеца на дясната си ръка върху сърцето, а след това върху устните си. Тя отвори очи и посочи с показалец лицето на момичето.

— Усещам го, мамо Блайт — извика Миранда. — Вятърът погъделичка носа ми.

— Немирният дух на вятъра е тук, там и навсякъде — рече Блайт. — Той никога не се застоява на едно място.

— Да не би да си ангел? — неочаквано попита Миранда.

— Какво искаш да кажеш? — попита Блайт, изненадана от въпроса на момичето.

— Не изглеждаш като ангел, но се държиш като такава.

Блайт се усмихна.

— И как се държи един ангел?

— Ангелите правят чудеса. Например извикват вятъра, който ме гъделичка по носа.

— Чудеса се случват всеки ден — рече Блайт. — Цветята цъфтят, дърветата растат, твоят татко се усмихва.

— Той се усмихва винаги — осведоми я Миранда. — Това не е чудо.

— Имам шест по-малки сестри и едно братче, които живеят малко по-надолу по плажа — рече Блайт, за да смени темата. — Бихме могли да им отидем на гости и да си поиграем с тях. Какво ще кажеш?

— Хайде да отидем сега.

Блайт се усмихна.

— Вече е късно. Може би утре.

Миранда зарея поглед в далечината.

— Мамо Блайт, вярно ли е, че когато пада звезда, умира някой ангел?

— Кой ти каза това?

— Хартуел.

— Скъпа, ангелите не умират никога — рече Блайт. — Падащите звезди са просто ангели, които пътуват по небето.

— Радвам се — рече момичето. — Мисълта, че ангелите умират, винаги ме е натъжавала.

— Обзалагам се, че не знаеш как се отглежда злато — рече Блайт. Миранда ококори сините си очи.

— А ти знаеш ли?

Да си друид, означава да знаеш. — Блайт си спомни думите, които толкова често бе чувала от майка си.

— Лорд Перпендикуляр, графът на ъглите, ще струпа златни монети в ъгъла на твоята спалня — обясни Блайт. — Постави една монета в ъгъла на спалнята си, а когато на сутринта се събудиш, от нея ще се е образувала цяла купчина. Всяка следваща нощ купчинката ще расте.

— Но аз нямам злато — рече Миранда.

— Аз имам тонове злато и с радост ще ти заема — каза Блайт. — Искаш ли тази вечер да поставим една монета в ъгъла на стаята ти?

Очите на момичето блеснаха от въодушевление.

— Да, но откъде имаш всичкото това злато?

— Чувала ли си за Мидас, любимеца на кралицата?

Миранда поклати глава.

— Мидас бил легендарен цар, чието докосване превръщало всичко в злато — обясни Блайт. — Ричард Деврьо, любимецът на Елизабет, наричан Мидас, извлича печалба от всичко, до което се докосне. А той е мой баща.

— Значи ти също имаш татко? — приятно изненадана извика Миранда.

Блайт кимна и се засмя, очарована от невинността на детето.

— Преди много години Мидас, любимецът на Елизабет, се оженил за една красива жена, която била наследница на уелски принц — добави Блайт. — Тази жена е моята майка.

— Твоята майка е принцеса?

Блайт кимна.

— Харесвам те, мамо Блайт — Миранда ненадейно целуна опакото на дланта ѝ и рече: — Ти си пеперуда ангел.

— Защо ме наричаш така?

— Ти си по-красива от пеперуда и правиш чудеса като ангелите — рече Миранда и се прозина. — Знаеш ли приказки?

Блайт обви ръка около раменете на момичето и го привлече към себе си.

— Облегни се на мен, мое уморено врабче.

— Ммм, ухаеш на рози.

— Това е от сапуна ми — обясни Блайт. — Коя приказка искаш да чуеш — за пеперудата и орела или за омагьосаната жаба?

— И двете.

— Вече е късно — рече Блайт и вдигна поглед към смрачаващото се небе. — Сега ще ти разкажа едната, а другата — на заспиване.

— Сега искам да чуя за орела и пеперудата.

— Някога, много, много отдавна — започна Блайт, — всички крилати твари — птици и насекоми — се събрали...

Не е за вярване, тя удържа обещанието, което беше дала на Миранда!

Роджър стоеше на прозореца на кабинета си и наблюдаваше Блайт и Миранда, които ръка за ръка се отдалечаваха по посока на върбата. Изглежда, разговаряха оживено.

По държанието на Миранда и по начина, по който бе наклонила главата си, Роджър отгатна, че внимателно слушаше Блайт. Колко тъжно, дори само един съвсем невинен жест можеше да изпълни сърцето на дъщеря му с обожание. Едничкото му любимо същество на този свят копнееше за майчина обич, така както някога той бе копнял за вниманието на баща си. При цялото си богатство Роджър не бе в състояние да купи на дъщеря си онова, от което тя се нуждаеше повече от всичко — майчина обич.

Той извади от джоба си пръстена със синия сапфир и се загледа в него. Не бе възнамерявал да го носи на пръста си, но необяснимо защо не можеше да се раздели с него. Блайт бе единствената жена, от която получаваше подарък. Тя очевидно се стремеше към нещо, но Роджър все още не знаеше какво е то.

Той отново погледна към Блайт и Миранда, които сега седяха под върбата. Едва успяваше да ги различи зад завесата от висящи до земята клони.

Гледката на една благородна дама, която обича децата, бе истинско чудо. От неговата красива пеперудка би излязла прекрасна майка. Жалко, че не я бе дочакал да стане жена. Сега за тях двамата бе прекалено късно.

— Милорд?

Гласът на иконома накара Роджър да обърне гръб на прозореца.

— Да, Ботъмс?

— Граф Базилдън моли да го приемете — обяви Ботъмс с подобаващо тържествен тон.

Ричард Деврьо влезе в кабинета, без да дочака да бъде поканен, хвърли развеселен поглед към иконома и каза:

— Благодаря, Ботъмс — графът стисна дланта на Роджър и рече: — Ботъмс, изглежда, обича работата си — той седна на стола пред писалището, протегна крака и се поинтересува: — Как върви семейният живот?

— Може би трябва да попитате Блайт — отвърна, Роджър и подаде на тъста си едно уиски.

— Питам вас — рече Ричард, повдигайки вежди.

— Да не би да сте тук, за да се уверите, че не съм удушил дъщеря ви?

— Щях ли да ви я дам за жена, ако смятах, че и най-малката провокация от страна на някоя жена е в състояние да ви разгневи дотолкова, че да посегнете на нечий живот?

Роджър се ухили.

— Винаги съм смятал Блайт за мило дете, но понякога тя може да бъде доста смущаваща.

— Тогава значи мога да приема, че бракът ви протича нормално — каза графът и вдигна чашата си за тост. — Помните ли Ланкастър, авантюриста, когото финансирах?

Роджър кимна.

— Той е нарушил португалския търговски монопол в Индия и аз планирам да основа „Англо-Индиън Трейдинг Къмпани“ — обясни графът. — За целта ще ми бъдат необходими сто хиляди фунта, но ще

трябва да получа благословията на Елизабет и да ѝ давам петдесет процента от печалбата. Проявявате ли интерес?

— Отлично знаете — отвърна Роджър и мислено потри ръце вътрешно при мисълта за златото, което щеше да потече от Индия. — Ще инвестирам петдесет хиляди.

Ричард поклати глава.

— Мога да ви предложа само двадесет и пет процента.

— А останалите?

— Блайт няма да ми проговори до края на живота ми, ако не ѝ предложа участие — със съжаление в гласа обясни Ричард. — Веднъж да стане майка, навярно ще изостави сделките. Убеден съм, че в крайна сметка ще контролирате и нейния дял.

Роджър не отвърна нищо. Вместо това той се загледа в кехлибарената течност в чашата си с надеждата тъстът му да смени темата. Как би могъл да му обясни, че не възнамеряваше да има деца от дъщеря му?

— Още ли проявявате интерес? — попита графът.

— Ще наредя на банкерите си да осигурят парите до утре сутринта — отвърна Роджър и вдигна чашата си. — Какво ново в двора?

— Шпионите ми съобщават, че лондончани приемали спокойно освобождаването ви — обясни Ричард. — Затова пък Оксфорд и Кънсортън не са толкова благосклонно настроени. Най-обезпокояващият слух обаче е, че някой от членовете на семейството ви негодува най-силно, макар и не в присъствието на кралицата.

— Джефри — думата бе изречена с цялото презрение, на което Роджър бе способен.

— Не правете прибързани заключения — посъветва го Ричард.

— Логично е истинският убиец най-силно да крещи: „Дръжте убиеца!“ — отвърна Роджър.

— Имате ли доказателства, че Джефри е убил бившата ви съпруга? — попита Ричард.

— Той е непоправим женкар и съм убеден, че е имал връзка с Дарнел — обясни Роджър.

— Моралната ви строгост понякога ми напомня за Бъргли — Ричард се ухили. — Прекалената безупречност може да се окаже нездравословна.

— Какво имате предвид?

— Прелюбодейството не е престъпление — обясни Ричард. — Мъж като Джефри, който толкова обича жените, едва ли е способен да стори нещо на някоя от тях. Освен това какъв би могъл да бъде мотивът му? Женкарите не се безпокоят за името си. Джефри не е имал причина да се отърве от Дарнел — Роджър му хвърли скептичен поглед, но не каза нищо. — Поне помислете върху думите ми — продължи графът. — Не е твърде разумно да нарочвате Джефри за убиец, защото така няма да видите другите възможности.

— Разбирам ви.

— Бъргли смята, че скоро ще бъдете поканен да се върнете в двора — каза Ричард. — Елизабет е намекнала, че ѝ липсвате.

— Нямам търпение да се заловя с разследване смъртта на Дарнел — отвърна Роджър.

Графът кимна.

— Сега бих желал да поговоря с Блайт.

— Тя е в градината с Миранда — каза Роджър и стана.

Двамата напуснаха кабинета и тръгнаха нататък. Още отдалече Роджър забеляза съсредоточеното изражение на дъщеря си, която поглъщаше всяка дума от разказа на Блайт.

— ... и тогава величественият орел и неговата пеперуда се издигнали към рая, за да се реят във висините, докато свят светува.

Миранда изпрати думите ѝ е бурно ръкопляскане.

Роджър се усмихна, благодарен да види дъщеря си толкова щастлива. Блайт Деврьо ѝ бе дала онова, което той не бе в състояние — любвеобилната симпатия на млада жена.

Сякаш усетила присъствието им, Блайт вдигна поглед. Пленителните ѝ виолетови очи го погледнаха, а след това му се усмихнаха толкова лъчезарно, че Роджър почувства смущение.

— Виж, Миранда — рече Блайт, стана от земята и помогна на момичето да се изправи, — дошъл е татко, а с него е моят татко.

— Това ли е Мидас? — попита Миранда и впери възхитен поглед във високия, облечен в черно, мъж е бакъреночервена коса.

Графът ѝ се усмихна.

— Здравей, Миранда.

— Чух, че си се оженил за принцеса — рече Миранда.

— Вярно.

— Моят татко се ожени за твоята дъщеря — обясни Миранда и улови Блайт за ръка. — Тя е пеперуда ангел.

Блайт се изчерви, усетила, че забележката на детето бе привлякла вниманието на Роджър. Той не изглеждаше особено щастлив от факта, че двете с Миранда се бяха сприятелили. Нима не виждаше, че момичето има нужда от майка? Навярно си мислеше, че ако Миранда не я харесваше, това би било още един довод за анулирането на брака им.

— Откриват се някои възможности за търговия с Индия — рече баща ѝ без предисловия. — Проявяваш ли интерес?

— Влизам с петдесет процента — без да се колебае, отвърна Блайт.

— Звучиш точно като мъжа си — отбеляза Ричард и се усмихна развеселен.

— Той ще участва ли? — изненадано попита Блайт и погледна Роджър. — Защо не си остане в семейството?

— От три дена аз съм твоето семейство — вметна Роджър и ѝ се усмихна криво.

Той, изглежда, си спомняше за брачния си обет само когато му изнасяше. Щеше ли да си спомни за него, когато тази нощ тя се вмъкнеше в леглото му?

— Колко искаш? — попита баща си Блайт.

— Двадесет и пет хиляди фунта — отвърна той. — Трябва да знаеш, че Елизабет ще удържа петдесет процента от печалбата. Петдесет процента от остатъка са за мен, а вие с Роджър си поделете другите петдесет.

— Решено.

Баща ѝ кимна, след което извади от джоба си един пергамент.

— Ще прегледаш ли тези числа? — попита той.

Блайт пое пергаментата и плъзна поглед по колоните от числа.

— Резултатът е верен — рече тя и му върна пергаментата.

— Как го направи, без да използваш пръстите си? — попита Миранда.

— Това е едно малко вълшебство — отвърна Блайт. — Искаш ли да влезем вътре, за да се измием и преоблечем, преди да е станало време за вечеря?

— Не, благодаря, аз не искам да се мия — рече Миранда и поклати глава.

— Но аз бих искала да се измия и преоблека — обясни Блайт. — Ще ми правиш ли компания?

Момичето кимна. Изглежда не искаше да се разделя с новата си приятелка.

— Двете с Миранда скоро ще посетим Девръо Хаус — сподели с баща си Блайт. — Искаме да си поиграем с останалите деца. Банкерът ми ще ти изпрати парите утре сутринта — тя се наведе, за да целуне баща си по бузата. — Доскоро, татко.

Миранда се обърна към баща си и му направи знак да се наведе. След това го целуна по бузата, имитирайки Блайт, и рече:

— Доскоро, татко.

Роджър се усмихна.

— А твоят банкер ще ми изпрати ли пари — попита той.

— Все още нямам злато — отвърна Миранда и намигна на Блайт. — Но утре сутринта вече ще имам, нали, мамо Блайт?

— Мамо? — видимо изненадан повтори Роджър.

— Блайт? — развеселен рече графът.

Блайт им се усмихна лъчезарно. Тя хвана Миранда за ръка и я поведе по моравата към къщата.

Тази вечер Блайт и Миранда слязоха заедно за вечеря. Двете се бяха измили и преоблекли.

— Как успя? — попита Роджър, гледайки измитото лице на дъщеря си.

— Никога не издавам стратегиите си — отвърна Блайт и му се усмихна кокетно. — На това дължа деловите си успехи.

— Татко, двете с мама Блайт играхме на криеница — обясни Миранда. — Толкова беше хубаво.

— Радвам се — каза Роджър и погледна жена си.

— Повярвай ми, няма да научиш повече подробности — със съжаление в гласа рече Блайт и Роджър не можа да се сдържи да не се усмихне.

По време на вечерята Миранда седеше на почетната маса между Блайт и Роджър и младата жена си помисли, че те тримата наистина

бяха семейство. Знаеше, че и Миранда го чувства, защото яде малко и не престана да говори. Момичето изглеждаше съвсем различно от сутринта, когато ѝ се усмихваше плахо.

„Ще върна слънчевата светлина в живота ѝ“ — закле се Блайт. Макар нейният орел да бе наранен от брака си с Дарнел, той все пак бе възрастен човек. Но причиненото на Миранда от егоистичната ѝ майка караше сърцето на Блайт да се свива. И двамата, баща и дъщеря, имаха нужда от слънчевата светлина, която тя притежаваше в излишък.

Ботъмс им сервира грахова супа с боб и лук, печено пиле, хляб с масло и печени ябълки с шамфъстък.

— Говори по-малко и яж повече — нареди на дъщеря си Роджър, посочвайки чинията ѝ. — Защо вадиш бобчетата от супата си. Бобът е полезен.

Блайт едва не се разсмя на начина, по който момичето погледна баща си.

— Хартуел казва, че една дама никога не издава вулгарни звуци и не изпуска неприятни миризми — обясни Миранда. — Винаги, когато ям боб, издавам вулгарни звуци и изпускам неприятни миризми.

Блайт прихна. Миранда се обърна към нея и вдигна палец, доволна, че бе успяла да я разсмее.

— Кажи на госпожица Хартуел — усмихнато рече Роджър, — че когато ядеш боб, ти позволявам да издаваш вулгарни звуци и да изпускаш неприятни миризми.

— Знаеш ли, татко, тази вечер мама Блайт ще ме научи да си отглеждам злато — каза Миранда. — Утре сутринта вече ще имам малка купчинка от златни монети.

— Това би било истинско чудо — отвърна Роджър и погледна Блайт.

— Чудеса стават всеки ден — обясни на баща си Миранда. — Мама Блайт ми го каза.

— Да, така е — потвърди Блайт.

Роджър дълго не свали поглед от нея, а около устните му трепна едва доловима усмивка.

— Наистина ли всеки ден стават чудеса, мамо Блайт! — закачливо попита той.

Блайт се усмихна.

— Милорд, някъде в огромния всемир точно в този момент се извършва някое чудо.

— Каква удивителна мисъл.

— Не трябва да бъдете толкова скептичен, сър — със същия закачлив тон отвърна Блайт.

— Да, татко — намеси се Миранда. — Не бъди толкова ке... кекав.

Роджър и Блайт се спогледаха и прихнаха. Погледите им се срещнаха над главата на малкото момиче и между тях прескочи искрата на едно топло, почти нежно чувство, което трая само част от секундата и отново изчезна.

— Да вярвам ли на очите си? — рече Блайт, забелязала една двойка, която се хранеше в другия край на залата. — Това наистина ли са Хардуик и Дейзи?

Роджър им хвърли бегъл поглед и отвърна.

— Откакто свърши онази работа вместо него, Хардуик не престава да я благославя — обясни Роджър.

— Каква работа? — попита Миранда.

— Конят на мама Блайт се изака на пода — рече Роджър.

— Яздила си вътре? — възкликна Миранда, а на лицето ѝ се изписа изумление.

— Не, разведох Ахил из къщата. Това носи щастие.

— Тате, и аз бих искала да разведа понито си из къщата — обърна се към баща си Миранда.

— Съкровище, ти нямаш пони.

— Ще ми купиш ли? — попита тя.

— Може, но при условие никога да не го развеждаш из къщата.

— Какво значи условие!

— Условието е тържествено обещание — обясни Роджър.

— Обещавам никога да не вкарвам понито си в къщата — даде дума Миранда. — Сега ще ми купиш ли?

Преди баща ѝ да успее да отговори, към масата се приближи икономът.

— Милорд, Ендрюс и Нюел молят да ги приемете — рече той — Настояват, че било важно.

— Заведи ги в кабинета ми — нареди Роджър, след което обърна към дъщеря си. — Съкровище, ако ме чакаш тук, кога свърша, ще те

отведа горе.

— Аз ще я отведа при госпожица Хартуел — рече Блайт.

— Благодаря — Роджър стана и се обърна към дъщеря си. — Скоро ще се върна и ще ти разкажа приказка.

— Можем ли вече да отидем да посадим златото? — попита Блайт, веднага след като той бе излязъл.

Хванати за ръка, двете с Миранда изкачиха стълбището и момичето я поведе към една спалня, която се намиреше през две стаи от голямата.

— Госпожице Хартуел, аз ще сложа Миранда в леглото и ще изчакам господин графа да се качи — каза Блайт на бавачката. — Слезте долу и си направете греяно вино.

— Е, щом смятате, че това няма да създаде неприятности... — с благодарна усмивка каза госпожица Хартуел и напусна стаята.

Блайт помогна на Миранда да съблече роклята и да си облече нощничка. Когато понечи да ѝ сложи нощна шапчица, Миранда поклати глава и рече:

— Никакви нощни шапчици.

— Както кажеш — Блайт я захвърли през рамо и момичето се закиска.

— Мислиш ли, че Хартуел ще се ядоса, когато я види? — заговорнически прошепна Миранда.

— Кой отговаря сега, Хартуел или аз?

— Ти!

— В кой ъгъл да сложим тази монета? — попита Блайт и извади от джоба си една златна монета.

Миранда бавно се завъртя в кръг. Накрая посочи ъгъла вдясно от леглото си.

— В този. Така няма да се вижда от вратата.

— Мъдър избор — Блайт даде монетата на Миранда. — Трябва сама да я посадиш. И не забравяй, че растението ще изсъхне, ако го откъснеш.

— Разбирам.

Миранда със страхопочитание пое монетата в дланите си, след това отиде в ъгъла и внимателно я постави на пода. Когато се обърна, на лицето ѝ бе изписано най-голямото вълнение, което Блайт бе виждала някога.

— Направих го — извика тя и се втурна през стаята.

— Да, ти го направи — рече Блайт. — Сега скачай в леглото, а аз ще ти разкажа приказката за омагьосаната жаба.

Миранда стори каквото ѝ бе казано. Блайт седна до нея, обви ръка около раменете на момичето и се облегна на таблата на леглото.

— Готова ли си? — попита тя.

Миранда кимна.

— Имало едно време в една много отдалечена земя една кралица, която живеела с трите си дъщери — поде Блайт. — Кралицата била много болна и можела да бъде излекувана само от водата на един вълшебен извор. Така че един ден тя изпратила най-голямата принцеса да ѝ донесе стомна от тази необикновена вода.

Когато принцесата пристигнала на извора, изникнала една отвратителна жаба и казала, че водата е нейна собственост. Принцесата можела да си налее вода само ако се омъжела за жабата. Тя поклатила уплашено глава и хукнала обратно към къщи...

— Кралицата умряла ли? — прекъсна я Миранда и я погледна с големите си сини очи.

Блайт се усмихна и поклати глава.

— Кралицата изпратила втората принцеса, но и с нея се случило същото.

— Твърдо решена да спаси живота на майка си, най-малката, принцеса грабнала празната стомна от ръцете на сестра си и се втурнала към вълшебния извор. „Жабо, извикала тя, дай ми стомна вода и ще се омъжа за теб.“ Жабата напълнила стомната ѝ с вода и принцесата хукнала към къщи толкова бързо, колкото я държали краката, без да разлее нито капчица от скъпоценната течност. Кралицата веднага оздравяла от болестта.

— Какво станало с жабата? — попита Миранда. — Ядосала ли се, когато разбрала, че са я изиграли?

— Сега стигаме до най-важната част от приказката — рече Блайт. — Късно през нощта се чул гласът на жабата: „Принцесо, спомни си обещанието, което ми даде.“

Принцесата изтичала долу и пуснала жабата да влезе. Приготвила ѝ топло легло до камината в стаята си, но жабата била все така нещастна.

„Принцесо, аз умирам, изпискала жабата. Дай ми една целувка, преди да умра.“

— Дрън-дрън! — извика Миранда.

Блайт се усмихна на реакцията на момичето и продължи:

— Принцесата взела жабата в дланта си и каза: „О, жабо, пазителко на чистата вода. Тържествено ти обещах да се омъжа за теб и ще го сторя, ако доживееш до утре. А ако животът те напусне още тази нощ, отнеси тази целувка със себе си, когато се отправиш на Великото пътешествие.“ След това се навела и целунала жабата.

— Наистина ли целунала отвратителната жаба? — извика Миранда.

Блайт кимна.

— Обещанието си е обещание. Тогава се случило нещо невероятно — жабата се превърнала в красив принц. На сутринта двамата се оженили и ако не са умрели, живеят щастливо и до днес.

— Каква хубава приказка — извика Миранда и плесна с ръце.

— Поуката е, че човек трябва да търси какво се крие зад често измамната външност — рече Блайт. — Онези, които са готови на всичко в името на любовта си, биват възнаграждавани богато.

Блайт почувства нечие присъствие и се извърна към вратата. На прага стоеше мъжът ѝ. Погледите им се срещнаха и тя усети да ѝ прималява от топлината на сините му очи.

— Тате, мама Блайт ми разказа приказка — извика Миранда.

— Да, чух — отвърна Роджър и пристъпи към леглото. — Как мога да се меря с нея?

Блайт целуна момичето по бузата и стана от леглото.

— Не е необходимо да се мерите с никого, сър — каза тя. — Миранда ще хареса всичко, което ѝ разкажете, само защото е излязло от вашата уста. Лека нощ — тя се запъти към вратата, но преди да излезе, извика през рамо към Миранда: — Утре ще ти разкажа за един необикновен кос.

Вече в коридора, трябваше да прехапе долната си устна, за да не се засмее, когато чу мъжът ѝ да казва на дъщеря си:

— Никакви нощни шапчици?

— Мама Блайт позволи — осведоми го Миранда. — Сега тя отговаря.

— А кой отговаря за мама Блайт? — попита Роджър. — Тя ли ще стои будна цяла нощ, ако си навлечеш настинка и не можеш да спиш?

— Няма да се наложи — отвърна Миранда. — Ще пия от вълшебната вода. Можем да изпратим Хартуел...

Блайт се върна в стаята си, облече си нощницата и се приближи към прозореца, за да погледне навън, докато разресваше косите си. Този ден се бе оказал най-щастливият от брачния ѝ живот. Е, да, бе омъжена само от три дена, но Миранда ѝ даваше чувството, че е полезна някому, че мястото ѝ е в Дебре Хаус.

Блайт дочу тихия звън на любовното си звънче. Съпругът ѝ бе точно такъв, какъвто винаги си бе представяла мъжа на своите мечти. Да можеше да го примами в леглото си...

Вратата на спалнята ѝ се отвори. Блайт подскочи и се извърна. Роджър стоеше на прага, а в очите му блестеше нежност. Погледът му се плъзна по оскъдно облеченото ѝ тяло.

— Никакви нощни бонета? — със закачлива усмивка попита Роджър и я погледна в очите.

— Винаги съм мразила нощното си боне — рече Блайт и отвърна на усмивката му. — Двете с Блис вечно тормозехме клетата госпожица Ашмол с неподчинението си.

— Благодаря ти, че си толкова мила с дъщеря ми — без предисловия каза той. — Винаги ѝ е липсвала майчина ласка.

— Миранда е очарователно дете — отвърна тя. — Не ми беше никак трудно да я забавлявам.

Блайт развеселена наблюдаваше как любезното „благодаря“ на лицето на мъжа ѝ отстъпи място на смущение. За трите дни, откакто бяха женени, Роджър дотолкова бе свикнал с присъствието ѝ, че вече не си правеше труда да крие чувствата си.

— Отново подбиваш цените ми — обвинително рече Роджър.

Блайт повдигна вежди и отвърна с едва доловима усмивка:

— Мъжете, които си губят времето в мирисане на гардении, неизбежно се провалят в сделките.

— Да не би да възнамеряваш да ни разориш? — попита той, игнорирайки забележката ѝ.

Нас. Тонът и смисълът на думите му ѝ допаднаха.

— Нищо лично, милорд — отвърна Блайт. — Признаваш ли се за победен?

— Никога.

— Аз също.

— Тогава ще ти кажа нещо — рече Роджър и ѝ се усмихна загадъчно. — Утре сутринта можеш да очакваш посещение от господата Родейл и Хърбърт.

— Познаваш посредниците ми? — изненадано попита Блайт.

— Родейл и Хърбърт ще дотичат, за да ти съобщят, че отново съм свалил цените си — каза Роджър, а усмивката му се превърна в победоносна гримаса, когато добави: — За нещастие няма да си бъдеш вкъщи, за да ги приемеш.

— И къде ще бъда?

— Възнамерявам да заведа Миранда на пазара за коне в Съмърфийлд и... — Роджър се поколеба — ... си мислех, дали не би могла да ни съпроводиш. Можем да си изкараме чудесно.

Блайт едва не извика от радост. Поканата му бе истинско чудо и доказваше, че тя бе на път да проникне зад стената, зад която криеше чувствата си Роджър.

Никога не бъди прекалено отзивчива — чу тя думите на ба си. Малко кокетничене нямаше да навреди.

— Чакай да помисля — рече тя и постави пръст на устните си, сякаш се опитваше да си спомни какви бяха ангажиментите ѝ следващия ден. — Мисля...

— Не бива да отлагаш срещите си заради мен — прекъсна я Роджър.

— Няма да се наложи — рече Блайт. — Но Миранда...

— Миранда идва с мен — отново я прекъсна той.

— И кой ще я наглежда?

— Госпожица Хартуел.

— Няма ли да се смилиш над разранените ѝ задни части — рече Блайт. — Би било излишна жестокост да я принуждаваш да язди толкова дълго.

— Това значи ли, че ще дойдеш с нас?

Блайт кимна.

— Лека нощ.

Роджър се обърна и изчезна през вратата, която свързваше спалните им.

— Лека нощ, ореле мой — прошепна тя.

Вместо да легне в леглото си, Блайт седна на масата, която използваше за писалище. Младата жена запали една свещ и написа нареждания за господата Родейл и Хърбърт относно новото понижение на цените от страна на „Дебре Трейдинг Къмпани“. Докато се наслаждаваше на излета, Дейзи щеше да отнесе писмото в Деврьо Хаус, а баща ѝ щеше да го предаде на посредниците ѝ, без никой в Дебре Хаус да заподозре нещо.

Каква непредпазливост от страна на Роджър, да разкрива плановете си. В противен случай тя би изгубила почти два дена.

Блайт се усмихна. Наистина трябваше да му благодари за тази информация. „Утре вечер ще бъде доста подходящо — помисли си тя. — На вечеря вече ще е късно да възстанови понесените загуби.“

---

[1] Велико пътешествие друидите наричат пътуването до отвъдния свят. Б.пр. ↑

Във вълшебните мигове преди светът да се пробуди, Блайт вече стоеше до прозореца на спалнята си и наблюдаваше източното небе. Съвършенството на изгрева обещаваще безоблачно небе и много слънчева светлина — прекрасен есенен ден за излет до пазара в Смитфийлд.

— Свети Суидин, обгърни Роджър и мен с ветровете на любовта — молеше се Блайт. — Велика Богиньо Майко, нека това бъде денят, в който двамата с Роджър ще станем едно.

Оранжеви и алени цветове вече обагряха небето на изток, а изгряващото слънце бе необикновено красиво.

Теб избрах.

Блайт докосна диамантения кръст и на устните ѝ трепна усмивка. Да, предсказанието на майка ѝ щеше да се сбъдне. Вече бе забелязала в държанието на мъжа си първите признаци за това. За по-малко от седмица Роджър бе свикнал с присъствието ѝ и с всеки изминал ден и месец любимият ѝ все повече щеше да копнее да я има по-близо до себе си, не зад затворената врата, които разделяше спалните им.

Макар Девръо Хаус да бе съвсем наблизко, Блайт чувствате детството си безкрайно далечно. Сега тя се съсредоточи върху мъглата над Темза и прогони повея на носталгия, който се надигаше в душата ѝ. Като дете на слънчевата светлина, през този сезон на годината Блайт винаги бе меланхолично настроена.

По време на есенното равноденствие мракът надвиваше светлината, вещаейки все по-дълги ноци. Наближаваше свещеният петък, когато тънкото було между този свят и отвъдното щеше да се вдигне точно за три дена. Душата се пробуждаше в очакване на Самуин, най-светия от всички дни в годината.

Блайт знаеше, че майка ѝ особено държеше на празника по случай есенното равноденствие, защото на този ден преди деветнадесет години за пръв път бе съзряла лицето на мъжа си.

Благодарение на толерантния си, макар и скептично настроен съпруг, графиня Базилдън щеше да отпразнува Самуин в безопасност в градината на Деврьо Хаус.

Блайт се усмихна. Кралица Елизабет и придворните ѝ биха били шокирани да научат, че най-заможният граф на Англия се бе оженил за друидка. От друга страна, това можеше да се окаже опасно. Блайт нито за миг не биваше да отслабва бдителността и предпазливостта си. Нещо ѝ подсказваше, че Роджър не би се показал толкова толерантен към религиозните ѝ убеждения, колкото баща ѝ.

Тихият звън на любовното звънче привлече вниманието ѝ. Лекомисленият вятър, неин любимец подобно на върбата, не я напускаше никога.

Хайде, Роджър — напяваше звънчето, — дари Блайт със сърцето и любовта си.

Утринният въздух бе изпълнен с покой. Докато детски вик не проряза тишината.

— Мамо Блайт! — Блайт се извърна уплашено точно в мига, който Миранда влетя в спалнята ѝ и се хвърли право към нея. Лорд Перпендикуляр е умножил монетите ми — извика тя. — Златното ми дърво расте!

— Нали ти казах, че ще дойде — каза Блайт и коленичи, за да прегърне развълнуваното дете. Нечии стъпки я накараха да вдигне поглед. В стаята се появи госпожица Хартуел.

— Какво, по дяволите, става тук? — попита Роджър, който стоеше на вратата между двете спални. Гол до кръста, обут само с тесните си панталони за езда, той изглеждаше великолепно.

Блайт го погледна с израз на радостна изненада, любува се на тялото му. Нямаше нужда от друидския си инстинкт, за да отгатне, че под панталоните си за езда мъжът ѝ не носеше нищо.

— Милейди, простете невниманието ми — извиняваше се госпожица Хартуел. — Тя изхвърча от стаята, преди да успее да я спра.

— Златното дърво расте — повтори Миранда, която сякаш забелязваше ранната суматоха наоколо.

— Всичко е наред — увери мъжа си Блайт. Тя развеселено състрадателно погледна бавачката и рече: — Натъртените ѝ кости не могат да устоят на въодушевлението на едно петгодишно дете — след това се изправи и отведе Миранда при бавачката. — Сега се върни в

стоята си с госпожица Хартуел — каза тя. — Нали не искаш да се измориш и да не можеш да ни съпроводиш до пазара за понита в Смитфийлд.

— Понита — извика Миранда и плесна с ръце в изблик на детинска радост. После доброволно последва бавачката.

— Мислиш ли, че мисълта за едно пони ще я успокои дотолкова, че да заспи? — попита Роджър, а в гласа му се долавяше усмивка. Той се приближи до нея. — Какво я е развълнувало толкова много?

— Лорд Перпендикуляр, графът на ъглите, е умножил монетите в стаята ѝ, където тя посади едно златно дърво — отвърна Блайт и най-сетне успя да откъсне поглед от тялото му.

Неговото внимание бе привлечено от гърдите ѝ, които почти изцяло се виждаха под тънката копринена нощница. Без да каже нито дума, Роджър нежно я привлече към себе си.

Сега двамата стояха толкова близо един до друг, че телата им се докосваха и Блайт вдиша дълбоко лекото ухание на лаврово дърво, което се носеше от него. Когато Роджър сведе глава, за да я целуне, тя надникна в сините му очи.

Не знаеше какво очаква той от нея, така че продължи да го гледа, докато лицето му все повече приближаваше към нейното. Видът на чувствените му устни, които се стремяха към нейните, я изпълни с радостно очакване. Тогава, сякаш много отдалеч, чу звъна на любовното си звънче.

Хайде, Роджър, дари Блайт със сърцето и любовта си.

В последния миг затвори очи и устните им се докоснаха. Неговите бяха топли и нежно настойчиви.

— Толкова сладка — промърмори Роджър, а дъхът му се смеси с нейния.

Опиянена от целувката и дрезгавия му глас, Блайт обви ръце около врата му. Роджър веднага отвърна на мълчаливата ѝ покана и я притисна още по-плътено до себе си.

Блайт, която се наслаждаваше на непознатите усещания, отвърна на целувката му. Тя инстинктивно отвори устни, примамвайки езика му да вкуси от сладостта на устата ѝ.

Тогава всичко внезапно свърши — също толкова неочаквано, колкото и бе започнало.

— От деня на годеча ни исках да сторя това — с приглушен глас призна Роджър и отстъпи крачка назад. След няколко мига мълчание, през които очевидно се опитваше да си възвърне самообладанието, той добави: — Няма да се повтори... Бъди готова в единадесет. На връщане ще обядваме в „Ангелът“ на Хай Стрийт — без нито дума повече той се обърна и изчезна в спалнята си.

Не съди за мъжа по онова, което казва, а по онова, което прави...

Зарадвана от неочаквания напредък, Блайт се усмихна.

Десет минути преди единадесет, тя стоеше пред огледалото в спалнята си и се оглеждаше. Искаше да изглежда безупречно на първия семеен излет със съпруга и заварената си дъщеря. Беше облякла виолетова рокля, която подходеше на цвета на очите ѝ, а на краката си имаше черни кожени ботуши. Беше се отказала от виолетовата наметка в полза на черна вълнена.

Не обичаше да бие на очи. Бе научила от баща си, че е най-добре да се сливаш с обкръжението. В Смитфийлд, известен сред лондончани още като Девълс Шоп и Руфинс Хол, се стичаха англичани от всички съсловия — от благородници и търговци до джебчии и просяци.

— Дейзи, когато тръгнем, отнеси тези писма в Деврьо Хаус — нареди Блайт и подаде на камериерката си писмата до търговските посредници и едно съобщение за граф Ричард. — И гледай никой от хората му да не те види.

— Смятай, че съм го сторила — рече Дейзи, пхна запечатаните писма в джоба си и се запъти към вратата.

Не след дълго Блайт също напусна стаята. Роджър и Миранда я очакваха в залата. Момичето бе по-развълнувано отвсякога и подскачаше насам-натам като пони.

В двора двама коняри държаха готовите за път коне. Роджър помогна на Блайт да се качи на коня си и след като бе поставил Миранда на своя, седна в седлото зад нея.

— И те ли ще дойдат с нас? — попита Блайт, видяла, че конярите се бяха качили на други два коня.

— Те ще пазят конете и покупките ни — рече Роджър. — Била ли си някога на Смитфийлд?

Блайт поклати глава и обърна коня си така, че да може да язди редом до мъжа си. Обикновено най-прочутите лондонски търговци на коне лично бяха карали първокласната си стока в Деврьо Хаус.

— В Смитфийлд може да „изгубиш“ нещо, за да го купиш обратно само след десет минути — обясни Роджър.

— Това е отвратително — извика Блайт.

— Не всеки в Англия е имал щастието да бъде дете на английския Мидас — рече Роджър.

— Това не е оправдание за кражбата на коне — възрази Блайт.

— Кражбата е относително нещо — рече Роджър с иронична усмивка. — Ти например ограбваш печалбите ми от търговията със зърно и вълна.

— Това няма нищо общо с кражбата — рече Блайт. — Това са просто сделки.

Първият ден на есента изглеждаше многообещаващ. Небето бе безоблачно и синьо, а слънцето щедро даряваше земята с животелната си топлина. Лек, свеж бриз бе разнесъл утринната мъгла и напомняше за есента. Тук-там сред пищната зеленина пъстрееха златни петна, а околните поля се бяха превърнали в осеяно с лилави богородички море от синчец.

До Чаринг Крос малката групичка язди по брега в северна посока. След това свиха надясно. По пътя Роджър им показваше различни забележителности, като Йорк Хаус и Съмърсет Хаус, и обясняваше на дъщеря си значението на местата, покрай които минаваха.

— Как се казва конят ти? — обърна се по едно време Миранда към Блайт.

— Ахил.

— Прилича ми на мъжко име.

— Вярно, но конят ми е кобила — Блайт погледна Роджър и попита. — А как се казва вашият кон, милорд?

— Хектор.

Блайт се закиска.

— Какво толкова смешно има? — попита Миранда.

— Според легендата Ахил и Хектор били най-страховитите воители на света и непримирими врагове — обясни Блайт. — Троянската война ги изправила един срещу друг и накрая двамата се срещнали в битка на живот и смърт.

— Кой победил?

— Ахил убил Хектор — отвърна Блайт и лъчезарно се усмихна на мъжа си.

Роджър не изглеждаше особено щастлив.

— Как да нарека моето пони? — попита момичето.

— О, това ще узнаеш едва когато го видиш — рече Блайт. — Когато сърцето ти подсказе, че някое пони е предназначено единствено за теб и за никой друг, няма да е никак трудно да му дадеш име.

Не след дълго брегът се превърна във Флийт Стрийт. Те свиха по Бейли Стрийт, която щеше да ги отведе право до Смитфийлд.

— Скоро ли ще стигнем? — попита Миранда, чието вълнение растеше толкова повече, колкото по-оживено ставаше наоколо.

— Престани да се въртиш — скара ѝ се Роджър. — Изнервяш Хектор.

— Колкото и да го дразнят, Ахил винаги остава спокоен — докачи го Блайт.

— Женските същества по природа са по-кротки — отвърна Роджър.

— Освен ако не бъдат провокирани да проявят своята непредвидимост — поправи го Блайт.

— Какво искаш да кажеш?

— Много е просто. Една жена може доста точно да предскаже как ще реагира един мъж в определена ситуация — отвърна тя. — За нещастие един мъж никога не може да бъде сигурен как ще постъпи една жена.

— Много умно — рече Роджър. — Наследила си острия ум на баща си.

— Възхищаваш ли ми се?

— Не, това е доста досадна черта за една жена.

— Какъв би искал да е женският ум? — объркана попита Блайт. — Разстроен?

— По-добре разстроен, отколкото остър — иронично отвърна Роджър.

— Мамо Блайт, коя приказка ще ми разкажеш довечера? — прекъсна словесния им двубой Миранда.

— Довечера ще те приспива баща ти — рече Блайт, — а утре сутринта ще ти разкажа как някои цветя са получили имената си.

— Нямам търпение да науча — извика Миранда. След кратко мълчание попита: — Тате, коя приказка ще ми разкажеш тази вечер?

— Ако ти кажа още сега — каза Роджър и се усмихна на дъщеря си, — после няма да има нищо за разказване.

Пазарът Смитфийлд бе огромна поляна, която се намираще извън градските стени и на запад и север граничеше с гора. Когато се приближиха, Блайт заоглежда дърветата и откри първите признаци на настъпващата есен. Макар повечето от листата все още да бяха зелени, те отстъпваха място на златни, кафяви и червени, а въздухът бе изпълнен със сладкия мирис на опадали листа.

Пазарът Смитфийлд бе оживен и шумен. Пълно бе с хора от всички съсловия. Импровизирани обори образуваха кръг около вътрешната му част, където се продаваше стратфордски хляб, рапица, сирена, сладкиши и пастети. Продавачите на портокали, стриди и билки се смесваха с шарлатани, които на висок глас хвалеха церове за всевъзможни болести. Повечето от конете за продан пасяха в импровизирани кошари, но най-скъпите расови коне се намираха в обори в западната част на поляната, най-близо до градските стени.

— Един обикновен ден в Девълс Шоп — рече Роджър и скочи от коня. Той свали дъщеря си от седлото, а след това помогна на Блайт да слезе. След като бе подал поводите на единия от конярите, той предупреди дъщеря си: — Както виждаш, съкровище, тук има стотици хора. Трябва да обещаеш, че през цялото време ще държиш за ръка лейди Блайт. Ще направиш ли това за татко?

Миранда кимна и попита:

— Къде са понитата?

— Не би ли искала най-напред да хапнеш нещо? — попита Роджър. — Може би един портокал или пастет?

— Не, искам да открия своето пони — отвърна момичето.

— Може би лейди Блайт е гладна — каза той.

— Няма да мога да сложа залък в устата си, преди Миранда да е открила своето пони — каза Блайт в отговор на умоляващия поглед на момичето. Тя се усмихна при вида на облекчението, изписало се на лицето му.

Тримата се смесиха с множеството, следвани от единия от конярите, който трябваше да пази покупките им. Имаше всевъзможни коне: млечнобели, бели със сиви петна, врани и кафяви.

Докато приближаваха търговците на понита, Блайт вдигна поглед към небето, което приличаше на спокойно, синьо море. Нито едно облаче не закриваше почти лятното слънце. И все пак...

Блайт потръпна от полъх на смътен страх. Чувстваше се необяснимо неспокойна, сякаш над земята бе легнала някаква сянка. Тя се огледа наоколо, но не откри нищо тревожно. Въпреки това нервите ѝ останаха изопнати до скъсване, тъй като инстинктивно усещаше дебнеща опасност.

— Нещо не е наред ли?

— Не, просто не съм свикнала с подобна навалица — отвърна Блайт и успя да се усмихне на мъжа си. Когато достигнаха мястото с понитата, тя нежно стисна дланта на Миранда и рече: — Ще ги обиколим най-напред от едната страна, а след това и от другата, така че да можеш да разгледаш всичките. Спри, когато сърцето ти подскаже, че някое пони е предназначено само за теб и за никой друг. Разбрано?

Миранда кимна.

Роджър и конярът му ги следваха, докато двете е Миранда бавно оглеждаха животните. Блайт чуваше хората да поздравяват мъжа ѝ и се радваше, че Роджър е така ценен от гражданите на Лондон. Слава Богу, никой не ги забелязваше с Миранда.

Момичето често спираше, за да огледа някое пони, но след това поклащаше глава. Накрая спря пред малка кошарка с две понита, а на лицето ѝ изгря усмивка.

— Тук, мамо Блайт — каза Миранда и посочи понитата. — Сърцето ми каза да спра тук.

— Сигурна ли си?

Момичето кимна.

— Господине, бихме искали да разгледаме понитата ви — обърна се към продавача Блайт. — Може ли да влезем в кошарата.

— Крайно време бе някой да оцени по достойнство понитата ми — каза мъжът и ги пусна да влязат.

— Чувам, че говорите със северен акцент — рече Блайт и влезе. — Чичо ми е шотландец.

— Откъде е той, милейди? — любезно попита мъжът.

— Арджил — отвърна Блайт. — Чичо ми е графът на Дънридж. Познавате ли го?

— Чувал съм за него, но един граф е прекалено знатна личност, за да може човек като мен да го познава — каза мъжът. — Тогава трябва да сте роднина на Мидас, любимеца на кралицата?

— Аз съм дъщеря на граф Базилдън — рече Блайт. Тя посочи зад себе си и добави: — Това е съпругът ми, граф Идън.

— Радвам се, да се запозная с вас, милорд — каза шотландецът. — Надявам се понитата ми да ви харесат.

Сред множеството се разнесе възбуден шепот. Граф Идън бе довел младата си съпруга. За секунди пред кошарката с двете понита се образува тълпа от любопитни, желаещи да зърнат младата брачна двойка.

Блайт, която не бе свикнала да вижда събрани на едно място толкова много хора, съжали, че не бяха взели със себе си повече прислужници. Не искаше някое произшествие да провали излета на Миранда.

Шотландецът имаше само две понита. Едното бе бяло с кестеновокафяви уши и сини очи, а другото — гарвановочерно с бяла звезда на челото и черни очи.

— Кое от двете? — попита Блайт.

— Не зная — прошепна Миранда и протегна ръка към черното пони. Животното изпръхтя и навлажни дланта й.

Миранда се засмя.

Блайт тъкмо бе отворила уста, за да помоли Роджър да огледа животното, когато се случи нещо необикновено. Черното пони побутна бялото, което наведе глава, изпръхтя в дланта на момичето, а след това близна личицето му.

Миранда извика от радост. Понито вдигна глава и изцвили. Зрителите се засмяха.

Роджър се приближи усмихнат, за да огледа черното пони.

— Изглежда здраво — каза след малко той. — Колко искате?

— Всяко от понитата струва двадесет и пет гвинеи — отвърна шотландецът.

— Цената е прекалено висока — рече Роджър. — Освен това имам нужда само от едно пони.

— Съжалявам, милорд — каза мъжът и погледна Миранда. — Тези понита трябва да останат заедно. Ако бъдат разделени, самотата ще ги убие. Това са вълшебни понита.

— Хубаво вълшебство, няма що — отвърна Роджър. — Давам ви петнадесет гвинеи за черното.

Шотландецът поклати глава с пресилено съжаление.

— Не мога да ви го продам, милорд.

Блайт забеляза разочарованието на Миранда.

— Господине, погледнете, моля ви, и другото пони — каза тя.

Роджър я погледна.

— Не можеш да ме придумаш да купя и двете.

— Не съм те молила да купуваш две — отвърна Блайт и посрещна въпросителния му поглед с лъчезарна усмивка. — Възнамерявам аз да купя второто пони, така че когато сестрите ми или братчето ми идват на гости в Дебре Хаус, да могат да го яздят. Само едно пони би било източник на безчислени спорове.

Роджър с нежелание обиколи второто пони. Накрая прегледа зъбите, а след това и очите му.

— Мили Боже — извика той и се обърна към търговеца. — Кобилата е сляпа и не струва нито пени, камо ли двадесет и пет гвинеи.

— Тя вижда със сърцето си — отвърна шотландецът. — А черното пони ѝ помага да заобикаля опасни предмети. Едно без друго биха били изгубени.

— Наистина ли е сляпа? — попита Блайт и се приближи. Тя надникна в невиждащите сини очи на животното. Неочаквано черното пони побутна другарчето си по гърба и то вдигна глава и изцвили.

Блайт се засмя.

— Шотландецът казва истината — каза тя на мъжа си.

— Истината? — Роджър се обърна към нея, а някои от зрителите се засмяха. — Шотландецът е мошеник, който се опитва да ти продаде за двадесет и пет гвинеи едно напълно непотребно сляпо пони.

— Някое създание не е непотребно, сър — отвърна Блайт, която ни най-малко не се бе трогнала от избухването му. — Мъжът беше искрен, когато каза, че понитата не трябва да бъдат разделяни.

— И защо не?

— Би било излишна жестокост да се разделят две създания, които се обичат — отвърна Блайт.

— Животните не могат да обичат или да изпитват някакви други чувства — отвърна Роджър. — Отказвам да купя дефектна стока. Тук има стотици понита. Миранда ще си избере друго.

— Само така, ваше благородие — извика един мъж от насъбралата се пред кошарката тълпа. — Кажете тежката си дума.

— Да, дайте да се разбере, кой е господарят — обади се друг.

Блайт огледа съставеното предимно от мъже множество. Не намираще ситуацията никак комична. Без да продума, тя им покажа с жест неодобрението си.

— Някога Хектор изпитвал ли е страх? — попита тя Роджър.

— Да, разбира се.

— Страхът е чувство.

Роджър я погледна студено.

— А бил ли е ядосван от някой коняр?

— Да.

— Това също е чувство.

Роджър я гледаше гневно, а дясната му буза неочаквано заигра.

— Докато идвахме насам, ти нареди на Миранда да стои мирно, защото изнервяла Хектор, така ли беше?

Никакъв отговор.

Блайт вирна брадичка и рече:

— Това също е чувство.

Сега заигра и лявата му буза.

— Щом едно животно може да бъде уплашено, сърдито или нервно — каза Блайт, — защо да не може да обича... Тъй като Миранда харесва тези понита, ще купя кобилата — тя се усмихна в отговор на изненаданото изражение на мъжа си и се обърна към търговеца: — Ще приемете ли цена от четиридесет и пет гвинеи за двете понита?

— Решено — съгласи се мъжът. — Не ви излъгах, милейди. Това наистина са вълшебни понита.

— Вярвам ви, господине.

— Ти си се побъркала — рече Роджър.

— Но лудостта ми си има метод — отвърна Блайт и даде знак на коняря да поеме юздите на понитата, преди търговецът да бе размислил. — Слепотата не се отразява на плодовитостта, а аз възнамерявам да развъждам понита и да изтикам шотландците от пазара.

— Тя наистина е дъщеря на Мидас — извика някой от зрителите.

Блайт игнорира публиката и неодобрителното мръщение на мъжа си и се обърна към Миранда:

— Сега трябва да кръстим понитата, защото ако вкараш в къщата си някое същество без име, може да те сполети нещастие.

— Наслушах се на глупости — промърмори Роджър.

— Не слушай баща си — прошепна Блайт. — Какви имена да им дадем?

Миранда дълго гледа всяко от животните. Накрай попита:

— Мамо Блайт, ще ми помогнеш ли?

Поласкана от тази молба, Блайт кимна. Поне един Дебре ценеше интелигентността и мнението ѝ. Тя постави показалец на устните си и се замисли.

— Черното е Перикъл — обяви накрая, — а другото — Аспазия.

— Пери и Аспа? — видимо объркана рече Миранда.

— Перикъл и Аспазия — повтори Блайт и се усмихна на момичето. — В древна Гърция Перикъл управлявал огромна държава, наречена Атина. Съпругата му Аспазия управлявала Атина и самия Перикъл — тя погледна мъжа си и добави: — Аспазия била изключително красива и интелигентна, а Перикъл — достатъчно мъдър, за да се вслушва в съветите ѝ.

Човек трябваше да е глух, за да не долови намека. Роджър направи отчаяна гримаса.

— Отведи Перикъл и Аспазия при конете ни — нареди Блайт на коняря. Тя проследи прислужника с поглед, след което отново се обърна към мъжа си: — Забравила съм да взема със себе си пари. Ще ми заемеш ли сумата за Аспазия.

При вида на гневната изненада, изписала се на лицето на графа, множеството избухна в смях. Дори шотландецът не можа да се сдържи и прихна неуважително.

— Двадесет и пет гвинеи, така ли? — каза Роджър и ѝ се усмихна изпепеляващо. — Плюс пет гвинеи, защото никога не бих платил за черното повече от петнадесет.

Блайт кимна в знак на съгласие. Нямаше нищо против съпругът ѝ да се наслади за момент на аплодисментите на публиката. През този ден тя щеше да спечели повече от тридесет гвинеи от това, че бе свалила цените на зърното и вълната си под неговите. Освен това тридесет гвинеи бяха нищожна цена за щастието на Миранда.

— Значи желаяш заем от тридесет гвинеи за четири часа? — попита Роджър.

— Да, сър — Блайт кимна, озадачена накъде ли биеше мъжът ѝ.

— Готова ли си да ми платиш лихва от пет гвинеи на час? — попита той.

Публиката избухна в смях.

— Свети Суидин, никой не взема лихва от пет гвинеи на час — извика тя.

— Но аз вземам — широко се ухили Роджър.

Блайт му хвърли смразяващ поглед.

— Съгласна съм с условията ви — каза тя, тъй като знаеше, че няма друг избор. — Платете понитата, по-късно ще ви върна парите.

Множеството избухна в одобрителни аплодисменти, след това бавно се разотиде.

— Бих искал да разгледам още няколко коня от другата страна на поляната — каза Роджър, след като бе платил на шотландеца. — После ще хапнем нещо.

— Мамо Блайт? — Миранда я повика с показалец.

Блайт се наведе, за да може Миранда да прошепне нещо на ухото ѝ.

— Сър, на Миранда ѝ се ходи по нужда — обърна се към мъжа си Блайт с едва доловима усмивка на устните.

Роджър попита дъщеря си:

— Не ти ли казах да отидеш, преди да излезем?

Миранда сви рамене.

— Тате, трябва да отида сега.

Роджър въздъхна звучно. По изражението му Блайт отгатна, че общуването с жени и деца му действаше малко изнервящо.

— Няма да се бавим — успокои го тя.

— Заведи я в гората от другата страна на пазара — каза Роджър.
— Ще бъда достатъчно близо, за да ви чуя, ако имате нужда от мен.

Блайт и Миранда се отправиха към източната част на поляната, където зад последната кошара започваше гората. Кленът бе облякъл жълта премяна, която скоро щеше да смени с оранжева и жълта. Оскрушата избледняваше към бледожълто, подобно на брезите и дъбовете. А между тях тук-там се открояваха вечнозелените дървета — пиния, тиса, ела.

— Ще бъда тук — каза Роджър, когато стигнаха последния търговец на коне. — Извикай, ако имаш нужда от нещо.

Блайт се усмихна.

— Няма да се наложи.

След оглушителната глъчка на пазара гората изглеждаше необикновено, почти обезпокояващо, тиха. Още щом навлязоха сред дърветата, Блайт усети да я обзема смътно предчувствие. Тя се огледа, но не видя никого.

За щастие на Миранда не ѝ трябваше много време. Блайт нямаше търпение да се върне на поляната и да усети по раменете си успокояващите слънчеви лъчи.

— Виж — извика Миранда, когато излязоха от сянката на гората, Блайт вдигна поглед към небето, накъдето сочеше момичето. Един изникнал изневиделица облак закриваше слънцето.

Приличащата на наковалня горна част на облака пропускаше слънчевата светлина така, че се образуваше нещо като ореол на светец. Най-удивителното бе, че небето си оставаше все така синьо и по него не се мяркаше никакъв друг облак.

— Никога не съм виждала толкова черно слънце — извика Миранда.

Пази се от черното слънце.

Блайт замръзна ужасена, поразена от мисълта за пророчеството на майка ѝ. Трепереща от страх, тя видя мъжа си да стои там, където го бяха оставили.

— Роджър, черното слънце! — изкрещя Блайт, улови момичето за ръка и се втурна към него.

Викът ѝ накара Роджър да се извърне и да хукне към тях. В този момент стрела изсвистя покрай мястото, където бе стоял допреди миг, и се заби в едно дърво.

— Какво, по дяволите, беше това? — изруга Роджър. След като се увери, че Миранда и Блайт са невредими, той се върна при търговеца на коне и попита: — Ранен ли сте?

— Не, милорд, само уплашен — отвърна мъжът. — Слава Богу, че конете са невредими.

— Кой може да желае смъртта ви? — попита Роджър.

— Не зная, милорд, аз нямам врагове — отвърна търговецът. — Мисля, че стрелата бе предназначена за вас.

Роджър не каза нищо. Той стисна устни и премести поглед от мъжа към Блайт.

Младата жена видя на лицето му да се борят гняв и страх. Почти можеше да го види как мисли, докато се взира в нея. Мъжът ѝ не се безпокоеше за собствената си сигурност, просто току-що с болезнена яснота бе осъзнал, че е можело да пострадат Миранда и Блайт.

— Няма ли да огледате стрелата? — попита търговецът.

— Едва ли убиецът е поставил на нея инициалите си — отвърна Роджър.

— Бих желала да се приберем — с треперещ глас рече Блайт. Тя придърпа Миранда пред себе си, за да я закрива с тяло, в случай че убиецът все още бе наблизо.

Роджър кимна и се обърна към търговеца на коне.

— Съжалявам за причиненото безпокойство — каза той. — Ще купя всичките ви коне.

— Всичките петнадесет?

— Докарайте ги днес следобед в Дебре Хаус — Роджър улови дъщеря си за ръка и рече: — Да вървим.

Скоро те рече бяха на конете си и язدهа по Бейли Стрийт към Флийт Стрийт. Единият от прислужниците яздеше пред тях, а другият ги следваше с двете понита. При Чаринг Крос свиха наляво и тръгнаха по брега.

— Вече сме в безопасност — наруши мълчанието Блайт.

Роджър повдигна въпросително вежди.

Блайт посочи небето. Застрашителният облак бе изчезнал и слънцето грееше както преди.

— Кой може да желае смъртта ти? — попита тя.

Роджър се усмихна иронично.

— Ако разполагаш с няколко свободни часа, бих могъл да ти изброя враговете си.

— В случая няма място за шеги, сър. Цяло чудо е, че сте невредим.

— Мислиш ли, че е възможно някой сърдит търговец на зърно или вълна да е решил да сложи край на войната помежду ни? — подразни я той.

Блайт се усмихна, защото разбра, че той се опитваше да разпръсне страховете ѝ.

— Моите партньори не търпят загуби — каза тя.

— Моите също.

— Искам да яздя понитата си — обяви Миранда, когато слязоха от конете в двора на Дебре Хаус.

— Перикъл и Аспазия имаха дълъг и уморителен ден и трябва да свикнат с новия си дом — рече Блайт. — Най-напред ще ги нахраним и оставим да си починат, а по-късно ще им донесем моркови.

Миранда кимна в знак на съгласие, докато конярите отвеждаха конете.

С детето помежду си, Роджър и Блайт се насочиха към къщата. Във вестибюла чуха гневни гласове, идващи от голямата зала.

— Какво означава това? — питаше някакъв мъж.

— Означава това, което ви казвам — отвърна женски глас. — Не зная кога ще се върнат.

Блайт разпозна гласа на Дейзи Лойд и хвърли угрижен поглед към мъжа си.

— Лъжеш — обвинително рече друг мъжки глас. — Кажи ни къде можем да открием графа.

— Ботъмс, слава Богу, че сте тук — извика първият мъж.

— Спешно трябва да говорим с негова светлост — обади се вторият. — Всяка минута колебание ни коства пари.

Посредниците на мъжа ѝ. Блайт забави крачка. Тя пропусна мъжа си да влезе в залата и остана във вестибюла, за да помогне на Миранда да съблече палтото си.

— Върви в залата. Ще пийнем ябълково вино — рече Блайт. Тя свали палтото си и последва момичето така, сякаш отиваше на бесилото. Вече знаеше защо бяха тук посредниците на мъжа ѝ.

— Какво се е случило? — чу тя Роджър.

Когато влезе в залата, господата Нюел и Ендрюс обърнаха погледи към нея.

— За всичко е виновна вашата съпруга — отсече Нюел, сочейки я с пръст.

— Моите уважения, милорд, но сте се оженили за една коварна змия — извика Ендрюс.

— Трябва да е подслушала вчерашния ни разговор, защо едва бяхме понижили цените си, когато Родейл и Хърбърт сториха същото — добави Нюел.

Блайт погледна Роджър и преглътна нервно. Той невярващ се взираше в търговските си посредници, а по лицето му бяха избили червени петна. Блайт се надяваше съпругът ѝ да не избухне в тяхно присъствие. Думите му я изненадаха.

— Конкурент или не, лейди Блайт е графиня Идън — кратко рече Роджър. — Ако още веднъж се изкажете непочтително за съпругата ми, си търсете друга работа. Разбрано?

— Простете, милорд — побърза да отвърне Нюел.

— Не искахме да бъдем непочтителни — добави Ендрюс.

Блайт почувства облекчение. Въпреки различията помежду им, мъжът ѝ я бе защитил. Това беше добър знак.

— Елате отново утре сутринта — каза Роджър на мъжете. — Дотогава ще съм взел решение.

Двамата търговци кимнаха почтително и напуснаха залата. Докато минаваха покрай Блайт, те ѝ отправиха гневни погледи. Блайт се приближи към Роджър с лъчезарна усмивка. Знаеше, че е редно да му се извини, задето бе използвала получената от него информация. Студеният му поглед обаче я накара да спре. Съпругът ѝ изглеждаше така, сякаш изпитваше желание да я удуши.

— Ти, проклета предателко — гневно избухна Роджър.

— Моля те, по-тихо. Виковете ти ще изплашат Миранда — гласът ѝ бе прозвучал измамно спокойно.

— Миранда е моя дъщеря, не твоя — отвърна Роджър.

Изписаното на лицето му презрение накара Блайт да се защити.

— Ти ми съобщи тази информация доброволно — напомни му тя. — Трябваше ли да пропусна тази възможност.

— Ти ли изпрати наемния убиец? — процеди през зъби Роджър.

Блайт не повярва на ушите си. Въпреки доброто си възпитание и примера на благата си майка, тя кипеше от гняв.

— Що за глупаво обвинение? — извика Блайт. — Без мен щеше да изгниеш в Тауър. Направих ти услуга, като се омъжих за теб. Може би си спомняш?

Роджър я погледна унищожително и ѝ обърна гръб.

Блайт го последва през вестибюла към входната врата.

— Къде отиваш?

— Да мириша гардении — извика през рамо Роджър и изчезна през входната врата.

— Кучи син — изруга Блайт и се подпря на стената. Гневът ѝ постепенно премина. Никога не се бе поддавала на толкова негативни емоции. Напълно изчерпана, тя затвори очи и се опита да си възвърне самообладанието. Чак сега ѝ направи впечатление необикновената тишина, която се бе възцарила. Сякаш всички обитатели на къщата се бяха смълчали и бяха подслушвали разпрата им.

Беше неморално да използва получената от Роджър информация. Сега Блайт си даде сметка за това. Ако не бе негова съпруга, Роджър никога не би споделил с нея намеренията си да понижи цените на зърното и вълната си.

Сега той ѝ вярваше по-малко, отколкото преди да се оженят. Но защо бе споделил с нея плановете си? Дали за да се изфука? Или бе започнал да ѝ вярва? Дали не гледаше на търговската работа помежду им като на игра на шах между двама равностойни противници?

Все едно. Не биваше да използва получената от мъжа си информация. Един ден загуби нямаше да я разори. Ставаше все по-трудно да съчетава личния и деловия си живот.

Тогава внезапно ѝ хрумна една ужасяваща възможност. Някъде там, навън, един убиец дебнеше мъжа ѝ. Къде бе отишъл Роджър? Как можеше да продължи да живее, ако се случеше най-лошото?

Блайт се отдели от стената и бавно се запъти към голямата зала. Тогава дочу сърцераздирателен детски плач. Миранда!

Момичето седеше в едно от креслата пред камината и плачеше толкова горчиво, сякаш току-що бе изгубило най-добрата си приятелка. Ботъмс и Дейзи стояха като вкаменени до нея и не знаеха как да го утешат.

— Какво се е случило, съкровище? — попита Блайт и клекна, за да погледне момичето в очите.

— Р-разпри и к-караници — изхлипа Миранда и я погледна със замъглените си от сълзи сини очи. — С-също както с лейди Дарнел.

— Това е съвсем различно — увери я Блайт с успокоителен глас. — Дватамата с баща ти не сме се карали.

— Какво тогава бе това? — попита тя. В очите ѝ се четеше съмнение.

Блайт се усмихна.

— Седни в скута ми и ще ти обясня.

Миранда стана от креслото, за да направи място на Блайт, а след това се покатери в скута ѝ.

Блайт изтри сълзите от бузите ѝ и я притисна към себе си.

— Та значи, двамата с татко ти не се карахме, а констатирахме различие в мненията си.

— Това не е ли същото?

— Ни най-малко — отвърна Блайт и поклати глава. — Хората, които не се харесват, спорят, а онези, които се обичат, понякога се разминават в мненията си.

— Обичаш ли татко? — попита Миранда.

— Винаги съм го обичала — отвърна Блайт.

— А той обича ли те?

— Да, но още не знае — Блайт се усмихна. — Но не забравяй, че колкото и да ме обича, теб обича още повече.

— Ами виковете?

— Ах, това ли? — Блайт направи небрежен жест с ръка, опитвайки се да измисли правдоподобен отговор. — Дватамата с баща ти не викахме. Бяхме толкова увлечени от разговора, че повишихме глас. Грешката беше изцяло моя. Когато баща ти е изненадан, той повишава глас, а аз реших, че той няма да разбере думите ми, ако не говоря по-високо и от него.

— Мисля, че ми е ясно — каза Миранда.

— Когато баща ти се върне, той все още ще ми бъде сърдит — добави Блайт. — Допуснах грешката да слушам ума си, кога трябваше да следвам гласа на сърцето си. Искаш ли да посетим Перикъл и Аспазия?

— Ще им занесем ли нещо?

Блайт погледна Дейзи и иконома на мъжа си. По някаква необяснима причина и двамата се хилеха насреща ѝ като идиоти.

— Ботъмс, донесете ни малко моркови — нареди тя на мъжа.

— С удоволствие, милейди.

— А няколко вкусни ябълки? — попита Дейзи.

— Би било чудесно — отвърна Блайт. — Ботъмс, донесете и няколко ябълки. Дейзи, донеси ми пергамент, мастило и перо. Трябва да дам нареждания на посредниците си.

Дейзи повдигна вежди, сякаш искаше да я предпази от нови прибързани постъпки.

Блайт кимна в отговор на мълчаливото предупреждение и рече:

— Трябва да поправа една грешка.

Дейзи кимна и последва иконома.

Миранда обви ръце около врата на Блайт и я целуна по бузата.

— Обичам те, мамо Блайт — каза момичето.

Блайт я прегърна силно и рече:

— И аз те обичам, съкровище, и обещавам никога повече да не повишавам глас пред татко ти.

8

Последните виолетови отблясъци на залеза бяха изтлели на запад, а във въздуха висеше някаква смътна тревога, когато Роджър сви по частния път от брега към конюшните на Дебре Хаус. Срещата му в лондонската „Ройъл Рустър Тевърн“ с няколко приятели, които можеха да му помогнат да идентифицира наемния убиец, се бе оказала отчайващо безполезна.

Всичко бе съвсем просто — или той щеше да открие своя враг, или щеше да умре.

Роджър бе уверен, че човекът, който желае смъртта му, бе виновен и за смъртта на първата му съпруга. Негодникът не бе успял да се освободи от него, приписвайки му смъртта на Дарнел, но сега сменяше тактиката.

Колко трудно, почти невъзможно, можеше да се окаже намирането му. Лицето на Роджър се разкриви в кисела гримаса. Да открие негодника сред стотиците придворни и хилядите жители на Лондон бе почти толкова трудно, колкото да намери игла в купа сено.

Пред конюшната Роджър скочи от коня си и поведе Хектор за юздите. Отнякъде веднага изникна един коняр, който щеше да се погрижи за коня му.

Роджър кимна на мъжа и понечи да излезе, когато понитата привлякоха вниманието му. Главата на Аспазия, кобилата, почиваше върху гърба на черния жребец — една твърде необичайна поза, а Перикъл стоеше неподвижно и приемаше това съвсем спокойно.

— Ти ли ги сложи заедно? — извика Роджър на коняря.

— Не, милорд, сложих ги в отделни боксове, но те започнаха да буйстват — рече мъжът. — След това дойде графинята и настоя да ги съберем заедно. Веднага мирясаха.

„Вълшебни понита — спомни си думите на шотландеца Роджър. — Ако бъдат разделени, самотата ще ги убие.“

Роджър протегна ръце и погали двете животни. Перикъл го погледна с очи, по-тъмни от безлунна нощ, но погледът на Аспазия го

обезпокои. Тя го гледаше със сините си невиждащи очи, но Роджър имаше чувството, че кобилата можеше да надникне дълбоко в измъчената му душа.

— Влюбени, хм? — промърмори Роджър.

— Казахте ли нещо, милорд? — попита конярят.

— Говоря на себе си — отвърна Роджър и се обърна. *Любов...* Такова чувство не съществува — каза си Роджър на път към къщата. Баща му и Дарнел го бяха излекували от това идиотско чувство. Да, в момента изглеждаше по-просто да живее с хладното презрение на баща си и отвратителното безсрамие на Дарнел, отколкото с настоящата си съпруга.

Блайт Деврьо бе невероятна загадка. От една страна, бе доказала, че е пресметлива делова жена, но от друга, като че следваше най-нелогичната жизнена философия, с която някога се бе сблъсквал. Освен това можеше да бъде за Миранда много по-любвеобилна и нежна майка, отколкото някога се бе показала Дарнел.

Голямата зала бе пуста. По това време дъщеря му навярно вече бе в стаята си. Вместо да се качи горе, за да ѝ пожелае ле ноц, Роджър се запъти право към кабинета си.

След като си бе налял чаша уиски, той седна зад писалището си и се отдаде на насладата от кехлибарената течност. Огънят бавно се стичаше по гърлото му, помагайки му да се отпусне.

На устните на Роджър трепна усмивка и той вдигна мълчаливост, сякаш жена му стоеше пред него. Блайт бе използвала получената от него информация и макар гневът му да се бе излял върху нея, всъщност той бе ядосан на себе си. Жена му бе сторила онова, което на нейно място би направил и самият той. Беше подценил ловния ѝ усет и сега трябваше да плати за това. Когато ставаше въпрос за сделки, жена му определено мислеше като мъж.

Едно знаеше със сигурност — нямаше да сваля повече цените зърното и вълната си, а в случай че тези на жена му продължават да падат, просто щеше да разпродаде стоките си на загуба.

Дори тя да спечелеше тази битка, крайният изход от войната щеше да бъде в негова полза. Не можеше да се печели, когато се продава на загуба. Ако той запазеше цените си непроменени, щеше да ѝ се наложи да се съобразява с тях или да се разори.

Роджър затвори очи и си представи пленителното ѝ лице. Колко изненадана щеше да остане, когато научеше, че той се е отказал от безсмислената надпревара. Искаше му се да може да я види в този момент. Възхищаваше се на виолетовите ѝ очи и на начина, по който устните ѝ образуваха едно съвършено „О“, когато беше изненадана.

Роджър остави чашата си настрана, качи все още обутите си в ботуши крака върху писалището и затвори очи. Умората и вълненията от изминалия ден си казваха думата. След по-малко от пет минути той вече спеше дълбоко.

Роджър се събуди и в първите няколко мига не знаеше къде се намира. Той отвори очи и се съсредоточи върху попадналите в полезрението му предмети. Скоро осъзна, че бе заспал в кабинета. По слабата светлина, проникваща през прозореца зад гърба му, отгатна, че все още бе рано — прекалено рано за прислугата, която още спеше.

Роджър стана от стола си, прозина се и се протегна. След това се приближи към прозореца, за да прецени колко е часът, и в първия момент не повярва на очите си. Недалеч от къщата един облечен в бяло силует бродеше из градината като някой призрак.

Роджър реши, че му се привижда и затвори очи, но когато отново ги отвори, силуетът все още бе в градината и след като се огледа, сякаш за да се увери, че никой не го наблюдава, изчезна под завесата от клони на плачещата върба.

Какво, по дяволите, ставаше в градината му?

Роджър се обърна и се запъти към вратата. Бавно и предпазливо прекоси моравата, а когато се приближи към върбата, чу един познат глас да се моли:

— Велика Богиньо Майко, благодаря ти, че закриляш моя орел и те моля все така да ни пазиш от всяко зло...

Велика Богиньо Майко? — удивено си помисли Роджър, разпознал гласа на жена си. Тя наистина ли си мислеше, че Бог бе жена? И кой, по дяволите, бе този неин орел?

— Освобождавам те, Нгу, господарю на четирите посоки на света и на ветровете. Освобождавам те, Паралд, господарю на Изтока, и теб, Евър, господарю на източния вятър...

Господар на Изтока и източния вятър? Що за религия бе това?
Тогава осъзна — жена му бе вещица.

Роджър кръстоса ръце на гърдите си и зачака тя да се появи от клоните на върбата.

— ... Освобождавам те, Гом, господарю на Севера, и теб, Борей, господар на северния вятър.

В продължение на един безкрайно дълъг миг се възцари тишина. След това клоните на върбата се разтвориха.

— Какво, за Бога, става тук? — попита Роджър.

Красивите виолетови очи на жена му се разшириха, а устните ѝ се изкривиха в израз на изненада. В този момент Роджър ни най-малко не бе омагьосан от пленителните черти на лицето ѝ.

— Очаквам отговор — каза той и ѝ препречи пътя, забелязал, че погледът на жена му бе отправен някъде над рамото му, сякаш тя възнамеряваше да хукне към къщата.

Беше необяснимо, но Блайт му се усмихваше и изглеждаше така, сякаш внезапно бе почувствала облекчение. Тя протегна ръка, за да докосне неговата, но той отстъпи крачка назад.

Усмивката ѝ изчезна.

— Боиш ли се, или си гневен? — попита тя.

— Въпросите задавам аз — рече Роджър. — Кой е този орел?

— Ти.

— Да не би да си решила да се правиш на вещица в градината ми? — попита той.

Блайт се втренчи за миг в него, след което каза:

— Не мисля, че това е най-подходящото място за...

Роджър промърмори някаква ругатня, взе я на ръце и я понесе към къщата. Дори изкусителното ѝ ухание на рози не бе в състояние да смекчи гнева му. Той я пренесе на ръце покрай сънени прислужници, които току-що бяха станали, за да разпалят сутрешния огън, а след това нагоре по стълбите до спалнята ѝ.

Роджър затвори вратата с крак и остави Блайт да стъпи на пода.

— Все още очаквам отговор — каза той. — На вещица ли се правиш?

— Нали не вярваш наистина в нещо толкова абсурдно — отвърна тя, обръщайки му гръб. След това понечи да се отдалечи, но ръката му я спря.

— Все още не си отговорила на въпроса ми — напомни й Роджър. — Вещица ли си?

Блайт се обърна и спокойно го погледна в очите.

— Не — лаконично отвърна тя.

— Какво правеше в градината? — попита Роджър, но вече усещаше известно облекчение.

— Излязох, за да се помоля — Блайт му се усмихна. — Аз съм като майка си и нейната майка.

— Което ще рече? — попита Роджър и неволно присви очи.

Блайт устоя на погледа му. Тя каза една-единствена дума, която едва не го извади от равновесие.

— Друид.

— О, небеса, в къщата ми живее езичница — след това се сети: — Графинята също ли е...

Блайт кимна.

— Майка ми също е друид.

— Каква, по дяволите, е разликата, между вещерството и... това! — снижавайки глас, попита той.

— Имаш ли няколко свободни часа, за да ти обясня тънката теологическа разлика? — попита тя. — Накратко, това, да си друид, е единственият път към всемирната мъдрост.

— Забранявам ти повече да го правиш — високо рече Роджър, а в душата му се надигна страх за безопасността й. — Надявам се, знаеш, че е изключително опасно...

— Мамо Блайт! — разнесе се викът на Миранда, която точно в този миг се втурна в стаята и попречи на Блайт да отговори. — Лорд Перпендикуляр ми донесе още злато! — момичето спря и изненадано погледна Роджър.

— Татко ти повиши глас, защото беше развълнуван — каза Блайт на Миранда и коленичи, за да я прегърне. — Но аз ти обещавам да остана спокойна и да не повишавам глас. А сега се върни в леглото и ще видиш, че всичко ще бъде наред.

Миранда се запъти към вратата, но преди да излезе, спря и рече:

— Тате, трябва да знаеш, че обичаш мама Блайт — след това без нито дума повече хукна с боси крачета към стаята си.

Роджър остана като вкаменен, слисан от думите на дъщеря си и от смуцаващото признание на жена си.

— Какво беше това? — попита най-сетне той.

— Милорд, вчерашните ни викове я бяха възбудили повече от необходимото — каза Блайт. — Миранда е изключително чувствително дете, така че ще се наложи да сдържаш гнева си, когато тя е наблизо. Казах ѝ, че сме установили различие в мненията си, но не сме се карали. Каквито и да са били отношенията ти с Дарнел, те дълбоко са наранили Миранда и тя не може да понася викове.

— Загрижеността ти за дъщеря ми не извинява онова, което правеше в градината, а...

— Молих се.

Веждите на Роджър се събраха.

— Моля?

— Молах се в градината ни — с лъчезарна усмивка отвърна Блайт.

— *Моята градина*. Търговските ми посредници ще бъдат тук в девет часа — каза Роджър, сякаш не бе чул забележката ѝ. — В десет бъди готова за път.

— Къде отиваме.

— В Девръо Хаус.

— Да опаковам ли нещата си?

Въпросът ѝ го учуди.

— Защо?

— Възнамеряваш да ме върнеш на родителите ми ли?

Роджър я погледна строго. Изкушаваше се да я остави в неизвестност, но нямаше сърце да го стори.

— Не — каза най-сетне той.

След това, без повече обяснения, ѝ обърна гръб и изчезна в стаята си. Добре можеше да си представи смущението, което бе изписано на лицето ѝ. Тази мисъл го накара да се усмихне.

Защо се усмихваше? Съжителството с езичница не бе повод за смях. Жена му излагаше на опасност не само собствения си живот, но и този на цялото му семейство.

Ами лейди Кийли? Не бе вярвал, че е способна на подобно нещо. Роджър възнамеряваше да извести тъста си за онова, което се бе разигравало под носа му в продължение на цели деветнадесет години.

Двамата с Ричард щяха да сложат край на това опасно безумство.

Още щом слезе от коня си в двора на Девръо Хаус, Блайт пое дълбоко свежия есенен въздух. Слънцето бе прогонило утринната мъгла, но младата жена знаеше, че на някои от завоите на Темза тя щеше да се задържи чак до късния следобед. Въпреки че преходните годишни времена я настройваха меланхолично, приближаването на Самуин Блайт винаги усещаше сърцето ѝ да бие все по-учестено.

— Понитата наистина са вълшебни — обяви Миранда. — Това бе най-приятната езда в живота ми. Беше... беше като да се носиш върху някой облак.

Блайт се обърна и едва не се засмя при вида на мрачното изражение на Роджър, извикано на лицето му от споменаването думата вълшебни. Надяваше се родителите ѝ да запазят спокойствие, когато Роджър им съобщеше откритието си.

Напрежението бе нараснало от това, че Миранда настоя да язди Перикъл, а юздите на Аспазия да бъдат завързани за седлото му. Момичето бе обяснило на баща си, че вълшебните понита не трябвало да бъдат разделяни.

Роджър, разбира се, бе отказал да изпълни желанието на дъщеря си, заплашвайки, че ще я остави вкъщи.

В отговор на това Миранда бе възнегодувала и бе заплашила, че ще тръгне пеша за Девръо Хаус, а след това бе захапала палеца си.

Блайт бе успяла да скрие усмивката си, но въпреки това си бе спечелила укорителен поглед от страна на съпруга си. Очевидно Роджър бе на мнение, че жена му даваше лош пример на Миранда.

— Искаш ли да се запознаеш с нови приятели? — попита Блайт и протегна ръка на момичето.

Миранда направи с палец жест, който трябваше да означава, че всичко е наред и пое подадената ѝ ръка. След това двете се отправиха към къщата.

— Мамо Блайт, виж колко много деца — извика Миранда на входа на голямата зала.

— Това са моите сестричета и моето братче — обясни Блайт. Двете с Миранда вече бяха привлекли вниманието на групата деца пред камината. — А ето я и моята майка.

Блайт целуна майка си по бузата и рече:

— Това е Миранда, моята заварена дъщеря.

— Здравей, Миранда — поздрави гостенката си графинята. — Какви хубави сини очи имаш. Мисля, че приличаш на баща си.

Миранда, която едва сдържаше вълнението си, здраво бе стиснала дланта на Блайт.

— Чух, че си принцеса от планините.

— Да, скъпа — усмихнато отвърна лейди Кийли. — Наследница съм на древен уелски принц, но никога не споменавай това пред кралица Елизабет. Иначе... — графинята направи с пръст жест, сякаш ѝ прерязваха гърлото.

— Гроб съм — прошепна Миранда, а на лицето ѝ се изписа примесена с ужас изненада. След това направи жест, сякаш заключваше устните си.

Лейди Кийли кимна одобрително и насочи вниманието си към Роджър. Когато понечи да го прегърне за поздрав, той отстъпи крачка назад. На лицето ѝ се изписа изненада, но тя много скоро се овладя.

Блайт хвърли на мъжа си сърдит поглед. Майка ѝ бе най-кротката душа на света и заслужаваше по-добро отношение. Никой не можеше да наранява чувствата ѝ безнаказано. Щеше да му се наложи да заплати за грубостта си.

— За мен е удоволствие да ви видя отново — хладно, но вежливо го поздрави лейди Кийли.

— Милейди, бих искал да поговоря с вас и съпруга ви — без заобикалки рече Роджър.

— Дженингс, съобщете, моля ви, на съпруга ми, че имаме гости — обърна се към иконома на семейство Деврьо лейди Кийли.

Мъжът кимна и напусна залата.

Между тримата възрастни се възцари напрегнато мълчание. Блайт погледна заварената си дъщеря, която със страхопочитание наблюдаваше децата на Деврьо.

— Мамо Блайт — прошепна Миранда, — те са само шест.

— Блис е в двора на Елизабет — отвърна Блайт и я побутна напред.

— Може ли да ти ги представя? Това е Аврора, тя е на четиринадесет. Самър и Оутъм са на девет, Хоуп е на осем, Адам е на четири, а Блейз е две години по-голяма от него.

— Самър и Оутъм са близнаци, а Блейз има червени коси — рече Миранда така, сякаш децата не можеха да я чуят. — Адам е

единственото момче.

Четиригодишният Адам се приближи към нея и се наведе, така че носът му едва не докосна нейния. След това той обяви на висок глас:

— Харесваш ми.

— Наистина ли? — извика Миранда, а на лицето ѝ изгря лъчезарна усмивка.

Блайт усети сърцето ѝ да се свива. Нима заварената ѝ дъщеря никога не бе общувала с други деца?

— Искаш ли да си играем? — попита Адам.

Миранда кимна и започна да разказва:

— Вчера татко ми купи едно пони, а мама Блайт купи сляпото му другарче, за да можем да яздим, когато ми идвате на гости. Можем да ги пояздим сега, какво ще кажеш?

— Наистина ми харесваш — рече Адам.

— Понито наистина ли е сляпо? — попита осемгодишната Хоуп.
— О, тогава може да вижда зад хоризонта.

Блайт погледна Роджър. Той се взираше в Хоуп с изражение, което, издаваше, че намираще положението за по-отчайващо, отколкото бе очаквал.

— Госпожице Ашмол — извика Блайт на застаряващата бавачка на семейство Деврьо, преди сестра ѝ да бе успяла да каже още нещо.
— Моля ви, заведете децата да си поиграят в градината. Нека един от конярите доведе понитата.

Миранда погледна баща си умолително. В отговор на кимването му момичето вдигна палец по адрес на Блайт. Пое подадената ѝ от Адам ръка и напусна залата заедно с останалите деца.

На вратата децата се разминаха с граф Базилдън, който тъкмо влизаше в залата. Той целуна дъщеря си по бузата и протегна ръка на Роджър:

— Да седнем пред камината.

Младият мъж поклати глава:

— Бих искал да проведем частен разговор някъде, където слугите не биха могли да ни подслушват.

Ричард го погледна учудено.

— Кабинетът ми подходящ ли е?

— Да.

Вече в кабинета, лейди Кийли и Блайт седнаха пред писалището. Роджър остана прав, като се опитваше да бъде възможно по-далече от тях, без това да изглежда като проява на неуважение. Ричард наля едно уиски и го подаде на зет си.

— На себе си най-добре сипете двойно — посъветва го Роджър.
— А след това седнете, за да ви съобщя изненадващото си откритие.

— Това звучи доста зловещо — забеляза лейди Кийли. Тя погледна Блайт, която ѝ отвърна с двусмислена усмивка.

Графът седна, отпи една глътка и отново доля чашата си. Той се ухили на младия мъж, който кръстосваше стаята, и го подразни:

— Е, давайте, Роджър. Подготвен съм за всичко.

Блайт прихна, но само един поглед към лицето на мъжа ѝ накара усмивката ѝ да се стопи. Роджър спря и погледна баща ѝ.

— В Девръо Хаус има някаква нечиста сила, сър, която е изкушила съпругата ми, а навярно и всичките ви деца.

— И каква е тя? — попита графът. Лицето му не трепваше.

Роджър погледна графинята и се поколеба. Очевидно му костваше големи усилия да съобщи откритието си:

— Изключително е трудно...

— Кажете направо, Роджър — прекъсна го Ричард.

— Лейди Кийли е езичница — хладно обяви той. — Мисля, че тя...

Ричард отметна глава назад и се разсмя звучно. Блайт постави длан пред устата си, за да потисне смеха си, а майка ѝ само се усмихна на слисаното изражение на Роджър.

— Сър? — въпросително рече той, смутен от реакцията им.

Графът се ухили насреща му.

— Зная в какво вярват жена ми и децата ми.

— И... и го допускате? — заекна Роджър. — Но това е безобразно кощунство.

— По-скоро въпрос на избор — поправи го Ричард. — Знаех каква е Кийли, още преди да се ожения за нея.

— Е, аз не мога да кажа същото за себе си — каза Роджър. Спокойствието на графа само още повече подклаждаше гнева му.

Без да се усмихне, графът повдигна вежди:

— Навярно бихте предпочели да изгниете в Тауър? — Роджър ме отвърна нищо. — Някога да съм ви давал лош съвет? — попита

Ричард. — Просто игнорирайте вярата на дъщеря ми и се погрижете да бъде предпазлива.

— Предпазливост ли е да обикаляш нощем около някое дърво? — попита Роджър.

В този момент Блайт изпита желание да го удуши. Тя усети неодобрителните погледи на родителите си и нервно започна да се върти на стола си.

— Нямах друг избор — опита да се защити. — Трябваше да благодаря на богинята за това, че спаси Роджър. Вчера някой се опита да го убие...

— Какво? — извика графът и скочи от стола си.

— Имаше ли ранени? — извика майка й.

Роджър хвърли гневен поглед по адрес на жена си и рече:

— Ще стигна и до това. Милорд, хиляди хора — между тях и кралицата — вярват в свръхестествени сили и се боят от тях. Ако някой заподозре какво става в дома ми, Блайт ще бъде арестувана и екзекутирана.

— За безопасността на дъщеря ми ли се опасявате или за името си? — попита графинята.

— Убийството на Дарнел напълно съсипа името ми — каза Роджър с ясно доловима горчивина в гласа. — Безпокоя се за безопасността на Блайт и на Миранда — той погледна графа и попита: — Споделяте ли вярата им?

— По-скоро не. Това са бабини деветини — отвърна графът. Той погледна разкаяно жена си и рече: — Съжалявам, скъпа.

— Твоята толерантност ти е осигурила място на небето — отвърна графинята. След това се обърна към Роджър: — Блайт обеща да бъде толкова предпазлива, колкото бях аз на нейните години — след това стана, за да го докосне, но се спря навреме. — Скъпи Роджър...

Роджър пое ръката на графинята и я поднесе към устните си.

— Простете за грубостта, милейди. Винаги съм гледал на вас, като на един от най-скъпите си приятели.

Блайт въздъхна с облекчение. Зарадвана от извинението му, лейди Кийли се усмихна и попита:

— Помните ли времето, когато Блайт беше кърмаче, а вие — дванадесетгодишно момче? В полунощ излязохме с бебето в градината. Вие образувахте кръг около нас с графа.

Роджър кимна.

— Тогава взехте участие в една друидска церемония — обясни графинята. — Имаше ли нещо нечисто в тази нощ?

— Доколкото си спомням, се молихме на глас.

— Точно така.

Намеси се и Ричард:

— Най-важният въпрос е, дали сте готов и способен да закриляте дъщеря ми?

— Да, способен съм. Съмнявате ли се в това?

— А готов ли сте? — попита графинята. Роджър отправи към Блайт един изпълнен с болка поглед:

— Да.

— Отлично — каза Ричард. — А сега ми разкажи за опита за убийство.

Роджър отвори уста, но в този момент на вратата се почука.

— Влез — извика графът.

В кабинета влезе Дженингс.

— Простете, че ви прекъсвам, милорд — каза икономът. — Господата Родейл и Хърбърт молят да ги приемете.

— Моите търговци — ужасено попита Блайт.

— Поканете ги да влязат — отвърна Роджър вместо тъста си.

Дженингс погледна графа, който кимна в знак на съгласие. След миг господата Родейл и Хърбърт влязоха в кабинета и замръзнаха на място при вида на работодателката си.

— Е, какво искахте да съобщите на баща ми? — подкани ги Блайт.

— Милейди, простете, но не бихме могли да допуснем да се разорите — каза Родейл.

— Имам пълно доверие в способностите на дъщеря си — каза баща ѝ.

— Моите уважения, но женитбата, изглежда, е размътила ума ѝ — каза Хърбърт.

— Да, милорд — потвърди Родейл. — От известно време лейди Блайт и господин граф Идън са в търговска война.

— Татко, кълна се, че съм единствената, която понася загуби — каза Блайт. — Никога не бих измамила или оцетила доставчиците и търговците си.

Ричард се обърна към двамата мъже.

— Щом никой друг, освен дъщеря ми, не губи пари, къде тогава е проблемът?

— Вие не разбирате, сър — рече Хърбърт. — Лейди Блайт можеше да спечели войната.

— Но вчера тя неочаквано повиши цените си и сега те са двойно по-високи от тези на сър Роджър — добави Родейл.

Роджър се извърна към нея.

— Вдигнала си цените си?

— Беше нечестно от моя страна да използвам информацията, която ми даде — обясни Блайт, като му се усмихваше — Искях да оправя нещата.

— Значи си решила да ме оставиш да спечеля? — каза Роджър, без да се опитва да скрие гнева си. — Така ли е?

Думите и изражението му изненадаха Блайт и тя попита, без да се замисли:

— Значи не си ми благодарен?

Така не се говореше на един горд орел. Осъзна го още в мига, в който думите се изплъзнаха от устата ѝ.

Вместо да ѝ отговори, Роджър се обърна към Родейл и Хърбърт и нареди:

— Вън.

Двамата дори не погледнаха Блайт. Застрашителното изражение на граф Идън ги накара да потърсят спасение извън кабинета.

— Нямам нужда от подаяния — остро рече той. — И без друго бях спечелил.

— Не мисля така, сър — отвърна Блайт и гневно го стрелна с очи. Беше си помислила, че мъжът ѝ ще се зарадва на примирието.

— Как иначе, нали е твоя дъщеря — обърна се към мъжа си лейди Кийли. — Защо просто не се споразумеете за цените и не заживеете в разбирателство?

Ричард се засмя звучно.

— Скъпа, през всичките тези години съм смятал, че нямаш и понятие от сделки — отвърна той, — но сега се убеждавам колко съм се заблуждавал — той погледна дъщеря си и зет си и добави: — Жена ми е права. Просто се споразумейте за проклетите цени.

— Не — отвърна Роджър.

— Никога — рече Блайт и добави саркастично: — Поне в едно сме единомушни, сър.

— Зарезете споровете — нареди графът. — Разкажете ми за опита за убийство.

— Вчера, докато бяхме на пазара Смитфийлд, някой пусна по мен една стрела — обясни Роджър.

— Възможно ли е да е било случайност? — попита лейди Кийли.

— Един облак бе затъмнил слънцето — отвърна Блайт.

Майка ѝ кимна разбиращо.

— Който и да е убиецът на Дарнел, той иска да види мъртъв и мен — каза Роджър.

— Какво предприехте, за да установите кой се опитва да ви убие? — попита графът.

— Бях в „Ройъл Рустър Тевърн“ — отвърна Роджър. — Бък, Жак и жена му обещаха да ми съобщят, ако дочуят нещо.

Ричард кимна.

— Бък е добър човек с много контакти.

Блайт се усмихна на мъжа си. Значи все пак снощи любимият ѝ орел не бе мирисал гардении. Просто бе разследвал злополуката на пазара Смитфийлд. Може би дори я харесваше въпреки факта, че го превъзхождаше, когато ставаше дума за търговски нюх.

Няколко часа по-късно тримата Дебре поеха към къщи и макар през целия път Роджър да остана мрачен и замислен, Блайт и Миранда бяха в чудесно настроение. По различни причини, разбира се.

— Беше ли ти приятно? — попита Блайт, когато свиха по частния път към Дебре Хаус.

Миранда кимна и погледна баща си.

— Татко още ли е развълнуван? — попита тя.

Блайт се засмя тихо. Тя погледна скришом любимия си и каза:

— Мисля, че най-лошото мина.

Блайт улови момичето за ръка и двете се отправиха към къщата. Роджър ги последва. Още с влизането си във вестибюла, дочуха звън на мечове. Блайт изтика Миранда зад себе си и влезе в залата. В този момент един мъж се изтърколи на пода и остана да лежи в краката ѝ.

— Вие сте идиот — каза един дълбок глас от залата.

— Свети Суидин — извика Блайт. Какво ставаше в дома на мъжа й?

Мъжът в краката ѝ погледна нагоре към нея и се примоли, като едва сдържаше смеха си:

— Красива госпожо, имайте милост към един мъртвец. Купете една индулгенция за опрощение на грешната ми душа.

Блайт прихна.

— Стани, Джефри — с хладно презрение в гласа нареди Роджър. Семейството на съпруга ѝ се бе завърнало от двора на Елизабет.

9

— Казах да станеш — изфуча Роджър.

Двадесет и петгодишният Джефри Дебре хвърли на най-големия си брат учуден поглед и ловко скочи на крака. Той се обърна към Блайт, усмихна се приятелски и ѝ намигна.

— Не позволявайте на малкия ни брат, черната овца в семейството, да ви обърка — предупреди я един дълбок глас.

— Джефри се е родил миловиден глупак и такъв ще си умре — добави някаква жена.

— Блайт, помниш ли семейството ми? — попита Роджър.

— Да, смътно — Блайт се усмихна лъчезарно, но някакъв зъл дух я накара да добави: — Щях да си ги спомням по-добре, ако бяха останали на сватбеното ни тържество.

Членовете на семейство Дебре реагираха на думите ѝ удивително различно. Роджър само се ухили. Брат му Седрик я погледна сериозно, а в тъмните му очи проблесна нещо като пробуждащ се интерес. Сибила я стрелна със смразяващ кръвта поглед.

Най-впечатляваща обаче бе реакцията на Джефри, който се засмя гръмко и кимна с глава към нея.

— Touche, скъпа снахичке — каза той.

— До първи октомври Елизабет е на лов в Нонсач Палас — рече Седрик. — Ще останем в Дебре Хаус, докато дворът не се върне в замъка Уиндзор.

Блайт пресметна наум колко дена оставаха до първи октомври и въздъхна мислено. Щеше да ѝ бъде трудно да прелъсти мъжа си в присъствието на семейството му. За щастие деверите и етърва ѝ щяха да останат в Дебре Хаус най-много седмица, в краен случай — две.

— Хайде да хапнем нещо — каза Роджър и двамата със Седрик се отправиха към почетната маса. — Кога кралицата възнамерява да се върне в Хемптън Корт?

— Струва ми се, в средата на ноември — отвърна Седрик.

— Научи ли нещо ново за Дарнел — попита Роджър, снишавайки глас.

Седрик поклати глава.

— Разпитах десетки хора, но за съжаление — нищо ново. Уверявам те, че веднага щом се върна в двора, ще продължа разследванията си.

Роджър и Блайт седнаха на централните места, които се пазеха за господаря на къщата и неговата дама, в случай че в Дебре Хаус не гостуваше някоя кралска особа. Сибила и Седрик заеха местата отдясно на Роджър, а Миранда и Джефри — отляво на Блайт.

Обядът започна със салата от арабски сливи, тлъстака и краставици, следвана от супа от кестени. Основното блюдо се състоеше от печени пилета, задушен грах и кюфтета от артишок.

— Пилета? Не може ли богатият граф Идън да си позволи някое по-скъпо ястие вместо тези жалки пернати? — оплака се Сибила.

— Аз дадох съгласието си за това меню — каза Блайт, обръщайки се към етърва си. — Яденето на пилешко есенно време помага срещу меланхолията, предизвиквана от този сезон на годината.

— Непременно трябва да си вземете втора порция — посъветва я Джефри и сам се засмя на шегата си. Когато Блайт го погледна, той отмести поглед към Миранда и попита: — Какво прави любимата ми племенница? Отдавна не сме се виждали.

— Чичо Джефри, аз съм единствената ти племенница — поправи го Миранда.

— Ах, наистина ли — с престорено удивление отвърна Джефри. — Та значи, какво прави единствената ми племенница?

Миранда направи жест с палец, който трябваше да означава нещо като всичко е наред, и каза:

— Татко ми купи едно пони от пазара в Смитфийлд, а мама Блайт — неговото другарче.

— Две понита? — повтори Джефри с престорена изненада. — Баща ти трябва много да те обича.

Миранда кимна.

— Да, така е.

— Чисто разточителство, ако питате мен — промърмори Сибила.

— Мама Блайт също ме обича — обясни на чичо си Миранда, игнорирайки забележката на леля си. — Тя знае толкова много

приказки за лека нощ. Не е ли чудесна моята нова мама?

— О, да, мама Блайт, изглежда, е дар от небесата — съгласи се Джефри.

— Тя не ти е майка — високо рече Сибила.

— Сибила — с укор в глас каза Седрик.

Блайт усети кръвта да нахлува в главата ѝ, а сърцето ѝ се сви при вида на ужасеното изражение на заварената ѝ дъщеря. Що за жена бе тази, която умишлено нараняваше едно дете?

— Грешите, лейди Сибила — рече Блайт и погледна хладно етърва си. — Аз съм доведена майка на Миранда и я обичам като да е плът от плътта ми и кръв от кръвта ми — за миг Блайт се зачуди как ли ще реагира на този словесен двубой мъжът ѝ и го погледна скришом. На устните на Роджър играеше усмивка, която я окуражи да продължи: — Майката не е задължително жената, която е родила едно дете, а онази, която го отглежда с любов и нежност.

Забелязала червените петна по страните на етърва си, Блайт реши, че е уместно да сложи край на този словесен двубой. Тя намигна на иконома, който тъкмо пълнеше чашата ѝ с ябълково вино.

— Госпожа графинята изрази и моето мнение — тихо промърмори Ботъмс.

— Прислужниците трябва да си знаят мястото — отбеляза Сибила достатъчно високо, за да бъде чута от всички.

— Както и бедните роднини — отвърна Блайт.

— Какво е беден роднина? — попита Миранда.

Джефри избухна в смях.

— Чичо Седрик, леля Сибила и аз сме бедните роднини на семейство Дебре — каза той.

Блайт се засмя, но не погледна Джефри и момичето, а Седрик, за да оцени реакцията му. Усмивката веднага изчезна от устните ѝ. Той гледаше Роджър изпод полуспуснатите си клепачи. Неприкритата омраза, струяща от погледа му, я ужаси.

— Седрик, какво ново в двора? — попита Блайт, опитвайки се да отвлече този поглед от мъжа си. — Запознахте ли се със сестра ми Блис?

— Да не би да е придворна дама на кралицата? — попита Сибила.

Блайт кимна.

— Аз се запознах с нея — рече Сибила. — Блис е очарователна млада дама.

Тонът ѝ ясно даде да се разбере, че не смяташе Блайт за също толкова очарователна като Блис.

— Сестра ми притежава дарбата да прави щастливи всички хора около себе си — отвърна Блайт.

— Надявам се, че новото обзавеждане ви харесва — рече Сибила. — Наредих да се направят някои промени в спалнята на графинята, докато Роджър... — тя се поколеба, сякаш търсеше подходящ израз — ... отсъстваше.

— Роджър не е отсъствал, Сиби — намеси се Джефри. — Той лежа в Тауър.

— Вечно трябва да ти повтарям едно и също — тросна му се тя. — Знаеш, че мразя прозвищата. Наричай ме Сибила.

Джефри ѝ се усмихна.

— Както кажеш, Сиби. Ох, забравих...

— Що се отнася до стаята — поде Роджър, а устните му трепнаха, защото изпита непреодолимо желание да се засмее, — Блайт ме помоли...

Блайт ритна мъжа си под масата и той стисна устни.

— Какво искаше да кажеш? — попита Сибила.

Ботъмс избави Роджър от затруднението, но направи ситуацията още по-неловка.

— Милейди, мострите, които поръчахте за спалнята си, пристигнаха — съобщи икономът, докато отново пълнеше чашата на Блайт с ябълково вино. — Оставих ги в кабинета на господин графа.

— Но аз току-що ремонтирах тази спалня, защо е необходимо...? — попита Сибила.

— Интериорът, който сте подбрали, е очарователен, но аз предпочитам по-светли тонове — каза Блайт. *Тази спалня винаги е принадлежала на господарката на дома, на графиня Идън. За какво ѝ е на жена, която никога нямаше да използва една стая, да я ремонтира? Дали етърва ѝ не се е подготвила за екзекуцията на Роджър?*

— Моля за извинение — сякаш прочела мислите ѝ, се обърна се към Роджър Сибила. — С оглед на така стеклите се обстоятелства

реших, че би предпочел да се разделиш с всичко, което може да ти навее лоши спомени.

Роджър кимна и с това ѝ прости дързостта да предприема, промени в дома му без негово разрешение.

Блайт премести поглед от Сибила към Седрик. Хладната омраза бе изчезнала от очите му, които сега с неприкрит интерес оглеждаха гърдите ѝ. Блайт бе шокирана от това нахалство и реши да стори всичко възможно никога да не остава насаме с него. Защо Роджър толкова презираше Джефри, когато държанието на Седрик бе много по-обезпокояващо?

— Мамо Блайт, нали никога досега не сме виждали толкова черно слънце като вчера? — попита Миранда, видимо засегната от липсата на внимание от страна на възрастните. — Това беше точно преди лошият човек да се опита да убие татко.

— Какво? — извикаха в един глас Седрик и Джефри.

Роджър игнорира най-малкия си брат и се обърна към Седрик:

— Вчера на пазара Смитфийлд някой се опита да ме убие.

— Имаш ли представа кой може да желае смъртта ти? — попита Седрик.

— Да — Роджър хвърли кос поглед към Джефри и добави: — Същият, който е убил Дарнел.

Блайт отново го настъпи под масата. Прекалено късно.

— Тате, нали лошият човек не е причинил болка на лейди Дарнел? — с ужасено изражение попита Миранда.

— Никой не е причинявал болка на лейди Дарнел — излъга Блайт и постави ръка на раменете на момичето. — Лейди Дарнел беше болна и Бог я взе на небето.

— Мамо Блайт, вече ти казах, че лейди Дарнел не е на небето — рече Миранда. — Тя е някъде другаде.

Когато по-младият ѝ девер се засмя тихо, Блайт го погледна с укор, след което вдигна поглед към портретите на предишните граф и графиня Идън. Тя си блъскаше главата в напразни опити да измисли някаква приемлива за всички тема на разговор.

— Седрик прилича на баща ти — забеляза Блайт, обръщайки се към мъжа си. — Двама с Джефри приличате повече на майка си.

— Татко имаше тъмната кожа на някой испански дон — рече Джефри. — Седрик прилича на него.

— Роджър винаги е бил любимецът на майка ни — рече Седрик.

— Да, но затова пък татко прекарваше с теб повече време, отколкото с Джефри и мен, взети заедно.

— Ами ти, чичо Джефри? — попита Миранда. — Ти на кого беше любимец?

Джефри й намигна.

— Мисля, че най-много ме обичаше Хартуел.

Миранда се закиска.

— Не, чичо Джефри, Хартуел обича мен.

— Ах, да. Най-много ме обичаше Ботъмс — поправи се Джефри.

Миранда се закиска отново и извика на иконома.

— Господин Ботъмс, наистина ли като дете Джефри е бил ваш любимец?

— Аз много го харесвах — отвърна Ботъмс с дрезгав и сух глас.

Всички, освен Сибила, се засмяха.

— Трябва ли по време на обяд непрекъснато да разговаряме с прислугата? — оплака се тя.

Блайт отвори уста, за да отвърне, но Роджър бе по-бърз.

— В този дом Ботъмс е нещо повече от прислужник — смъмри снаха си той. — Освен всичко останало той е мой скъп и уважаван приятел.

След тези думи се възцари неловко мълчание, което най-сетне бе нарушено от скъпия и уважаван приятел на Роджър:

— Надявам се, това означава, че ще ме включите в завещанието си — рече Ботъмс от мястото си до бюфета.

Блайт и Джефри избухнаха в смях, който скоро зарази и Миранда. Роджър и дори Седрик се усмихнаха. Само Сибила запази киселото си изражение.

След края на обяда Блайт се обърна към Миранда и попита:

— Искаш ли да потърсим Хартуел? Мисля, че вече е време за лягане.

— Не искам да спя — не закъсня отговорът на момичето.

— Тогава няма да спиш — съгласи се Блайт. След това попита: — Би ли ми помогнала да откроя Дейзи и да си легна? — Миранда недоверчиво присви очи. Блайт се прозина. — Ох, т-о-о-о-лкова съм уморена. Надявам се да успея да стигна до леглото си, преди да съм заспала.

— Ще ти помогна, мамо Блайт.

Миранда скочи от стола си и помогна на Блайт да стане, след което бавно я поведе за ръка към вратата.

— Каква чудесна дъщеря имам — каза Блайт, имитирайки крайно изтощение. Докато минаваше покрай мъжа си, тя му намигна.

Роджър и Седрик се засмяха на малката ѝ хитринка.

— Да не сте посмели да се присмивате на мама Блайт — тросна им се Миранда. — Тя е много, много уморена.

По стълбите Блайт и Миранда срещнаха госпожица Хартуел, която се канеше да сложи детето да спи. Бавачката се включи в играта и помогна на Блайт да стигне до спалнята си.

— Дейзи, имаме нужда от теб — извика Миранда.

— Какво се е случило? — попита Дейзи, която веднага изникна на вратата.

— Мама Блайт е много, много уморена и трябва да си полегне — обясни момичето.

Блайт легна на леглото и взе дланта ѝ в своите.

— Благодаря ти. Би ли ми направила още една услуга?

Миранда кимна. Тя много искаше да бъде от полза.

— Би ли ме събудила след два часа? Дотогава остани тихо в стаята си.

Миранда кимна.

— Можеш да разчиташ на мен.

— Дай ми една целувка, преди да си тръгнеш.

Миранда я целуна по бузата и я прегърна. След това излезе заедно с госпожица Хартуел.

Още щом вратата се затвори зад заварената ѝ дъщеря, Блайт скочи от леглото.

— Видя ли семейството на мъжа ми? — попита тя.

— О, да, каква сбирщина — отвърна Дейзи. — Сър Джефри изглежда изключително добре, но се говори, че бил женкар и прахосник.

— Седрик не ми вдъхва особено доверие. Не харесвам и етърва си — каза Блайт. — Струва ми се, че богинята ги е създала един за друг.

— Като стана дума за етърва ти, докато те нямаше, лейди Сибила се намърда тук — сподели Дейзи. — Присъствието ми, разбира се, я

изненада. Господарката каза, че била изгубила нещо и се опитвала да го намери.

— Какво е изгубила Сибила?

Дейзи сви рамене.

— Настояваше да изляза. Молбата ѝ, която си беше направо заповед, ми се стори доста подозрителна.

— И? — попита Блайт и повдигна вежди.

Дейзи се ухили.

— Отказах да изляза, тя побесня, а аз ѝ казах да ме целуне отзад.

Блайт се закиска и я прегърна.

— Обичам те, братовчедке.

Дейзи отвърна на усмивката ѝ.

— Че кой не ме обича?

— Не мисля, че лейди Сибила те обича особено.

— Коя рокля да ти приготвя за вечерта? — попита Дейзи. — Предлагам да бъде някоя, която да накара етърва ти да позелене от завист.

— Избери ми някоя по свой вкус.

Блайт се приближи към прозореца, за да погледне навън. Усмивката изчезна от лицето ѝ веднага щом Дейзи напусна стаята. Блайт прехвърляше през ума си думите на братовчедка си и се питаше какво ли бе търсила в стаята ѝ Сибила. Разбира се, не можеше да я попита направо. Напрежението между членовете на това семейство бе нещо, с което Блайт едва сега се сблъскваше.

Реши при първа възможност да помоли за съвет богинята. В цялата тази история бяха замесени много невидими тъмни сили. Трябваше да знае откъде дебне опасността, за да може да защити Миранда, Роджър и себе си.

— Как изглеждам?

— Чудесно.

Блайт се усмихна на момичето и излезе иззад паравана, за да се огледа в огледалото.

Нищо не ѝ отиваше повече от тази виолетова рокля със златна бродерия и дълги ръкави, които се стесняваха към китките.

Диамантеният кръст предизвикателно блестеше в дълбокото квадратно деколте.

Блайт прехапа долната си устна и се запита дали Роджър нямаше да намери деколтето ѝ прекалено дръзко.

„Още по-добре, щом искаш да го прелъстиш“ — би казала баба ѝ.

Блайт улови Миранда за ръка и двете се отправиха към голямата зала. Семейството вече се бе събрало пред камината и сега всички се обърнаха и впериха поглед в нея. Тя обаче виждаше единствено мъжа си. Сините очи на Роджър блестяха от възхищение и гордост.

Дори Джефри стана и пристъпи към нея. Той взе дланта ѝ, поклони се дълбоко и промърмори:

— Красотата ви засенчва красотата на всяко цвете в градината.

Комплиментът му накара Блайт да се усмихне.

— Сър, не казвате нищо за компаньонката ми.

— Каква непростима небрежност от моя страна — отвърна Джефри. Той целуна ръка на племенницата си и каза: — Госпожице Миранда, вие сте една многообещаваща пъпка, която ще разцъфне в прелестно цвете.

Миранда се закиска.

— Мислиш ли, че говори такива сладки думи на всички дами? — попита заварената си дъщеря Блайт.

— Разбира се — отвърна Роджър.

Блайт погледна мъжа си, който пронизваше с поглед най-малкия си брат. След това улови вперения в деколтето ѝ поглед на Седрик.

— Какъв необикновен кръст — отбеляза по-възрастният ѝ девер.

Блайт знаеше, че не кръстът бе привлякъл интереса му, но отвърна:

— Роджър ми го подари за тринадесетия ми рожден ден.

— Брат ми има превъзходен вкус — рече Седрик, а погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Струва ми се, че вечерята е готова — каза Роджър и ѝ подаде ръка.

Блайт му се усмихна лъчезарно. Без да пуска дланта на заварената си дъщеря, тя понечи да улови мъжа си подръка, но внезапно застина, забелязала суетня около вратата на залата.

— Няма нужда да съобщавате за пристигането ми, Ботъмс — рече един женски глас. Един темпераментен женски глас.

Блайт се втрени в пицната жена с огненочервени коси, която се бе появила на вратата.

— Измъкнах се от Реджи веднага щом заспа — измърка жената и се хвърли в обятията на Роджър. — Нямах търпение да ви поздравя със завръщането ви.

Болезнена ревност прониза Блайт. Изглежда, това бе една от метресите на Роджър, за които говореше лейди Теси.

„Скоро ще бъде бивша любовница“ — обеща си Блайт.

Дочула тихия смях на Джефри, младата жена осъзна, че мислите ѝ бяха изписани на лицето ѝ. Тя надяна маска на безразличие и се покашля.

— Рода, това е съпругата ми — каза Роджър и се освободи от прегръдката на червенокосата жена. — Блайт, лейди Рода Белоуз, приятелка на семейството.

— О, малката Девръо — каза лейди Рода и я огледа от главата до петите.

Блайт пристъпи към гостенката, вдигна глава и помириxa въздуха като надушваща опасност кошута. След това доволно отстъпи няколко крачки.

— Какво правиш? — развеселен попита Роджър.

— Исках да разбера дали не мирише на гардении — отвърна Блайт.

— Защо правиш това, мамо Блайт? — попита Миранда.

— О, колко сладко — възкликна лейди Рода. — Дъщеря ви я нарече мамо.

— Тъкмо се канехме да седнем на масата — обясни Роджър. — Ще ни направите ли компания?

— Не, наистина трябва да се връщам при Реджи — отклони поканата лейди Рода, хвърляйки кос поглед към Блайт. След това се обърна към Роджър и пусна в ход целия си чар: — Надявам се скоро да чуем за вас. Коледните празненства в двора, изглежда, ще бъдат нещо невиджано.

Роджър се усмихна вежливо, но не обеща нищо.

Лейди Рода докосна с пръсти устните си, а след това неговите.

— Доскоро, скъпи — страстно прошепна тя. След това, без да погледне Блайт, напусна залата така бързо и неочаквано, както се бе появила.

В залата се възцари неловко мълчание. Най-сетне Роджър се покашля и рече:

— Лейди Рода обича да театралничи — после се обърна към Блайт и ѝ предложи ръката си. — Милейди.

Блайт го игнорира, улови Миранда за ръка и рече:

— Хайде, съкровище. Вечерята е сервирана. Разбира се, ако това представление не ти е развалило апетита.

За вечеря имаше супа от грах с бобчета и лук, хляб и масло, отбрани сирена и печени ябълки с шамфъстък.

— Виж, мамо Блайт — Миранда посочи супата си.

— Какво има, съкровище? — попита Блайт.

— Хартуел ще бъде много недоволна от мен — каза момичето.

— Защо?

— В супата има бобчета.

Роджър и Блайт се спогледаха и избухнаха в смях.

— Какво толкова смешно има? — попита Джефри.

— Госпожица Хартуел настоявала, че една дама не бива да издава вулгарни звуци и да изпуска неприятни миризми — обясни Блайт.

— Всеки път, когато ям боб, издавам вулгарни звуци и изпускам неприятни миризми — призна Миранда.

Джефри отметна глава назад и се разсмя звучно. Дори Седрик се усмихна.

— Не мисля, че темата е особено подходяща за маса — намеси се Сибила. — Един от най-знатните графове на Англия...

Неочаквана суетня във вестибюла привлече вниманието на присъстващите и ѝ попречи да се доизкаже. В залата се появи блондинка на средна възраст, която се насочи към почетната маса. Жената бе облечена безупречно — тъмносин костюм за езда, подходяща шапка с пера и тъмносини кожени ботуши.

— Роджър, скъпи, съжалявам, че ви прекъсвам — рече тя и спря пред почетната маса. — Но не можех да не дойда и да ви поздравя със завръщането ви.

— Госпожа Белоуз каза същото — обади се Сибила. — Тя току-що си тръгна, изпуснахте я съвсем за малко.

— Тази курва? — възкликна блондинката. — Искам да кажа...

Роджър се засмя тихо.

— Сара, това е жена ми, Блайт Деврьо. Блайт, лейди Сара Ситуел.

— Радвам се да се запозная с вас — излъга Блайт и се усмихна вежливо.

Госпожа Сара ѝ хвърли разсеян поглед, след което отново насочи вниманието си към Роджър:

— Чух, че сте се оженили за дъщерята на онова копеле.

— Моля? — извика Блайт, която не повярва на ушите си.

Госпожа Сара я погледна и рече провлачено:

— Казах...

— Чух какво казахте — извика Блайт. — Макар да съм възпитана да уважавам по-възрастните, няма да търпя обидни забележки по адрес на баща си.

Госпожа Сара замръзна. За никого не бе тайна, че възрастта бе болната ѝ тема.

— Аз много ценя баща ви, дете, и никога не бих казала нещо лошо за него — отвърна лейди Сара. — Имах предвид, разбира се, вашата майка.

Блайт занемя от гняв.

— Сара, внимавай какво говориш — предупреди блондинката Роджър.

— Това дете, което си направил своя съпруга, разбира се, не знае за произхода си, а той е всичко друго, освен благороден — отвърна лейди Сара. Тя се обърна към Блайт: — Преди деветнадесет години двамата с баща ви много се обичахме и възнамерявахме да обявим годеща си. Тогава се появи майка ви, която дойде някъде от планините на Уелс. Кийли Глендоуър, копелето на Лъдлоу от една уелска курва, постави скъпия ми Ричард в компрометираща ситуация и го принуди да се ожени за нея.

— Това е лъжа! — гневно извика Блайт и понечи да стане.

— Спокойно — нареди Роджър. Той положи длан върху ръката ѝ и я принуди да остане на мястото си.

— Дете, бях там и по-добре от вас зная какво се случи — след това лейди Сара се обърна към Роджър, а на лицето ѝ се появи прелъстителна усмивка. — Скъпи, някой ден трябва да обядваме заедно. Какво ще кажеш за...

Очите на Блайт се присвиха. Тя докосна с показалеца на дясната си ръка първо сърцето, а после и устните си, след което посочи жената срещу себе си.

В залата неочаквано се изви вихрушка, която грабна шапката от главата на гостенката.

— Какво е това? — извика лейди Сара и се наведе, за да събере изпадалите от косата ѝ фиби.

— Мили Боже! — Роджър стана, за да ѝ помогне.

Вятърът изчезна толкова неочаквано, колкото се бе появил.

— Колко странно — с невинно изражение рече Блайт. След това, усетила някой да я дърпа за роклята, погледна Миранда.

Момичето ѝ намигна.

— Колкото ѝ очарователни да са гостите ни, за тази вечер ми се събраха прекалено много вълнения — обяви Блайт и стана. Тя се обърна към Миранда и попита: — Идваш ли с мен, съкровище? Ще ти разкажа как цветята са получили имената си.

Миранда се ухили и кимна.

— Тя още не се е нахранила — рече Роджър.

Блайт се престори, че не го е чула и се обърна към иконома:

— Ботъмс, имаме ли марципан?

— Да, милейди.

— Изпратете в стаята ми поднос с марципан и ябълково вино.

— Разбира се, милейди.

Блайт улови Миранда за ръка и двете се отправиха към вратата на залата. Макар да усещаше вперените в гърба ѝ погледи, Блайт не се обърна.

Тя тъкмо бе помогнала на заварената си дъщеря да облече нощницата си и я бе сложила в леглото, когато вратата се отвори и в стаята с поднос в ръце се появи Дейзи.

— Чух какво се е случило — рече Дейзи. — Сър Роджър има наистина отвратителен вкус за жени — Блайт повдигна вежди. — С изключение на теб, разбира се.

— Това не е важно — каза Блайт. — Госпожа Сара е огорчена стара вещица, която се опитва да ме скара със съпруга ми. Иди да се нахраниш и кажи на госпожица Хартуел, че ще се погрижа за Миранда.

Дейзи кимна и напусна стаята.

— Искаш ли чаша ябълково вино? — попита момичето Блайт.

Миранда поклати глава.

— А какво ще кажеш за парче марципан?

Миранда закима усърдно, което накара младата жена да се усмихне.

Тя даде на момичето от марципана с бадеми, а след това отчупи и за себе си.

— Сега се настани удобно — каза тя и прегърна момичето през раменете. — Ще ти разкажа как е получило името си звънчето, наричано още огледало на Венера.

— Коя е Венера?

— Венера е римска богиня на любовта — обясни Блайт. — В древна Гърция била наричана Афродита, но римляните възприели идеята, като просто променили името. Римляните не се славели с особена оригиналност. Както и да е, Венера имала вълшебно огледало. То правело да изглежда красив всеки, който се огледал в него. Един млад овчар го намерил и бил толкова заплепен от отражението си, че отказал да го върне.

— Който го намери, негово е — напомни й Миранда.

— Обикновено това е така, но не и когато един обикновен смъртен си има работа с капризна богиня — отвърна Блайт. — Венера изпратила сина си Амур да вземе огледалото. Когато той се опитал да го измъкне от ръцете на овчаря, огледалото паднало и се пръснало на милиони парченца, всяко от които се превърнало в красиво лилаво звънче.

— Прекрасна приказка — извика Миранда. — Разкажи ми още една.

— Великденските звънчета са жълти цветя, които... — Блайт погледна момичето. Миранда вече спеше.

Тя се наведе над нея и я целуна по бузата. Преди да излезе от стаята, извади от джоба си една златна монета и я постави върху растящата купчинка в ъгъла.

Уморена от събитията през деня, Блайт реши да се оттегли и да не слиза повече в залата. Тя отвори вратата на спалнята си и замръзна от изненада.

— Какво правите тук?

Госпожа Сибила стоеше до писалището ѝ, а гласът на Блайт я бе накарал да подскочи и да се обърне към вратата. Тя мълчеше, но изглеждаше необикновено гузна.

— Какво правите тук? — повтори Блайт.

— Аз изгубих една обеща, докато правих ремонта — отвърна Сибила.

Блайт знаеше, че жената срещу нея лъже, но не можеше да си обясни защо.

— Ако я намеря, ще ви я върна — каза тя. — Моля, вървете си и отсега нататък зачитайте неприкосновеността на личното ми пространство.

— Аз моля за извинение — каза Сибила и побърза да напусне стаята.

Блайт не вярваше на нито една нейна дума.

Трябваше да повика ключар.

Не, трябваше да постави стража пред вратата си.

В този момент се сети от какво се нуждаеше. Трябваше ѝ помощта на Дейзи, за да открие онова, което така настойчиво търсеше Сибила.

Сибилла Дебре, Рода Белоуз и Сара Ситуел бяха отнели душевния ѝ покой.

Сега Блайт знаеше защо майка ѝ избягваше двора на Тюдорите и придворните на Елизабет. Ако трите жени, с които се бе запознала през този ден, даваха поне приблизителна представа за придворните дами, то Елизабет бе заобиколена от повърхностни и неморални жени. Блайт не смееше дори да си помисли какви бяха мъжете.

Какво щастие, че се бе омъжила за Роджър и не ѝ се налагаше да живее в двора. Мисълта за онова, което трябваше да понесе Блис, ѝ се стори нетърпима.

Блайт излезе от спалнята си и се запъти към края на коридора, където се намираше стаята на Дейзи. Тя почука на вратата.

Никакъв отговор.

— Дейзи? — извика младата жена. Отново никакъв отговор.

Изглежда Дейзи все още вечеряше. Блайт се радваше, че прислужниците на Роджър приемаха братовчедка ѝ.

Реши да я потърси в кухнята. Погледът ѝ спря върху годежния пръст с пеперудата от рубини, смарагди, сапфири и диаманти.

Теб избрах!

Роджър вече бе избрал пътя си в живота. Съвсем скоро щеше да покаже на тези две безсрамни жени, че няма да търпи изневери от страна на съпруга си. Роджър вече бе налупал въдицата. Оставаше ѝ само да го вкара в леглото си, и тогава за него нямаше да има път назад. Ех, ако можеше да го накара да носи сватбения ѝ подарък. Силата на любовта, олицетворявана от пръстена, щеше да пази мъжа ѝ от всички опасности, които дебнеха в тази къща. Може би едно синджирче — този символ на вечността — щеше да го закриля още по-добре, но тя нямаше представа как би могла да накара мъжа си да носи подобно нещо.

Блайт слезе по стълбите във вестибюла. Докато минаваше покрай вратата на голямата зала, видя тримата братя Дебре да седят

край камината. Етърва ѝ изглежда се чувстваше гузна и се криеше в стаята си.

На път за кухнята Блайт вече отминаваше кабинета на мъжа си, когато неочаквано забеляза, че вратата бе леко открената. Досега никога не бе виждала тази врата да стои отворена. Тя се върна и понечи да я затвори, но отвътре дочу нещо като шумолене на пергамент. Младата жена тихо бутна вратата и видя етърва си да стои зад писалището на мъжа ѝ и да рови в купчина книжа.

— Какво правите тук? — попита Блайт с глас, който прозвуча пресилено високо в тихата стая.

Русата жена трепна и вдигна поглед от купчината книжа.

— Преследвате ли ме? — попита в отговор тя.

— Ако не ми отговорите какво правите тук, ще повикам Роджър — заплаши Блайт и пристъпи към нея.

— Извикайте го, щом искате — отвърна Сибила и размаха парче пергамент. — Искан да напиша едно писмо, но нямах хартия.

Блайт се намръщи, убедена, че Сибила лъже.

— Питали ли сте Роджър дали можете да влезете в кабинета му?

— Трябва ли да искам позволение да се разхождам в собствената си къща?

— Това е къщата на мъжа ми.

— Точно така, скъпа етърво — отвърна Сибила. — На мъжа ви, не вашата. Роджър винаги ми е казал да се чувствам тук като у дома си.

Сибила заобиколи писалището и се насочи към вратата. Докато минаваше покрай Блайт, рече:

— Вместо да ме преследвате, помислете върху това, как да накарате Роджър да ви остане верен. Рода и Сара са доста привлекателни, а и знаят как да се харесват на мъжете — след тези думи тя изчезна по коридора.

Блайт си даде сметка, че Сибила търси нещо много важно и реши на всяка цена да узнае какво е то. Докато затваряше вратата на кабинета, тя погледна по протежение на коридора. Сибила спря пред вратата на залата, направи отрицателен знак с глава и влезе вътре. Блайт нямаше много опит с интриги, но знаеше достатъчно, за да не се остави да бъде заблудена от плитките лъжи на етърва си и да разбере

достатъчно красноречивия ѝ жест. Единствената загадка бе, за кого е предназначен този жест и какво всъщност търсеше етърва ѝ.

Блайт продължи по водещия към кухнята коридор. Не след дълго тя дочу гласовете на прислугата и тихия смях, който от време на време прекъсваше разговора. Младата жена се усмихна и си спомни, че като малко момиче кухнята бе едно от любимите ѝ места. Тя водеше сестрите си в това топло помещение, винаги изпълнено с чудесни миризми, за да похапнат нещо сладко и да послушат разговорите на прислугата.

Блайт отвори вратата и влезе. Разговорите веднага секнаха и всички погледи се обърнаха към нея. Изглежда, подарката на дома не бе толкова добре дошла в кухнята, колкото едно дете. Блайт се усмихна колебливо, докато търсеше с поглед Дейзи.

— Милейди, мога ли да ви бъда от полза? — попита икономът.

— Питам се, къде ли е изчезнала Дейзи — отвърна тя.

Няколко от прислужниците се усмихнаха, а други дори се закискаха, но смехът им секна, когато тя ги погледна.

— Мисля, че господин Хардуик ще знае къде можете да я намерите — отвърна Ботъмс.

— Хардуик? — повтори Блайт. — Какво общо има тук Хардуик? Дейзи не може да го понесе — по необясними за нея причини думите ѝ предизвика приглушен смях. — Къде да намеря Хардуик?

Ботъмс я дари с широка усмивка. За миг ѝ заприлича на котка, която току-що бе уловила жертвата си.

— По това време Хардуик обикновено пие греяно вино в стаята си — отвърна икономът.

— Благодаря, Ботъмс.

Блайт напусна кухнята. Едва бе затворила вратата след себе си, когато вътре избухна бурен смях. Младата жена спря и впери поглед в затворената врата. Недоумяваше какво толкова смешно се бе случило.

Минавайки покрай залата, надникна вътре и въздъхна с облекчение. Етърва ѝ седеше пред камината и Блайт не трябваше да се притеснява, че тя отново тършува из къщата.

Младата графиня продължи към стаята на Хардуик. Тъкмо бе вдигнала ръка, за да почука, когато отвътре дочу тих стон.

— Хардуик, болен ли сте? — извика Блайт и се втурна в стаята. Видя Хардуик да сядва в леглото си, а до него лежеше Дейзи.

Без съмнение и двамата бяха голи.

— Свети Боже — изпищя Блайт.

— Не, милейди! — панически извика Хардуик и понечи да стане.

Дейзи го задържа и рече:

— Дига, забрави ли, че си гол.

Думите ѝ накараха Блайт да изпищя още по-силно. Не след дълго в стаята се втурнаха Роджър и братята му. Тримата слисано се втренчиха в двойката, която се криеше под завивките.

— Това е нечувано — извика Блайт. — Дейзи бе девствена, преди да срещне този... този негодник.

— М-м-милорд, мога да обясня всичко — заекна негодникът.

Джефри Дебре се засмя гръмко. Блайт тропна с крак, за да го накара да замълчи.

— Утре сутрин — обърна се към мъжа си Блайт — ще изпратиш за някой свещеник, който да ги венчае.

— Да ни венчае? — изквича Хардуик.

— Какво лошо има в това, по дяволите? — попита Дейзи.

Роджър понечи да възрази:

— Блайт, не мога да го принудя...

— Или Хардуик ще се ожени за Дейзи, или ще повикам баща ѝ — заплаши Блайт.

— Одо Лойд? — Роджър хвърли на камериера си дълъг съчувствен поглед и потръпна пресилено. — Това значи или сватба, или погребение, Хардуик. Ти избираш.

— Сватбата трябва да бъде обявена три седмици предварително — рече Хардуик.

— Баща ми може да уреди този въпрос — отвърна Блайт. — Утре сутрин ще отидеш в Девръо Хаус. Сигурна съм, че Одо Лойд ще ти даде любимата си дъщеря за жена.

Блайт затръшна вратата след себе си и се запъти към стаята на Миранда, за да се увери, че момичето не е чуло виковете. После, доволна, че Миранда спи дълбоко, се върна в стаята си, младата жена застана до прозореца и се загледа в нощното небе.

След малко чу вратата да се отваря и се обърна. Роджър се усмихваше насреща ѝ.

— Утре сутринта ще изпратя Хардуик в Девръо Хаус. Известих баща ти и го помолих да намери пастор, който да извърши бракосъчетанието.

Блайт кимна.

— Благодаря, сър.

— Бих искал да се извиня за Рода и Сара — продължи той. — Не съм... бил с никоя от тях, откакто Дарнел...

— Благодаря ти, че ми казваш — рече Блайт, усетила в сърцето ѝ да покълва нова надежда. Красивото ѝ чело бе леко смръщено, когато попита: — Роджър, има ли нещо вярно в това, което лейди Сара каза за семейството ми?

— Откъде да зная?

— Ти си бил в двора, когато родителите ми са се оженили.

— Тогава бях едва дванадесетгодишен и не бях посветен в дворцовите клюки — Блайт повдигна вежди и се усмихна. — Доколкото си спомням, баща ти тичаше след майка ти — рече Роджър. — Освен това не вярвам графът да е имал връзка със Сара, която тогава още не бе омъжена. Като ерген баща ти си имаше работа само с омъжени жени...

Блайт се изчерви. Никога не бе помисляла за това, че родителите ѝ са имали личен живот и преди нейното раждане. А фактът, че баща ѝ е бил женкар, я шокира.

— Що се отнася до дядо ти — Роджър сви рамене, — би трябвало да попиташ него.

Блайт изпита облекчение. Казаното от Роджър съвпаднаше с онова, което знаеше от баба си Чеси.

— Трябва да обсъдим още нещо важно — рече Блайт. — Тази вечер заварих Сибила да рови из стаята ми. Казва, че била изгубила някаква обещане, но аз не ѝ вярвам.

— Звучи ми съвсем правдоподобно — отвърна Роджър.

— Сипах я също да рови из някакви книжа върху писалището ти.

Роджър се намръщи.

— И какво обяснение ти даде?

— Каза, че ѝ трябвал пергамент за някакво писмо.

Лицето му отново се разведри.

— Това също ми звучи логично.

— Сигурна съм, че лъже — възрази Блайт. — Трябва да поставим ключалки на вратите или стража.

Роджър отхвърли предложението.

— Ключалките и стражите само ще създадат проблеми — той протегна ръка и повдигна с пръст брадичката ѝ. — Благодаря за загрижеността... Казах ли ти, че изглеждаш чудесно.

Блайт се усмихна.

— Мислех, че не забелязваш.

— Забелязах го още в мига, в който се появи в залата — каза той. — Приличаш ми на красива екзотична пеперуда.

— А ти ми приличаш на горд орел — отвърна Блайт. Роджър се усмихна. — Милорд, мисля... — прекалено объркана, Блайт сведе поглед.

— Какво има, малка пеперудке?

Блайт го погледна и рече:

— Мисля, че той ѝ е причинил болка.

Роджър повдигна брадичката ѝ в очакване жена му да събере смелост и да го погледне в очите.

— Кой е причинил болка и на кого?

— Хардуик е причинил болка на Дейзи.

— Защо мислиш така? — попита той и я погледна учудено.

— Докато стоях пред вратата, чух... стонове и... — Блайт замълча.

Роджър затвори очи и остана така цяла вечност. Изглеждаше едновременно развеселен и изненадан.

— По-невинна си от новородено — каза той, отваряйки очи, а на устните му трепна блага усмивка. — Вярвай ми, малка пеперудке, Хардуик не е причинил болка на Дейзи.

— Но стонове...

— Стонове на наслада, сладка моя.

Блайт се изчерви.

— Никой не стене от наслада — каза тя. — Човек стене само от болка.

Роджър се усмихна, а лицето му се приближи към нейното. Блайт вече знаеше, че той ще я целуне. Тя го погледна, а пулсът ѝ се учести от радостно очакване.

В последния миг затвори очи. Устните им се сляха в дълга страстна целувка, която сякаш нямаше да има край.

Силните ръце я привлякоха към мускулестото му мъжко тяло. Блайт обви своите около врата му и се отдаде на прекрасното усещане от допира на топлите настойчиви устни на мъжа ѝ.

Целувката и лекото ухание на лаврово дърво, излъчвано от тялото му, опияняваха сетивата ѝ. Тя отвърна на тази целувка.

— Човек може да се изгуби в тайнствените дълбини на виолетовите ти очи — дрезгаво прошепна Роджър. Целуна я още веднъж и добави: — Забравям се.

— Сър, Дейзи е заета. Бихте ли могъл... — Блайт посочи копчетата на гърба си.

Роджър кимна и ѝ направи знак да се обърне. След това бързо изпълни онова, което се очакваше от него.

Блайт усети топлите му устни върху шията си и по гърба пробяга сладострастна тръпка.

— Готово, малка пеперудке — чу го да шепне.

— Благодаря, сър — каза тя и се обърна с лице към него. На лицето му бе изписана смесица от желание и съжаление.

— Защо си тъжен? — попита Блайт.

— Откъде знаеш? — отвърна ѝ с въпрос той.

— Виждам съжаление в очите ти.

— Ти за нищо ли не съжаляваш, малка пеперудке?

— За нищо.

Роджър погали копринената кожа на бузата ѝ. След това я придърпа към себе си. Притискаше я толкова силно, сякаш възнамеряваше никога повече да не я пусне.

— Ако можех още веднъж да бъда толкова млад и невинен като теб — каза той с изпълнен с болка глас.

— Не бих казала, че си престарял — възрази Блайт и отметна глава назад, за да го погледне в очите.

— Тук съм стар — отвърна Роджър и посочи сърцето си. — А това не е без значение.

— Беше казал, че нямаш сърце — нежно го подразни Блайт.

— Може да съм излъгал — Роджър отстъпи две крачки назад, сякаш си нямаше доверие, когато бе прекалено близо до нея. — Приятни сънища — каза и изчезна в стаята си.

За миг Блайт остана втрещена във вратата, която свързваше двете спални, след което се приближи към прозореца. Черното кадифено небе бе обсипано с хиляди звезди. В този момент дочу любовното си звънче.

Хайде, Роджър — сякаш напяваше то. — *Дари Блайт със сърцето и любовта си.*

Блайт въздъхна и вдиша дълбоко освежаващия хладен нощен въздух. Друидският ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че нейният час щеше да настъпи съвсем скоро. Скоро орелът и неговата пеперуда щяха да се издигнат заедно във висините. Завинаги.

— Хайде, Хардуик, признай, че се радваш — подразни камериера си Роджър, докато яздеха по брега към Дебре Хаус.

— Е, добре — съгласи се Хардуик. — Мисля, че с Одо Лойд шега не бива.

— Съдейки по измъченото ти изражение, никога не бих предположила, че си щастлив — намеси се Дейзи. — Сигурен ли си, че не те стискат обувките?

Хардуик хвърли на жена си изпълнен с укор поглед.

Роджър и Блайт се спогледаха и се усмигнаха.

Септемврийското слънце бе достигнало най-високата точка от пътя си на небето и бавно започваше да слиза на запад, хвърляйки дълги сенки. Когато пое по частния път към Девръ Хаус, Блайт прецени, че ще да е някъде около два след пладне.

— На колко години трябва да стана, за да се омъжа? — попита Миранда.

Роджър се засмя тихо.

— Защо, съкровище? За кого би искала да се омъжиш?

— За теб.

— Малките момиченца не могат да се омъжват за бащите си — обясни Блайт. — Освен това баща ти вече е женен за мен.

— За кого тогава да се омъжа?

— За някого, който да е също толкова чудесен като баща ти — отвърна Блайт и погледна мъжа си.

— Но кой?

Блайт се усмигна двусмислено.

— Мъжът на твоите мечти.

— Татко мъжът на твоите мечти ли е?

Блайт се изчерви, усетила върху себе си погледите на тримата възрастни.

— Той е прекрасен човек... Означава ли въпросът ти, че сватбата на Дейзи и Хардуик ти е харесала?

Миранда кимна.

— Хайде да оженим Ботъмс и Хартуел. Така отново ще имаме повод да празнуваме.

Предложението на момичето накара четиримата възрастни да се засмеят.

— Смейте се — рече Хардуик, — но идеята на малката не е съвсем лоша.

В двора мъжете слязоха от конете, за да помогнат на жените си. Петимата спряха за момент във вестибюла, преди да се разделят.

— Днес двамата с лейди Блайт няма да имаме нужда от вас — каза Роджър. — През останалата част от деня сте свободни да отпразнувате сватбата си.

— Благодаря, милорд — рече Хардуик, който вече тикаше Дейзи нагоре по стълбите.

— Мислех, че миналата нощ вече са я отпразнували — пошегува се Блайт.

Роджър сви рамене и се усмихна.

— Е, госпожо Дебре, не се ли радвате, че се отказахме от идеята за ключалки и стражи? В противен случай Седрик и Джефри щяха да ни чакат, за да се нахвърлят върху ни веднага щом се появяхме на прага.

Госпожа Дебре. Не звучеше никак зле. Тези мимоходом подхвърлени думи стопляха сърцето ѝ.

— Наредих на госпожица Хартуел да стои в стаята ми, докато ме няма, а Ботъмс да си намира работа в кабинета ти. Предпазливостта никога не е излишна, милорд.

— Как съм могъл да оцелея през изминалите тридесет години без твоите грижи? — подразни я Роджър.

— Късметът на начинаещия, предполагам — Блайт му намигна и забеляза, че Ботъмс чакаше, за да ги поздрави.

— Сър Роджър, това пристигна от двора, докато ви нямаше — каза Ботъмс и подаде на Роджър един запечатан пергамент. Икономът се обърна към Блайт и рече: — Господата Родейл и Хърбърт ви очакват в кабинета на негова светлост.

— Трябвало е да ги оставите да чакат в залата — рече Блайт, която бе сигурна, че мъжът ѝ няма да одобри присъствието на търговските ѝ посредници в кабинета му.

— Беше невъзможно — отвърна Ботъмс. — Госпожа Сибила имаше гост и не позволи господата да останат в залата.

— Хайде, върви — каза Роджър. — Двамата с Миранда ще чакаме в залата, докато приключиш.

— Добри новини? — попита Блайт, посочвайки пергаментата.

— Възможно най-добрите — отвърна той. — Поканен съм в свитата на кралицата веднага щом нейно величество се върне в Хемптън Корт.

— Честито, милорд — Блайт се запъти към кабинета на мъжа си. Случайно ли бе, че Роджър бе казал „аз“? Дали не възнамеряваше да я остави в Дебре Хаус? И дума да не става. Тя не се отделяше от мъжа си.

— Добър ден — извика Блайт на влизане в кабинета.

Родейл и Хърбърт скочиха на крака.

— Добър ден, милейди.

— Бихме искали да се извиним — с умоляващ глас рече Хърбърт. Думите му прозвучаха по-скоро като скимтене на гладно кученце. — Не беше редно да говорим с граф Ричард без ваше позволение.

Блайт реши да ги поизпоти малко. В интерес на бизнеса подчинените ѝ трябваше да знаят чия бе последната дума.

— Значи се извинявате за това, че сте действали зад гърба ми — констатира тя.

— Точно така — потвърди Родейл и се изчерви.

— Сторихме го с най-добри намерения — почти изплака Хърбърт.

Блайт му се усмихна презрително:

— Както се казва, пътят към ада е осеян с добри намерения.

Двамата мъже сведоха глави. Бяха готови да се съгласят с почти всичко.

Споразумейте се за цените и живеете в разбирателство — чу думите на майка си Блайт.

— От днес нататък искам цените ми да бъдат същите като тези на господин графа. Когато той повиши своите, повишаваме цените си и ние, и обратното. Няма печеливши, няма губещи.

— Мъдро решение — съгласи се Родейл.

— Има още нещо — каза Хърбърт и се поколеба, сякаш трябваше да й съобщи нещо много неприятно.

Блайт го погледна с виолетовите си очи.

— Става дума за баща ви — поде Хърбърт и погледна за помощ колегата си.

— Оставете на мен — рече Родейл. — Милейди, изглежда, графът иска да даде малък урок на вас и съпруга ви.

— Господин графът понижи цените си — изплю камъчето Хърбърт.

— Това не променя нищо. Правете каквото ви казах — рече Блайт. — Баща ми ще вдигне цените си, когато види, че двамата с господин графа сме постигнали съгласие.

— Не съм си и помислял, че господин графът би пожелал да навреди на дъщеря си — каза Родейл.

— Тогава ще ви очаквам след седмица с информация за състоянието на търговските ми предприятия — каза Блайт, давайки да се разбере, че не желае да ги вижда преди това.

Двамата мъже кимнаха и напуснаха кабинета. Вратата се затвори след тях.

Блайт въздъхна с облекчение. Бе направила първата стъпка към помирението с мъжа си. Нейният орел бе толкова горд. Търговската им война се бе оказала пълна безсмислица.

Вместо веднага да напусне кабинета, Блайт прекоси помещението и застана до прозореца, за да хвърли поглед към есенния пейзаж в градината. Питаше се как ли щеше да реагира Роджър на този ѝ ход. Загубата на пари от гордост бе висша проява на глупост. Той навярно щеше да си даде сметка за това.

Блайт зърна в другия край на градината Седрик да се дуелира с невидим противник. Изглеждаше напълно погълнат от заниманието си.

Тогава видя шпагата му да разсича клоните на любимата ѝ върба. Почти можеше да почувства болката на дървото. Тя отвори прозореца

и извика с все сила:

— Хей! Престанете!

Седрик спря и се огледа, но не можа да разбере откъде идваше гласът и възобнови играта си.

Блайт посочи сърцето си с показалеца на десния си пръст, който след това допря до устните си. Накрая посочи мъжа под върбата. Над градината неочаквано се изви вихрушка и клоните на върбата се увиха около него.

Блайт се усмихна, чувайки девера си да ругае.

— Тук съм, в кабинета — извика тя.

Седрик се освободи от клоните, обърна се и погледна към прозореца на кабинета. След това се втурна през градината натам. Тъмните му очи блестяха заинтригувано.

— Как мина сватбата на десетилетието? — попита той.

— Много добре — каза Блайт. — Бих искала да ви помоля да престанете да сечете дърветата с шпагата си. Особено върбата, която по случайност е моя добра приятелка — тя замръзна, осъзнала какво бе казала току-що.

— Приятелка? — повтори Седрик.

Блайт се изчерви.

— Имам предвид любимо дърво.

— Мисля, че я наредих добре — сухо рече той, след което добави: — Добре ли познавате онези дъбове там?

— Да не сте посмели да им сторите нещо — извика тя. — Да не сте посмели да сторите нещо на някое дърво или храст, на някое двете или животно — Седрик я гледаше безмълвно. — Какво толкова интересно намирате в това, да се дуелирате със същества, които не могат да ви отвърнат? — попита Блайт.

— С кого другиго да се дуелирам?

— Ако имате нужда от партньор, можете да се дуелирате с мен.

— Не вярвам, милейди — усмихнато отвърна Седрик, а погледът му стана още по-пламенен, докато изричаше невинните си, но многозначителни думи: — Единствената шпага, с която бих ви предизвикал, няма да е от стомана, а от плът и кръв.

Блайт се взираше в него недоумяващо.

— За какво, по дяволите, говорите?

Седрик се засмя тихо, което я обърка още повече. Той тъкмо бе отворил уста, за да отвърне, когато вратата на кабинета се отвори.

— Видях Родейл и Хърбърт да си тръгват — каза Роджър. — Какво правиш?

— Говоря със Седрик — отвърна през рамо тя.

Роджър прекоси стаята и застана зад нея.

— Жена ти ми нареди да престана да се дуелирам с дърветата и да обезглавявам цветя — обясни Седрик. — Идваш ли, братко?

Роджър поклати глава.

— Имам още малко работа.

Седрик го поздрави, вдигайки шпага.

— Тогава съм принуден да се дуелирам със собствената си сянка.

Роджър затвори прозореца.

— Това постоянно размахване на шпага е обезпокояващо — обърна се към мъжа си Блайт. — Върши ли той всъщност нещо полезно?

— Той живее от състоянието на брат си и се надява да остана без наследник — отвърна Роджър.

— Намирам тази мисъл още по-обезпокоителна.

— Това беше шега — рече Роджър. — Миранда те очаква пред камината.

Блайт кимна и напусна стаята. Онова, което завари в залата, я накара да кипне вътрешно. Миранда стоеше сама пред камината, докато Сибила и Сара Ситуел седяха на почетната маса, напълно игнорирайки присъствието на момичето. Вместо към Миранда, Блайт се насочи към почетната маса, твърдо решена да не посреща в дома си бившите любовници на Роджър и да не търпи грубостите на етърва си. Отсега нататък всеки, който нараняваше чувствата на заварената ѝ дъщеря, щеше да отговаря пред нея.

— Бих желала да напуснете дома ми — обърна се към лейди Сара. — И, моля ви, повече не идвайте без покана.

— Аз я поканих — рече Сибила.

Блайт прониза етърва си с леден поглед.

— Ако искате да приемате гости, предлагам да си купите собствена къща. Дебре Хаус е на съпруга ми и мой дом.

От гняв лицето на Сибила се покри с червени петна.

— Чуйте...

— Не, вие ще ме чуете — прекъсна я Блайт. — Никой, който говори пренебрежително за майка ми, не е добре дошъл в този дом. Освен това не възнамерявам да каня бившите любовници на мъжа си. Ако това не ви харесва, можете да напуснете Дебре Хаус по всяко време. Никой няма да ви спре.

— Ще видим тази работа — просъска Сибила. Тя се обърна към гостенката си: — Извинявам се за непростимото държание на етърва си. Ще ви изпратя.

— Лошото възпитание не може да бъде скрито — жлъчно отбеляза Сара и се изправи. Тя погледна Блайт и добави: — Все още не съм бивша.

Блайт не отвърна нищо. Проследи с поглед двете жени, а след това се приближи към Миранда. Може би трябваше да сдържи темперамента си в присъствието на момичето. Миранда ѝ се ухили.

Блайт седна и посочи скута си. Момичето нямаше нужда повторна покана.

— Леля Сибила също няма да отиде на небето — каза момичето, а очите му блестяха лукаво. — Мамо Блайт, какво е любовница?

— Зарежи това — рече Блайт. — Искаш ли да ти разкажа приказка.

Миранда кимна.

— Милейди?

Блайт вдигна поглед към Ботъмс, който се бе приближил незабелязано.

— Сър Роджър би искал да говори с вас в кабинета си — каза икономът.

— Отведете, моля, Миранда при госпожица Хартуел — отговори Блайт и се изправи. — Тъкмо ще се упражните.

— Да се упражня?

— В края на краищата, вие сте главният виновник за сватбата на Хардуик и Дейзи — каза тя, намигвайки заговорнически. — Може би няма да имате нищо против да станете кръстник първото им дете. Добре свършена работа, Ботъмс.

— Благодаря, милейди — отвърна икономът с басовия си глас — Беше прекалено лесно.

Блайт спря пред вратата на кабинета, но в крайна сметка реши да не чука. Тя се усмихна лъчезарно, втурна се в стаята, давайки знак на

Роджър да не става и седна на стола пред писалището му.

Роджър изглеждаше измъчен. Изглежда, етърва й му се бе жалвала.

— Сибила току-що бе тук — рече Роджър.

— Не съжалявам за нищо от онова, което казах — обяви Блайт, без да го попита какво му бе разправила Сибила.

Роджър се усмихна пленително и попита:

— Би ли дошла с мен в двора?

— Това и възнамерявах да сторя.

— Ако искаш да имаш успех в двора, не бива да наскърбяваш никого — посъветва я той. — Сега вече имаш двама неприятели.

— Искаш да кажеш трима. Забравяш лейди Рода.

Роджър кимна.

— Разчитам да ми помогнеш да открия убиеца на Дарнел, като даваш ухо на клюките на придворните дами. Някоя неволно изпусната забележка може да се окаже от огромна полза.

— Разбира се, че ще ти помогна.

— Ще ми направиш ли още една услуга?

— Каквото пожелаеш — без да се колебае, отвърна Блайт и се наведе напред.

— Бъди търпелива със семейството ми — каза Роджър. — Мисля, че до няколко дена ще си тръгнат.

11

Семейството му остана в Дебре Хаус пет безкрайно дълги седмици.

С бодра крачка, подсказваща облекчението ѝ от отпътуването на етърва ѝ и двамата ѝ девери, Блайт се отправи към кея, където Роджър стоеше с братята си. Мъгливото утро бе сменено от слънчево пладне, а безоблачното небе обещаваще ясна звездна нощ. Времето на блестящите есенни багри вече отминаваше и октомврийският вятър брулеше листата от клоните на нейните приятели дърветата.

Въздухът бе изпълнен със свежото ухание на Самуин, а цялото същество на Блайт напяваше песента на нейните предци. Самуин щеше да настъпи по залез-слънце, когато за нея и майка ѝ щеше да се вдигне завесата между видимия и невидимия свят.

Благодарение на богинята семейството на мъжа ѝ щеше да се да върне в двора преди началото на празника. Присъствието им се бе оказало почти непоносимо за нея. След пет седмици съжителство търпението на Блайт дотолкова се бе изчерпало, че тя наредила на готвача да забави обяда, та да не ѝ се наложи още веднъж да се храни заедно с тях.

Тримата братя стояха на кея, за който бяха завързани две от лодките на Роджър, и очакваха Сибила. По реката по-лесно се стигаше до замъка Уиндзор, отколкото по суша. Едната от лодките бе натоварена с багажа и конете, докато покритата ладия трябваше бързо и удобно да ги откара нагоре срещу течението.

Блайт подаде на Седрик кошницата с приготвения по нейно нареждане обяд.

— Хубав ден за пътуване — с лъчезарна усмивка рече тя.

— Обиждате ме, милейди — каза Джефри и ѝ целуна ръка. — Можехте поне да се престорите на натъжена от заминаването ми.

— Сигурна съм, че съвсем скоро ще се видим отново — отвърна Блайт и се изчерви от факта, че бе толкова лесно човек да прозре мислите ѝ. Тя погледна намръщения си съпруг, а след това Седрик. —

Надявам се, не сте забравили арсенала си от шпаги. Какво бихте правили без тях?

— Нищо не съм забравил — отвърна деверът ѝ. — Винаги, когато се упражнявам, ще си мисля за вас.

— Колко мило от ваша страна — сухо отвърна Блайт. — Ето, госпожа Сибила идва.

Пръв в лодката се качи Седрик и се обърна, за да помогне на жена си. Джефри се качи след тях и лодкарят вече се канеше да отдели лодката от кея, когато до тях долетя вика на тичащата по моравата Миранда:

— Чакайте! Донесох един прощален подарък за леля Сибила.

Роджър взе пакета от ръцете на дъщеря си и го подаде на Седрик, който, от своя страна, го предаде на жена си.

— Отвори го сега, лельо — извика Миранда.

Сибила развърза красивата розова панделка и отвори капака на кутията. В следващия миг от устата ѝ се изтръгна ужасяващ писък.

От кутията изскочи една жаба и замаяна остана за миг в скута на младата жена. След нов смразяващ кръвта писък на Сибила жабата скочи във водата.

Тримата братя се засмяха, а Блайт се закиска и намигна на заварената си дъщеря.

— Ах, ти, малко дяволче — изписка Сибила — Заслужаваш един добър пердах.

— Това беше изненадата ми за празника на Все светии — обясни Миранда.

— Блайт я е накарала — оплака се Сибила. — Тя влияе лошо на детето.

Роджър не отвърна нищо, а даде знак на лодкаря да потегли и лодката се отдели от кея. След малко се обърна към дъщеря си и каза:

— Добра идея, съкровище.

Тримата се запътиха обратно към къщата. Роджър се върна в кабинета си, за да поработи още малко преди вечеря. Блайт взе Миранда със себе си, за да решат как да се маскират за полунощ.

— Пазят ли се детските дрешки на господаря? — попита Блайт иконома, когото срещнаха във вестибюла.

Ботъмс я погледна слисано.

— Трябва ни маскировка за довечера — обясни тя.

— Дрехите на господаря са прибрани в сандъци, които се намират в задната част на гардеробната му.

— Благодаря — каза Блайт.

— Благодаря — повтори като ехо Миранда.

— Чакай тук — нареди Блайт, когато се качиха в спалнята ѝ. — Аз ще потърся нещо подходящо.

Блайт влезе в спалнята на мъжа си, където не бе стъпвала след ужасната сцена от първата им брачна нощ. Стаята бе обзаведена скромно. Изглежда, Роджър имаше по-важни дела от това, да пилее парите си и да тъне в охолство.

Блайт се запъти право към една затворена врата в другия край на помещението. Когато я отвори, отвътре я лъхна познатото ѝ ухание на лаврово дърво. Блайт нежно погали няколко от дрехите на мъжа си, след което си проправи път към задната част на помещението, където откри струпани поне една дузина сандъци.

Младата жена отвори първия и извади няколко чифта бричове за езда, които бяха прекалено големи за Миранда и които Роджър вероятно бе носил като младеж. Вторият сандък съдържаше по-малки дрехи и това я наведе на мисълта, че дрехите бяха подредени в сандъците по големина.

Тя извади от най-долния сандък чифт момчешки бричове, които с помощта на колан щяха да станат на Миранда. Сега имаше нужда също от тъмна риза, топла връхна дреха и шапка. С лекота намери всичко, освен шапката, за която трябваше доста да порови из сандъка.

Блайт върна сандъците така, както ги бе заварила. Тъй като не желаше да напусне стаята на мъжа си толкова скоро, тя остана за миг неподвижно, стиснала дрехите в ръце. Изведнъж ѝ направи впечатление, че шапката бе необичайно твърда. Младата жена бръкна вътре и извади някаква подвързана в кожа тетрадка. Тя се приближи към прозореца, вгледа се в нея за момент и накрая събра смелост да я отвори. В ръцете си държеше дневник на майката на Роджър.

Прииска ѝ се да го прочете. Така можеше да узнае повече за детството на мъжа си. Роджър навярно отдавна бе забравил за съществуването на този дневник и нямаше да забележи, ако тя го задържеше няколко дена.

Блайт се върна в спалнята си и постави дневника в най-горното чекмедже на писалището си, след което намигна на Миранда.

Момичето бе толкова развълнувано, че подскачаше насам-натам из стаята. Скоро се преобрази в малко момче.

Блайт облече черна пола с големи джобове и бяла ленена блуза, а отгоре наметна черен вълнен шал.

— На Самуин се носят черни дрехи, за да не могат духовете да ни последват вкъщи — обясни тя.

— Ами корковите тапи? — попита Миранда, която, изглежда, изгаряше от нетърпение да начерни лицето си.

— Ще изрисуваме лицата си след вечеря.

— Мамо Блайт, ще ми подарите ли двамата с татко братчета и сестричета, както в Девръо Хаус? — неочаквано попита Миранда.

— Ако зависеше от мен, с удоволствие, но в тези неща баща ти има решаващата дума — рече Блайт.

— Тогава ще го помоля.

— Ако искаш да придумаш един мъж за нещо, ти трябва стратегия.

— Какво е стратегия?

— Стратегията е план, който човек трябва да следва, ако иска да постигне нещо.

— Кажете какво трябва да направя.

— Баба ми Чеси казва, че първото условие е да пърхаш с мигли ето така... — рече Блайт, показвайки какво имаше предвид. — След това да се нацупиш така... — отново показа тя. — Мъжът ще ти направи подарък, но ти трябва да откажеш да го приемеш, като при това се усмихваш срамежливо и невинно. Мъжете обичат срамежливите и невинни момичета. Той ще ти направи втори и трети подарък, но ти не бива да ги приемаш.

— Защо? — попита Миранда. — Аз никога не отказвам подаръци.

— След като е бил отблъснат три пъти, мъжът ще се почувства ужасно — обясни Блайт. — После ще ти предложи онова, което наистина искаш, и този път можеш да приемеш с думите, че не би искала да нараняваш чувствата му.

— Това винаги ли действа?

— Така поне се кълне баба Чеси — отвърна Блайт. — Тя е експерт по мъжете, знаеш ли?

— Не, не знаех.

Блайт се усмихна и попита:

— Да слизаме ли за обяд?

След малко двете вече седяха на почетната маса и очакваха обяда.

— Кое е това момче? — попита Роджър, когато няколко минути по-късно се присъедини към тях.

Миранда се закиска.

— Аз съм твоята дъщеря, татко.

Прислужниците донесоха обяда, който се състоеше от печено пиле с ядки от пиния, лучена супа, хляб, масло и ябълково вино.

— За вас, милорд — обяви Ботъмс и постави пред Роджър една покрита чиния.

Роджър вдигна капака и изпод него излетяха два бели гълъба. За миг той замръзна слисан.

— Това е изненадата ми за Все светии, татко.

Роджър погледна над главата на момичето към жена си.

— Птиците ще напълнят с акита цялата къща.

Ботъмс постави покрита чиния и пред Миранда, която се отдръпна уплашено. Икономът вдигна капака, под който имаше малка кутийка.

— Никога не бих те изплашила, съкровище — увери заварената си дъщеря Блайт и постави ръка на раменете ѝ. — Това е подарък.

Миранда я погледна недоверчиво.

— Какво има вътре?

— Отвори го и ще видиш.

— Свети Суидин — имитирайки доведената си майка извика Миранда, докато отваряше кутията.

Вътре имаше златна верижка с инкрустиран със скъпоценни камъни медальон. Средният камък бе черен оникс, заобиколен от смарагд, авантурин, рубин, аметист и четири сапфира.

— Този медальон ще те закриля — обясни Блайт, извади синджирчето от кутията и го сложи на врата на момичето. — Синджирчето е символ на вечността. Черният камък е оникс и закриля притежателя си от нещастия. Виж, тук е гравирен Херкулес. Древните римляни носели този символ винаги когато влизали в битка.

— Кой е Херкулес? — попита Миранда.

— Най-силният мъж на света — Блайт погледна мъжа си и попита: — Спомняш ли си за Херкулес?

Роджър направи кисела гримаса.

— Да, и за това как изчистил Авгиевите обори^[1].

— Смарагдът символизира севера — обясни на заварената си дъщеря Блайт. — Авантуринът — изтока, рубинът — юга. Така си защитена от всички страни.

— А какво означават сините? — попита Миранда.

— Блайт, не намираш ли, че този подарък е неподходящ за едно петгодишно дете? — намеси се Роджър.

— Не, не намирам — Блайт се обърна отново към Миранда и продължи: — Сините камъни са звездни сапфири, във всеки от които живее по един ангел закрилник.

— Ангел?

— Точно така. Освен това синьото чудесно подхожда на красивите ти очи.

Миранда обви ръце около врата на Блайт и извика:

— Обичам те, мамо Блайт.

— И аз те обичам, съкровище.

Миранда се обърна към баща си, като пърхаше с мигли.

— Тате, може ли да получа едно малко братче или сестриче?

Роджър я погледна слисано.

— Не.

— Защо не?

— Току-що ти купих две понита — отвърна Роджър.

Миранда се нацупи провокативно и Блайт не можа да не се усмихне.

— Какво ти е на устните?

— Нищо — нажалено отвърна Миранда.

— Може би една кукла? — предложи Роджър.

— Не, благодаря — отвърна момичето и поклати глава с пресилено тъжно изражение. Обърна се към Блайт и вдигна един пръст, за да покаже, че това е било първото предложение.

— За Нова година бих могъл да ти купя кученце — опита се да я подкупи Роджър.

Миранда вдигна втори пръст и погледна баща си с тъжни очи.

— Благодаря ти, че мислиш за мен, татко, но бих искала едно братче или сестриче. Едва тогава ще бъда доволна.

Роджър погледна Блайт. Тя прочете въпроса в погледа му, поклати глава и сви рамене.

Сумрак обгръщаше света, когато Роджър, Блайт и Миранда се отправиха към Деврьо Хаус за празненството по случай Все светии. Блайт вдиша дълбоко свежия октомврийски въздух и усети да я завладява радостно очакване.

Ноцта сякаш бе създадена за вълшебства, а въздухът бе зареден с могъща енергия. Тъмните багри на залеза видимо пълзяха от изток на запад.

Блайт едва удържаше заварената си дъщеря, която бе привлечена от светлините от факли и огньовете и смеховете в градината на Деврьо Хаус.

Когато ги видяха, празнуващите се насочиха към тях.

— Кое е това малко, покрито със сажди момче? — попита за поздрав лейди Кийли.

Момчето се закиска.

— Аз съм Миранда.

— Никога не бих предположил — извика граф Ричард с престорено изумление.

Едно малко момиченце се приближи и подаде на Миранда елхово клонче. То погледна графа и се оплака:

— Татко, не искам повече да бъда момиче.

Блайт се закиска, а Роджър се засмя гръмогласно. Малкото момиче бе четиригодишният Адам.

— Адам, бъди така добър да доставиш удоволствие на майка си — обърна се към сина си графът. — Сестрите ти нямат нищо против да се правят на момчета.

Блайт се огледа. Подобно на Миранда, сестрите ѝ бяха преоблечени като момчета и танцуваха, хванати за ръце, около празничния огън.

— Хайде, ела — обърна се към Миранда Адам. — Да вървим да танцуваме.

Миранда погледна Блайт, която кимна в знак на съгласие, и двете деца хукнаха по посока на огъня.

— Пропуснахте надпреварата с ябълки, но тепърва ще печем кестени и ще си разказваме истории.

— Печени кестени — извика Блайт и плесна с ръце като малко момиченце. — Изгарям от нетърпение.

Роджър се усмихна на детинската ѝ реакция.

— Имаш ли нещо против да се оттеглим в кабинета ми — обърна се към него Ричард. — Имам някои първоначални информации относно най-новото ни търговско начинание.

Роджър кимна и последва графа към къщата, но тъстът му неочаквано спря.

— Притежаваш една четвърт от акциите — извика по посока на Блайт графът. — Можеш да дойдеш с нас.

— Мамо Блайт, танцувай с нас — извика Миранда.

— Празнувай с нас — подкани я и Адам.

Блайт се поколеба. Тя погледна децата, след това баща си и мъжа си, а после отново към децата.

— Ако предпочиташ да останеш, по-късно ще ти разкажа всичко — предложи Роджър.

— Благодаря, милорд — каза Блайт и се усмихна лъчезарно.

Двамата мъже изчезнаха в къщата.

— Защо татко винаги изчезва, когато дойде време да се пекат кестените? — попита майка си Блайт.

— Баща ти е скептик и е толкова чувствителен към невидимото, колкото някой пън — рече лейди Кийли. — Струва ми се, че и Роджър е направен от същото дърво.

Блайт кимна.

— Хайде, мамо, да празнуваме.

— Преди това бих искала да поговорим — каза графинята и я улови подръка, за да я задържи.

— Разбира се.

— Тази вечер, когато се свържа с баба ти Меган, ще я попитам кой или какво е черното слънце — каза лейди Кийли.

— Но аз ще бъда при теб.

— Може да се окаже трудно да се измъкнеш от Дебре Хаус — каза майка ѝ.

— Поставих стълба под прозореца на спалнята си — обясни Блайт. — Роджър няма да разбере, че съм излизала.

— Ти си моята първородна дъщеря, нектарът на любовта ми към баща ти — каза лейди Кийли и постави длани на бузите на дъщеря си. — Каквото и да се случи тази нощ, не забравяй, че Роджър никога не би ти причинил болка.

— Не разбирам — объркано рече Блайт.

— Не е и необходимо — отвърна лейди Кийли и се усмихна тайнствено. — Просто не забравяй това, което ти казах.

— Мамо, да не би да се безпокоиш за сигурността ми? Нали не мислиш, че Роджър е сторил нещо на Дарнел?

— Нищо подобно — отвърна майка ѝ. — Довери му се безрезервно. Той много те обича, но все още не го знае.

— Аз му вярвам — каза Блайт. — Дори реших да сложа край на търговската война помежду ни.

Лейди Кийли се засмя.

— Дъще, толкова приличаш на баща си.

— Хайде, мамо — рече Блайт и я улови за ръка. — Да празнуваме с децата.

Един час след полунощ, малко преди настъпването на най-тъмните мигове от нощта на Самуин, Блайт седеше на ръба на леглото си и се слушваше. Дебре Хаус бе замряла.

Блайт изглеждаше спокойна, но сърцето ѝ биеше като лудо, обзето от радостно очакване. Съвсем скоро двете с майка ѝ щяха да очертаят магическия кръг и тънкото було, разделящо видимия свят от невидимия, щеше да се вдигне за тях.

Тогавя Меган Глендоуър щеше да ги заговори от другата страна на хоризонта. Блайт щеше да узнае какво означаваше черното слънце от пророчеството и как можеше да опази себе си и семейството си.

Блайт не се боеше от мъртвите. За друидите смъртта бе тясно свързана с раждането. Животът бе един нескончаем кръговрат от раждане, растеж, смърт и отново раждане. Очакването правеше вълнението ѝ почти непоносимо и караше кръвта да пулсира във вените ѝ.

Беше време да напусне Дебре Хаус. В този момент майка ѝ навярно вече събираше необходимите за магическия кръг камъни.

След като се бяха завърнали вкъщи от празника в Деврьо Хаус, тя бе облякла прозрачната си копринена нощница, в случай че по някаква непредвидена причина мъжът ѝ реши да я посети в стаята ѝ. Сега обаче, когато безценните мигове отлитаха, тя реши да не облича отново полата и блузата си, а само се загърна в черната си вълнена наметка. Остана боса, тъй като не искаше да вдигат излишен шум.

Блайт се приближи до вратата, която свързваше стаята ѝ с тази на Роджър и долепи ухо до нея. Не долови никакъв подозрителен шум. Роджър никога нямаше да узнае, че бе излизала.

Безшумно прекоси стаята и се приближи до прозореца. Отвори единия от капациите, но замръзна от ужас, когато другият изскърца, сякаш протестираше.

Напрягайки слух, младата жена остана неподвижна няколко мига, но не долови никакъв шум. Тя се загърна по-плътно в наметката, качи се на прозореца и потърси с крак стълбата.

След като я откри, безшумно започна да слиза, докато не усети земята под краката си.

Блайт благодари безмълвно на богинята и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Ако бе паднала, щяха да открият бягството ѝ, а от това се боеше повече, отколкото от някой счупен крак.

Неочаквано усети да я сграбчат две силни ръце. Когато понечи да извика, нечия длан запуши устата ѝ.

— Малка глупачка — каза един груб глас току до ухото ѝ, гласът на мъжа ѝ.

Роджър я извърна с лице към себе си, за да я накара да го погледне.

Блайт вдигна очи и си помисли смутено, че никога не си бе давала сметка колко висок бе мъжът ѝ.

— Какво правиш тук? — попита той.

— Чакам те, разбира се.

— Откъде знаеш, че...

— Баща ти спомена, че ще трябва да внимава за лейди Кийли, докато се молела по случай Самуин — обясни Роджър. — Когато се връщахме тази вечер, забелязах стълбата.

Блайт престана да се съпротивлява.

— И ти ли искаше да ме защитиш?

— По-скоро да ти попреча да сториш някоя глупост.

— Тази вечер трябва да се моля заедно с майка си — рече тя и му обърна гръб.

Роджър протегна ръка и просто я дръпна към себе си. Блайт изгуби равновесие и полетя към него, а наметката се свлече от раменете ѝ.

— Ти си почти гола — прошепна той.

— Спокойно, човече — с мек глас рече Блайт и постави длани на бузите му. — Трябва да помоля богинята за съвет как да те защитя от черното слънце.

— Правиш го заради мен? — изненадано попита Роджър. — Защо?

— Защото те обичам — отвърна Блайт с глас, който бе по-нежен от всяка милувка. — Обичам те от началото на времената.

Това обяснение в любов шокира Роджър повече, отколкото проявите на недискретност от страна на покойната му съпруга. Единствените жени, които някога го бяха уверявали в нещо подобно, бяха лъгали, водени от користни интереси. Единствената жена, която някога го бе обичала истински, бе майка му.

А сега тази млада жена — почти девойка — твърдеше, че го обича. Каква изгода можеше да има от това? Баща ѝ бе най-богатият човек в Англия, а самата тя — преуспяваща делова жена. И все пак жена му бе рискувала живота си, слизайки посред нощ по една паянтова стълба, за да се моли за него. Никой досега не се бе молил за него.

Роджър почти бе решил да я пусне да си отиде, когато младата жена потрепери от нощния хлад. Той плъзна поглед по тялото ѝ и в очите му пламна неприкрито желание. Пулсът му се учести, докато гледаше алабастрената кожа на гърдите ѝ, които се очертаваха под смехотворно тънката нощница.

Блайт се бе превърнала в неустойимо красива жена. И тази жена бе негова. Той копнееше да се слее с нея, да притежава тялото и душата ѝ.

С въздишка на примирение той я взе на ръце и я понесе към къщата. Блайт обви ръце около врата му. Не се опита да протестира, а се взираше в него като в транс.

Роджър я отнесе в стаята си и затвори с крак вратата. След това се приближи към леглото, но я постави да стъпи на пода до него.

Направи крачка назад и рече:

— А сега, ако искаш, върви в стаята си.

— Аз съм твоя жена — отвърна Блайт. Тя пристъпи към него, обви ръце около врата му и притисна тялото си към неговото. — Желая те — прошепна, а дъхът ѝ изгори врата му. — Желая те толкова силно, колкото и ти мен.

Преди той да успее да я прегърне, Блайт отстъпи крачка назад и в продължение на един ужасно дълъг миг Роджър си мислеше, че ще избяга.

Блайт обаче вдигна ръце и свали презрамките на нощницата от раменете си. Копринената нощница се свлече на пода. Сега Блайт стоеше пред него гола — една горда красавица, единствено негова.

В очите на Роджър се четеше обожание. Той бавно плъзна поглед от необикновено красивото ѝ лице към гърдите с розови зърна към тънката талия и пищни хълбоци, за да спре накрая върху изящните ѝ ходила.

Роджър съблече ризата си презглава и я захвърли на пода до копринената нощница, ботушите и панталоните, също, и той също остана гол.

За нещастие жена му отказваше да погледне по-надолу от гърдите му. В този момент Роджър си спомни, че пищната жена, прелъстила го така изкусно, бе девствена. Знаеше, че трябваше да бъде много внимателен и сдържан, за да не я уплаши и все пак я желаше толкова силно, че това му се струваше толкова непосилна задача, колкото да улови с голи ръце някоя красива малка пеперуда.

— Бих искал да усетя погледа ти върху тялото си — дрезгаво рече Роджър и се приближи. Той протегна ръка, за да погали поруменялата ѝ буза, а след това пръстите му се плъзнаха по изящната шия към гърдите ѝ. Когато прокара палец по едното от зърната ѝ, я чу да се задъхва.

— Страхуваш ли се, малка пеперудке? — попита той.

— Да.

Искреността ѝ го накара да се усмихне.

— Но го искаш, нали?

— Да.

Той протегна ръка и попита:

— Милейди, ще легнете ли в леглото с мен?

Блайт му се усмихна лъчезарно и без колебание сложи дланта си в неговата. Той я притисна за миг към себе си и се отдаде на завладяващото усещане от допира с невероятно меката ѝ кожа. След това я вдигна на ръце и я постави на леглото.

Погледна я за миг и легна до нея. Без да ѝ остави време за размисъл, я взе в обятията си, а устните му се притиснаха към нейните в дълга опияняваща целувка, която сякаш нямаше да свърши никога.

— Все още ли се боиш?

— Да — прошепна тя.

Роджър я целуна закачливо по върха на носа.

— Кои усещания ти доставят най-голяма наслада, малка пеперудке? — попита той.

Тя се замисли за миг, преди да отвърне:

— Нежен бриз, галещ гърба ми, слънцето, което стопля раменете ми, клоните на върбата, гъделичкащи лицето ми, и утринната роса под нозете ми.

— Да се любиш, е също толкова и дори още по-хубаво — каза той. — Вярваш ли ми?

— Винаги съм ти вярвала, ореле мой.

Роджър я целуна отново и този път Блайт отвърна на целувката му. Езикът му погали устните ѝ, които боязливо се отвориха и го пуснаха да вкуси от невероятната сладост на устата ѝ.

След това Роджър откъсна устни от нейните и покри с нежни като полъх от крилцата на пеперуда, целувки клепачите, слепоочията, челото и шията ѝ. Последва нова страстна целувка, докато пръстите му галеха тялото ѝ от шията през гърдите, чак до тайнствения триъгълник между бедрата ѝ.

— Росата е тук, между бедрата ти — прошепна той.

Блайт простена и се притисна към дланта, която галеше влажната ѝ девственост.

Роджър взе между устните си едното от розовите ѝ зърна и го засмука нежно. Усетил тялото ѝ да потреперва от надигащото се желание, той засмука по-силно и проникна с пръст в нея.

— Разтвори бедра за мен — прошепна той.

Замаяна от желание, Блайт се подчини на неговото. Роджър коленичи между бедрата ѝ и докосна с мъжествеността си влажната перла, която бе скрита там.

— За миг ще те заболи — каза той. — Прости ми.

След това с мощен тласък проникна в нея. Блайт извика от болка, но той притисна устни към нейните и продължи да ги обсипва с целувки, докато първоначалният шок не премина. Дълго остана неподвижен, за да ѝ даде възможност да свикне с усещането.

Тогава започна да се движи, карайки я да стори същото.

Когато невинността отстъпи място на инстинкта, Блайт обви крака около таза на Роджър. Тя възприе ритъма на движенията му и започна да движи таза си, примамвайки го все по-дълбоко в тялото си. Тя стенеше от наслада и посрещаше с движение на таза си всеки негов мощен тласък.

— Възнеси се с мен, малка пеперудке — прошепна на ухото Роджър.

Изведнъж Блайт усети в тялото ѝ да избухват хиляди слънца, които я понесоха към рая. Едва по-късно, почувствал пълното ѝ отдаване, Роджър стигна до края. Той простена, потрепери и изля семето си в нея.

Двамата дълго останаха да лежат съвършено неподвижно, а учестеното им дишане бе единственият шум в помещението. След известно време Роджър се изтърколи от нея, привлече я към себе си и я целуна по косата.

След това надникна в огромните виолетови очи, които го наблюдаваха, без да мигнат, и рече:

— Затвори очи и заспивай.

Блайт го послуша.

Той я обичаше. Това удивително прозрение го връхлетя като лавина и едва не го извади от равновесие.

Роджър наблюдаваше пленителното лице на жена си. Въпреки че вече не можеше да става дума за анулиране на брака им, Блайт не биваше да узнава за силата на чувствата му. Ако ѝ признаеше любовта си, това без съмнение щеше да му донесе единствено нещастия. По един или друг начин тя непременно щеше да се възползва от това, както бе сторила Дарнел. Не можеше да рискува да бъде наранен още веднъж.

Каквото и да му костваше, той щеше да заключи вратата на спалнята си за нея, щеше да я прогони от леглото и от сърцето си.

---

[1] Един от прочутите дванадесет подвига на Херакъл (Херкулес). Изчистил пословично замърсените Авгиеви обори, като пуснал през тях една река. — Б.пр. ↑

12

Цифрите отново играеха пред очите му.

Роджър захвърли перото. Той стана от стола си и се приближи към прозореца, опитвайки да се овладее.

Моравата бе скрита под пухкава снежна покривка — първата за тази зима. Блестящи слънчеви лъчи танцуваха като феи върху белия пух, а шипковите храсти придаваха на живия плет празничен вид.

През шестте седмици, откакто си бе дал дума да не я докосне повече, бе измъчван от сладките спомени за гъвкавото ѝ тяло и страстните ѝ целувки.

През първите две, след като узна за решението му, Блайт предизвикателно бе игнорирала присъствието му, а в последствие възприе хладно, но вежливо държание. Самият Роджър се държеше като ранена мечка, нападаща всеки, който имаше нещастieto да се приближи до нея.

След няколко дена Блайт бе обявила, че не желае да го съпроводи в двора. Роджър, разбира се, бе заплашил, че няма да търпи неподчинение. Ако Блайт не се появеше с него в двора, личният му враг, граф Оксфорд, щеше да го обвини, че е убил и втората си съпруга.

Съпругата му. Роджър отново я видя да лежи гола върху леглото, усети допира на копринената ѝ кожа, представи си проникването в горещата ѝ утроба.

Той притисна чело към хладния прозорец в напразен опит да се овладее. Как щеше да преживее седмиците, през които трябваше да дели една стая с нея?

Лодките бяха готови, а конярите вече извеждаха конете им от конюшните. След по-малко от час той и жена му щяха да поемат нагоре срещу течението на Темза към Хемптън Корт. Най-сетне можеше да започне да разследва убийството на Дарнел и да изчисти името си от всяко подозрение.

Роджър се върна към писалището и започна да опакова документите си. Нямаше представа колко дълго щяха да останат в двора на Елизабет, но бе решен да не изоставя работата си. Най-големият му конкурент — неговата съпруга — възнамеряваше да стори същото, а той нямаше намерение да ѝ позволи да вземе надмощие.

Роджър напусна кабинета си и се запъти по коридора към вестибюла. Видял Блайт и Миранда да се прегръщат, той спря и даде ухо на разговора им.

— Мамо Блайт, не заминавай — проплака Миранда и обви ръчички около коленичилата жена.

— Баща ти има нужда от мен — рече Блайт и прегърна момичето. Гласът ѝ бе по-нежен от милувка. — Той се нуждае от съветите ми в едни много важни дела, но за Нова година ще се върна с подарък за теб. Кой знае, може би ще успее да се върна още за Коледа.

— Ще ми липсваш — рече Миранда и склони глава на рамото на доведената си майка.

— Ти ще ми липсваш още повече — отвърна Блайт и целуна детето по слепоочието. — Хартуел ще те води в Девръо Хаус, за да си играеш с Адам. Какво ще кажеш?

— Благодаря, мамо Блайт — отвърна момичето.

— Ботъмс обеща всеки ден да те води в конюшните — продължи Блайт. — Ще носиш моркови на Перикъл и Аспазия, нали?

Миранда кимна.

— А кой ще ми разказва приказки за лека нощ?

— Хартуел — отвърна Блайт. — А когато се върна, ще имам ти разказвам толкова много приказки. Лорд Перпендикуляр ще продължи да те посещава всяка нощ. Обещавах ли да не приближаваш до златото, докато ме няма?

Миранда кимна.

Разбира се, че лорд Перпендикуляр щеше да продължи да посещава дъщеря му — Блайт бе дала на Ботъмс и Хартуел по една кесия жълтици, от които всяка вечер да оставят по една в стаята на детето. Нямаше съмнение, че Блайт наистина обичаше дъщеря му. От нея би излязла чудесна майка на децата му. Майка, каква за нещастие бе решил, че ще бъде Дарнел. Роджър се покашля, излезе от сянката на коридора и се приближи към тях. Блайт целуна момичето по бузата и го подкани се сбогува с баща си.

Миранда се втурна към него. Роджър я взе на ръце и я притисна към себе си.

— Тате, не заминавай — помоли го Миранда.

— Съжалявам, съкровище, но трябва да свърша нещо много важно — каза той. — Когато се върна, ще ти донеса подарък.

— Не искам подарък — отвърна детето и обви ръчички около врата му. — Искам теб.

Сърцето на Роджър се сви. Не искаше да наранява дъщеря си, но знаеше, че няма друг избор, освен да замине. Единственият начин да изчисти името си от петното, което бе хвърлило върху него убийство на Дарнел, бе да разкрие истинския убиец.

— Необикновено топъл ден за декември — обяви Ботъмс, който идваше от двора. — Снегът ще се разтопи още преди обяд. Лодките ви очакват, ваша светлост.

— Дай целувка на татко — рече Роджър.

Миранда го прегърна и целуна, а след това още веднъж целуна доведената си майка.

На вратата Блайт погледна през рамо. Ботъмс и Миранда стояха хванати за ръце и гледаха след тях. Блайт им се усмихна лъчезарно, а момичето ѝ махна с ръка.

Блайт хвърли последен поглед към градината, която междуременно бе обикнала, и мълчаливо се сбогува с върбата. Клоните на дървото трепнаха в отговор, раздвижени от едва доловим бриз.

Роджър се качи в лодката пръв и ѝ помогна да стори същото. Тя седна и хвърли прощален поглед към Дебре Хаус. Единствено богинята знаеше какви опасности я дебнеха в кралския двор.

Истинската зима щеше да настъпи едва след няколко седмици, но първите ѝ предвестници не оставаха скрити за наблюдателното око. Замръзнали водни капчици висяха по голите клони на дърветата като върбови ресни.

Макар вниманието ѝ да бе насочено към сменящите се пейзажи, Блайт съвсем ясно усещаше присъствието на мъжа си. От нощта на Самуин не бяха оставали заедно само двамата.

Блайт преглътна една усмивка. Принуден от обстоятелствата да дели с нея една стая и едно легло, Роджър едва ли щеше да успее да удържи обещанието си да не я докосне.

Блайт наистина бе отказала да го съпроводи — най-вече защото се безпокоеше за детето, което носеше в утробата си. От радост на устните ѝ трепна усмивка. В благословеното си неведение нейният орел дори и не подозираше, че бе на път отново да стане баща.

Блайт не искаше да му каже за детето, защото се надяваше да спечели любовта му без помощта на бебето. Копнееше Роджър да иска нея, а не единствено детето, което тя носеше в утробата си.

„Аристотел Дебре“ — реши Блайт и започна да си тананика някаква весела мелодийка. Ако кръстеше неродения си син на името на прочутия философ и учител на Александър Велики, той щеше да се отличава с необикновена мъдрост. От друга страна, навярно бе още по-добре да му даде името на най-великия воин на света. В края на краищата Александър бе покорил целия свят, така че синът ѝ също щеше да покори своя свят.

— Защо си толкова щастлива? — изтръгна я от мислите ѝ Роджър. — Доколкото си спомням, не желаете да дойдеш с мен.

— Промених мнението си — отвърна Блайт. — Денят е само за разходка по реката.

— Доста бързо мениш мненията си.

Блайт му се усмихна. Изглеждаше доста щастлив от факта, че отново разговаряха. Тя хвърли поглед към документите, които бе чел, и рече:

— Ако зарежеш за момент книгата, и ти ще можеш да се насладиш на прекрасния пейзаж.

— Боя се, че ми липсва математическия ти талант, така че ми се налага да отделям на сметките доста повече време от теб — каза Роджър.

— Имаш ли проблеми с числата?

— Непрекъснато играят пред очите ми — каза той с усмивка на съжаление.

— Навярно мога да ти помогна — предложи тя.

Роджър се усмихна.

— Сигурен съм, че можеш, но предпочитам да си върша работата сам.

— Тогава страдай, съпруже мой.

По някаква необяснима причина отговорът ѝ го накара да се засмее.

— Никога няма да разбереш колко много страдам, малка пеперудке.

Малка пеперудка. Това обръщение ѝ вдъхна нова надежда.

Тогава Блайт зърна целта на тяхното пътуване.

Разположен на дванадесет мили югозападно от Лондон, Хемптън Корт блестеше под пухкавия сняг като най-красивия скъпоценен камък в короната на английските крале. С безчислените си кули, фиали и комини дворецът се издигаше на площ, която сякаш възлизаше на стотици уврати^[1].

Навсякъде, докдето поглед стигаше, се виждаха дървета, храсти и жив плет.

— Свети Суидин! — тихо възкликна Блайт. — Колко хора живеят тук?

— Около хиляда, когато кралицата е в двореца.

— И всички те имат нужда от вълна през зимата и от зърно за храна — промърмори на себе си Блайт.

— Мисля, че баща ти държи монопола в доставките на вълна и зърно за кралския двор — рече Роджър.

— Навярно бих могла да предложа по-ниски цени — отвърна тя и му се усмихна дяволито.

Когато лодката акостира, Роджър скочи на брега и подаде ръка на жена си. След това даде знак на Хардуик да се погрижи за багажа.

— Хемптън Корт се състои от десет различни двора, множество градини, стотици стаи, дузина кухни, обори, арена за турнири и игрища за тенис — не спираше да обяснява Роджър, докато се приближаваха към главната постройка.

— Как ще се оправям тук, без постоянно да се губя? — попита Блайт.

— Намери си някой паж, който да те следва навсякъде — отвърна Роджър.

Хемптън Корт бе цял един град и приличаше на пчелен кошер, в който кипеше главозамайваща активност. Из двора постоянно трополяха конски копита. Тук непрекъснато се тълпяха търговци на храни и платове, бижутери, благородници със своите семейства.

Блайт се вкопчи в ръката на мъжа си и слисано наблюдаваше непрестанното движение около тях. Когато Роджър неочаквано спря, тя едва не се спъна и не политна на земята. Сега Блайт заинтригувано

вдигна поглед към високия мъж на средна възраст, който препречваше пътя им. Мъжът носеше пурпурночервена кадифена наметка и бричове, подходяща шапка с пера, жартиери със сребърни закопчалки и испански кожени обувки.

Блайт неволно го оприличи на паун. Паун в човешки образ.

Паунът бе вперил студен поглед в Роджър. Мъжът ѝ едва забележимо кимна за поздрав.

— Значи се върнахте? — попита мъжът.

— Не, Оксфорд — с метална нотка в гласа отвърна Роджър. — Стойте тук и говорите сам на себе си.

„Едуар дьо Вер, седемнадесетият граф Оксфорд“ — помисли си Блайт. До нея бяха достигнали слухове за трудния му характер и за това, че му доставяло изключително удоволствие да хвърля любовниците си в Тауър.

— Както виждам, престоят в Тауър не ви е излекувал от отвратителното ви чувство за хумор — отбеляза Дьо Вер. Той погледна Блайт и рече: — Значи дъщерята на Деврьо е следващата жертва?

Роджър посегна към шпагата, която висеше на кръста му, но Блайт предупредително докосна ръката му.

— Лорд Дьо Вер, пътуването бе доста изморително — каза Блайт и се усмихна с усилие. — Бихте ли ни пуснали да минем. Бих искала да видя стаята си и да си почина.

Оксфорд наведе глава и каза:

— Госпожо Дебре, трябва да ми направите път да мина.

„Какъв арогантен, презрян мъж“ — помисли си Блайт. Заобикаляха ги няколко уврата поляна, а те стояха тук и спореха кой да отстъпи. Изглежда, Оксфорд умишлено се бе изпречил на пътя им, за да ги дразни.

— Възнамеряваш ли да му отстъпиш? — попита Блайт и хвърли кос поглед към мъжа си.

— Съвсем не.

— Няма да помръднем отгук, господин графе — Блайт пусна ръката на мъжа си и за миг постави дясната длан на сърцето си. След това отново се обърна към Роджър. — Струва ми се, че времето се разваля — след тези думи тя постави десния си показалец на устните, сякаш обмисляше следващата стъпка на двете спорещи страни.

Неочаквано над тях се изви вихрушка, която вдигна във въздуха червената, окичена с пера, шапка на Дьо Вер. Седемнадесетият граф Оксфорд промърмори някаква ругатня и хукна по моравата в посока към реката.

След неочакваното решение на проблема Блайт се усмихна на слисания си съпруг и попита:

— Първо ще отидем да видим стаята си или най-напред ще потърсим Блис?

— Ти ли го направи?

— Какво?

— Е, добре — рече Роджър и поклати глава. — Отиваме в стаята си. Блис и родителите на майка ти скоро ще научат за пристигането ни и ще дойдат сами.

Когато влязоха в същинския дворец, Роджър я поведе по лабиринт от тунели и дълги галерии. Цяла малка армия от натоварени с наръчи дърва прислужници ги отминаваха забързани, за да отнесат товара си на гвардейците от личната охрана на кралицата, чието задължение бе паленето на камините.

Знатни благородници и техните дами поздравяваха мъжа ѝ на всяка крачка и спираха, за да огледат жена му. Блайт отвърщаше на любопитните им погледи, заинтригувана от необичайното им облекло. Баща ѝ и Роджър винаги ходеха облечени в черно, така че тя не бе свикнала с гледката на наконтени мъже.

Не преставаше да се пита как щеше да свикне с живота в двора. Придворните ѝ се струваха толкова чужди. Не откриваше нищо общо между себе си и тях. Колко ли нещастна се чувстваше Блис?

Изглежда Роджър отново се радваше на благоволенieto на Елизабет. Стаята, запазена за блудния син, който се завръщаше в двора на кралицата, бе изключително просторна. Имаше легло с балдахин да ги пази от зимните студове, а на една от стените — камина с две кресла пред нея. Освен това до прозореца, откъдето се откриваше прекрасна гледка към Темза, имаше писалище с два стола.

„Стая с изглед към Темза“ — помисли си Блайт. Съпругът ѝ, изглежда, бе липсвал на Елизабет.

— Хубава е — каза тя.

— Радвам се, че ти харесва.

В стаята се появиха Хардуик и Дейзи, следвани от дузина лакеи, които носеха багажа. Преди да ги отпрати, Роджър даде на всеки от тях по монета. След това се появи един гвардеец, който запали камината. Той също получи монета.

Блайт реши, че е най-добре навсякъде да носи със себе си кесия с жълтици, защото тук, изглежда, всяка услуга се заплащаше и колкото по-едра бе монетата, толкова по-отзивчиви и старателни бяха прислужниците. Имаше реална опасност да пропилее печалбите си от търговията с вълна и зърно, ако искаше да бъде обслужвана добре.

— Милорд, да разопаковаме ли багажа? — попита Хардуик. — Или госпожата би желала най-напред да си почине.

Вратата се отвори и привлече вниманието на Блайт. Блис Деврьо влетя в стаята и извика:

— Сестричке!

Блайт се втурна насреща ѝ и двете сестри се срещнаха и прегърнаха в средата на стаята.

— Липсваше ми! — рече Блайт.

Зърнала херцог и херцогиня Лъдлоу, които стояха на вратата, Блайт се откъсна от сестра си и се завтече към тях. Тя прегърна първо дядо си, а след това и баба си.

— Елизабет се осведоми дали вече сте пристигнали — обясни херцогът на Роджър. — Тя изгаря от нетърпение да види отново гордия си орел.

Роджър се усмихна, видимо зарадван от поканата за аудиенция при нейно величество толкова скоро след завръщането му. Той се обърна към прислужника си и рече:

— Настанете се с Дейзи. Докато съпругата ми се види със сестра си, ще се представя на кралицата, а след това ще се отбия до конюшните, за да се уверя, че Ахил и Хектор са добре.

— Ще дойдете ли с мен? — попита той херцога, който кимна и отвори вратата.

— Ще се видим довечера, скъпа — каза херцогинята и целуна Блайт по бузата. — Почини си добре. Изглеждаш ми уморена.

Блайт кимна.

— реши ли вече какво ще облечеш тази вечер? — попита баба ѝ, докато прекосяваше стаята, за да последва мъжа си. — Първото впечатление е изключително важно. Облечи нещо необикновено.

Всички излязоха и вратата се затвори след тях, оставяйки двете сестри сами.

Блайт седна на ръба на леглото и подкани Блис да стори същото. Присъствието на сестра ѝ беше голямо облекчение за нея и тя беше благодарна за това.

— Как се оправяш, без да се изгубиш из всичките тези коридори и коридорчета? — попита Блайт.

— Ще се научиш — отвърна Блис и се отпусна на леглото до нея.

— Каква е тя в действителност?

— Кралицата ли? — Блис се усмихна. — Точно такава, каквато си я представяхме, но понякога може да бъде в ужасно лошо настроение.

— Някога случвало ли се е да се ядоса на теб? — попита Блайт.

Блис поклати глава, след което намигна на сестра си.

— Знаеш въздействието, което оказвам върху хората около себе си. Това е дарба, която дължа на богинята... За съжаление, от дядо нито един млад мъж не може да припари до мен — оплака се тя. — Божичко, по-строг е дори от татко. Но стига за мен. Как е семейният живот?

Блайт надникна във виолетовите очи, които толкова много приличаха на нейните, и напрежението от последните два месеца болезнено се надигна в нея. Тя избухна в сълзи.

— Толкова ли е лошо? — попита Блис и обви ръка около кръста на сестра си. — Не плачи, сестричке, защото ще завали.

— Вече съм по-добре — рече Блайт и успя да се усмихне, макар тялото ѝ все още да се тресеше от хлипания.

— Разбира се, че си по-добре — отвърна Блис. — А сега ми разкажи за проблемите си и ще видиш как ще ти олекне.

— Семейството на съпруга ми ме смущава — поде Блайт. — С изключение на Миранда, разбира се, която много обичам.

— И?

— Любовниците на мъжа ми ни посетиха една вечер — рече Блайт, снишавайки глас.

— Бившите любовници, обзалагам се — каза Блис. — Кои са те?

— Сара Ситуел и Рода Белоуз.

— Искаш да кажеш госпожа Плъх?

Блайт се закиска.

— Тя наистина прилича на плъх.

— Липсва ѝ единствено дългата опашка — съгласи се Блис. — Какво друго ти се върти из главата?

— Роджър не ме обича — призна Блайт, а долната ѝ устна трепереше от усилието, което полагаше, за да не се разплаче. — Възнамеряваше да анулира брака ни, но след като отне девствеността ми, това вече е невъзможно. Оттогава не ме допуска до себе си.

— Свещени Хипократе, какво копеле — промърмори Блис.

— Има още нещо — рече Блайт. Блис наклони глава на една страна и зачака. — Аз... аз нося детето му, но все още не съм му казала.

— Аз съм малко над шестнадесет и прекалено млада, за да ставам леля — каза Блис, перфектно имитирайки баба си.

Блайт избухна в смях, а сестра ѝ се присъедини към нея. Първа си възвърна сериозното изражение Блис.

— Ако трябва да говорим сериозно, сестричке, Роджър не е някое невръстно момче. Трябва да е знаел, че може да се случи подобно нещо.

— Прекарахме заедно само една нощ. Затова се съмнявам, че допуска възможността да съм заченала — каза Блайт.

— Неведоми се пътищата на богинята — отвърна Блис и обви ръка около раменете на сестра си. — В някой момент може да реши, че е време орелът да остане при своята пеперуда.

— Обичам те — каза Блайт и склони глава на рамото на сестра си.

— И аз теб повече от всичко — отвърна Блис. — Кога ще кажеш на Роджър добрата новина?

— Може би като се върнем в Дебре Хаус.

— По-добре сега, отколкото по-късно — посъветва я Блис. — Иначе ще побелееш от тревоги.

Блайт въздъхна.

— Не мога да събера кураж.

— Трябва да вървя при кралицата, но довечера ще се видим отново — каза Блис. — Ще поговорим за това по-късно. О, открий нещо интересно и ще ти го покажа утре, ако можеш да се измъкнеш за малко.

— Роджър няма да има нищо против да прекарвам времето си в компанията ти — каза Блайт. — За какво става дума?

— Не мога да ти кажа — отвърна Блис и целуна сестра си по бузата, преди да стане от леглото. — Трябва да го видиш с очите си.

След миг Блис бе изчезнала, оставяйки я сама.

Блайт стана от леглото и погледна през прозореца към реката. Направо не ѝ се вярваше, че бе в стаята си в Хемптън Корт. Тази вечер щеше да бъде представена на кралицата на Англия. Тази мисъл не ѝ даваше покой. И дума не можеше да става за следобеден сън. Беше прекалено развълнувана, за да работи и ѝ се прииска да бе взела със себе си дневника на майката на Роджър. За нещастие той все още лежеше в най-горното чекмедже на писалището ѝ.

Няколко часа по-късно Блайт вече стоеше пред огледалото в стаята си и изследваше отражението си. Изглеждаше елегантно в черната си кадифена рокля с дълбоко квадратно деколте. Единствените цветни петна бяха инкрустираният със скъпоценни камъни кръст, годещият ѝ пръстен с пеперудата и виолетовите ѝ очи. Семплата тъмна рокля подчертаваше естествената ѝ красота.

— Трябва да облечеш рокля, която да се набива на очи — каза Дейзи. — Не би ли искала да заслепиш придворните?

— Бих искала единствено да впечатля Елизабет... Заради мъжа си — каза Блайт.

— Тази рокля няма да я впечатли — отвърна Дейзи. — Ела, ще ти помогна да облечеш червената.

Блайт поклати глава.

— Напротив, Елизабет ще оцени мъдростта ми.

— Откъде знаеш?

— Елизабет е на шестдесет и една години и не изпитва ни най-малко желание да вижда около себе си жизнерадостни млади жени в пъстри дрехи — отвърна Блайт. — Кралицата заслужава да бъде в центъра на вниманието.

— Е, добре — усмихнато рече Дейзи. — Мисля, че разбирам. Кралицата ще започне да ревнува, ако заслепиш всичките ѝ придворни.

— Нещо толкова.

— Защо си толкова мъдра?

— Не съм мъдра — призна Блайт. — Майка ми ми даде съвет как да се държа.

— Херцогинята винаги се облича с пъстри дрехи — отбеляза Дейзи.

— Да, но баба Чеси е почти на възрастта на нейно величество — отвърна Блайт. — Обаче не ѝ го казвай.

Дейзи се канеше да отвърне нещо, но вратата се отвори и прага се появи Роджър.

— Готова ли си? — извика той.

Двете жени излязоха иззад паравана. Дейзи напусна стаята, докато Блайт стоеше неподвижно и наблюдаваше мъжа си, в чиито очи се четеше възхищение. Изглежда, кройката на роклята ѝ му допадна, защото погледът му дълго остана прикован към безупречната алабастрена кожа, разголена от дълбокото деколте.

— Черното ти отива — каза Роджър и се приближи към нея. — Консервативните цветове подчертават младежката ти красота.

— Благодаря, милорд — отвърна Блайт, — но не съм си поставяла за цел да подчертавам красотата си. Помислих си, че убитите цветове повече ще допаднат на кралицата.

Роджър се усмихна.

— И кой ти даде този мъдър съвет? Убеден съм, че не е баба ти.

— Не, майка ми.

С всяка измината крачка тихата, примесена с гласове и смехове, музика ставаше все по-силна. Не след дълго двамата с Роджър вече бяха на прага на залата за аудиенции на кралицата. Огромното помещение бе изпълнено със стотици пъстро облечени придворни, които танцуваха, разговаряха или се разхождаха насам-натам.

В единия край на правоъгълното помещение стояха най-добрите музиканти на Англия, които изпълняваха най-модерните танци. Кралица Елизабет седеше на подиум до срещуположната на входа стена и наблюдаваше придворните си. Средата на помещението бе запазена за танцуващите.

Накъдето и да погледнеш, Блайт виждаше море от пъстри, набиващи се на очи цветове. На светлината на свещите блестяха златни аксесоари и скъпоценни бижута.

Блайт погледна уплашено Роджър. Чувстваше се доста неловко в черната си рокля. В сравнение с наконтените пауни, които наперено ходеха насам-натам, двамата с мъжа ѝ приличаха на двойка орехчета^[2].

Блайт погледна към подиума и откри Блис, която разговаряше с кралицата. В същия момент нейно величество погледна към входа на залата. До подиума стояха херцог и херцогиня Лъдлоу и очевидно очакваха появата им.

— Готова ли си да се срещнеш с кралицата, малка пеперудке? — попита Роджър и окуражително стисна ръката ѝ.

— Цял следобед упражнявам реверанса си, милорд — отвърна Блайт.

Роджър я поведе през залата и макар да кимна на някои от придворните, не спря, а се насочи право към подиума.

Блайт не откъсваше поглед от кралицата. Младата жена усещаше върху себе си погледите на придворните, които бяха любопитни да зърнат най-голямата от дъщерите на семейство Деврьо.

— Ще стоим тук и ще чакаме да ни направи знак да се приближим — прошепна Роджър. — Всичко друго би било нарушение на протокола.

Блайт му се усмихна с разбиране, но не отвърна нищо. Мисълта за предстоящата среща с кралицата я правеше прекалено нервна, за да може да каже каквото и да било.

Блис се оказа права. Кралицата беше точно такава, каквато винаги си я бяха представяли. Въпреки напредналата си възраст, Елизабет не бе изгубила нищо от легендарното си излъчване, което вече тридесет и шест години караше поданиците ѝ да я боготворят.

Тази вечер тя носеше бяла, обшита със злато рокля, която бе украсена с цяло състояние от диаманти и други скъпоценности. Около врата си бе сложила един върху друг гердан от диаманти, един от рубини и трети — от смарагди. Перли красяха златисточервената ѝ коса, а на всеки от пръстите ѝ имаше пръстен със скъпоценен камък.

Блайт бе почти заслепена и имаше чувството, че срещу нея седи някоя богиня.

След едно кимване от страна на кралицата Роджър улови жена си за ръка и я поведе към подиума. Той се поклони, а Блайт направи дълбок, грациозен реверанс.

Елизабет веднага съсредоточи вниманието си върху Блайт.

— Чудесен реверанс, госпожо Дебре.

Блайт се изчерви, неспособна да реши дали това бе обида, или комплимент. Тя наклони глава и се усмихна, докато кралицата я оглеждаше от косите до черните копринени обувки.

Блайт почувства, че кралицата бе останала доволна от облеклото ѝ и мислено благодари на майка си за съвета.

— Добре дошъл в двора, Роджър — рече Елизабет. Тя хвърли на Блайт още един поглед и добави: — Приличате на майка си.

— Благодаря, Ваше величество.

— Защо решихте, че ви правя комплимент? — попита Елизабет.

За миг въпросът ѝ смути Блайт.

— Приличам на дядо си, който стои ето там — отвърна тя, преодоляла смущението си. — Сигурна съм, че никога не бихте обидили публично любимия си херцог.

Елизабет наведе глава, което означаваше, че отговорът ѝ бе допаднал.

— Кое ви кара да мислите, че Лъдлоу е любимият ми херцог?

— Зная го от дядо си — без да се поколебае, отвърна Блайт. — Той съвсем искрено ми разказваше за вашата щедрост, затова допуснах, че е бил искрен и когато ми е споменавал, че е ваш любимец.

Това ѝ спечели една кралска усмивка, която направо можеше да завърти главата на осемнадесетгодишна полужена-полудете като Блайт. Елизабет смени темата и попита:

— Как върви семейният ви живот, госпожо Дебре?

Уловка. Блайт знаеше, че ако отговори, неизбежно ще засегне или кралицата, или мъжа си.

— Моите уважения, Ваше величество — отвърна Блайт, — но не бих искала да отговарям в присъствието на всичките тези хора.

Блайт усети пръстите на мъжа си върху ръката си и забеляза, че придворните, които се намираха в близост, се бяха навели напред, за да не пропуснат най-новия дворцов скандал.

— Прекалено късно е да оттегля въпроса си — каза Елизабет. Отговорете.

Това беше кралска заповед, не молба.

— Макар да имам щастлив брак, съжалявам, че не бях в състояние да заема мястото си като придворна дама на Ваше

величество — спокойно отговори Блайт. — Считам сестра си за най-щастливата млада дама в цяла Англия.

Кралицата повдигна вежди.

— Приличате на майка си, но говорите като баща си.

— И това приемам за комплимент — усмихнато рече Блайт.

Забележката ѝ накара Елизабет да се засмее тихо.

— Притежавате ли някакви други способности, освен остроумието си, дете?

— Способности?

— На вашата възраст вече говорех свободно шест езика — похвали се Елизабет.

— Гръцкият не ми се удава особено — отвърна Блайт. Роджър предупредително стисна ръката ѝ. — Но обичам числата.

— Обичате числата — повтори кралицата и се наведе напред. — Разкажете ми за това.

— Обичам числата, които представят печалбите от сделките ми.

— Сделки?

Блайт кимна.

— Притежавам пет кораба и няколко търговски предприятия.

— Удивително. Скъпата ми Блис не притежава никакво доходоносно предприятие — отбеляза кралицата.

— Талантите на сестра ми са от съвсем друго естество — отвърна Блайт. — И все пак тя е достатъчно умна, за да инвестира парите си при мен.

Елизабет избухна в смях.

— Виждам, че моят скъп Мидас е успял да отгледа чудесни интелигентни дъщери — тя хвърли на придворните си циничен поглед и добави: — Повечето жени в двора притежават големи усти и малко ум в главата си. Това е доста обезкуражаващо.

Блайт мълчеше.

— Утре елате с Блис в личния ми кабинет — покани я кралицата. — Там ще продължим разговора си.

— За мен е чест, Ваше величество — каза Блайт.

— Да, зная — Елизабет погледна Роджър и каза: — Мой горди ореле, трябва да сте щастлив с толкова чувствителна и интелигентна съпруга — тя повиши глас: — Ще ми се всичките ми придворни да дарят Англия с толкова чудесни деца — отново погледна Блайт и като

й даде знак с ръка, че е свободна, каза: — Танцувайте и се забавлявайте.

Блайт направи реверанс, а Роджър се поклони. След това двамата се отдалечиха от подиума.

— Моите поздравления, малка пеперудке — прошепна той.

Блайт му се усмихна лъчезарно. Най-трудната част от вечерта вече бе зад гърба й, а и бе спечелила похвала от Роджър. Може би все още имаше някаква надежда за тях...

В средата на залата ги очакваха херцог и херцогиня Лъдлоу. Блайт целуна дядо си, а след това и баба си.

— Бабо, тази вечер изглеждаш чудесно — каза Блайт. — Ох, забравих, че трябваше да те наричам лельо Даун.

— Не се безпокой. Всички знаят, че Лъдлоу ти е дядо, а аз съм негова съпруга — отвърна херцогинята. — Скъпа, защо си се облякла в толкова мрачни цветове?

— Майка ми ме посъветва при първата си среща с кралицата да бъда облечена в приглушени цветове — обясни Блайт.

— Скъпа, ако бе подбрала някои малко по-приглушени, направо можехме да те погребем — отвърна баба й.

Музикантите засвириха отново, този път чудесна павана.

Роджър се обърна към Блайт.

— Танцува ли ти се?

— Смятам, че ще е по-добре най-напред да поканиш кралицата — отвърна Блайт.

Роджър кимна и се насочи към подиума. За миг Блайт го проследи с възхитен поглед, след което улови дядо си подръка.

— Искам да те питам нещо — каза тя, — но въпросът ми е доста деликатен.

— Защо тогава не го оставим за утре? — попита херцогът.

Блайт поклати глава и рече:

— Докато бяхме в Дебре Хаус, ни посети една дама, лейди Сара Ситуел, която...

— Сара Ситуел не е дама — намеси се баба й.

— Чеси, остави детето да се доизкаже, преди да си започнала да очерняш хората.

— Аз? Да очерням хората? — повтори херцогинята. — Никога не съм го правила.

— Сара каза, че мама била копеле и принудила татко да се ожени за нея — каза Блайт, снишавайки глас.

Баба ѝ избухна в смях.

— Дете, Сара Ситуел бе хвърлила око на баща ти, но остана празни ръце — обясни херцогинята. — А що се отнася до това, майка ти го принуди да се ожени за нея, нищо не е по-далече истината.

— А каква е истината? — попита Блайт.

— Баща ти желаше майка ти, но тя бе доста опърничава — отвърна херцогинята. — Аз помогнах на баща ти да я постави в компрометираща ситуация. Останалото е история.

— Не знаех за това — каза херцог Робърт. — Добре свършена работа, Чеси.

— Благодаря, Тали.

— Ами другото? — попита дядо си Блайт.

Херцогът постави ръка на раменете ѝ и каза:

— Вярвай ми, дете, майка ти е моя законна наследница.

— Вярвам ти, дядо — каза Блайт, а лицето ѝ се разведри. — Благодаря за откровеността.

Блайт погледна към центъра на залата, където Роджър танкуваше с кралицата. Точно тогава пред нея застана граф Оксфорд.

— Милейди, мога ли да ви помоля за един танц? — попита той.

— Съжалявам, сър, но вече обещах на деверите си — отклони предложението му Блайт. И насън не би ѝ хрумнало да танцува с този непоносим грубиянин.

— По-късно отново ще потърся компанията ви — каза Оксфорд и се отдалечи.

— Не го харесвам — прошепна Блайт. — Дядо, би ли повикал Седрик. Иначе ще излезе, че съм излъгала.

Херцогът махна с ръка на Седрик, който се приближи и целуна ръка на Блайт.

— Как се чувства днес моята прелестна снаха?

— Благодаря, добре — отвърна Блайт. — Ще танкувате ли с мен?

— С удоволствие, милейди — отвърна Седрик, а тъмните му очи заблестяха страстно.

Той я поведе към дансинга и двамата се присъединиха към танкуващите.

— Къде е госпожа Сибила?

— Наистина ли искате да знаете?

Въпросът му я изненада.

— Бих искала да зная всичко за госпожа Сибила. В края на краищата сега тя е моя етърва.

— Каква ужасна лъжкиня сте — възкликна Седрик.

Блайт се закиска.

— А къде е шпагата ви, сър? Едва ви познах без нея.

— Не се упражнявам по двадесет и четири часа на ден — каза Седрик. — Обичам да правя и други неща.

— Допускам, че от време на време един мъж трябва да се храни и да спи — отвърна тя.

Седрик се засмя тихо.

— Смяна на партньорите — нареди един глас зад нея. — Сега е мой ред да танцувам с тази красива жена.

Блайт погледна през рамо и видя Джефри. Тя се засмя, когато Седрик постави дланта ѝ в тази на брат си.

— Как е скъпата ми снахичка? — попита Джефри.

— Много добре — отвърна Блайт. Когато се завъртя, тя зърна мъжа си до подиума и обърка стъпките. Роджър я гледаше, неодобрително смръщил чело. Не можеше да ѝ е сърдит за това, че танцуваше с братята му. Роджър ѝ обърна гръб и се насочи към другия край на залата. Блайт го проследи с поглед и отново обърка стъпките, когато го видя да кани на танц лейди Рода. Стомахът ѝ се сви на топка от гледката на мъжа ѝ в компанията на пищната червенокоса красавица. — Моля ви, отведете ме при сестра ми — каза Блайт и спря да танцува.

— Болна ли сте? — попита Джефри.

Младата жена направи усилие да се усмихне и излъга:

— Просто съм преуморена.

— Да повикам ли Роджър?

— Не, сестра ми е достатъчна.

Когато достигна подиума, където стоеше сестра ѝ, Блайт я улови за ръка, но за пръв път докосването на Блис не ѝ донесе облекчение.

— Можеш ли да ми покажеш пътя до стаята ми? — попита тя, а гласът ѝ трепереше от усилието да задържи напирещите сълзи.

— Това още нищо не означава — каза Блис, гледайки покрай нея към Роджър и Рода. — Освен това никой не може да се оттегли без

позволенията на кралицата.

— От бременността ми прилошава — каза Блайт. — Боя се да не изгубя детето.

Блис кимна.

— Ще те извиня пред кралицата. Тя едва ли ще пожелае да те задържи, като разбере, че ти е зле.

Блайт видя как сестра ѝ се приближи към кралицата, а след това по неин знак се наведе и прошепна нещо на ухото ѝ. Елизабет погледна към Блайт, а след това потърси с поглед Роджър.

Какво шепнеше на кралицата Блис? Надяваше се Елизабет да не направи някоя сцена, защото знаеше, че това би било напълно в неин стил.

Неочаквано музиката заглъхна. Всички придворни изненадано обърнаха погледи към подиума.

Блайт усети дал обзема паника. Дали Блис не бе споменала пред Елизабет, че сестра ѝ очаква дете? Тя погледна сестра си, която ѝ намигна.

— Идън, елате при мен със съпругата си — нареди Елизабет.

С учудено изражение Роджър се приближи към Блайт и я съпроводи до подиума. Блайт с ужас очакваше онова, което щеше да последва.

— Моите поздравления, горди ореле — каза Елизабет. Роджър бе видимо смутен и понечи да каже нещо, но кралицата го изпревари. — Поздравленията са за графиня Идън — обяви Елизабет, — която носи наследника на граф Идън.

Придворните аплодираха вежливо.

Блайт погледна мъжа си. За щастие Роджър бързо прогони от лицето си изражението на изненада.

— Не биваше да криете добрата новина — упрекна го кралицата.

Роджър се прояви като изкусен придворен. Той поднесе дланта на Блайт към устните си и излъга:

— Никога не бих скрил подобна новина от вас, Ваше величество. Просто още е рано и искахме да сме напълно сигурни, преди да го обявим.

— О, скъпа моя — възкликна херцогиня Лъдлоу и се впусна към нея. Тя прегърна и Роджър, а след това се обърна към мъжа си: — О, Тали, прекалено съм млада, за да бъда прабаба.

Всички в залата, в това число и кралицата, се засмяха. Всички, с изключение на Блайт и Роджър.

— Чеси, много неща са възможни, когато човек поживее достатъчно дълго — каза Елизабет. Тя се обърна към Роджър: — Съпругата ви не се чувства добре. Отведете я в стаята си. Когато се почувства по-добре, можете да се върнете.

— Благодаря, Ваше величество.

Роджър взе дланта на Блайт с нежността на влюбен мъж и поведе жена си към изхода. Морето от придворни се раздели пред тях, за да ги пропусне да минат. От различни краища на залата долетяха благопожелания.

Макар да се опитваше да изглежда спокойна, Блайт допускаше, че причината за гаденето в стомаха ѝ бе по-скоро реакцията на Роджър, отколкото бременността. Не вярваше мъжът ѝ да остане все така спокоен, когато напуснеха залата. Можеше да усети напрежението му по начина, по който пръстите му стискаха ръката ѝ.

Когато излязоха от залата, Роджър пусна ръката ѝ. Блайт бе прекалено уплашена, за да го погледне.

Той ускори крачка, принуждавайки я да стори същото, ако не искаше да изостане. Когато стигнаха стаята си, на Блайт вече ѝ се виеше свят.

Роджър отвори вратата и пусна жена си да влезе първа. Тя чу вратата да се затръшва и затвори измъчено очи. Беше по-лошо, отколкото си бе мислила.

Дълго никой не продума.

Накрая Блайт събра цялата си смелост и се обърна. Когато го погледна, изписаното на лицето му презрение едва не я събори.

— Проклети да са Бъргли и баща ти — изруга Роджър, а гласът му трепереше от гняв. — Един добър палач би ме избавил от тази женитба.

---

[1] Уврат — стара мярка за площ, приблизително равна на 3,5 дка — Б.пр. ↑

[2] Орехчета — вид дребни птици със сиво оперение — Бел.прев. ↑

13

— Амин — каза Блайт и гневно се обърна към него. — Един добър палач би спестил много и на мен.

Изненадан от избухването ѝ, Роджър я погледна, но не забеляза изписания на лицето ѝ гняв.

— Нарочно го направи — обвини я той, сочейки я с пръст. — Подмами ме в клопка.

— Нещо не ми е ясно — изфуча Блайт. — Аз се скрих под прозореца ти, а когато ти излезе, те взех на ръце, занесох те в леглото си и ти отнех девствеността, така ли?

— Сарказмът ти е неуместен — каза Роджър и ѝ обърна гръб. Той посегна към дръжката на вратата, но думите ѝ го спряха.

— Твоята жестокост още повече — с треперещ глас рече Блайт.

Болката ѝ не остана скрита за Роджър.

— Съжалявам — с въздишка каза той и бавно се обърна към нея. — Права си. Сам влязох в този капан. Нямам право да те виня за това, че не устоях на изкусителния ти зов, малка сирено.

Само слепец не би видял изписаната на лицето му болка.

— Роджър... — пристъпи към него Блайт, за да го утеши.

— Кралицата ме очаква — каза той и вдигна ръка, за да я накара да остане на мястото си. — Залости вратата и не пускай никого, освен Блис, баба си и дядо си.

— Защо?

— В двора има убиец — напомни ѝ той.

— О, бях забравила.

— Това би могло да ви коства живота, милейди.

— Обещавах ли да бъдеш предпазлив? — угрижено попита Блайт. Който и да бе убиецът на Дарнел, той се опитваше да се освободи от съпруга ѝ и навярно този път щеше да има по-голям късмет, отколкото на пазара Смитфийлд.

— Не се безпокой за мен — каза Роджър, а изражението на лицето му омекна.

— Не забравяй, умният мъж се доверява единствено на себе си.

— Благодаря за съвета — каза Роджър и се обърна. — А сега залости вратата.

Блайт стори каквото ѝ бе наредил. Когато остана сама, преглътна напирещите сълзи и облече нощницата си. Вместо да си легне обаче, младата жена разпали огъня и седна в едно от креслата пред камината.

Едва сега даде воля на безпокойството си за Роджър. Колкото по-близо бе той до убиеца на Дарнел, толкова по-голяма бе заплашващата го опасност.

При първа възможност двете със сестра ѝ трябваше да се помолят. Навярно заедно щяха да успеят да съберат достатъчна сила, за да надвият черното слънце. Мисълта, че детето ѝ можеше да израсне без баща, бе непоносима.

Блайт съсредоточи вниманието си върху хипнотизиращите пламъци. Огънят я стопляше и вливаше живот в жилите ѝ. Всичко щеше да се оправи. Орелът и пеперудата щяха да се възнесат заедно към рая и дори отвъд него. Завинаги.

Бум! Бум! Бум!

— Пусни ме да вляза, скъпа женичке — викаше Роджър и блъскаше по вратата.

Блайт вдигна резето и отвори.

Роджър ѝ се усмихна с хлапашко безсрамие и влезе.

Блайт повдигна вежди в знак на неодобрение, а в носа я блъсна миризма на вино.

След като отново бе залостила вратата, младата жена се обърна и се зае да наблюдава мъжа си. Той бе седнал на ръба на леглото и сега се бореше с ботушите си.

— Ботушите ми не искат да се събуват — каза Роджър, сякаш тя и сама не виждаше. — Ще ми помогнеш ли?

Блайт кимна и прекоси стаята, за да издърпа ботушите му.

— Колко си талантива — с усмивка рече той — Чуй това: един ирландец, един шотландец и един испанец поправяли покрива на катедралата „Сейнт Пол“. Неочаквано излязъл силен вятър. Знаеш ли какво се случило? — Блайт не отговори, а само го гледеше погнусено. — Какво има? — каза Роджър, вдигна рамене и се ухили.

— Безсърдечно е да ми разказваш такива неща — с укор в гласа рече Блайт, като присви очи. — Знаеш, че имам роднини ирландци и шотландци.

— О, моля за извинение — Роджър изглеждаше искрено разкаян. Той се усмихна криво и каза: — Чуй това: един испанец, един италианец и един французин поправяли покрива на...

— Все ми е едно — прекъсна го тя.

— Вече си чувала историята — с гримаса на разочарование рече Роджър. — Защо не ми каза?

Блайт нямаше опит с пияни мъже, а мъжът ѝ се държеше като същински глупак.

— Ела тук, жено — нареди Роджър и потупа с ръка леглото. — Дай ми една целувка.

— Скоро ще съмне — каза тя. — Лягай си.

— Искам една целувка — Роджър се ухили цинично, но неустойимо чаровно и добави: — Искам много повече от това, но възнамерявам да започнем с една целувка.

— Целуни ме отзад — каза Блайт, използвайки любимия израз на камериерката си.

— Една целувчица, милейди — настоя Роджър и ѝ намигна. Той се излегна напреки на леглото, хвана се за слабините и каза: — Ела, госпожо пеперуда, кацни тук.

— Мислиш си, че можеш да ме имаш винаги, когато пожелаеш? — гневно попита тя.

— Да.

— Ти, жалка грешка на природата.

— Това „не“ ли означава? — разочаровано попита Роджър — С кого тогава да го правя?

— Върви по дяволите — изфуча тя и му обърна гръб.

— Жено, твоят господар и любим копнее по хубавите ти цици — строго рече Роджър. — Бих искал да го направя с теб... Хей...

Роджър протегна ръка, за да я сграбчи. Блайт се извърна, сви ръце в юмруци и го удари. Той изгуби равновесие, падна по гръб на леглото, промърмори нещо неразбираемо и захърка.

Блайт въздъхна. Мъжете можеха да бъдат същински деца. Баба Чеси и майка ѝ никога не ѝ бяха споменавали за това. Навярно опасявайки се, че може да откаже да се омъжи.

Блайт взе една вълнена наметка и покри мъжа си с нея. После добави дърва в камината, загърна се в кожената си наметка и отново седна в креслото.

Когато се събуди няколко часа по-късно, през прозореца в стаята проникваше ослепителна слънчева светлина. Блайт разбра, че е спала по-дълго от обикновено. Откъм леглото дочу силно хъркане.

Тя стана, протегна се и разпали огъня. След това се изми възможно най-тихо, за да не събуди мъжа си, и облече семпла дневна рокля. Сестра ѝ скоро щеше да почука на вратата, за да ѝ покаже тайнственото си откритие.

Блайт чу леглото проскърцва. Веднага последва тих стон. Тя прекоси стаята и прошепна успокоително:

— Остани легнал, Роджър. Не отваряй очи.

— Защо? — Роджър отвори очи и направи опит да седне в леглото. Веднага след това простена, заслепен от слънцето, падна обратно в леглото и се зави презглава.

— Нали ти казах да не отваряш очи? — развеселена попита Блайт.

— Трябва ли да звучиш толкова весело? — долетя изпод наметката приглушеният глас на Роджър. — Направи нещо.

Блайт едва се въздържа да не прихне. Погледът ѝ спря върху очертаващото се под наметката тяло на мъжа ѝ и тя отстъпи назад при вида на една необикновено голяма издутина там, където трябва да бяха слабините му. Това беше невъзможно? След толкова много вино и при такъв ужасен махмурлук?

— Помогни ми — простена Роджър, а гласът му прозвуча като гласа на твърдоглав хлапак.

— Ще се моля за теб — каза тя.

— Проклятие — изруга той. — Направи нещо реално.

Блайт отвори уста, за да му каже, че не знае как би могла да облекчи мъките му, но вниманието ѝ бе привлечено от тихо почукване на вратата.

— Това трябва да е Блис — каза тя. — Време е да вървя.

— Не ме оставяй сам — простена той.

— Веднага се връщам — извика през рамо тя, докато отваряше вратата. Последното, което чу, бе възмутения му стон.

Блайт затвори тихо вратата и се усмихна на сестра си.

— Да не би Роджър да е болен? — попита Блис.

— Най-обикновен махмурлук.

— Мога ли да помогна с нещо?

— Снощи, след като се оттеглих, да е танцувал е Рода или Сара?

— Не.

— Танцувал ли е с някоя друга жена?

— Не.

— Тогава можеш да му помогнеш, когато се върнем — рече Блайт. — Така хубаво са го казали гърците: „Страданията ни правят по-мъдри“, а моят орел има нужда от един малък урок относно опасностите от злоупотребата с алкохол.

— Сестричке, липсва ти състрадателност, за да придобиеш уменията да лекуваш — отбеляза Блис. — Между другото, сърдиш ли ми се заради вчера?

— Знаеш, че не мога да ти се разсърдя — каза Блайт. — И без това скоро всички щяха да научат. Просто ми спести усилието да събера малкото останала ми смелост.

Блис я поведе през слабо осветени пусти коридори и галерии. От време на време срещаша някой прислужник, чиито господари все още спяха след прекараната в гуляи нощ.

— Къде ме водиш? — попита Блайт.

— В Дългата галерия — отвърна Блис. — Галерията води към кралския параклис и към частните покои на кралицата.

Двете сестри повървяха още десетина минути, преди да достигнат целта си. На входа на галерията Блис направи знак на сестра си, че са пристигнали и влезе.

— Какво искаше да ми покажеш? — попита Блайт.

— Ела с мен до другия край на галерията — отвърна Блис. Блайт се усмихна смутено и последва сестра си. Не бе направила и пет крачки, когато усети по гърба ѝ да ползват тръпки.

— Тук става течение — отбеляза тя.

Блис не отвърна нищо, а само посочи стената на пустата галерия.

Блайт погледна редиците дълги, изострени в края, свещи покрай стените на галерията. Пламъчетата им дори не трепваха.

Блайт стисна ръката на сестра си. Чувстваше някаква потискаща безутешност и нервно погледна Блис, която внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Дългата галерия изглеждаше безкрайна.

Блайт забави крачка. Постепенно я обземаше паника, а сърцето ѝ биеше учестено. Неочаквано тя се отскубна от ръката на сестра си и хукна по обратния път. Чу Блис да вика името ѝ, но не се обърна и не спря, докато не излезе от галерията.

Блайт затвори очи и се облегна на стената, благодарна за пронизващия треперещото ѝ тяло хлад.

— Усети ли нещо?

— Очевидно — сухо рече Блайт и погледна сестра си. — Какво беше това?

— Катрин Хауърд — делово отвърна Блис.

— Кет Хауърд? — Отговорът шокира Блайт. — Тя е мъртва вече повече от петдесет години.

Блис кимна.

— Когато клетата кралица била арестувана, тя се втурнала по тази галерия в отчаян опит да се добере до краля, за да измоли милост.

— Значи душата ѝ е затворена в тази галерия повече от петдесет години — каза Блайт и потрепери, поглеждайки към входа на галерията. — Трябва да ѝ помогнем да се отпрати на Великото пътешествие.

— Знаех си, че ще помогнеш — каза Блис.

— Защо досега не си предприела нищо?

— Не ми се искаше да стоя сама тук вътре.

— Разбирам — каза Блайт. — Кога ще ѝ помогнем?

— На двадесет и първия ден от декември маестро Шекспир ще представи на кралицата най-новата си пиеса, „Ромео и Жулиета“ — каза Блис, улови сестра си подръка и я поведе по коридора. — Докато всички се забавляват в залата, ще се измъкнем и ще се срещнем тук.

Блайт кимна в знак на съгласие.

— Ще помогнеш ли сега на мъжа ми?

— Разбира се.

Роджър лежеше в леглото така, както го бе оставила — завит през глава и хъркащ. Двете сестри се приближиха към леглото.

Блайт предпазливо издърпа наметката от лицето му, а Блис постави върха на пръстите си върху слепоочията му и замижа, за да се съсредоточи. Устните ѝ се раздвижиха в беззвучна молитва.

Няколко мига по-късно Блис отвори очи и кимна на сестра си. Блайт внимателно покри с наметката лицето на мъжа си.

— Ще се оправи ли? — прошепна тя, докато изпращаше сестра си до вратата.

— Да, но преди да съмне, е най-тъмно — отвърна Блис и ѝ намигна.

Блайт знаеше какво има предвид сестра ѝ. Тя едва се сдържа да не се закиска и тихо затвори вратата. След това опря чело до гладкото дърво и за миг остана неподвижна. На самата нея също малко ѝ се гадеше.

— Какво направи с мен сестра ти?

Гласът му накара Блайт да трепне и да се обърне. Беше си мислила, че мъжът ѝ спи.

— Никога не бих сбъркал твоето докосване с нечие друго, а ти не би допуснала до леглото ми друг, освен член на семейството си. Значи...

Роджър замълча неочаквано, ококори слисано очи и се хвана за корема. Скочи от леглото и се втурна покрай нея към вратата.

Блайт го чу да повръща в коридора. Надяваше се да не ѝ се наложи да почиства след него. Тя усети по горната ѝ устна да избиват ситни капчици пот. Боже, на нея също ѝ се гадеше.

— Казах ти, че тези заклинания няма да помогнат — промърмори Роджър, когато след няколко минути се върна в стаята. Лицето му обаче бе възвърнало здравия си цвят.

— Блис се помоли да се освободиш от отровата — отвърна тя.

— Вече съм по-добре — призна Роджър. — Струваш ми се бледа.

— Ако можех да си полегна малко...

Роджър я прегърна през кръста и я отведе до леглото.

— Дейзи ще се появи всеки момент — каза той. — Ще ѝ поръчам да ни донесе закуска. Толкова съм гладен, че бих могъл да погълна цял вол.

— Не ми говори за ядене — простена Блайт и си спечели една усмивка от негова страна.

— Който купува на вересия, трябва да плаща сметката — каза Роджър с иронична усмивка. — На теб, малка пеперудке, ще ти се наложи да плащаш през следващите осем месеца.

— Роджър, снощи си се опитвал да удавиш в пиене мъката си ли? — попита Блайт и си даде сметка, че се боеше от отговора.

— Каква мъка имаш предвид?

— Говоря за детето.

Роджър застана до леглото и погали бледата ѝ буза.

— Скъпа, снощи се напих, за да отпразнувам бъдещата поява на бял свят на второто си дете.

— Благодаря — Блайт му се усмихна.

Преди той да успее да отвърне нещо, на вратата се почука и в стаята влязоха Хардуик и Дейзи.

— О, вече сте облечен — възкликна Хардуик. — Простете за закъснението.

— Тази сутрин графинята не се чувства добре — каза Роджър. — Нека Дейзи отиде в кухнята и донесе чаша бистър бульон и парче хляб. Никакво масло.

— А какво да донесем за вас, милорд? — попита Хардуик.

— Всичко, което е горещо и лютиво — отвърна Роджър. Той погледна жена си и добави: — Сервирайте ми в залата. Ще дойда там веднага, щом Дейзи се върне от кухнята.

Когато Хардуик и Дейзи излязоха, Роджър обърна гръб на Блайт и се приближи към масата, върху която стоеше легенът за миене. Съпругът ѝ съблече ризата си и започна да мие лицето си.

— Ако всяка сутрин преди ставане изяждаш парче хляб, няма да ти се гади толкова — извика през рамо той. — Избягвай мазните ястия, иначе отново ще ти прилошее.

— Откъде знаеш всичко това? — изненадано попита тя.

Роджър се обърна, а водата се стичаше от лицето му, докато я гледаше усмихнат:

— Вече съм го преживял, забрави ли?

Блайт кимна и продължи да го наблюдава. В гърдите ѝ се разля непозната топлина, докато го наблюдаваше да се бръсне и да облича чисти дрехи.

Такъв трябваше да бъде един брак. Съпрузите живееха заедно и споделяха всичко — и добро, и лошо. Мъжът се грижеше за жената, която носеше семето му и раждаше децата му.

В този миг Роджър развали магията. Той прекоси стаята и седна на ръба на леглото.

— Наслаждавай се на престоя си тук, защото няма да се повтори — каза той. — Когато след няколко седмици се върнем в Дебре Хаус,

това ще е краят на светския ти живот.

Думите му я объркаха.

— Какво искаш да кажеш?

— Повече няма да се върнеш в двора.

— Сър, разбирам смисъла на думите ви, но не и причината за тях.

— Не възнамерявам да повтарям грешките си — каза Роджър.

— Какви грешки?

— Все едно.

— Бих искала да зная какво престъпление съм извършила според теб — настоя Блайт.

— Все още никакво — отвърна Роджър. — И няма да ти дам възможност да се правиш на курва.

— Да се правя на курва? Как смееш! — извика тя. — Може би си спомняш, че предпочитам да остана с Миранда, но ти настоя да дойда тук с Тео.

Роджър стана от леглото, без да отвърне, и я погледна.

— Детето, което носиш в утробата си, ще ти е първото и последното.

Вратата се отвори и Дейзи прекоси стаята, за да постави подноса със закуската върху нощната масичка. Блайт се облегна на таблата на леглото и посегна към чашата с бульон.

— Изяж хляба и заспивай. Ще се почувстваш по-добре. Не забравяй срещата си с кралицата — след тези думи Роджър напусна стаята.

— Събуди ме след два часа — нареди на камериерката си Блайт, след като мъжът ѝ бе излязъл. — Бих искала да се изкъпя преди срещата си с кралицата. Погрижи се, когато се събудя, банята да е готова.

Дейзи кимна и дръпна завесите на леглото.

Блайт се чувстваше уморена след неспокойната нощ, прекарана пред камината, но грижите не ѝ даваха покой. Странното поведение и обвиненията на мъжа ѝ я объркваха и тя отново се запита какво ли се бе случило между него и Дарнел. Какво го бе превърнало от младежа е великодушна усмивка, когото познаваше някога, в гневния наранен мъж, който бе сега.

Няколко часа по-късно Блайт стоеше пред огледалото и довършваше приготвянията си за срещата с кралицата. Развълнувана и нервна, младата жена обмисляше онова, което щеше да каже на Елизабет. Мисълта, че Блис щеше да бъде до нея, я успокояваше. Ако имаше късмет, херцогиня Лъдлоу също щеше да бъде там. Баба й Чеси притежаваше забележителния талант да поддържа дори и най-скупния разговор.

На вратата се почука. Блайт излезе иззад паравана и кимна на Дейзи, която отвори. На прага стоеше дванадесетгодишен паж в синя ливрея.

— Госпожица Блис ме изпраща, за да отведе госпожа Дебре до личния кабинет на кралицата.

Блайт се усмихна на симпатичното момче, чиито тъмни очи чудесно подхождаха на гъстата му черна коса.

— Как се казваш? — попита тя пажа, който я поведе през безкрайния лабиринт от коридори и галерии.

— Брандън Монтгомъри — отвърна момчето, без да я погледне.

— Откъде са синините под очите ти? — попита Блайт.

— От конюшните.

Тя му се усмихна.

— Имах предвид от какво?

— Враговете ми се бяха съюзили срещу мен — каза той.

— Кои са враговете ти?

— Гримсби, Спенимуур и Кокърмаут.

— Трима срещу един не ми изглежда много честно — отбеляза Блайт.

Момчето забави крачка.

— Както сама можете да се убедите, не бе никак честно — с пленителна усмивка каза то. — Но и всеки от тях получи по една хубава синина, така че резултатът е в моя полза.

— Насилието е излишно — укорително рече Блайт. — Винаги има и други възможности за разрешаване на конфликтите.

— Кажете го на Гримсби, Спенимуур и Кокърмаут.

— За какво спорихте?

Момчето се поколеба.

— За покойните ми родители.

— Какво за тях?

Брандън Монтгомъри спря неочаквано и я погледна.

— Аз съм наследникът на Стратфорд.

Блайт го погледна недоумяващо. Момчето, изглежда, бе очаквало друга реакция.

— Е, и?

— Не знаете ли? — изненадано попита Брандън. — Дядо ми, граф Стратфорд, бил екзекутиран като предател.

— Щом си паж тук, значи кралицата няма нищо против теб — рече Блайт.

— Аз съм сирак. Баща ми ме остави под опеката на кралицата — обясни момчето. — Не мога вечно да остана паж, но, изглежда, никой не иска да ме вземе в дома си.

— Заради дядо ти ли? — изненадано попита Блайт. — Какво се е случило с родителите ти?

Брандън я фиксира с пронизващите си сини очи.

— Баща ми удуши майка ми, а след това се удави в Ейвън — сухо отвърна той.

— Съжалявам — каза Блайт и докосна рамото му. Гордото изражение на лицето му и невероятно сините очи й напомняха за Роджър. — Познаваш ли мъжа ми?

— Всеки познава орела на кралицата.

— Харесваш ли го?

— Възхищавам му се — с пленителна усмивка каза момчето.

Блайт кимна в отговор на комплимента.

— Можеш да дойдеш в Дебре Хаус. Ще ти дадем възпитанието, което заслужава внукът на един граф.

— Моите уважения, милейди, но преди да ми направите подобно предложение, трябва да говорите със съпруга си.

— Не се безпокой за това. Ще говоря за теб с кралицата.

Пред входа на Дългата галерия Блайт забави крачка. Беше забравила, че до покоите на кралицата можеше да се стигне единствено през галерията. Брандън я погледна въпросително, но в този момент се появи Блис, която буквално изхвърча от галерията.

— Значи вече си тук — каза Блис, останала без дъх от тичането. — Ще те съпроводя оттук нататък.

Блайт извади от джоба си една златна монета и я подаде на момчето.

Брандън поклати глава.

— За мен беше удоволствие, госпожо Дебре.

— Въпреки това имаш нужда от джобни пари.

Той се усмихна.

— Вярно, но не и от вас.

— Ще инвестирам тази монета от твое име — каза тя.

Брандън кимна.

— На вашите услуги, госпожо Дебре — след това се обърна и изчезна обратно по коридора, по който бяха дошли.

— Трагична съдба — рече Блис по адрес на момчето и улови сестра си за ръка. — Как е Роджър?

— Много по-добре.

Хванати за ръка, те влязоха в галерията. След няколко крачки двете сестри се спогледаха и си кимнаха. Те повдигнаха полите на роклите си, хукнаха през галерията и спряха едва в другия ѝ край.

Блайт се облегна на стената, опитвайки да си поеме дъх. Когато след няколко минути дишането ѝ се успокои, тя кимна на сестра си, която я поведе по някаква друга галерия.

— Това са покоите на кралицата — рече Блис и влезе в едно помещение, в което седяха и разговаряха придворните дами на нейно величество.

Блайт мина покрай тях и последва сестра си, която в този момент влизаше в личния кабинет на кралицата. Помещението беше тъмно и задушно и имаше само един прозорец. Декорациите правеха удивително малкото помещение да изглежда още по-малко и задушно.

Двете сестри направиха дълбоки реверанси пред кралицата. В кабинета бяха също херцогиня Лъдлоу и дългогодишната ѝ приятелка, лейди Теси Пайнс.

— Добре дошла, госпожо Дебре — поздрави я Елизабет. — Седнете.

— За мен е чест, Ваше величество — почти шепнешком отвърна Блайт.

— Как са родителите ви? — попита кралицата.

— И двамата се радват на чудесно здраве.

— Добре — Елизабет се обърна към по-възрастните жени. — Довършете историята си, Теси.

— Казах на Пайнс да плати на търговеца петстотинте фунта, които му дължах — поде лейди Теси.

Херцогинята на Лъдлоу се засмя гърлено.

— Какво каза той?

— Пайнс попита: „За какво?“ — продължи лейди Теси. — А аз: „Не искаш да спорим две седмици преди Коледа, нали?“

— И какво стана?

— Пайнс излезе от стаята и се върна след малко — продължи Теси. — Попитах го дали е платил на търговеца, а той ми отвърна, че се е погрижил за всичко и не желаел повече да говорим за това. Да съм смятала, че Коледата е настъпила.

Елизабет и херцогинята се засмяха.

— Значи тази брошка ще бъде коледният ти подарък? — попита Чеси.

— Не и ако иска някога отново да легне между краката ми — отвърна лейди Теси.

Всички се засмяха, а Блайт се изчерви. Не бе допускала, че в присъствието на кралицата могат да се водят толкова вулгарни и безсмислени разговори.

— Е, Чешир и Пайнс, благодаря ви за компанията — освободи двете възрастни дами кралицата. — Сега бих искала да си поговоря със скъпата си Блис и нейната сестра.

Двете жени станаха и направиха реверанси.

— Ще се видим по-късно, скъпи мои — извика през рамо Чеси.

Когато вратата се затвори, Елизабет съсредоточи цялото си внимание върху Блайт.

— Надявам се, че днес се чувствате по-добре — каза кралицата.

— Днес се чувствам много по-добре, Ваше величество.

— Виждам, че не сте си донесли ръкоделие.

— Не обичам да бродирам.

— Скъпата ми Блис също не обича — рече Елизабет. — Разкажете ми за сделките си. Носят ли печалба?

— Сестра ми доскоро бе в търговска война със съпруга си — вметна Блис.

Кралицата се усмихна.

— И кой спечели?

— Аз — отвърна Блайт, — но след, това склучихме примирие.
Елизабет се засмя.

— Колко се радвам на дъщерите на скъпия си Мидас. Знаехте ли, че преди време съпругът ви помогна на майка ви да прескочи оградата на личната ми градина?

Блайт и Блис се спогледаха и пригнаха.

— Като паж Роджър постоянно бе замесен в някоя бъркотия — продължи Елизабет. — Веднъж бе взел по една златна монета от всеки от пажовете, за да им покаже някакъв несъществуващ призрак в Дългата галерия — Блайт многозначително погледна сестра си. — Майка ви му бе разказала, че в галерията ми се навъртал призрак и Роджър възнамеряваше да направи пари от това — добави кралицата. — Призракът, разбира се, така и не се появи.

— Като стана дума за пажове, Ваше величество — осмели се да каже Блайт, — възможно ли е да вземем Брандън Монтгомъри в Дебре Хаус, за да го възпитаем и да му дадем добро образование.

— За какво ви е да правите това? — попита Елизабет видимо изненадана.

— Харесвам момчето.

— Младият Монтгомъри не разполага с наследство и с нищо, което да говори в негова полза — каза кралицата.

— Аз съм богата и нямам нужда от пари — отвърна Блайт. — Момчето, изглежда, притежава качества, на които се възхищавам.

Елизабет впери сивите си очи в Блайт и попита:

— Например?

— Дързост, гордост и добро сърце.

— Ти го познаваш едва от десет минути — вметна Блис.

— Не е лесно да се скрият дързостта и гордостта.

— Нямам нищо против момчето да замине за Дебре Хаус — каза Елизабет. — В случай че Роджър се съгласи, разбира се.

— Мъжът ми ще се съгласи — уверено рече Блайт.

— А ако все пак не се съгласи?

— Тогава още преди Великден ще съм го разорила.

— Лейди Блайт, възхищавам се на сърцатостта ви — усмихнато каза Елизабет. — Сега трябва да се подготвя за срещата си с няколко посланици. Като излизате, ми изпратете придворните дами.

Двете сестри направиха реверанси и заотстъпваха гърбом към вратата. Когато излязоха, Блайт щракна с пръсти по посока на личния кабинет на Елизабет и придворните дами побързаха да се явят пред кралицата.

Вместо да се разделят, двете сестри решиха да глътнат малко чист въздух. В една от градините видяха Седрик Дебре и Едуар дьо Вер да се упражняват с шпагите си.

— Добър ден, Седрик — извика Блайт, когато мъжът ги забеляза. Тя се питаше защо Седрик общува със заклетия враг на брат си.

Двамата мъже прекъснаха заниманието си и се приближиха с бавна крачка. Седрик й целуна ръка, а Дьо Вер кимна високомерно.

— Познавате ли сестра ми — попита девера си Блайт.

Седрик се обърна към Блис и рече:

— Вие сте също толкова очарователна, колкото сестра си.

— Благодаря, сър.

— Запознахте ли се вече е метресите на съпруга си? — сухо попита Оксфорд. Блайт имаше чувството, че са я зашлевили. Грубостта на графа я накара да занемее. — Обърнете се и ще видите една от тях.

Блайт не можа да устои да не се обърне и видя Роджър да се разхожда с Рода Белоуз. Само слепец не би разпознал огненочервените коси на лейди Рода.

Блайт усети върху себе си любопитните погледи на мъжете. Пое си дълбоко дъх и запази спокойствие. Една разходка пред погледите на всички едва ли можеше да се нарече любовна афера.

— Може би трябва да влезем вътре — обърна се към сестра си Блайт, след което погледна към небето, на което бързо се скупчваха сиви облаци. — Боя се, че времето се разваля.

Блис кимна, улови сестра си за ръка и я поведе през парка.

— Чувстваш ли подобрение от докосването ми? — попита тя.

— Не особено.

— Не позволявай на Оксфорд да те разстройва — посъветва я Блис пред вратата на стаята й — Имаш ли нужда от компания?

Блайт поклати глава. Останала сама в стаята си, тя се приближи към прозореца, но Роджър и Рода не се виждаха никъде.

Онова, от което се нуждаеше, за да повдигне настроението си, бе една гореща баня, но днес вече се бе къпала. Прислужниците на кралицата навярно щяха да сметнат за комично някой да се къпе по два

пъти дневно, при положение че много от тях го правеха веднъж годишно.

Въздухът бе също толкова прекрасна стихия, колкото и водата.

Блайт придърпа един стол към прозореца и отвори капаците. След това взе покривката от леглото и я метна на стола. Накрая се съблече гола, седна на стола и остави свежия въздух да гали тялото ѝ.

Блайт затвори очи и си представи една стълба. Бавно, но решително тя се изкачваше по нея. Най-горе се отвори една врата. Влязла през вратата, Блайт се оказа в прекрасна градина, истински рай с върби, рози и пеперуди. Небесният звън на детски смях я накара да се усмихне...

Вратата на стаята се отвори и я изтръгна от унеса ѝ.

Блайт погледна през рамо и видя мокрия до кости Роджър.

Съпругът ѝ промърмори нещо за непостоянното време, погледна към нея и замръзна на мястото си с отворена от изненада уста. След това в погледа му припламна желание.

— Мили Боже, ти си гола! — извика Роджър. — Веднага се покрый с нещо!

— Какво лошо намираш в това? Все пак сме съпрузи, забрави ли? — попита Блайт.

Роджър взе една наметка и загърна жена си. След това ѝ обърна гръб и се запъти към другия край на стаята, за да се преоблече.

— Спести си времето и усилията — посъветва я той. — Планът ти, няма да мине.

— Какъв план?

— Планът ти да ме прелъстиш — отвърна той и облече един халат. — Имам богат опит с жените и зная кога някоя от тях се опитва да ме изкушава с тялото си. Няма да се оставя да бъда прелъстен.

Блайт знаеше, че той се опитва да я ядоса, затова му се усмихна сладко и отвърна:

— Мен ли се опитваш да убедиш или себе си!

Роджър ѝ хвърли гневен поглед, наля си едно уиски и седна пред камината.

Блайт дълго го гледа, след което стана и също придърпа стола си към камината.

— Трябва да обсъдим нещо, сър — без предисловия каза тя.

— Зърно или вълна?

— Бих искала да вземем Брандън Монтгомъри с нас в Дебре Хаус.

По всичко личеше, че бе привлякла вниманието му. Роджър обърна глава, за да я погледне, и попита:

— Защо?

— Някой трябва да вземе момчето в дома си, за да го възпита и образова.

— Блайт, хората вземат някое момче в дома си, когато имат изгода от това.

— Наистина ли?

— Брандън Монтгомъри няма нито пфениг, а освен това името Монтгомъри носи нещастие — каза Роджър.

— Нещастие? — повтори тя.

— Дядо му бе екзекутиран за измяна — обясни Роджър, — а баща му се удави, след като бе удушил съпругата си. Във вените на момчето тече прокълнатата кръв.

— Грещиш — извика Блайт. — Брандън притежава повече дързост, гордост и достойнство от десетима от твоите повърхностни придворни.

— Първо купуваме слепи понита, а сега искаш да вземем в дома си едно момче, което всички избягват — изфуча Роджър. — Колко ли още нещастници ще осиновиш?

Блайт повдигна вежди, което винаги вещаеше неприятности.

— Грешите, милорд. Най-напред се смилих над вашето нещастие, а после и над това на Миранда. Сляпото пони бе едва трето... Роджър Брандън Монтгомъри ще бъде приет в обществото, ако израсне у нас.

— Интересува ли те моето желание? — примирено попита той.

— Съжалявам за онова, което казах. Разбира се, че желанията ти имат значение за мен. Ти ще бъдеш негов настойник и ще се грижиш за образованието му — тя добави с по-мек глас: — Момчето е толкова самотно. Не би ли искал някое мило семейство да се погрижи за Миранда, ако тя си нямаше никого на света?

Роджър въздъхна дълбоко и се взря в пламъците на огъня в камината.

— Добре тогава, когато си тръгнем, ще вземем момчето с нас.

— Благодаря — Блайт протегна ръка, за да го докосне. — В някой друг живот ще бъдеш възнаграден за това... Какво правехте днес с лейди Рода?

Роджър бавно обърна глава към нея и попита:

— Шпионираш ли ме?

— Да те шпионирам? — повдигна вежди Блайт.

— Ти си моя съпруга, нищо повече — каза Роджър. — Онова, което правя с Рода Белоуз, Сара Ситуел или която и да било друга жена, не те засяга.

— Що за логика? — повиши глас Блайт. — Дължиш ми вярност.

— Вярност? — отвърна Роджър. — Каква непривична за една жена дума. Не забравяй, че женитбата ни бе наложена от обстоятелствата.

Блайт потръпна като ударена.

— Сега резултатът е изравнен — каза тя. — Отначало аз те нараних, а сега и ти мен.

Настъпи потискащо мълчание. Пропастта помежду им изглеждаше твърде голяма, за да може да бъде преодоляна.

— Да изпратя ли за Дейзи? — наруши мълчанието Роджър.

— Днес няма да празнувам — отвърна тя, отказвайки да го погледне.

— Отсъствието ти ще направи лошо впечатление — каза той.

— Все ми е едно — отвърна Блайт. Направи пренебрежително движение с ръка и добави: — Върви и танцувай с курвите си, милорд, но те предупреждавам, че ако се върнеш пиян, няма да отворя вратата.

— Може би ще спя някъде другаде.

— И може би това ще е последната ти нощ на тази земя.

Роджър се върна рано, и то трезвен, и доживя още един изгрев, но семейните проблеми на Блайт не се решиха с това, че двамата с мъжа ѝ спяха в едно легло. В продължение на цели пет дена той напълно игнорираше присъствието ѝ.

Роджър ставаше всяка сутрин, изяждаше донесената от прислужника закуска и напускаше стаята. Късно следобед се връщаше, за да се преоблече, и отново излизаше.

И макар да настояваше, че разследвал убийството на Дарнел, Блайт чувстваше как пукнатината между тях се превръща в море от недоверие. Двамата с мъжа ѝ не бяха нищо повече от съжителстващи по принуда непознати.

Блайт посещаваше сестра си и баба си, но вечер не се появяваше в залата за аудиенции. Твърдеше, че бременността я изморявала, но в действителност нямаше желание да гледа как мъжът ѝ флиртува с любовниците си. Другата причина, която я възпираше да се появява на вечерните празненства в залата за аудиенции, бе мисълта, че Едуар дьо Вер щеше да ѝ разказва истории от любовния живот на мъжа ѝ.

Блайт бе създание на слънчевата светлина и знаеше, че самоувереността и жизнерадостта ѝ щяха да се върнат, когато свещеният обред ознаменува слънчевия поврат. Най-дългата нощ в годината щеше да отбележи края на нейната несигурност. Слънчевата светлина щеше да се завърне и да става все по-силна с всеки изминал ден. Може би тогава щеше да разбере какво означава черното слънце.

Блайт стана от креслото пред камината и се приближи към прозореца. Макар да приближаваше пладне, тя все още бе по нощница и халат.

Младата жена се загледа по посока на Темза, където от една лодка слизаха артистите, които вечерта щяха да представят най-новата пиеса на Уилям Шекспир. Никога досега не бе присъствала на театрално представление и съжаляваше, че нямаше да може да изгледа пиесата до края. Тази вечер, докато останалите придворни се

забавляваха, двете с Блис щяха да помогнат на нещастната душа в Дългата галерия да се отпрати на Великото пътешествие.

Блайт въздъхна. В живота си щеше да гледа и други пиеси. Най-важното бе да помогнат на клетата душа на Кет Хауърд.

На вратата се почука и Блайт се учуди кой ли можеше да е това. Бе освободила Дейзи до обяд, а сестра ѝ щеше да се появи едва след час.

— Кой е? — извика тя, спомняйки си предупреждението на Роджър.

— Брандън Монтгомъри.

Блайт отвори вратата и се усмихна на момчето. В погледа на пронизващите му сини очи се четеше обожание. Боже, колко ѝ напомняше за нейния орел. Може би заради тези невероятно сини очи.

Брандън Монтгомъри се поклони и ѝ се усмихна.

— От няколко дена чакам удобен момент да говоря с вас — каза той. — Бих искал да ви благодаря за това, че сте поискали съгласието на кралицата да дойда с вас в Дебре Хаус.

— Значи съпругът ми вече е говорил с теб?

— Да, милейди.

— Не забравяй, Брандън, че всекидневно се случват чудеса — каза Блайт. — Би ли ми правил компания, докато се появи сестра ми?

— С удоволствие.

Блайт се отдръпна, за да го пусне да влезе и затвори вратата след него. След това отново седна в креслото пред камината. С изумление видя момчето да коленичи пред нея.

— Госпожо Дебре, задължен съм ви до гроб — пламенно обяви Брандън. — Кълна ви се в непоклатима лоялност и ви уверявам, че с радост бих пожертвал живота си, за да защитя вас и близките ви.

— Смирено приемам клетвата ти, но се съмнявам, че ще се наложи да рискуваш живота си — също толкова тържествено отвърна Блайт. Тя изпитваше желание да се разсмее, но знаеше, че това безмерно би оскърбило момчето, затова добави като някоя кралица от отдавна отминали времена: — Станете, галантни ми господине, и седнете в това кресло — Брандън изпълни желанието ѝ. — Наричайте ме лейди Блайт.

Момчето се усмихна скромно и впери поглед в пода.

— С удоволствие, милейди — отвърна то.

— Винаги гледай в очите онзи, с когото говориш — Брандън вдигна поглед, погледна я в очите и се ухили. — И ако доброто име е твоето скъпоценно богатство, не си пилей времето с подигравките на глупаци като Гримсби, Спенимуур и Кокърмаут.

— Моите уважения, милейди, но честта изисква да приема хвърлената ръкавица и да се защитя, когато е необходимо.

Момчето звучеше като мъжа ѝ, когато бе разгневен. Когато станеше дума за чест, всички мъже — били те на осем или на осемдесет години — се държаха като глупаци.

— Намирам, че трябва да подбиращ противниците си погрижливо — с усмивка допълни тя. — Не би ли искал да узнаеш колко е нараснал капиталът ти?

Момчето ѝ се усмихна смутено.

— Какъв капитал?

— Златната монета, която инвестирах от твое име.

Брандън кимна.

Блайт стана, приближи се към масата и се върна с една от търговските си книги.

— Ах, ето я — каза тя, разлиствайки страниците. — Златната ти монета се е превърнала в пет златни монети.

— Пет златни монети? — слисано повтори Брандън.

— Това казах. Какво би предпочел, да ги похарчиш или да ги инвестираш отново.

Момчето облиза устни, трескаво обмисляйки какво да направи.

— Как бихте постъпила вие, лейди Блайт?

За Блайт не бе трудно да отгатне, че на света нямаше нещо, което Брандън да желаше повече от това, да вземе петте златни монети, да се втурне през вратата и да се направи на богатия благородник пред Гримсби, Спенимуур и Кокърмаут. Той обаче трябваше да се научи колко важно бе да се инвестира печалбата и да се обмислят разходите.

— Бих похарчила една златна монета, а останалите бих вложила отново — отвърна Блайт.

— Има ли опасност да ги изгубя?

— Не.

— Тогава ще взема едната, а останалите четири ще инвестирам отново.

— Мъдро решение — Блайт остави книгата настрана и стана, за да извади кесията си от едното от чекмеджетата на масата. Тя подаде на момчето една монета и попита: — Брандън, чувал ли си някога израза черно слънце?

— Не, милейди. Защо?

— Просто питам — каза тя. — Ела, ще те изпратя — двамата прекосиха стаята. Тя откряна вратата, но след това спря и попита момчето: — Ако някога имам нужда от твоята помощ, мога ли да разчитам на дискретността ти?

— Току-що ви се заклех във вярност — отвърна момчето. — В честта си.

— Добре. Бих искала да направиш нещо за мен — със затворническа усмивка каза Блайт. — Довечера, докато останалите гледат пиесата на маестро Шекспир, трябва да се промъкна в Дългата галерия, където ще ме чака сестра ми. Мога ли да разчитам, че ще ме заведеш там и няма да кажеш на никого?

— Разбира се, но защо ще ходите в Дългата галерия? — попита Брандън.

— Все още не мога да ти кажа, но...

Момчето изглеждаше разочаровано и наранено — две чувства, които очевидно му бяха добре познати, а Блайт не искаше да прибавя ново разочарование към дългия му списък. Повече от всичко друго Брандън имаше нужда от доверие.

Блайт наведе глава към него и рече:

— В Дългата галерия има призрак и...

— Призрак? — извика момчето.

— Двете с Блис ще се опитаме да убедим клетата душа да се отпрати към другия бряг — обясни Блайт.

— Какъв друг бряг?

— Раят — Блайт се наведе още по-близо до него и попита: — Ще ми покажеш ли пътя до Дългата галерия?

— Ще ви закрилям с цената на живота си — врече се Брандън.

— Няма да е необходимо — отвърна младата жена. — Няма никаква опасност, а освен това можеш да не влизаш с мен в галерията. Искаш ли все пак да го направиш?

Брандън кимна.

Блайт забеляза изписаното на лицето му вълнение и разбра, че момчето предпочита това приключение дори пред възможността да натрие носовете на тримата си млади врагове.

— Ще се видим довечера в залата за аудиенции — каза Блайт. Тя отвори вратата и зяпна от учудване, когато се оказа очи в очи с етърва си. — Сибила, какво правите тук?

— Със Седрик не сме ви виждали повече от пет дена — отвърна тя. — Искях да се убедя, че сте добре.

— Върви, Брандън — рече Блайт. След като момчето бе изчезнало по коридора, тя отново се обърна към етърва си: — Чувствам се добре, но трябва да си почина малко, ако довечера искам да изгледам цялата пиеса на господин Шекспир.

— Тогава няма да ви задържам — отвърна Сибила. — Двамата със Седрик бяхме обезпокоени за здравето ви. Някои придворни вече се питаха дали не ви е постигнала участта на Дарнел. Вие не знаете що за хора са това.

— Довечера ще успокоя всички, като се появя в залата за аудиенции — каза Блайт. — А сега моля да ме извините.

Блайт затвори вратата и спусна резето. Замисли се дали придворните наистина спекулираха със смъртта на Дарнел и се питаха дали Роджър не е убил и втората си съпруга. Клетият Роджър. Искаше ѝ се мъжът ѝ час по-скоро да успее да разкрие истинския убиец и да очисти петното от името си.

Блайт се запъти към прозореца, но в този момент на вратата се почука. Младата жена изруга тихо, върна се и попита:

— Кой е?

— Блис.

— Как си, сестричке? — рече за поздрав Блайт, докато отваряше вратата.

— Готова ли си? — попита сестра ѝ, която държеше в ръцете с дълга бяла свещ.

Блайт кимна и затвори вратата. Прекоси стаята, за да донесе кинжала и вълшебните си камъни.

— Рода и Сара са бесни — подхвърли Блис, докато обличаше бялата си церемониална роба. — Изглежда Роджър ги пренебрегва.

Тази информация изпълни сърцето на Блайт с радост. Може би не трябваше да се безпокои за нощните занимания на мъжа си.

— Благодаря, че ми казваш — рече Блайт и нахлузи бялата си роба. — С приближаването на коледните празници слънцето взема надмощие над мрака. Може би утре и слънцето в моя живот ще грее по-ярко.

Пред погледа на сестра си Блайт започна да очертава в центъра на стаята магическия кръг. От деня на сватбата си с Роджър, но се бе молила истински и сега в нея се пробуди зовът на предците ѝ.

На север постави смарагда, на изток — авантурина, а на юг — рубина. След това направи знак на сестра си да влезе в кръга през отвора, който бе оставила на запад.

— Смущаващите мисли остават отвън — рече Блайт и затвори кръга с аметиста.

Тя постави кехлибара в центъра, душата на кръга, до черния обсидиан, който предпазваше от черна магия, взе инкрустирания със скъпоценни камъни кинжал и очерта невидима окръжност. След като се бе върнала в центъра на кръга, двете със сестра ѝ се обърнаха на изток и коленичиха.

— Древните са тук, наблюдават и чакат — поде молитвата, която знаеше от майка си, Блайт.

— Звездите говорят чрез камъните и през най-гъстите клони прониква светлина — продължи Блис.

— Земя и Небе са едно царство — рече Блайт.

— Поздрав, Велика Богиньо Майко — извика Блис, запали коледната свещ и я вдигна високо. — Ти правиш светлина от мрака и ново раждане от смъртта.

— Имам една молба — рече Блайт. — Закриляй детето, което нося в утробата си, и съхрани любимия ми от невидимото зло, от черното слънце.

Неочаквано въздухът в стаята се раздвижи и изгаси свещта. Двете сестри изпищяха уплашено и чуха вратата да се затваря с трясък.

— Мили Боже, какво по дяволите, правите тук?

— Проклятие — промърмори Блайт.

— Ти го каза — прошепна Блис.

Двете сестри се обърнаха бавно. Роджър Дебре се приближаваше към тях като генерал, който влиза във вражеския лагер.

— Не — извика Блис.

— Забранено е да се влиза в магическия кръг — извика Блайт.

Роджър игнорира протестите им и прекрачи невидимите очертания на магическия кръг, за да накара жена си да се изправи. След това стрелна с гневен поглед снаха си и нареди:

— Вън.

Блис не дочака втора подкана. Тичайки към вратата, тя изхлузи робата си и след като за миг спря, за да хвърли съчувствен поглед към сестра си, изчезна през вратата.

Блайт погледна мъжа си. Роджър изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне. В напразен опит да отклони гнева му, тя се обърна и започна да събира магическите си камъни. Единствено богинята знаеше какво щеше да стане сега, след като Роджър бе прекъснал молитвата им.

Блайт се приближи към масата, за да прибере камъните и кинжала си, но ръката на мъжа ѝ я спря. Тя погледна най-напред дланта, а след това и лицето му.

— Беше ми обещава да бъдеш предпазлива — обвинително рече Роджър.

— Аз съм предпазлива — отвърна Блайт. — Обикновено се моля навън.

— Ами ако вместо мен тук бе нахълтал някой друг? — попита Роджър, сякаш не я бе чул. — Защо не си залостила вратата? Да не би да искаш убиецът на Дарнел да спипа и теб? Или искаш да бъдеш обесена като вещица и да отнесеш в гроба нашето дете?

— Не желая нищо от онова, което изброи — отвърна тя. — А ти за кого се тревожиш — за детето или за мен?

— И за двама ви, малка глупачке.

Роджър я дръпна към себе си. В отговор на учудения ѝ поглед я целуна дълго, страстно и интимно. Блайт обви ръце около врата му и се отдаде на страстта му.

— Ела с мен в леглото — прошепна Блайт, която копнееше да усети как телата им се сливат, а дъхът ѝ погали устните му.

Думите ѝ имаха точно обратното на желаното въздействие. Любовната магия, която ги обгръщаше, бе разрушена.

Роджър отстъпи крачка назад, сякаш внезапно осъзнал какво правеше. Той ѝ хвърли изпепеляващ поглед и избоботи:

— Залости вратата след мен — след това, без нито дума повече, се обърна и напусна стаята.

Няколко часа по-късно Блайт стоеше пред огледалото и търсеше недостатъци в облеклото си в очакване мъжът ѝ да се появи. Беше облечена семпло, но елегантно. Носеше черна, обшит със злато, рокля с дълбоко четириъгълно деколте и прилепнала горна част. Бе прибрала черните си коси на тила в строг кок.

Блайт чу тихо почукване, но се забави за миг, за да хвърли последен поглед върху отражението си в огледалото. Надява се, че бе подходящо облечена за вечерта, защото не желаше Роджър да се срамува заради нея.

— По дяволите, Блайт — дочу гласа на Роджър. Последва силно тропане по вратата. — Отвори проклетата врата.

Блайт прекоси забързано стаята и отвори вратата. След това отстъпи крачка назад, за да направи място на Роджър да влезе.

— Надявам се, че си готова — каза той, без да я погледне.

— Нареди ми да залостя вратата — напомни му Блайт и впери гневен поглед в гърба му. — Нали не си очаквал да стоя зад нея, за да я отворя веднага, в случай че благоволиш да се върнеш?

При тези думи Роджър се обърна и се втренчи в нея така, сякаш за пръв път от пет дена насам я виждаше истински. Усмивка разведри лицето му, докато я оглеждаше.

— Извини ме за грубостта — рече той и пристъпи към нея, да поднесе ръката ѝ към устните си. — Ти си най-красивото цвете, което съм виждал от дни.

— Вие също изглеждате добре, сър — върна комплимента Блайт и се усмихна на мъжа си. — Останалите придворни ще позеленеят от яд при вида ни.

— Да тръгваме ли, милейди? — попита той и наведе глава.

— Толкова съм развълнувана — каза тя, излизайки първа през вратата. — Досега не съм била на театър.

— Ако ти хареса, ще те водя толкова често, колкото пожелаеш. Блайт го погледна.

— Сигурна съм, че и на Миранда ще ѝ хареса.

— Тогава ще я вземаме с нас — обеща Роджър.

Пиесата щеше да се играе в главната зала. Седрик и Джефри първи ги посрещнаха на входа на пълната зала.

— Ах, скъпа снахичке, необикновената ви красота засенчва тези вехнещи рози, които растат в двора на Тюдорите — Джефри ѝ целуна ръка.

— Не знаех, че сте толкова дързък ласкател — зарадвана рече Блайт и дари девера си с лъчезарна усмивка. След това погледна мъжа си, който не изгледаше особено щастлив от тази размяна на комплименти. Блайт се обърна към Седрик и го поздрави усмихнато.

— Как сте, скъпа госпожо? — вежливо попита Седрик и ѝ целуна ръка.

— Добре — отвърна тя. — Защо сте без съпругата и шпагата си?

— Тази вечер Сибила не се чувства добре — каза Седрик. — Ще дойде по-късно, ако се почувства по-добре.

— Надявам се, нищо сериозно.

— Сигурен съм, че е уморена от продължителния престой в двора.

— Сиби е източник на жизнерадост — сухо рече Джефри. — Не зная какво ще правим тази вечер без нейното чаровно присъствие?

— Виждам родителите на мама — обърна се към мъжа си Блайт. — Бих искала да ги поздравя, преди да се появи кралицата.

— Ще дойда с теб — каза Роджър.

Двамата прекосиха залата. Изглежда херцогът и херцогинята се радваха на благоволенieto на кралицата, защото седяха непосредствено до подиума.

— Видях Седрик да се дуелира с Едуар дьо Вер — прошепна на мъжа си Блайт.

Роджър сви рамене.

— Седрик би се упражнявал дори и с охлюв, ако наблизко няма никои друг.

— Добър вечер, дядо — поздрави херцог Лъдлоу Блайт и го целуна по бузата. След това прегърна херцогинята: — Бабо.

— Седни, скъпа — покани я баба ѝ.

Блайт седна на празния стол до нея. Забеляза, че Брандън Монтгомъри стоеше наблизко, небрежно подпрян на стената.

„Умно момче“ — помисли си Блайт и кимна на пажа.

Брандън кимна с глава в отговор.

— Извинете ме за момент — неочаквано рече Роджър. — Трябва да говоря с Бъргли, преди да се е появила кралицата.

Блайт проследи мъжа си с поглед. Тя искаше да поговори с баба си, но в този момент кралицата и свитата ѝ влязоха в залата. Всички станаха от местата си и се поклониха. След като Елизабет седна на стола си, същото сториха и останалите присъстващи.

Чембърлейнс Мен, трупата на Уилям Шекспир, започна представлението си веднага. Артистите се поклониха пред кралицата и започнаха с пролога:

*„Два рода, равно знатни от Верона,
чиято красота е тук пред вас,
отново нарушавайки закона,
проливат близна кръв със вражи бяс.
Двамина млади през стени от злоба...“*

Погледите на сестрите Деврьо се срещнаха. След като бе кимнала на Блис, Блайт се наведе към баба си и ѝ прошепна:

— Извини ме за момент. В моето състояние... нали знаеш. Брандън Монтгомъри ще ме съпроводи.

— Ще кажа на Роджър, когато се върне — отвърна херцогинята и потупа дланта ѝ.

Блайт стана и покрай стената на залата забърза към главния изход. Блис също стана и се насочи към един друг изход, за да не привлича вниманието.

Блайт се молеше наум Роджър да не се изпречи на пътя ѝ, преди да бе напуснала залата. Тогава той навярно щеше да пожелае да я изпрати лично до стаята им, а това би осуетило плановете ѝ.

На вратата потърси с поглед мъжа си и едва не се спъна, когато го видя да седи до Сара Ситуел. Точно в този момент Роджър се бе навел над блондинката, за да чуе по-добре онова, което му казваше тя.

Блайт усети стомаха ѝ да се свива на топка. Може би бившите любовници на мъжа ѝ все още не бяха съвсем бивши. Сянка на горчива неувереност легна на сърцето ѝ.

Напусна залата и с мрачна решителност се запъти по коридора. Нямахше да позволи изневерите на мъжа ѝ да я разстроят. Всяко

безпокойство можеше да навреди на бебето.

— Лейди Блайт?

Тя се обърна.

— Да?

— Не искам да бъда непочтителен — рече Брандън, — но това не е пътят за галерията — Блайт кимна замислено и се върна обратно. След това двамата поеха по един друг коридор. — Случило ли се е нещо? — попита момчето. — Изглеждате ми малко бледа.

— От бременността е — излъга Блайт.

Брандън се изчерви, но продължи да я води по безкрайния лабиринт от коридори и галерии. Най-сетне стигнаха входа на Дългата галерия.

Блайт спря и рече:

— Ще стоиш тук, каквото и да се случи — нареди тя на момчето.

— Разбирам.

Младата жена решително влезе в галерията. Не можеше да чака сестра си, защото, ако се поколебаеше дори само за миг, при мисълта за ужасяващата безнадеждност, царяща в галерията, никога нямаше да събере смелост да влезе вътре.

Дългата галерия тънеше в пълен мрак и изглеждаше неестествено и зловещо. Блайт не можеше да различи другия край на помещението, макар в коридора, който водеше към покоите на кралицата, да се виждаше факла. В средата на галерията гореше една-единствена дълга свещ.

Блайт се запита защо ли помещението бе толкова тъмно по това време на деня. Когато за пръв път бе влязла тук, от двете страни на галерията горяха множество свещи. Дали на път за голямата зала сестра ѝ не бе минала оттук и не бе ги изгасила? Винаги бе по-лесно да се надникне зад хоризонта, когато земният поглед не отвличаше мислите.

Блайт си пое дълбоко дъх и направи още няколко крачки. Отново почувства безутешната тягостна атмосфера. Сякаш цялата безнадеждност на този свят бе сбрана в това помещение. По гърба ѝ полазиха тръпки и тя погледна към единствената свещ, която дори не трепваше.

От тъмния край на галерията до слуха ѝ достигна някакво проскърцване и Блайт разбра, че не е сама.

— Кет Хауърд? — извика тя е треперещ глас. — Ваше величество? — никакъв отговор. Нищо не помръдваше. — Името ми е Блайт Дебре — извика тя, сигурна, че звукът на собствения ѝ глас ще ѝ вдъхне смелост. — Дойдох, за да ви помогна да се отправите на Великото пътешествие. Ваше величество, боя се, че отдавна сте мъртва...

Неочаквано във врата ѝ се впи един шнур. Някой с все сила дръпна двата края.

Блайт направи опит да извика и сграбчи шнура. Тя се бореше отчаяно, нанасяйки удари във всички посоки. В обзелата я паника реши, че покойната кралица се опитваше да я убие. Секунда по-късно вече знаеше, че човекът зад нея бе от плът и кръв — убиецът на Дарнел!

Блайт се опита да мушне пръст под шнура. Усещаше как силите ѝ я напускат. Боже, не! Бебето ѝ щеше да умре, а Роджър — да увисне на бесилото, обвинен, че е удушил и нея, подобно на първата си съпруга.

— Блайт! — някъде безкрайно далече прозвуча гласът на сестра ѝ.

Смъртоносната хватка се поотпусна.

Блайт си пое дъх и се строполи на земята. До слуха ѝ достигна шумът от отдалечаващи се стъпки. Някой запали свещ. Блис изпищя.

— Брандън! — извика тя и коленичи, за да положи главата на сестра си в скута си. — О, сестричке, съжалявам, че закъснях. Седрик Дебре ме задържа.

— Не си закъсняла — изхърка Блайт и отвори очи. — Идваш точно навреме.

— По дяволите, вижте врата ѝ — извика Брандън Монтгомъри и я зяпна с разширени от ужас очи.

— Доведи Роджър — закашля се Блайт.

— Помощ! Милорд! — извика момчето и изхвърча от галерията.

— Сега ще дотичат всички — дрезгаво простена Блайт.

Така си и беше.

Само след минути над нея вече бяха надвесени десетки угрижени лица, сред които тези на херцогинята, херцога и двамата ѝ девери. По-угрижен от всякога, Роджър коленичи до нея и я взе в обятията си.

— Някой се опита да я удуши — каза Блис, макар това да бе очевидно за всички.

— О, горкичката ми — проплака баба й. — Дръж ме, Тали. Чувствам се толкова слаба при мисълта за онова, което можеше да се случи.

— Направете място, дайте й възможност да си поеме дъх — нареди Роджър на растящото множество от придворни. Той я погледна и попита: — Видя ли нападателя си? Можеш ли да ми го опишеш?

Блайт поклати глава. Сега, когато бе в безопасност в обятията на мъжа си, от очите й бликнаха сълзи на страх и облекчение.

— Някой от вас видя ли нападателя? — попита Роджър Блис и Брандън.

Двамата поклатиха глави.

— Вие не бяхте в залата, когато Монтгомъри извика за помощ — чу се един познат глас. — Къде бяхте, Дебре?

Едуар дьо Вер. Граф Оксфорд намекваше, че собственият й съпруг се бе опитал да я удуши.

Роджър я погледна, поколеба се, след това стрелна с гневен поглед граф Оксфорд, но не отвърна нищо.

— Помогни ми да се изправя — рече Блайт и отвлече вниманието от Роджър.

Той я подкрепи и продължи да я държи в прегръдката си. Тя го погледна и му се усмихна.

— Е, Дебре, очакваме отговора ви — подигравателно рече граф Оксфорд.

— Ръцете на нападателя бяха на жена — излъга Блайт, в отговор на което всички ахнаха.

— Роджър, това доказва вашата невинност — обади се херцог Робърт.

— Съгласен съм с вас — намеси се и Бъргли. Някои от придворните закимаха в знак на съгласие.

— Следите по врата ви не ми изглежда да са от голи ръце — рече Оксфорд и се приближи към нея. — Тази гънка права линия ме навежда на мисълта, че похитителят е използвал връв или шнур. Опитвате се да прикриете съпруга си ли?

— Оксфорд, вие наистина сте по-глупав и от конски задник — рече Блайт. Всички се засмяха. — Защо ми е да прикривам мъжа, който

се опита да ме убие?

— Наистина обезпокояващ въпрос — отвърна Дьо Вер и се изчерви от смущение и гняв. — Какво криете, Дебре? Защо не кажете къде сте били?

— Роджър беше при мен — обяви Сара Ситуел.

— Блайт, не е онова, което си мислиш — рече Роджър.

— Бих искала да се върна в стаята си — отвърна тя и го погледна студено.

На лицето на Роджър бе изписано болезнено съжаление. Той вдигна жена си на ръце и я понесе през галерията. Няколко приятели и роднини го последваха. Преди да влезе в стаята, той се обърна към тях и рече:

— Ще се погрижа за съпругата си. Можете да я посетите утре — и нареди на Хардуик и Дейзи: — Оставете ни сами.

Роджър прекоси стаята и внимателно постави Блайт да седне на леглото, после се върна, за да залости вратата. Преди отново да се приближи към жена си, той дълго я гледа, без да продума.

— Ще ти помогна да се съблечеш — рече Роджър и седна на ръба на леглото.

— Мога да се съблека и сама — каза тя.

— Моля те, позволи ми да ти помогна — умоляващо рече той.

Блайт разбра, че Роджър изпитваше угризения на съвестта за това, че е бил със Сара, вместо да закриля жена си. Тя искаше да го поизмъчи малко, но нямаше сърце да го стори. Болезненото съжаление, изписано на лицето му, ѝ се струваше непоносимо. Тя кимна, но надигащите се в гърдите ѝ чувства не ѝ позволиха да продума.

Роджър я съблече и ѝ помогна да облече нощницата и халата си. Тя се облегна на таблата на леглото и мълчаливо впери поглед в мъжа си.

Когато той ѝ предложи чаша уиски, младата жена поклати глава и рече:

— Не пия спиртни напитки.

— Понякога спиртните напитки са по-безопасни от заниманията със спиритизъм — подразни я Роджър и се усмихна криво.

Блайт се усмихна в отговор и прие чашата. Тя отпи малка глътка и разкриви лице в гримаса, когато изгарящата кехлибарена течност се

стече по гърлото ѝ.

Роджър взе чашата от ръцете ѝ и я постави на масата. След това повдигна брадичката ѝ, за да огледа раната.

— Съжалявам, че не бях до теб, за да те закрилям — сломено рече той.

Блайт не отвърна. Роджър едва ли щеше да е толкова разкаян, ако знаеше какво бе възнамерявала да стори.

— Не съм имал нищо със Сара — без предисловия рече мъжът ѝ — Тя ме помоли да напуснем заедно залата, защото се нуждаела от съвета ми във връзка с някаква инвестиция.

— Вярвам ти — рече Блайт и посегна към ръката му. На лицето му се изписа облекчение, което го правеше да изглежда по-млад отколкото бе.

— Какво търсеше в Дългата галерия? — попита той. — Не е трябвало да се отдалечаваш толкова много от залата.

— Имах среща с Блис.

— Защо?

— Двете с нея искахме да помогнем на Кет Хауърд — искрено отвърна Блайт.

Той също бе искрен с нея, как можеше да го излъже?

— За какво говориш? — пожела да узнае Роджър.

— В Голямата галерия е затворен духът на Кет Хауърд и...

— Ти, малка глупачке, духове и призраци има само в празните ви глави — изфуча Роджър. — Не помисли ли за опасността? В двора се разхожда убиец, който не би се спрял пред нищо, за да получи главата ми.

— Като оставим настрана раната, се чувствам добре — настоя тя.

— Не си добре, а си имала дяволско щастие — поправи я той. — Забранявам ти да мърмориш онези инфантилни молитви, разбрано?

— Със същия успех би могъл да забраниш на слънцето да свети — отвърна Блайт.

— Благодаря за съвета — сухо рече Роджър. — Утре рано сутринта заминаваш за Дебре Хаус.

— Не отивам никъде.

— Даде обет да ми се подчиняваш.

— Не и за това — Блайт постави дланите си на бузите му. — Мога да ти помогна да откриеш убиеца на Дарнел.

— Ако съм зает с това, да те закрилям, няма да мога да разследвам убийството — отвърна Роджър.

— Брандън Монтгомъри няма да се отделя от мен... Роджър, може ли да поговорим за това утре? — уморено попита тя. — Сега имам нужда от теб. Прегърни ме силно. Моля те, не ме оставяй сама тази вечер.

Роджър кимна. Взе я в обятията си и благопристойно я целуна по челото.

— Страх ме е — призна Блайт и нежно склони глава на гърдите му.

— Повярвай, скъпа — дрезгаво прошепна Роджър. — Когато те видях да лежиш там, аз също изпитах страх.

Той я обичаше. Винаги я бе обичал.

Рано на другата сутрин Роджър стоеше край леглото и наблюдаваше спящата си съпруга. Тя изглеждаше толкова ранима в огромното легло, прекалено крехка, за да носи детето му. Кожата ѝ бе безупречно бяла, а черните ѝ къдрици се бяха разпилели по колосаните бели възглавници. Погледът на Роджър спря върху тъмночервеното петно на врата ѝ. Усети да го обзема задушаваща паника. За малко не бе изгубил жена си. Един Господ знае какво щеше да прави, ако негодникът бе ограбил слънчевата светлина от живота му. Защото Блайт бе неговото слънце. Роджър се обърна и се запъти към вратата. Имаше нужда от прислужник, когото да изпрати за Дейзи. Някой трябваше да стои при жена му в негово отсъствие.

Роджър излезе в коридора и едва не се спъна в едно детско тяло, което лежеше пред вратата.

Брандън Монтгомъри. Момчето скочи на крака. За миг сините им очи се срещнаха.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Роджър.

— Пазя лейди Блайт.

— Да не би да нямаш доверие в способностите ми?

— Знаех, че ще станете рано, за да откриете копелето, което е дръзнало да я докосне — отвърна момчето.

— Мисля, че ще се разбираме чудесно — усмихнато рече Роджър. — Влизай и залости вратата. Не пускай никого, освен Дейзи Лойд и най-вече — не буди графинята.

— Можете да разчитате на мен, милорд — рече Брандън, гледайки го в очите. — Няма да ви разочаровам.

Роджър изчака, докато чуе как момчето залоства вратата. След това се втурна по пустите коридори към една част на двореца, която се намираще по-близо до покоите на кралицата. Тук бяха помещенията, запазени за най-близките на кралицата придворни, за дългогодишните ѝ фаворити, доказали непоклатимата си вярност към короната много

преди Роджър да бъде роден. Едно от достойнствата на кралицата бе лоялността ѝ към онези, които ѝ отвърщаха със същото.

Роджър спря пред една врата, изчака за момент и се послуша с надеждата, че обитателите на стаята вече са станали.

Той почука тихо, почти вежливо.

Никакъв отговор.

Почука отново, този път по-силно.

Все още никакъв отговор.

Роджър затропа силно по вратата. Не се развика единствено защото това би било проява на прекалено неуважение. Но как можеха да спят, след като Блайт едва не бе убита от някакъв побъркан?

Роджър вдигна юмрук, за да потропа отново, но отвътре се чу нечий глас.

— Кой е?

— Роджър Дебре.

Роджър чу резето да се вдига и след миг вратата се отвори. Шестдесет и двегодишният херцог Лъдлоу стоеше пред него в пурпурночервен халат.

Роджър го зяпна слисан.

— Какво, по дяволите, искате? — тросна му се херцогът и се зачерви. — Или сте дошъл само за да се полюбувате на халата ми?

Роджър погледна възрастния човек в очите.

— Нуждая се от съвет.

— По това време? — попита херцогът и повдигна вежди, което напомни на Роджър за Блайт.

— Никой час от денонощието не е прекалено ранен, когато животът на жена ми е в опасност — рече Роджър.

— Особено когато тя случайно е и моя внучка — рече херцогът, а погледът му омекна. — Не сте я оставили сама, нали?

Роджър поклати глава.

— Елате — рече херцогът, отвори вратата по-широко и отстъпи, за да направи място на Роджър да влезе. — Седнете пред камината.

Двамата прекосиха стаята. Роджър седна в едно от креслата пред камината, докато херцогът разпалваше огъня. След малко възрастният мъж се обърна и свари Роджър да разглежда смехотворния пурпурночервен халат.

— Някакъв проблем ли има? — попита херцогът.

— Аз... никога не съм допуснал, че носите пурпурночервено, ваша светлост — рече Роджър, който се бореше с напирания смях. — Макар да се възхищавам на безупречния ви вкус по отношение на интимното облекло.

— Това е последният подарък на Чеси — рече херцогът и направи отчаяна гримаса. Роджър кимна разбиращо. — Мога ли да ви предложа едно уиски? — попита той.

— Не, жена ми се закле да направи живота ми черен, ако още веднъж се прибера лъхащ на уиски.

Изад завесите на леглото се разнесе тих гърлен смях. След това Роджър чу херцогинята да казва:

— Това е моята внучка.

— Чеси, Роджър е тук, защото се нуждае от съвет — извика херцогът. — Какъв точно, не ми казва. Навярно ще можеш да помогнеш.

Завесите се разтвориха и херцогиня Лъдлоу слезе от леглото. Тя също носеше пурпурночервен халат.

— Двамата с Тали сме в тон — каза тя, макар това да бе очевидно. — Не е ли сладко?

— Много сладко наистина, ваша светлост — отвърна Роджър.

Херцогинята седна в другото кресло, а херцогът остана прав пред камината. Двамата погледнаха Роджър и зачакаха.

— Блайт отказва да се върне в Дебре Хаус — започна той. — Безпокоя се за безопасността ѝ, в случай че остане в двора.

— Много е просто, трябва само да наредите на момичето да замине за Дебре Хаус — рече херцогът и си спечели кисела гримаса от страна на жена си. — Ако се наложи, лично я качете на някоя лодка. Така всички ние ще спим по-спокойно.

— Наистина, Тали, понякога глупостта ти ме изумява — упрекна мъжа си херцогинята.

— Какво искаш да кажеш?

— Качите ли я на лодка, не след дълго тя ще се върне — обърна се към Роджър херцогинята, игнорирайки въпроса на съпруга си. — Освен ако не решите да спите на кея.

— Блайт е послушно дете — възрази херцогът. — Наредете ѝ да отиде в Дебре Хаус и да остане там.

— Да отиде и да остане? Блайт да не е някое куче? — херцогиня Лъдлоу избухна в смях. — Изумена съм, че вие, мъжете, можете да управлявате цели народи, а нямате достатъчно здрав разум, за да се оправите с една интелигентна млада жена.

Роджър гледаше ту единия, ту другия от събеседниците си.

— Какво да правя? — попита накрая той, а в гласа му прозвуча нетърпение.

Херцогиня Лъдлоу се обърна бавно към него и го погледна неодобрително:

— Най-напред се научете на повече уважение към възрастните.

Роджър прояви достатъчно благоприличие да се изчерви.

— Съжалявам. Безпокойството ме прави нетърпелив.

— Така е по-добре, скъпи — провлачено рече херцогинята. — А сега ми кажете защо искате да изпратите Блайт вкъщи.

— Що за въпрос — попита херцогът. — Очевидно се безпокои за живота на жена си.

Херцогинята отново го игнорира и погледна Роджър:

— Нали не искате да се отървете от Блайт заради любовниците си?

— Вече нямам любовници — сухо рече Роджър, без да отмества поглед.

— Отлично — херцогиня Лъдлоу се усмихна видимо доволна от отговора. — Готов ли сте непрекъснато да кръстосвате между двора и Дебре Хаус?

— Когато става дума за сигурността на Блайт — да.

— Чеси, какво си намислила? — попита Робърт.

— Нещо хитроумно, чакайте да помисля. Ах, да, хрумна ми — възкликна тя и се усмихна на Роджър. — При всяка удача ви се възможност ще флиртувате безсрамно със Сара, Рода и всяка друга жена в двора. Блайт ще започне да ревнува. Тогава ще ѝ съобщите, че искате да се върнете в Дебре Хаус, защото се безпокоите за сигурността ѝ, а животът ѝ ви е по-скъп от това, да откриете убиеца на Дарнел. Дори и да се усъмни, внучката ми няма да изпусне възможността да ви отдалечи от метресите ви.

— Но как ще открия убиеца, ако съм в Дебре Хаус? — попита Роджър.

— Имайте малко търпение — отвърна херцогинята. — Тали ще ви изпрати известие, че е открил нещо интересно във връзка със смъртта на Дарнел. Вие веднага ще се върнете в двора, обещавайки на Блайт да не отсъствате повече от два-три дена. След това ще пристигне ново известие от Тали и така, докато имате желание да кръстосвате между двора и Дебре Хаус и докато бременността на Блайт не напредне толкова, че тя да изгуби желание да ходи където и да било.

— Възхищавам се на стратегическите ви умения, ваша светлост — усмихнато каза Роджър.

— Благодаря, скъпи — усмихна му се в отговор херцогиня Лъдлоу. — Между другото, смятам, че това лято трябва да поканите Елизабет в Идън Корт. През пролетта можете да изпратите Блайт в Уинчестър, за да се подготви за гостуването на кралицата. Така ще бъде извън опасност.

Роджър стана и ѝ целуна ръка.

— До довечера, когато ще пуснем в ход плана си.

След като стисна ръката на херцога, Роджър напусна стаята. Настроението му значително се бе подобрило. Докато Брандън Монтгомъри пазеше жена му, не бе необходимо да се прибира в стаята си, така че той се отправи в противоположна посока. Седрик със сигурност вече се упражняваше с шпагата си и Роджър изпита желание да премери сили с него. Може би този път щеше да има повече късмет от обикновено и щеше да успее да го победи.

— Много ли личат раните ми?

— Не — отвърна Роджър, хвърляйки поглед през рамо.

— Ти изобщо не ме гледаш — оплака се Блайт.

— Побързай, моля те — нареди Роджър. — Нали не искаш да се появим в залата след кралицата?

Блайт нарочно се върна зад паравана, за да се огледа в огледалото и въздъхна при вида на отвратителните сини петна по врата ѝ. За нея това беше без значение, но се боеше, че придворните щяха да одумват мъжа ѝ, а тя не можеше да понася да говорят лошо за Роджър.

И какъв дявол човъркаше Роджър тази вечер? Откакто следобед се върна в стаята им, той отново бе възприел предишното хладно и дистанцирано държание.

Хм — помисли си тя, — и мъжете имат наглостта да обвиняват жените за променливите, им настроения.

— За Бога, няма ли да побързаш?

— Готова съм — каза Блайт и излезе иззад паравана. — Можеше поне да се престориш на благодарен за това, че обещах да ти помогна тази вечер.

Погледът му като че ли поомекна. Роджър се приближи, за да ѝ целуне ръка.

— Изключително съм благодарен за това, че обеща да даваш ухо на разговорите на придворните — каза той и я тикна към вратата. — Човек никога не знае какво може да дочуе случайно.

— Чувствам се като шпионин — рече Блайт вече в коридора.

— В залата за приеми трябва да се разделим — напомни ѝ Роджър. — В случай че по някаква причина решиш да си тръгнеш и аз не съм наблизо, дай знак на Брандън. Въръжил съм момчето с един нож.

— Не се тревожи за мен — отвърна Блайт. — Още дълго няма да мърдам никъде сама — след това попита мимоходом — Къде беше цял ден?

— Дуелирах се със Седрик.

— Спечели ли? — попита тя.

— Нито веднъж.

— О, това обяснява лошото ти настроение.

При вида на тълпата от благородници и техните дами Блайт спря разколебана. Мисълта, че сред тях имаше убиец, накара пулса ѝ да се учести.

Блайт потръпна при мисълта, че навярно тази вечер щеше да разговаря с човека, опитал се да я убие. Въпреки това тя успя да се усмихне на мъжа си и влезе в залата. Не бе направила и пет крачки, когато Роджър докосна ръката ѝ и рече:

— Ще се видим по-късно.

След това се отдалечи по посока на подиума.

За миг Блайт усети да я обзема паника, но зърна дядо си и баба си, които разговаряха с приятели точно срещу входа на залата. Блайт си пое дълбоко дъх и вече се бе запътила към тях, когато чу името си.

— Как сте тази вечер, лейди Блайт? — попита Джефри Дебре.

Лъчезарният му вид накара Блайт да изпита облекчение. Джефри със сигурност не бе убиец.

— Благодаря, добре съм — отвърна тя.

— Танцува ли ви се, скъпа снахичке?

Блайт поклати глава.

— Бих искала да поздравя роднините си. Може би по-късно?

— Ще ви разчистя пътя — предложи услугите си Джефри и я улови подръка.

Двамата заобиколиха дансинга. Блайт потърси с поглед мъжа си и го видя да танцува с кралицата.

— Благодаря, Джефри — рече тя, когато се добраха до херцог и херцогиня Лъдлоу. По-младият ѝ девер се поклонил и се усмихнал, преди да се отдалечи.

— Добър вечер — поздрави баба си и дядо си Блайт.

— Добър вечер, съкровище — рече херцогът.

— Добър вечер, скъпа — добави херцогинята.

Блайт бе благодарна за дружелюбните лица на близките си и застана до баба си, за да погледа танцуващите. Тогава зърна Роджър да танцува с Рода Белоуз. Червенокосата красавица носеше рокля с най-дълбоко изрязаното деколте, което Блайт бе виждала някога. Отгоре на всичко Роджър, изглежда, не можеше да откъсне поглед от гърдите ѝ, а те всеки момент заплашваха да прелеят от деколтето.

Когато танцът свърши, той сякаш не искаше да се отдели от дамата си. След това двамата танцуваха втори, трети и дори четвърти танц.

— Скъпа, защо не танцуваш? — попита херцогинята и се наведе напред, за да прошепне на ухото ѝ: — Сигурна съм, че ще ти намерим някой партньор.

Блайт поруменя от смущение и поклати глава. Само това ѝ липсваше, баба ѝ да ѝ търси партньори за танц.

— Малко ми се гади — рече Блайт. — Мисля, че ще се оттегля — без да дочака отговор, тя направи знак на Брандън Монтгомъри, който веднага се приближи. — Би ли ме изпратил до стаята ми? — попита младата жена.

— С удоволствие, милейди — отвърна момчето.

Блайт пожела лека нощ на баба си и дядо си и последва Брандън. Преди да напусне залата, хвърли последен поглед към Роджър, който

все още танцуваше с лейди Рода и изобщо не забеляза, че жена му си тръгваше.

Блайт мълчаливо последва момчето. Пред вратата на стаята си тя успя да му се усмихне и да му пожелае лека нощ.

— Ще пазя пред вратата, докато се върне графът — рече Брандън.

Блайт кимна, но не каза нищо. Веднага щом затвори вратата след себе си, тя избухна в сълзи и плака, докато не заспа от изтощение.

На сутринта се събуди сама и прекара деня в стаята си. Когато късно следобед Роджър се върна, за да се преоблече, Блайт се почувства прекалено нещастна и отчаяна, за да му зададе въпросите, измъчвали я през цялата нощ.

— Не забравяй да се позавъртиш сред присъстващите — напомни ѝ Роджър на влизане в залата за аудиенции.

— Ти го правиш и за двама ни — отвърна Блайт, като не успя да скрие горчивината в гласа си.

Без да си направи труда да ѝ отговори, Роджър се насочи към кралицата. Блайт откри в другия край на залата херцог и херцогиня Лъдлоу и се присъедини към тях.

Младата жена чувстваше, че се задушава. След танца с кралицата Роджър се насочи право към Сара Ситуел.

— Не мога да разбера защо мъжът ми се държи така с мен — оплака се на баба си Блайт. — Нищо чудно, че Дарнел е потърсила компанията на други мъже.

— Скъпа, тази игра може да бъде играна и от двама ви. Защо не потанцуваш и не пофлиртуваш с някого? — прошепна херцогинята. — Тогавя негодникът ще побърза да дотърчи обратно.

— Не желая да слизам до неговото ниво — отвърна Блайт. — Мисля, че ще се оттегля.

— Но ти си тук едва от час — възрази баба ѝ.

— Един час? Тези шестдесет минути ми се сториха цяла вечност — и Блайт направи знак на Брандън да я чака пред изхода на залата. Двамата изминаха пътя до стаята ѝ в мълчание.

Блайт се опита да не мисли за нищо, облече нощницата и халата си и седна пред камината. Не искаше да плаче повече.

Тази игра може да бъде играна и от двама ви. Защо не потанцуваш и не пофлиртуваш с някого? — спомни си думите на баба си.

Може би херцогинята бе права. В края на краищата мъжете обикновено желяеха онова, което не можеха да имат или което искаха всички. Изглежда, отношенията между мъжете и жените приличаха на сделките — всичко зависеше от предлагането и търсенето.

Блайт се усмихна за пръв път от дни и черният облак, който бе легнал на сърцето ѝ, се разнесе като мъгла под лъчите на слънцето.

На следващата вечер тя грижливо подбра облеклото си. Облече най-провокативната си рокля, изработена от червен и златен бродир, с изкусително дълбоко деколте, прилепнала горна част и широки ръкави. Бе сресала черните си коси назад и ги бе събрала на кок. Носеше и диамантения кръст, който подканящо блестеше върху безукорната ѝ кожа с цвят на слонова кост.

— Готова ли си? — извика Роджър, току-що влязъл в стаята. За нейно най-голямо удоволствие, когато я видя, мъжът ѝ замръзна на мястото си с отворена уста. Сините очи на Роджър спряха върху деколтето ѝ, но той се въздържа от коментар.

— Готова съм да подслушвам клюки цяла нощ — рече Блайт и му се усмихна лъчезарно.

С израз на неодобрение Роджър я последва по коридора, а след това по все по-познатия ѝ лабиринт от галерии и коридори.

— Утре трябва да станем рано, ако искаме да бъдем в Дебре Хаус за обяд — подхвърли Роджър мимоходом.

На влизане в залата за аудиенции, Блайт му се усмихна дяволито и рече:

— И не забравяйте да се позавъртите сред гостите, милорд — след това се отдалечи. Усети върху си пронизващия поглед на сините му очи, но не се обърна.

Вместо да потърси херцог и херцогиня Лъдлоу, Блайт се огледа наоколо и съзря Уолтър Ралей, който съвсем наскоро се бе върнал в двора след месеци на изгнание заради брака си с малката Трокмортън.

— Добър вечер, лорд Ралей — поздрави го Блайт.

— Не съм лорд, госпожо Дебре, само сър — отвърна Ралей. — Въпреки това ми харесва да ме наричате така. Защо не сте край баба си, за да ви пази?

Блайт се изчерви. Тя погледна към мъжа си, който танцуваше с кралицата, и отвърна:

— Реших да последвам примера на съпруга си и да се позавъртя наоколо малко по-свободно.

— Не твърде свободно, надявам се от името на Идън.

Руменината на лицето ѝ се задълбочи и младият мъж се засмя тихо.

— Вече бях забравил колко прелестно може да бъде едно искрено изчервяване.

— Възнамерявате ли да предприемете някоя нова финансова авантюра? — попита Блайт, за да промени темата.

— В главата ми се въртят няколко възможности — отвърна Ралей.

— Ако имате нужда от инвеститор — каза Блайт, — аз съм насреща. Защо не ме посетите някога?

Ралей кимна.

— Искате ли да танцуваме, милейди?

— С удоволствие ще танцувам с вас, сър.

Ралей я съпроводи до дансинга. Макар че продължиха разговора си, тя имаше очи единствено за мъжа си, който все още танцуваше с кралицата. Когато музиката свърши, Блайт и Ралей се оказаха край Седрик и Сибила.

След Ралей танцува със Седрик, докато Роджър бе избрал за партньорка Рода Белоуз. На няколко пъти улавяше погледа му, но той веднага извъръщаше глава.

Когато Роджър покани на танц Сара Ситуел, Блайт прие поканата на Джефри. Съпругът ѝ не изглеждаше особено щастлив от избора ѝ на партньор. Тя го наблюдаваше толкова внимателно, че деверът ѝ попита:

— Да не би да се дуелирате с брат ми?

Думите му привлякоха вниманието ѝ.

— Да се дуелирам ли?

Джефри ѝ намигна.

— Да, скъпа снахичке. Оръжията ви са партньорите за танц.

Блайт се засмя на това сравнение, но отклони поканата за още един танц с него:

— Вече наистина трябва да поздравя баба и дядо.

Тя непринудено заобиколи дансинга, но преди да се добере до херцога и херцогинята, Брандън се приближи към нея.

— Господарят смята, че трябва да се оттеглите, защото утре рано заминаваме за Дебре Хаус — каза момчето.

— Заминаваме? Това значи ли, че идваш с нас?

Брандън се ухили и кимна.

— Сър Роджър вече е получил разрешението на кралицата да ме вземе със себе си.

— Чудесна новина.

— Да ви съпровожда ли до стаята?

Блайт погледна през рамо. Роджър бе склонил глава съвсем близо до тази на Сара Ситуел, за да чуе по-добре онова, което му говореше русокосата красавица, без обаче да изпуска от очи жена си.

— Предай на господина, че все още не съм готова да се оттегля.

Преди момчето да успее да възрази, Блайт продължи пътя си. Тогава ѝ хрумна как да ядоса Роджър. Тя се огледа за граф Оксфорд и като го откри сред множеството, отиде при него.

— Добър вечер, лорд Дьо Вер — поздрави отвратителния граф Блайт. — Аз съм готова.

— Готова за какво?

— Да танцувам с вас, разбира се.

Граф Оксфорд кимна и я съпроводи до дансинга. Блайт погледна скришом към Роджър, който изглеждаше още по-нешастен, отколкото по време на танца ѝ с Джефри.

— Изпитах облекчение, виждайки, че все още дишате — забеляза Оксфорд.

— Какво искате да кажете? — попита Блайт, макар много добре да знаеше за какво намекваше той.

— Разбира се това, че негодникът, който се опита да ви убие, нямаше късмет — отвърна Оксфорд в рядък пристъп на дипломатичност. — О, виждам, че Ралей се е завърнал. Учудвам се как Елизабет позволява на един обикновен гражданин да се мотае сред благородниците ѝ.

— Какво съвпадение — рече Блайт, в чиято душа внезапно се пробуди някакъв зъл дух. — Докато танцувах с Ралей, той спомена за вас.

— И какво ви каза? — попита Оксфорд.

— Не мога да го повторя, милорд.

— Настоявам да ми кажете.

Блайт спря да танцува и се наведе напред, за да прошепне на ухото му:

— Ралей казва, че сте пълнел отпред панталона си с памук.

— Извинете ме, милейди — рече Оксфорд вбесен, но не мога да подмина тази обида.

Обърна ѝ гръб и се запъти към Ралей. Блайт направи знак на Брандън, че е готова да си тръгне.

Срещнаха се на входа на залата. Тя хвърли един последен поглед през рамо и видя Оксфорд да стои пред Ралей, който се смееше с глас.

Блайт се усмихна при тази гледка и напусна залата. Едва бяха направили пет крачки, когато момчето спря.

— Питам се какво вбеси Оксфорд толкова много — каза Брандън.

— Казах му, че според Ралей той пълнел панталона си с памук — призна Блайт.

Брандън се изчерви, но се засмя. Един дрезгав смях се присъедини към неговия. Блайт трепна и се извърна. Роджър ги следваше на няколко крачки разстояние.

— Върви да спиш — нареди на момчето Роджър. — В седем сутринта ни донеси закуска и бъди готов да отпътуваме за Дебре Хаус.

— Да, милорд — рече Брандън, неспособен да скрие вълнението си. Той хукна в противоположната посока.

— Казах ми да се позавъртя сред гостите — понечи да се защити Блайт, когато влязоха в стаята си.

— Имах предвид придворните дами — строго рече Роджър.

Съпругът ѝ ревнуваше.

— Грешката е моя — каза Блайт и му се усмихна невинно. Тя се запъти към паравана, за да се съблече, но след това ѝ хрумна, че имаше нужда от помощ, защото бе дала свободна вечер на Дейзи. Тя се върна, посочи гърба си и попита: — Би ли ми помогнал?

В отговор на кимването на Роджър, Блайт му обърна гръб. Усети как пръстите му умело започнаха да разкопчават дребните копчета. Неочаквано Роджър прокара ръка по голия ѝ гръб и Блайт почувства сладка тръпка да разтърсва тялото ѝ. Нима ревността го бе накарала да я докосне след толкова седмици на въздържание?

Тогава усети топлите му устни, докосващи гърба ѝ с опиваща нежност. Блайт затаи дъх.

След това бавно се обърна към него, копнееща да притисне устни към неговите.

— Върви в леглото — нареди ѝ Роджър. — Утре ще ставаме рано.

Блайт успя да скрие разочарованието си. Изглежда ревността му не бе достатъчна, за да го накара да легне с нея. Е, тя също можеше да играе тази игра. Без да го удостои с поглед, съблече роклята, нахлузи нощницата си и се пхна в леглото.

Блайт изплува от дълбините на съня и отвори очи. Леглото беше празно. Младата жена се огледа в полутъмната стая и видя Роджър да разпалва огъня в камината.

Какво го бе събудило? Тогава чу тихо, почти колебливо почукване.

Блайт седна в леглото, облегна се на таблата и се загледа в мъжа си, който отиде да отвори вратата. Чу гласа на Брандън Монтгомъри.

— Закуската ви, милорд — рече момчето.

— Върви в стаята си и опакой всичките си неща — нареди Роджър и взе подноса от ръцете му. — Повече няма да се връщаш в двора. В осем бъди на кея.

— Да, милорд — отвърна Брандън и си тръгна.

— Изяж си закуската — нареди Роджър и прекоси стаята, за да постави подноса на леглото. След това добави: — Ти също няма да се връщаш повече в двора.

— Тогава не тръгвам никъде — отсече тя.

— Толкова ли ти харесва дворцовия живот, че да искаш да останеш тук без съпруга си? — попита той. Блайт го зяпна недоумяващо. — С изключение на няколко краткотрайни посещения, възнамерявам да се оттегля от дворцовия живот — обяви Роджър.

— А какво ще стане с...

— Смъртта на Дарнел вече е минало — прекъсна я той. — Сега сигурността ти е по-важна за мен. Освен това повечето от придворните ще продължат да ме смятат за виновен, дори и да разоблича истинския убиец... А сега яж закуската си или ще помоля кралицата за развод.

Блайт го дари с лъчезарна усмивка. Орелът и неговата пеперуда се връщаха в Дебре Хаус, за да заживеят щастливо. Никакви

любовници повече.

— Между другото, през лятото Елизабет навярно ще посети Идън Корт — рече Роджър и я погледна.

Блайт кимна. Беше разбрала думите му. Идън Корт бе семейното огнище на предците му в Уинчестър, домът на ветровете, където бе гробът с мощите на свети Суидин.

Открий щастието си с гордия орел в дома на ветровете.

Блайт усети пулсът ѝ да се учестява. Предсказанието на майка ѝ се сбъдваше.

Пази се от черното слънце.

Само обезпокояващата мисъл за черното слънце вгорчаваше най-щастливия ден от брака ѝ. *Уинчестър. Домът на ветровете.* Блайт знаеше, че там щеше да е в стихията си.

— Брандън, седни най-сетне. От суетенето ти ми прилошава още повече.

Блайт се усмихна на момчето, което я послуша и седна до нея. Лодката бавно ги отнасяше надолу по реката към Дебре Хаус. Блайт знаеше, че възможността да стане част от едно истинско семейство не даваше мира на момчето. Сърцето ѝ се сви при вида на изпълненото му с очакване и надежда изражение. Сирак от осемгодишен, Брандън не познаваше сигурността и топлината на любящото семейство. Блайт погледна Роджър, който изглеждаше вгълбен в търговските си книги.

Денят бе чудесен. Коледата идваше с безоблачно синьо небе и пухкава снежна покривка, която блестеше по голите клони на дърветата. Когато се приближиха към брега, доловиха в кристалния декемврийски въздух мирис на пушек.

— Яздиш ли? — обърна се към момчето Блайт.

— Да, но нямам собствен кон.

— При първа възможност графът ще те вземе със себе си на пазара Смитфийлд — обеща Блайт. — Ще го направите ли, сър?

— Да, разбира се — отвърна Роджър, без да вдигне поглед от книгите си.

— Ще си купиш черен жребец и ще го наречеш Аякс — добави тя.

— Аякс, героят от Троянската война? — попита Брандън и се усмихна.

— Знаех си, че вече сме се срещали с теб — рече Блайт, без да се замисли. — Живял си с нас в Гърция.

— Простете? — смутено попита момчето.

— Блайт — в гласа на Роджър имаше укор.

— Къде е домът на предците ти? — дипломатично смени темата Блайт.

— Монтгомъри Хаус се намира край Арден, но съм сигурен, че къщата се руши, а земята е запустяла — отвърна Брандън. —

Доколкото зная, имението е конфискувано от короната.

— Докато живееш при нас, двамата със сър Роджър ще наредим къщата да бъде ремонтирана — каза Блайт. — Ако е необходимо, ще я откупим от Елизабет заедно със земята. В края на краищата не е редно граф Стратфорд да няма собствен дом. Нали така, сър?

— За какво говориш? — попита Роджър и вдигна поглед от книгите си.

— Казвам, че докато Брандън живее при нас, ще наредим да бъде ремонтирана Монтгомъри Хаус и разработена земята — повтори тя.

— Да не си се побъркала? — попита Роджър, видимо изненадан от прекалено великодушното ѝ предложение.

Блайт го погледна укорително и отвърна:

— Сър, моля ви да не ми говорите така в присъствието на Брандън. Ако е необходимо, ще платя всичко сама.

— Дяволски си права — отвърна Роджър и се върна към заниманието си.

— Хубавото на парите е, че с тях можеш да правиш щастливи другите хора — обясни на момчето Блайт. — С какво е известен Стратфорд?

— Малц и ръкавици.

— О, чудесно. Няма да ми бъдеш конкуренция — рече Блайт. — Ще ти дам първоначален капитал и ще ти помогна да започнеш да печелиш. Не забравяй едно: не бива да ощетяваш хората, които работят за теб, дори и когато понасяш загуби. Бъди далновиден и не позволявай да бъдеш подмамен от лесни, но мимолетни печалби.

— Лейди Блайт — сериозно рече Брандън, — защо правите всичко това?

— Убедена съм в благородните ти заложиби — делово отвърна Блайт. — Освен това приличаш на мъжа ми.

— Какво искаш да кажеш? — вдигна глава от книгите Роджър.

Блайт му се усмихна лъчезарно.

— Сър, Брандън има вашите очи. Ако не ви познавах, бих казала, че ви е син, племенник или някакъв друг роднина.

— Синьото си е синьо — отвърна Роджър и поклати глава видимо скептично настроен към абсурдната ѝ идея.

Скоро пред тях изникна Дебре Хаус. Тъй като не ги очакваха преди Нова година, на нея не се мяркаше никой, но с приближаването

на лодките започнаха да се събират все повече прислужници.

— Тате! — извика Миранда и се втурна през голямата зала, когато ги видя да влизат. — Мамо Блайт!

Момичето се хвърли в обятията на баща си и го прегърна така, сякаш никога повече нямаше да го пусне. След това стори същото ѝ с доведената си майка.

— Лорд Перпендикуляр идваше всяка нощ — обясни Миранда.

— Така си и знаех — усмихнато рече Блайт. — Имам две изненади за теб.

— Обичам изненадите — извика Миранда и плесна с ръце.

— Това е Брандън Монтгомъри, граф Стратфорд. Той ще ти бъде доведен брат — представи ѝ момчето Блайт.

— Какво е доведен брат? — попита Миранда.

— Нещо като братовчед — рече Брандън. — Винаги съм мечтал за малка сестричка.

Блайт погледна скришом мъжа си и добави:

— Баща ти най-сетне се съгласи през лятото да ти подарим едно малко братче или малко сестриче.

Миранда отново плесна с ръце.

— Какво ще бъде, тате? — попита тя.

— Не зная — отвърна Роджър. — Хайде да сядаме на масата.

Сърцето на Блайт трепна, когато четиримата седнаха на масата. Сега те бяха едно истинско семейство. Тя погледна Брандън и разбра, че момчето за пръв път сядаше на масата като член на някое семейство.

— Мамо Блайт, къде е сега бебето? — попита Миранда.

— Расте вътре в мен — отвърна тя.

— Как е попаднало там?

— Твоят татко го посади, както сади цветята в градината си.

— О! — този отговор я задоволи за момента, но след малко тя отново попита: — А как ще излезе?

Блайт се изчерви, чула Роджър да се смее. Тя погледна Брандън, който също се бе изчервил.

— Не мислиш ли, че доведеният ти брат би се радвал да види Перикъл и Аспазия? — попита Блайт.

— Кой е това? — намеси се Брандън, видимо облекчен от промяната на темата.

— Моите понита — отвърна момичето. — Би ли искал да ги нахраниш с моркови?

— С удоволствие — отвърна Брандън. Той стана и попита: — Накъде?

— Големите братя винаги държат малките си сестрички за ръка — информира го Миранда, която също бе станала от стола си.

— О, моля за извинение — рече Брандън и ѝ подаде ръка.

След това двамата напуснаха залата.

Блайт ги проследи с поглед, след което погледна мъжа си, любопитна да види реакцията му.

— Чакай ме няколко часа работа — рече Роджър и стана. — Ще се видим на вечеря.

Макар и разочарована, Блайт успя да му се усмихне и да кимне. Предстоеше им да прекарат заедно следващите четиридесет и дори повече години. Нищо не ѝ костваше да почака няколко часа, докато останеха сами.

Блайт постави длани на корема си и си спомни за първата вечер в Дебре Хаус, когато бе седяла сама на същата тази маса. За краткото време оттогава се бяха променили много неща.

„Не се безпокой, малкото ми — помисли си тя. — Сега, когато окончателно се върнахме вкъщи, всичко ще бъде наред.“

Блайт видя иконома да носи поднос с писма. Може би имаше нещо и за нея.

— Ботъмс — извика тя.

— Да, милейди.

— Какво е това?

— Писмата, които пристигнаха, докато господин графът отсъстваше — отвърна Ботъмс.

— Аз ще му ги занеса — рече Блайт. В носа я удари силна миризма на гардении, която сякаш ѝ се подиграваше. — Защо не видите дали е готова стаята на Брандън?

— Да, милейди — Ботъмс остави сребърния поднос на масата пред нея и напусна залата.

Блайт се загледа в писмата, като жестоко хапеше долната си устна. Знаеше, че не биваше да прави онова, което ѝ се въртеше в главата, но не можеше да се овладее.

Блайт прегледа десетте писма върху подноса. Всичките миришеха на гардении и бяха адресирани до мъжа ѝ с един и същ разлят почерк.

Блайт стана от стола си и взе писмата от подноса. След това решително се отправи към камината и ги хвърли в пламъците.

„Да ми прости богинята“ — помисли си Блайт. Веднага започнаха да я глождят угризения.

Блайт се обърна и седна пред камината, за да размисли върху греховната си постъпка. Баба ѝ Чеси навярно би аплодирала решението ѝ, но майка ѝ никога не би го одобрила. Ала какво друго можеше да стори? В най-лошия случай бракът ѝ почиваше на несигурна основа и тя нямаше нужда от съперници за вниманието и сърцето на мъжа си.

Когато вечерта се качи в стаята си, Дейзи вече бе приготвила нощницата и халата ѝ. Блайт ги облече и прибра роклята си. Малкото ѝ любовно звънче все така висеше пред прозореца.

Блайт се усмихна. След ухаещите на гардении писма тя изпита необходимост да чуе нежния му звън. Младата жена отвори прозореца, но звънчето бе занемяло. Блайт почака малко, но не долови и най-лек полъх на вятъра.

Тя се върна разочарована в стаята си, но остави вратата на стаята за преобличане леко открената, в случай че излезеше нощен бриз. Върху черното кадифе на нощното небе блестеше една-единствена самотна звезда, която ѝ напомняше за Роджър.

Дневникът. При мисълта за Роджър ѝ хрумна, че дневникът на майка му лежеше в най-горното чекмедже на писалището ѝ.

Младата жена прекоси бързо стаята и запали една свещ. След това внимателно извади подвързания в кожа дневник и го разтвори на първата страница, на която грижливо бе изписана датата:

„Май, 1563 г.“

Осем месеца преди да се роди Роджър.

Блайт се усмихна. По това време Роджър вече е бил в утробата на майка си.

— Идваш ли в леглото?

Блайт трепна, затвори дневника и погледна през рамо. Облечен в тъмносинята си пижама, Роджър стоеше на вратата, която свързваше двете спални.

„Идваш ли в леглото?“ Не: „Лягаш ли си?“

— Идвам — извика тя и върна дневника обратно в чекмеджето. Блайт изгаси свещта и стана от стола си. Мъжът ѝ я очакваше до леглото.

— При мен ли ще спиш? — попита тя.

— Зима е — отвърна той, без да я погледне. — Ще ни бъде по-топло, ако спим заедно.

— Вярно — Блайт съблече халата си, преметна го на един стол и се пъкна в леглото.

Роджър стори същото и дъхът ѝ секна при вида на мъжественото му тяло. Той се настани до нея и придърпа завивката чак до брадичката ѝ.

Защо не я бе поканил в своето легло, както бе прието, когато двама съпрузи спяха в различни стаи?

— Леглото ти е по-голямо от моето — рече Блайт. — Не мислиш ли, че там ще ни бъде по-удобно?

— Обичам уханието тук — отвърна Роджър.

Този отговор я изненада.

— Стаята ми ухае?

— Също както и самата ти.

— И аз?

Роджър се усмихна.

— На рози.

— О! — Блайт отвърна на усмивката му.

Неочаквано Роджър ѝ обърна гръб и рече:

— Лека нощ.

— Лека нощ.

Не изпитваше ли желание да я докосне? Очевидно не. Тогава до нея достигна тихият звън на любовното ѝ звънче.

Хайде, Роджър — сякаш напяваше то. — Дари Блайт със сърцето и любовта си.

Блайт се отпусна и затвори очи. Знаеше, че верният ѝ приятел вятърът и богинята ѝ изпращаха послание.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Роджър и седна в леглото.

Блайт го погледна. Не можеше да му признае, че звънчето бе част от любовна магия.

— Това е моето звънче — отвърна тя, без да му дава повече обяснения.

— Твоето какво?

— Окачих едно звънче на прозореца на стаята си за преобличане — отвърна Блайт. — Когато има вятър, звънът му ми действа успокояващо.

— Кой глупак оставя прозореца си отворен през зимата? — промърмори Роджър, стана от леглото и изчезна в съседната стая.

След няколко секунди звънът на любовното й звънче секна. Роджър се върна в леглото, придърпа завивката нагоре и отново обърна гръб на Блайт.

— Е, лека нощ — грубо рече той.

Блайт се премести по-близо до топлото му тяло и прошепна:

— Лека нощ, милорд. Приятни сънища...

Следващите три дена бяха истинско емоционално изпитание за Блайт. Макар и окуражена от факта, че двамата със съпруга й дележа едно легло, тя страдаше от угризения заради изгорените писма на госпожа Гардения.

На четвъртата сутрин от завръщането им в Дебре Хаус, Блайт се събуди сама в леглото, което не я изненада, защото бе спала по-дълго от обичайното. Тя се изми бързо, облече се и реши да потърси мъжа си, за да поговори с него за избора на частен учител за Брандън.

Младата жена слезе във вестибюла точно в мига, в който икономът затваряше входната врата след някого.

— Какво е това? — попита Блайт, забелязала, че Ботъмс държи нещо в ръцете си.

— Писмо за господаря.

— Аз ще му го занеса — рече тя и взе пергамента от ръцете му. — Съпругът ми в кабинета си ли е?

— Да, милейди.

Блайт понечи да разгледа почерка, с който бе изписано името на адресата, и в носа я блъсна тежкият мирис на гардении. Тя сбърчи погнусено нос и се обърна към икономата:

— Това е всичко, Ботъмс.

— Да, милейди.

Госпожа Гардения наистина бе настоятелна. Вместо да се насочи към кабинета на мъжа си, Блайт влезе в голямата зала и хвърли писмото в камината.

Тя потри мислено ръце, доволна от пъкленото си дело. След това се обърна и се оказа лице в лице с Ботъмс, който стоеше усмихнат само на десетина сантиметра от нея.

Блайт се сконфузи и го зяпна. Икономът я успокои с думите:

— Много добре, милейди. Готвачът ви е сгрял една кана превъзходно ябълково вино. Желаете ли да закусите?

— Ботъмс, с удоволствие бих пийнала малко ябълково вино.

И тази нощ Блайт спа заедно с мъжа си, но на сутринта се събуди сама. Когато слезе във вестибюла, Ботъмс отново току-що бе изпратил някакъв куриер. Икономът се обърна, видя протегнатата ѝ ръка и рече:

— Не е напарфюмирано.

Блайт се взря в запечатания пергамент. Очевидно писмото не бе от госпожа Гардения. Трябваше ли да го занесе на съпруга си, или не.

— Откъде идваше куриерът? — попита Блайт и погледна Ботъмс.

— Хемптън Корт.

Блайт отново колебливо погледна пергамента. Роджър щеше да побеснее, ако научеше, че е хвърлила в камината нещо важно.

— От госпожа Ситуел е — привлече вниманието ѝ икономът.

— Откъде знаете?

— Попитах.

— Благодаря, Ботъмс.

Блайт се приближи към камината и хвърли писмото в пламъците. Тя въздъхна с облекчение. Изглежда, гласът на съвестта ставаше все по-слаб с всяко ново прегрешение.

На следващата сутрин се повтори същото.

Ботъмс затвори вратата след някакъв куриер, обърна се и я видя да стои на стълбите.

— Госпожа Белоуз — рече той и механично ѝ подаде писмото.

— Искате да кажете госпожа Плъх — поправи го тя.

— Точно така, милейди — икономът се отдалечи.

Блайт отново хвърли писмото в камината в голямата зала. Обезкуражена от броя на жените, които тичаха подир мъжа ѝ, тя се качи в спалнята си, за да реши какво да прави. Не можеше да прекара живота си в изгаряне на любовни писма. Съпругът ѝ все някога щеше да научи.

Тогавя чу тихия звън на любовното си звънче, което сякаш ѝ се подиграваше, вместо да я окуражава.

На четвъртата сутрин Блайт остана пред камината в стаята си. Не биваше да изгаря кореспонденцията на мъжа си, но нямаше сили да гледа как Ботъмс отнасяше писмата в кабинета му.

— Влез — извика тя, чула тихо почукване на вратата.

Блайт погледна през рамо и видя икономът да се приближава към нея със запечатано писмо в ръка.

— Госпожа Гардения — осведоми я той и ѝ подаде писмото.

— Много е настоятелна.

— Прочетете го.

— Би било нечестно.

— Простете, милейди — провлачено рече Ботъмс. — Не зная как ми хрумна. Да го прочетете би било почти толкова нечестно, колкото да го хвърлите в камината.

Блайт се ухили, но преди да успее да отговори, чу зад себе си нечий глас:

— Какво да хвърли в камината? — попита Роджър.

Блайт подскочи. Свети Суидин, бяха я спипали! Ботъмс пусна пергамента в скута ѝ и остана като вкаменен.

— Нищо особено — излъга тя, възвърнала говора си.

Сега Роджър стоеше пред нея и погледът му бавно се спусна от лицето ѝ към писмото в скута ѝ.

— Ботъмс, оставете ни сами — нареди Роджър, без дори да погледне иконома, който не се нуждаеше от повторна покана.

— Отново някоя от твоите търговски машинации? — попита Роджър.

— Не — прииска ѝ се Роджър да бе прав.

— Дай ми писмото — нареди той.

— Писмото е за мен... От моите посредници — излъга тя.

По изражението на лицето му разбра, че не вярваше на нито една нейна дума.

— Дай ми това писмо — повтори той и протегна ръка.

Блайт му го подаде с нежелание. Знаеше, че Роджър вече бе разпознал почерка и мириса на гардении.

— Не мога да повярвам, че си паднала толкова ниско, та да изгаряш писма, които не са адресирани до теб — каза Роджър, докато четеше писмото. Пронизващият поглед на сините му очи спря върху нея: — Защо се опита да го скриеш?

Спокойните му думи я накараха да се почувства най-подлото създание на света. Знаеше, че не биваше да го прави, но желанието да изгори писмата се бе оказало по-силно от нея. Но как можеше да признае пред Роджър ревността си?

В никакъв случай. Гордостта ѝ на истинска Девръо не ѝ позволяваше да говори за чувствата си.

Блайт успя да отвърне поглед от хипнотизиращите му сини очи, сви рамене и промърмори:

— Беше просто импулс.

— Импулс? — повтори Роджър с невярващ глас. — И колко такива импулса имаше, откакто сме си вкъщи?

— Не много.

— Колко?

— С този четиринадесет.

Блайт се приготви за избухването му. Ако той бе сторил нещо подобно...

Роджър застана пред нея и дълго я гледа, без да продума. Най-сетне пусна распечатаното писмо в скута ѝ.

— Ако си бе направила труда да го прочетеш, щеше да разбереш, че лейди Дънуич е инвестирала пари при мен — спокойно рече той. — Лусил ме осведомява за лондонските клюки, а аз влагам парите ѝ в доходоносни начинания. Тя парфюмира цялата си кореспонденция.

Блайт усети как се изчервява от смущение. Без да каже нито дума повече, Роджър се запъти към вратата. Неспособна да устои на обзелия я импулс, Блайт попита:

— Ами лейди Сара и лейди Рода? — обвинително извика тя.

Роджър спря и бавно се обърна. Погледна я втренчено.

— Казах ти, че това е минало. Двете не означават нищо за мен.

— Изпращаха ти писма, които нямаха нищо общо със сделки — отвърна тя.

— Отговарям само за собствените си действия — сухо рече Роджър. — Изглежда, честната ми дума не ти е достатъчна.

Блайт сведе поглед. Той, разбира се, бе прав. Трябваше да му повярва. Бе развалила всичко. Как бе възможно да е такава глупачка? Сега отново щяха да спят в отделни стаи и всичко щеше да си бъде както преди. С изключение на тяхното бебе Аристотел, разбира се.

Роджър обаче я изненада.

Вечерта, малко след като бе легнала в празното си легло, Блайт чу вратата между двете спални да се отваря. Младата жена затвори очи и се престори на заспала. Леглото проскърца и тя усети как Роджър легна до нея.

— Лека нощ, малка пеперудке — прошепна той и благопристойно я целуна по бузата. След това ѝ обърна гръб и съвсем скоро заспа.

Блайт не бе на себе си от щастие. Може би не всичко бе изгубено. С усмивка на облекчение на устните тя потъна в дълбок, непробуден сън.

На сутринта отново се събуди сама и дълго се излежава. След това закуси в леглото. Вече приближаваше обяд, когато се изми, облече и напусна стаята си.

Когато слезе във вестибюла, Ботъмс тъкмо затваряше вратата след някакъв куриер.

„Отново!“ — притеснено си помисли тя.

Ботъмс се обърна и я видя.

— От дядо ви е, херцог Лъдлоу — обяви той и ѝ подаде писмото. Блайт видя херцогския печат, усмихна се и рече:

— Ще го занеса на сър Роджър — тя стисна писмото, като да бе някаква скъпоценност и се запъти към кабинета на мъжа си.

Когато я видя да влиза, Роджър стана от стола си.

— Това пристигна за теб от Хемптън Корт — каза тя, подавайки му писмото.

Роджър я измери с поглед и попита:

— Какво пише вътре?

— Никога не бих отворила някое адресирано до теб писмо — отвърна тя.

— Каква приятна изненада — Роджър погледна писмото и видя печата на херцога. — От дядо ти е. Защо не седнеш? Може би ти

изпраща поздрави.

— Щом настояваш — Блайт седна на стола пред писалището.

Роджър стори същото и счупи печата. След като бе прочел писмото, той го подаде на Блайт.

— Съжалявам, Блайт, но ще трябва веднага да се върна в двора. Ще остана само няколко дена.

При тези думи сърцето ѝ се сви. Тя прочете писмото и погледна мъжа си.

— Идвам с теб — каза тя, неспособна да скрие разочарованието си.

— Не, ти оставаш тук с Миранда и Брандън — отвърна Роджър. — Ще се върна само след два-три дена.

— Но това означава да прекараме Нова година разделени.

— Предстоят ни още много Нови години, ако сега успея да открия убиеца на Дарнел...

— Но ти каза, че това е минало — възрази тя.

— В края на краищата става дума и за покушението срещу теб — отвърна Роджър.

— Завръщането ти в двора може да се окаже опасно.

— Умея да се пазя и сам.

Блайт въздъхна от растящото разочарование. С разумни доводи нямаше да стигне далече. Щом не можеше да го съпроводи, трябваше поне да го убеди да сложи пръстена, който му бе подарила по случай сватбата им. Тогава любовта ѝ щеше да го закриля.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попита тя.

— Каква?

— Да носиш сватбения ми подарък.

Роджър се загледа в лавицата с книги зад гърба ѝ и се престори, че не помни за какво става дума.

— Какво пък беше това?

Блайт бе на крачка от отчаянието. Съпругът ѝ не само не носеше пръстена, който му бе подарила, но и напълно го бе забравил.

— Сапфирът с надпис „Любовта побеждава всичко“ — измъчено прошепна Блайт.

— Пфу! Не мога да нося пръстен с посвещение, в което не вярвам — каза Роджър, без да я погледне. — Но благодаря, че мислиш

за мен. А сега ще ме извиниш ли? Бих искал да свърша още нещо, преди да отпътувам.

Блайт кимна, но не каза нищо. Тя стана и напусна стаята.

Оттегли се в стаята си и се приближи към покрития със скреж прозорец. По клоните на върбата имаше ледени висулки.

В продължение на часове Блайт се опитваше да се справи с мъката си, но всичко, което постигна, бе да се сдобие с главоболие. Съпругът ѝ отказваше да носи пръстена, защото не я обичаше, никога не я бе обичал и никога нямаше да я обича.

Обсебена от мъката си, тя не бе забелязала, че не е сама, докато не чу гласа:

— Време е да тръгвам — каза Роджър.

Блайт изправи рамене и скри чувствата си зад маска на безразличие. Тя бавно се обърна и погледна ръката му. Нямаше пръстен.

— Желая ти приятно пътуване — каза тя с по-студен от зимния вятър глас. Роджър не се реши да се приближи към нея.

— Съжалявам, че ти развалям празника — извини се той. — Ще се върна след няколко дена.

— Надявам се да откриеш онова, което търсиш.

За миг Роджър като че ли се поколеба, но след това само кимна.

— Благодаря — каза той и излезе от стаята.

Когато отново надникна през прозореца, очите на Блайт се наляха със сълзи. Видя го да пресича градината и да се отправя към кея. След малко една лодка се отдели от брега и пое нагоре по течението към Хемптън Корт.

„Жалко, че Темза още не е замръзнала“ — помисли си Блайт. Пътуването по суша щеше да бъде доста по-дълго и изморително.

Блайт отчаяно се бореше с напиралите сълзи, а в гърлото ѝ бе заседнала буца. Беше се омъжила за човек, който бе неспособен да обича, а сега носеше и детето му. Колко ли често през следващите четиридесет години щеше да я зарязва, за да се отдаде на неморалните си удоволствия с леките жени от двора на Елизабет?

Тогава в гърдите ѝ се надигна гордостта на рода Деврьо. Ако това бе бракът, който желаше Роджър Дебре, тя щеше да поиска развод.

Мъжът ѝ заслужаваше един урок, който да му даде да разбере, че по невнимание човек може да изгуби нещо скъпоценно. Вече знаеше къде ще отиде, докато той осъзнаеше, че бе на погрешен път. Ако искаше истински брак, Роджър много скоро щеше да я потърси.

Блайт се усмихна. Разбира се, преда да му прости, щеше да поиска от него да коленичи и да я помоли за прошка.

— Роджър!

Роджър спря напред покритата със сняг морава на Хемптън Корт. Той се обърна в посоката, от която бе дошъл гласът, и видя по-малкият му брат да се приближава към него. На лицето на Роджър се появи кисела гримаса.

„Коварно копеле“ — помисли си той. Привидно толкова искрената усмивка на брат му не го заблуди нито за миг.

— Добре дошъл в двора — поздрави го Джефри. — Къде е Блайт?

— Съпругата ми е в Дебре Хаус, където ѝ е мястото — студено отвърна Роджър.

Тонът му накара усмивката да изчезне от лицето на Джефри.

— Какво те води обратно в Хемптън Корт толкова скоро?

Роджър дълго мълча, преди да отговори:

— Все още разследвам смъртта на Дарнел и покушението срещу Блайт.

— Бих могъл да ти помогна — предложи Джефри.

В първия момент това предложение изненада Роджър, но след това той прозря измамата.

— Не, благодаря. Би ли ме извинил? — Роджър понечи да продължи по пътя си, но Джефри го улови над лакътя. — Махни ръката си или ще съжаляваш.

Джефри пребледня и го пусна.

— Братко...

— Не ме наричай така — прекъсна го Роджър.

— Защо ме мразиш? — видимо смутен попита Джефри.

Роджър го погледна хладно. Нямаше намерение да му обяснява неща, които бяха известни на всички. Джефри бе непоправим женкар, за когото кръвното родство не значеше нищо, когато бе в противоречие с плътските му желания. Без да отговори, Роджър се запъти към двореца, но умолителната нотка в гласа на брат му го накара да спре.

— Моля те, Роджър, не разбирам — умоляващо рече Джефри. — Винаги сме били най-добри приятели. Аз ти се възхищавам, защото си почтен човек. Какво промени мнението ти за мен? Наистина, аз не гледам на живота толкова сериозно, колкото ти, но...

— Ти си спал с Дарнел — изфуча Роджър, който не бе в състояние повече да се владее.

— Никога не съм я докосвал — Джефри изглеждаше ужасен от тази мисъл. — Какво чудовище трябва да съм, за да легна с жената на собствения си брат?

Роджър се бореше с любовта, която някога бе изпитвал към най-малкия си брат, и с общите спомени. И двамата бяха страдали от хладното презрение на баща си. Единствено Седрик се бе радвал на благоволенieto и обичта му. Самотата бе сближила най-големия и най-малкия син на семейство Дебре и ги бе направила неразделни.

— Дебре!

Двамата мъже се обърнаха и видяха към тях да приближава херцог Лъдлоу.

— Трябва да обсъдя нещо важно с херцога — каза Роджър и без нито дума повече обърна гръб на брат си и се отдалечи.

— Добре дошъл в Хемптън Корт — поздрави го херцогът. — Не си губите времето.

— Открихте ли нещо ново? — без предисловия попита Роджър.

— Наистина, Роджър, имате нужда от някой и друг урок по вежливост — упрекна го възрастният мъж и се намръщи. Реакцията на Роджър обаче го накара да се усмихне и да добави: — За съжаление трябва да отговоря отрицателно на въпроса ви. Как е внучката ми?

— Блайт е добре — отвърна Роджър, докато приближаваха двореца. Младият мъж се усмихна тъжно и добави: — В момента тя не е особено щастлива с мен.

Херцогът кимна.

— Запазих ви същата стая.

— Благодаря, ваша светлост — Роджър извади от джоба си два запечатани пергаментата и ги подаде на херцога. — Молбата ми може да ви се стори странна, но бихте ли наредили на някой от прислужниците ви да отнесе тези писма?

Херцогът хвърли поглед на адресатите и повдигна вежди:

— Лейди Сара и лейди Рода?

— Любезно формулирани откази от по-нататъшни контакти. Писмата им досаждат на съпругата ми, а и аз нямам намерение да продължавам връзките си с тях. За съжаление, изглежда, никоя жена не разбира значението на думата не.

— Ще наредя да бъдат предадени на дамите — отвърна херцогът и потупа Роджър по рамото.

— Къде е очарователната ви съпруга, Дебре? — попита един глас зад тях. — Да не би вече да сте я удушили?

Роджър и херцогът спряха и се обърнаха по посока на гласа. Едуар дьо Вер. Граф Оксфорд стоеше на няколко метра от тях с група приятели.

— Бихте ли ме извинили за момент? — попита Роджър.

— Разбира се — отвърна възрастният мъж.

Роджър се приближи към групичката пъстро облечени придворни и спря на крачка от заклетия си враг.

— Какво казахте? — попита той със странно спокоен глас.

— Попитах дали вече сте погребали госпожата — повтори Дьо Вер, а приятелите му се засмяха.

Роджър сви дясната си длан в юмрук и удари седемнадесетия граф Оксфорд така, че ударът го изпрати на земята. От носа на графа рукна река от кръв.

— Още една подобна забележка и ще имам удоволствието да направя сина ви осемнадесетия граф Оксфорд — заплаши Роджър. Той се усмихна на публиката и рече: — Извинете, че ви прекъснах. Приятен ден.

— Отдавна изпитвах желание да сторя същото — каза херцогът, когато продължиха по пътя си.

— Ако знаех, щях да го ударя два пъти, веднъж за себе си и веднъж заради вас.

Херцогът се засмя и го остави сам:

— Чеси искаше да поиграем на карти. Ще се видим по-късно. Успешен лов.

Роджър се запъти към стаята си. Когато влезе, огледа светлото помещение. Същото легло е балдахин, същата камина, същите две кресла.

Той погледна през прозореца. Същият изглед към Темза. Огледа още веднъж стаята си. Всичко бе същото, и все пак различно.

Липсваше Блайт.

Кога бе успял дотолкова да се привърже към нея? Роджър потръпна вътрешно. Какво разочарование се бе изписало на лицето ѝ, когато научи, че той се връщаше в двора. Колко нещастна му се бе сторила.

Мислите на Роджър се върнаха към празната стая. Той въздъхна. Какво правеше тук? Сърцето му бе в Дебре Хаус. Блайт бе светлината на живота му. От друга страна, не можеше да се върне още същия ден. Жена му щеше да разбере, че му е липсвала и да реши, че той я обича, което щеше да донесе и на двама им само неприятности.

Утре. Утре рано щеше да изпрати за лодката и да се върне у дома. Така можеше да прекара със семейството си поне няколко часа от празника.

Но как да убие времето дотогава? Седрик. Можеше да поупражнява фехтоваческите си умения заедно с брат си. Десет минути по-късно Роджър вече стоеше пред вратата на Седрик и Сибила. Вече бе вдигнал ръка, за да почука, когато чу гневния глас на снаха си.

— Как смеят те двамата да се месят в плановете ми? — каза Сибила.

— Мисля, че трябва да бъдеш по-предпазлива — отвърна Седрик.

— Не ми говори за предпазливост — отвърна Сибила. — Ако не бях аз, щеше да си доволен от жалкия ни живот.

— Какво му е на живота ни?

— Не притежаваме никаква истинска власт и влияние в двора — извика Сибила. — Живеем единствено от щедростта на брат ти.

— Съжалявам за мига, в който разкрих душата си пред теб — рече Седрик.

— Щастиято не постига страхливците — изфуча Сибила.

Какво, по дяволите, обсъждаха те? Роджър смутено се взираше във вратата. Никога досега не бе чувал брат си и сестра си да се карат, макар да допускаше, че всяка семейна двойка спореше.

Роджър вдигна ръка и почука. Вратата се отвори след миг и той се оказа очи в очи с брат си.

— Какво правиш тук? — видимо изненадан попита Седрик.

Роджър се ухили и вдигна шпагата си.

— Идвам за едно малко дуелче.

— От Дебре Хаус?

— Имах малко работа в двора — отговори Роджър. — Утре рано сутринта се връщам в Дебре Хаус.

— А как е скъпата ми етърва? — попита Сибила, която изникна, за да донесе шпагата на мъжа си. — Блайт с теб ли е?

— Тя остана в Дебре Хаус — Роджър не повярва на очите си. Само да преди миг Сибила бе крещяла на Седрик, а сега се усмихваше лъчезарно.

— Доскоро — рече на жена си Седрик, преди да излезе и да затвори вратата след себе си.

Малко по-късно двамата братя стояха в средата на покритата със сняг морава в подножието на часовниковата кула. Вържени с острите си шпаги, двамата заеха изходна позиция за дуел — десният крак напред, леко сгънат в коляното, тежестта пренесена върху левия. Те се наведоха един срещу друг и кръстосаха остриета.

Няколко светкавични движения и шпагата на Роджър се заби в снега на няколко крачки разстояние.

— Още една игра? — сухо попита Седрик и повдигна вежди.

Роджър избухна в смях и поклати глава.

— Братко, не бих искал да се срещна с теб в истинска битка — след това добави: — Имам нужда от помощта ти.

— Знаеш, че бих направил всичко за теб — отвърна Седрик, а в тъмните му очи проблеснаха искрици.

— Бих искал в първите дни на Великите пости да се върна в Дебре Хаус — рече Роджър. — Ще убедя Блайт да съпроводи Сибила и теб до Уинчестър, за да подготвите имението за посещението на кралицата. Така ще мога да се върна в двора, без да се безпокоя за безопасността на съпругата си. Освен това бих искал наследникът ми да се роди в Идън като мен.

— Можеш да бъдеш спокоен за съпругата си, ако ми я повериш — отвърна Седрик.

— Благодаря, братко — без нито дума повече Роджър се запъти към стаята си, за да се подготви за път.

— Къде отиваш? — извика Седрик. — Няма ли да се упражняваш.

— Не, прибирам се вкъщи при жена си.

— По това време? Докато пристигнеш, ще стане полунощ.

— Нямам повече работа тук — отвърна Роджър. — Кажи на Лъдлоу, че съм заминал.

Няколко часа по-късно след един завой на Темза и от мъглата изникна Дебре Хаус. Неговият дом. Блайт Деврьо и струящата от нея слънчева светлина бяха превърнали в дом онова, което някога бе просто една къща.

Полунощ на Силвестър. Роджър вдигна поглед към нощното небе. Хиляди звезди намигаха от черното кадифе над главата му. Старата година, която му бе донесла неизразими страдания, най-сетне си отиваше. Раждаше се новата, пълна с надежди.

При вида на блестящите звезди Роджър смръщи чело. Нещо в това красиво нощно небе го смущаваше.

Тогава разбра. По някакви необясними причини обикновено чувствата на Блайт отговаряха на състоянието на природата. Или обратно. Нощното небе бе спокойно. Значи и настроението на жена му е ведро. Ако това бе вярно, тя доста бързо бе преодоляла разочарованието от заминаването му. Прекалено бързо.

Тази абсурдна идея накара Роджър да се усмихне. Да вярва, че чувствата на жена му влияеха на времето, бе повече от абсурдно. Това бе направо налудничаво.

Тъй като искаше да види жена си час по-скоро, Роджър скочи на кея още в движение. Влезе в къщата през градинската врата и за пряко мина през кухнята, където прислужниците наскачаха от столовете си, смутени от неочакваната поява на господаря си.

Роджър игнорира присъствието им и се втурна нагоре по стълбите. На първия етаж забави крачка. Не след дълго вече бе пред спалнята на жена си.

Той спря и се послуша. Отвътре не се чуваше нито звук. Изглежда, Блайт спеше.

Роджър безшумно отвори вратата и влезе. Завесите на леглото бяха спуснати, но тази нощ той искаше да стопли жена си така, както не можеха да сторят това никакви завеси и завивки. Най-напред обаче искаше да погледа невероятно красивото ѝ лице.

Роджър пристъпи към леглото и дръпна завесите. Видът на непокътнатото легло го накара да смръщи чело.

Навярно бе легнала в неговото легло. Испита облекчение. Искала е да бъде до него и е решила да спи в стаята му.

Без повече да се опитва да пази тишина, той отвори вратата към стаята си. Още от прага съзря празното легло. По дяволите, къде беше отишла?

— Ботъмс! — извика Роджър, втурвайки се надолу по стълбите.

Когато влезе в голямата зала, завари иконома и камериера си да стоят пред камината. И двамата държаха по една чаша с уиски.

Проклятие! Жена му се криеше, а двамата му най-доверени прислужници се наслаждаваха на вечерното си питие. И съдейки по това, как се олюляваха, Хардуик и Ботъмс, изглежда, бяха решили да се напият до безсъзнание.

— Милорд, не сте облечен за празника — извика Хардуик и ужасено заоглежда пострадалото от пътуването облекло на Роджър.

Роджър игнорира забележката му.

— Е? — попита той, обръщайки се към иконома си.

— Не ви очаквахме толкова скоро — рече Ботъмс.

— Проклятие, къде е тя?

— Замина, милорд — тъжно отвърна Ботъмс.

— Къде?

— Не мога да кажа — отвърна икономът.

— Не можете или не искате? — сухо попита Роджър.

Ботъмс го погледна високомерно и отвърна:

— И двете.

— По-късно ще поговорим за непочтителността ви — Роджър се обърна към камериера си, когото можеше да сплаши по-лесно, отколкото иконома: — Къде е лейди Блайт?

Хардуик, изглежда, се чувстваше изключително неловко. Той сви рамене и отвърна:

— Наистина не зная, милорд.

Роджър стрелна мъжа е гневен поглед.

— Мислиш ли, че ще ти повярвам, че жена ми си е събрала нещата и си е тръгнала, без да забележиш нищо?

— Това е самата истина, милорд, кълна се — извика Хардуик. — Лейди Блайт ме изпрати по работа в Лондон. Когато се върнах, вече си

бе заминала.

— Извикай Дейзи — нареди Роджър. — Тя ще знае.

— Дейзи замина с нея — рече Ботъмс.

— Така поне съм спокоен, че жена ми е в безопасност — саркастично каза Роджър. *Бавачката* — помисли си той и напусна залата.

— Къде отивате? — извика след него Ботъмс.

Дързостта на иконома накара Роджър да спре. Той се обърна бавно и нареди:

— Доведете Хартуел.

Роджър забеляза смутените погледи, които си размениха двамата прислужници. Имаше нещо, което все още не му бяха казали.

— Лейди Блайт твърдеше, че имало неща, с които не можела да се раздели — поде Ботъмс и погледна за помощ Хардуик.

Смесица от объркване и страх обзе Роджър.

Хардуик се покашля:

— Лейди Блайт взе със себе си Миранда, Хартуел и младия Брандън Монтгомъри.

— Тя е отвлякла дъщеря ми?

— Миранда е и нейна дъщеря — защити господарката си Ботъмс.

Роджър не отвърна. Знаеше, че жена му никога не би изложила на опасност живота на Миранда. Сега му хрумна къде можеше да ги намери. Блайт бе събрала нещата си, бе взела дъщеря му и бе заминала за Деврьо Хаус. Жена му бе импулсивна, но не и безотговорна.

Роджър стрелна двамата си прислужници с презрителен поглед и понечи да напусне залата. По-късно отново щеше да си поговори с тях. Сега искаше единствено да прибере семейството си.

— Не е там — извика Ботъмс.

Роджър спря и се обърна:

— Къде не е?

— Лейди Блайт ме помоли да ви кажа, че е безсмислено да я търсите в Деврьо Хаус. Така само ще обезпокоите родителите ѝ — каза Ботъмс.

Роджър усети дясната му буза да трепери от гняв. Той се върна и попита:

— Къде възнамеряваше да отиде?

— Не каза.

— Обясни ми нещо — каза Роджър с треперещ от гняв глас. Той с мъка се сдържаше да не се нахвърли върху иконома си. — Бременната ми жена е събрала нещата си, взела е дъщеря ми и е заминала дявол знае къде. И ти си допуснал всичко това?

— Не бих се изразил така — отвърна Ботъмс.

Роджър настоятелно погледна иконома си и попита:

— А как би се изразил?

Мъжът отвърна поглед и сви рамене.

След един безкрайно дълъг миг на мълчание Роджър взе чашата от ръката на Ботъмс и изля съдържанието ѝ в гърлото си. Лицето му се изкриви в гримаса, когато кехлибарената течност изгори стомаха му. Роджър запокити чашата, която се пръсна на стотици малки парченца.

Какво да прави сега? Не можеше да отиде в Деврьо Хаус и да каже на граф Ричард, че търси дъщеря му.

Тогава му хрумна, че имаше само две места, където можеше да се скрие жена му — замъка Базилдън в Есекс, родовото имение на баща ѝ, и замъка Лъдлоу в Шропшир, родовото имение на дядо ѝ.

Роджър взе чашата от ръката на камериера си и нареди:

— Хардуик, събуди осем от хората ми. Нека половината отидат в замъка Базилдън, а останалите — в замъка Лъдлоу.

— Да, милорд — Хардуик се ухили и се завтече да изпълни заповедта на господаря си.

— Какво да правя аз, милорд? — попита Ботъмс.

— Събирай си нещата — отвърна Роджър.

— Какво? — извика Ботъмс.

— Уволнен си — рече Роджър. — Искам до десет минути да напуснеш дома ми.

Хардуик се върна и понечи да възрази:

— Но, милорд...

Ботъмс поклати глава и направи знак на Хардуик да замълчи. След това с гордо вдигната глава напусна залата.

— Ботъмс.

Икономът се обърна. На лицето му бе изписана надежда.

— Да, милорд.

— Преди да си тръгнеш, можеш да почистиш тук — нареди Роджър.

Ботъмс погледна парченцата кристал по килима, след това отново вдигна поглед.

— Вече не съм на служба при вас — каза икономът. — Почистете си ги сам.

Измина една изпълнена със страхове седмица. Втората бе дори още по-лоша.

На петнадесетия ден от изчезването на жена му Роджър седеше зад писалището в кабинета си. Небръснат и със зачервени от безсъние очи, той надигна чашата с уиски, след което я върла върху писалището. Мили Боже, през последните две седмици бе изпил огромно количество уиски.

Роджър вдигна поглед към отворилата се врата. В кабинета се появи Хардуик, който прекоси стаята и постави върху писалището пред него поднос с храна.

— Махни го — нареди Роджър.

— Имате нужда от храна — настоя Хардуик, хвърляйки поглед към чашата с уиски.

— Да не си ми бавачка?

— Просто изпълнявам задълженията на Ботъмс.

Роджър въздъхна и се облегна назад.

— Нещо ново за него? Знаеш ли къде е в момента? — попита той в нов пристъп на съжаление, предизвикан от споменаването на бившия му иконом.

— Не, милорд.

— Къде може да е старият негодник? — попита Роджър. — Трябваше да знае, че след по-малко от час вече ще съжалявам за онова, което му наговорих.

— Навярно не би било зле да помислите малко, преди да кажете нещо — рече Хардуик и прозвуча точно като предишния иконом.

Роджър игнорира дързостта му.

— Мислиш ли, че може да му се е случило нещо?

Хардуик сви рамене.

— Мъжете, които изпратихте в Есекс и Шропшир, се върнаха.

— Защо не каза веднага? — сърдито попита Роджър.

— Не видях смисъл да ви безпокоя — отвърна Хардуик. — Не са открили нищо.

— Това е всичко — освободи прислужника си Роджър. Той го проследи с поглед, докато излизаше, и се отпусна в стола си.

Къде, по дяволите, бе отвела дъщеря му Блайт? Никога нямаше да си прости, ако им се случеше нещо. Всичко, което желаше жена му, бе неговата обич. Е, той я обичаше, но опитът от миналото го бе възпрял да ѝ признае чувствата си. Знаеше, че дори и сега не би могъл да изрече тези две малки думички: *Обичам те*.

Роджър стана и напусна кабинета. Уморено изкачи стълбите и спря пред спалнята на жена си. След миг колебание бутна вратата и влезе. Ледените висулки по голите клони на дърветата отразяваха слънчевата светлина. Нищо не помръдваше, само няколко скорци прелитаха от време на време в търсене на някой останал от есента плод. Животът спеше под студената снежна покривка, както неговото дете в утробата на жена му.

Роджър си спомни за звънчето на жена си. Той обърна гръб на прозореца и влезе в съседната стая, която служеше на Блайт за преобличане и гардероб. Тъжното малко звънче висеше безмълвно на прозореца.

Роджър отвори капачите, и то веднага се пробуди. Нежният му звън го накара да се почувства по-близо до жена си. *Хайде, Роджър, дари Блайт със сърцето и любовта си*.

Роджър импулсивно извади от джоба си пръстена със синия сапфир и започна да го разглежда. „Любовта побеждава всичко.“ Непоправимо романтичната му жена вярваше в силата на любовта. Някога той също бе вярвал.

Ако носеше пръстена, дали Блайт щеше да се върне при него? Що за глупава идея? И все пак...

Роджър постави пръстена на безименния пръст на лявата си ръка. Пръстенът със сигурност нямаше да я върне, но независимо от това го караше да се чувства по-добре.

— Сър? Ах, ето къде сте били.

На вратата стоеше Хардуик. Прислужникът му подаде един запечатан пергамент и каза:

— От граф Базилдън.

Роджър го отвори с растящо чувство на страх. Вътре с разлетия почерк на тъста му бе написано:

„Незабавно елате в Девръо Хаус.“

Роджър се запъти към вратата и тикна писмото в ръцете на прислужника си. Боеше от сцената, която го очакваше в Девръо Хаус. Тъстът му нямаше да бъде особено щастлив да научи, че дъщеря му е изчезнала.

— Милорд, моля ви, не забравяйте да се обръснете, преди да се срещнете с графа — извика Хардуик, който го следваше по петите.

— Защо?

— Простете, милорд — отвърна Хардуик, — но имате запуснат вид.

Роджър се взря в прислужника си.

— И какво впечатление, мислиш, ще направя, ако се появя чист и доволен и съобщя на графа, че жена ми — неговата дъщеря е изчезнала?

— Разбирам какво имате предвид — съгласи се Хардуик.

Десет минути по-късно Роджър стоеше пред входната врата на Девръо Хаус. Измачкан и небръснат, той изглеждаше като човек, който не е спал е дни. Роджър обаче не се безпокоеше за външния си вид, а за това, как да съобщи на графа за случилото се.

Младият мъж се подготви за най-лошото и тъкмо бе посегнал да почука, когато вратата се отвори. Роджър зяпна от изненада при вида на безукорно облечения иконом.

— Ботъмс!

— Колко добре изглеждате, милорд — провлачено рече мъжът. След това извика през рамо: — Погрижи се за него.

Роджър влезе във вестибюла и при вида на Дженингс си спомни, че двамата мъже бяха братовчеди. Беше обърнал Лондон в търсене на бившия си иконом, който през цялото време е бил през няколко врати от Дебре Хаус. Всичките му тревоги за икономом се бяха оказали напразни.

— Какво правите тук? — попита Роджър.

— Тук работа — отвърна Ботъмс.

— Моля, последвайте ме, милорд — рече Дженингс. — Всички вече са тук.

„Всички?“ — учуди се Роджър, но последва мъжа в залата.

Когато влезе, граф Ричард, графиня Кийли, а също херцог и херцогиня Лъдлоу се обърнаха към вратата. Окаяният му вид накара лейди Кийли да се завтече насреща му.

— Роджър, да не сте болен? — попита графинята.

— Добре съм, благодаря — отвърна той.

Ричард му се ухили широко и попита:

— Едно питие?

— През последните две седмици пих повече, отколкото трябва — отвърна Роджър и подсили думите си с категоричен жест с ръка.

— Мислех си, че Блайт ще настоява да ограничите алкохола — отбеляза херцогиня Лъдлоу.

Роджър не знаеше какво да отговори и замълча за миг. След това излъга:

— По този въпрос на съпругата ми ѝ се наложи да отстъпи.

Херцогинята се усмихна многозначително. Неочаквано Роджър бе обзет от неприятното усещане, че те знаеха нещо. Ботъмс трябва да им бе разказал за изчезването на Блайт. Но защо графът бе в толкова добро настроение?

— Колко странно. Внучката ми няма навика да отстъпва в каквото и да било — забеляза херцогинята. — Знаете колко е упорита, когато си науми нещо.

Роджър се престори, че не е чул тази забележка. Той погледна родителите на жена си, но смелостта му го напусна. Граф и графиня Базилдън бяха негови приятели от детските му години. Не можеше да разбие сърцата им, съобщавайки им, че дъщеря им е изчезнала.

— Скъпи, да сте изгубили неотдавна нещо, на което много държите? — попита лейди Кийли и го улови подръка.

Жена си — помисли си Роджър.

— Не мога да си спомня да съм губил нещо — отвърна той.

— Не се обиждайте, скъпи мой, но е типично за един мъж да изгуби нещо безценно, без дори и да разбере това — рече херцогиня Лъдлоу и се засмя. — Понякога вие, мъжете, сте толкова невнимателни. Точно това обяснявах тази сутрин на Блайт — Роджър игнорира усмихнатите лица около себе си и изтръпна от ужас. След

това погледна херцогинята. — Опитвах се да споделя с нея всичко, което зная за мъжете — продължи херцогинята, сякаш нищо не се бе случило. — За нещастие точно в този момент Миранда реши да разведе понито си из залата. Но най-лошото, бе, че проклетото пони имаше наглостта да изцапа пода ми. Миранда наистина е много сладко дете. Понито щяло да донесе щастие на дома.

Без да каже нито дума, Роджър се обърна и напусна залата. Той едва не се бе побъркал от грижи, докато жена му е била почти под носа му. Тази безчувствена, коравосърдечна... О, изпитваше желание да я удуши.

Тогава мрачното изражение на лицето му бе смекчено от едва доловима усмивка. Да, изпитваше желание да я удуши, но първо щеше да я целува до полуда.

— Заповядайте отново — прозвуча един глас.

Роджър погледна прислужника, който му отваряше вратата.

— Ще ни липсват — добави Ботъмс.

— Благодаря — отвърна Роджър и повдигна вежди. — Надявам се да служите на графа по-добре, отколкото на мен — младият мъж избухна в смях, когато вратата шумно се затръшна след него.

Къде бе изчезнал Роджър?

Блайт седеше пред камината в голямата зала в дома на дядо си и бродираше една синя пелена. Мислите ѝ се въртяха около напразните опити на мъжа ѝ да я открие. Едва тази сутрин баба Чеси ѝ бе разказала, че Роджър напуснал двора още същия ден, в който пристигнал. Оттогава бяха изминали две седмици, а нейният орел все още летеше наоколо.

Не можеше просто така да опакова нещата си и да се върне в Дебре Хаус. Не и сега. Не и след толкова много дни. По време на молитвата ѝ в нощта на Силвестър едно видение ѝ бе открило, че новата година щяла да внесе в живота ѝ хармония и покой. Какво повече можеше да желае една жена?

Любов. Тя копнееше за любовта на мъжа си.

В този момент Блайт чу радостния вик на Миранда:

— Тате!

Блайт скочи от креслото и се обърна. Сякаш повикан от мислите ѝ, Роджър стоеше като страховита статуя на вратата на залата.

Безпокойството, че са я забравили, се смени с гняв заради мудността на мъжа ѝ. „Трябваше му доста време“ — помисли си Блайт. Изглежда, мъжът ѝ не бързаше особено да я прибере обратно в дома си.

Готова за битка, Блайт направи няколко крачки към него. Тогава забеляза запуснатия му вид.

— Болен ли си? — попита тя.

Роджър не отвърна. Младата жена трепна за миг, когато той протегна ръце към нея.

Роджър я улови над лактите и я дръпна към себе си. Блайт отметна глава назад, за да го погледне, но той притисна устни към нейните в настойчива целувка, от която ѝ се зави свят.

— Би трябвало да те зашлевя заради този номер — страстно прошепна Роджър.

Блайт с усилие потисна напирания смях.

— Децата и прислугата ни гледат — с мъка изрече тя.

Роджър я пусна, погледна бавачката и камериерката и нареди:

— Заведете децата горе и опаковайте нещата им.

След това се обърна към прислужниците на херцога и изфуча:

— Изчезвайте най-сетне от тук!

Прислужниците едва не си изпотрошиха краката в стремежа час по-скоро да напуснат залата, в която само след секунди бяха останали единствено граф и графиня Идън.

— Търся те две безкрайни седмици — каза Роджър и я погледна с пронизващите си сини очи. — Ако беше останала, щеше да разбереш, че се върнах още същата вечер, защото се надявах да посрещна новата година с теб. За нещастие ти беше заминала, отвлечайки дъщеря ми и нероденото ми дете. А сега побързай да си събереш нещата!

Блайт скри болката и гнева си зад маска на безразличие. Да, съпругът ѝ най-сетне бе дошъл, за да я отведе, но не защото тя му липсваше, а заради Миранда и Аристотел.

— Защо да се връщам някъде, където съм нежелана? — отвърна Блайт.

— Изглеждам ли ти като човек, който не желае присъствието ти в дома си? — попита Роджър с усмивка на съжаление.

Той наистина изглеждаше малко запуснат, но това не означаваше нищо. В момента държанието му бе по-важно за нея, а думите му красноречиво даваха израз на чувствата му. *По-скоро на липсата на чувства* — поправи се тя.

В къщата си — бе казал той. Не в нашата къща.

— Но ти не ме обичаш — рече Блайт, преди да успее да се овладее.

— Любовта няма нищо общо с брака — отвърна Роджър.

Това бе достатъчно. Блайт му обърна гръб и скръсти ръце на гърдите си. Ако бе казал: „Не съм наясно с чувствата си“ или „Трудно ми е да говоря за най-интимните, си чувства“, би проявила повече съчувствие. Но сега...

— Не те излъгах, когато казах, че съм сложил точка на любовните си афери — спокойно обясни Роджър. *Да не би да очакваше да я види как подскача от радост?* — Блайт — измъчено прошепна

Роджър и застана толкова близо до нея, че тя усети топлината на тялото му. — С изключение на родителите ти и брат ми няма човек на този свят, който, по една или друга причина, да не ме е мамил. Върни се с мен вкъщи. Моля.

Блайт знаеше какво бе коствало това признание на нейния горд орел. Гневът ѝ се изпари толкова бързо, колкото и се бе появил.

Тя се обърна бавно и му се усмихна.

— Добре — отвърна тихо и постави длан в неговата. — Защо ти трябваше толкова време, за да ме откриеш?

— Никога не бих помислил, че си само през няколко врати от Дебре Хаус — призна Роджър, обви ръка около кръста ѝ и я привлече към себе си. — Изпратих хората си в Есекс и Шропшир.

— Сър, трябва да се научите да не пренебрегвате очевидното — каза Блайт и му се усмихна закачливо.

Той поднесе дланта ѝ към устните си, целуна я и рече:

— Кълна се, че научих този урок.

Час по-късно вече бяха в двора на Дебре Хаус. Докато Роджър ѝ помагаше да слезе от седлото, Блайт надникна в сините му очи и с мъка успя да потисне напирания смях, с който се бореше, откакто бяха напуснали дома на баба ѝ и дядо ѝ. Наистина бе твърде жестоко от страна на роднините ѝ да излязат, за да им помашат, докато минаваха покрай Деврьо Хаус на път за вкъщи. Блайт никога не бе виждала мъжа си толкова смутен.

— Добър ден — поздрави прислужниците Блайт, когато влезе в къщата.

— Добре дошла у дома, милейди — усмихнато отвърна Хардуик. — Ще сервирам лека закуска.

Отсъствието на иконома изненада Блайт, която през последните две седмици в Талбот Хаус бе живяла доста изолирано. Тя погледна угрижено прислужника и попита:

— Да не би Ботъмс да е болен?

— Ботъмс живее в Деврьо Хаус — обясни Хардуик. — Господарят го уволни.

— Трябва да отидеш в Деврьо Хаус и да го доведеш — каза Блайт, обръщайки се към мъжа си.

Роджър ѝ отправи поглед, който ясно даваше да се разбере, че нямаше намерение да ходи никъде. След това се отправи към залата и я

остави във вестибюла сама с Хардуик.

Блайт го последва и каза:

— Трябва да се извиниш пред Ботъмс за грубото си държание.

— Няма да го направя — за да подчертае думите си, Роджър седна в креслото пред камината.

Блайт изрази неодобрението си с повдигане на вежди, но отказа да го погледне. Тя се обърна към камериера на мъжа си и нареди:

— Иди в Деврьо Хаус и кажи на Ботъмс, че сър Роджър би искал да говори с него.

— Да, милейди — Хардуик побърза да излезе, преди графът да е успял да го спре.

— Мамо Блайт, идваш ли с мен в градината? — попита Миранда.

— Скъпа, Брандън ще дойде с теб — отвърна Блайт и направи знак на момчето да изведе Миранда. — В момента съм заета с това, да поправам грешките на баща ти.

При тези думи любимият ѝ се намръщи. Все така, без да го погледне, Блайт проследи с поглед децата. За щастие прислужниците проявиха достатъчно тактичност да оставят графа и графинята сами.

Блайт се приближи към почетната маса, наля ябълково вино в две чаши и се върна при камината. Подаде едната чаша на Роджър и седна в свободното кресло.

— Защо беше в толкова добро настроение в нощта, когато ме напусна? — неочаквано попита Роджър.

— Не съм те напускала — защити се Блайт. — Просто ти дадох свободата, от която, както по всичко личеше, се нуждаеше. Между другото, как разбра, че съм била в добро настроение?

— Небето беше ясно.

Блайт се усмихна. Навярно мъжът ѝ не бе чак такъв скептик, за какъвто го мислеше.

— През онази нощ надникнах в бъдещето и разбрах, че ще дойдеш, за да ме прибереш — обясни тя. — Изобщо не предполагам, че ще се наложи да чакам две седмици.

— Надникнала си в бъдещето? — повтори Роджър и се усмихна учудено. — Не те разбирам.

— Когато човек иска да надникне в бъдещето, е най-добре да седне на някое кръстовище върху биволска кожа — сподели Блайт.

Усмивката на Роджър се стопи.

— И ти направи това?

Блайт кимна.

— Да, седнах върху една биволска кожа на Чаринг Крос и видях как идваш, за да ме отведеш — тя се вгледа в пламъците на камината и прехапа долната си устна. После добави: — Едно нещо ме безпокои. Ти не дойде да ме вземеш в дома на дядо ми, а на обрасла с трева скала над някаква река.

— Правилно ли разбрах — рече Роджър, който все още не можеше да повярва. — Прекарала си нощта на Силвестър, седнала върху биволска кожа на Чаринг Крос?

Само слепец не би забелязал неодобрението му. Тя кимна с нежелание и се подготви за най-лошото.

Роджър скочи от мястото си и неволно събори чашата си на пода. Кристалната чаша се пръсна на стотици малки парченца.

— Ще го почистя — рече Блайт и стана, за да отвлече вниманието му.

— Седни!

Блайт се подчини.

— Не мога да повярвам колко глупаво си постъпила — поде Роджър.

— Бях взела Брандън, за да ме пази — понечи да се защити Блайт.

Смехът на Роджър я смути още повече. Изражението му ѝ подсказваше, че той нито одобряваше постъпката ѝ, нито имаше голямо доверие в защитника ѝ. Беше се надявала да го предразположи за момента, когато щеше да се появи бившият им иконом. Сега със страх очакваше онова, което можеше да се случи.

Роджър нервно закрачи пред камината. На няколко пъти спираше и отваряше уста, сякаш се канеше да каже нещо, но се отказваше, и отново започваше да крачи напред-назад.

— Каква щастлива гледка — каза един провлачен глас.

Роджър се обърна и впери поглед в бившия си иконом. Блайт стана и се усмихна за поздрав на Ботъмс. В продължение на няколко мига никой не продумваше.

— Искали сте да говорите с мен, милорд? — попита Ботъмс.

Роджър мълчеше. Блайт каза вместо него:

— Негова светлост би искал да ви вземе отново на работа.

— Съжалявам, милейди — отвърна мъжът, — но вече си намерих друга работа.

— Господин графът е отчаян и много съжалява, че е станал причина за случилото се недоразумение — продължи Блайт, която отказваше да приеме отказа на Ботъмс. — Вярно ли е, милорд?

— Да, съжалявам — отвърна Роджър през зъби.

Ботъмс погледна бившия си господар и дълго мълча, преди да отговори.

— Не изглежда така, сякаш съжалява.

— Не подлагайте на изпитание щастиято си — предупреди го Роджър.

Ботъмс повдигна вежди и се обърна, за да излезе, но Блайт му препречи пътя, докосвайки ръката му.

— Дватама със сър Роджър имаме нужда от вас в Дебре Хаус — каза Блайт. — Вижте го само как изглежда. Без вас е заприличал на сянка. Имаме нужда от него, нали, Роджър?

— Бих се радвал да се върне на служба при мен — сковано рече Роджър.

Ботъмс се поколеба, сякаш не знаеше дали да си тръгне, или да остане.

— Ще удвоим старото ви възнаграждение — обеща Блайт.

— Дадено.

— Да не си се побъркала? — попита Роджър.

— Аз ще покрия разликата — отвърна тя.

— Това не променя нищо — рече Роджър. Той погледна новия си стар иконом и промърмори: — Чисто изнудване.

Блайт умоляващо погледна мъжа си.

— Съберете нещата си — предаде се Роджър — и се върнете вкъщи.

— Няма да е необходимо — с доволна усмивка го информира Ботъмс. — Чантата ми е във вестибюла.

Един ужасно дълъг миг Роджър изглеждаше така, сякаш щеше да избухне. След това се усмихна широко на Ботъмс:

— Значи сте готов отново да поемете задълженията си? — Ботъмс кимна. — Добре — Роджър погледна първо икономата, после парченцата кристал по пода. — Започнете с това — нареди той и

излезе от залата. След няколко крачки спря и добави: — Блайт, бих искал да говоря с теб на четири очи. Горе. Веднага.

Блайт премести поглед от гърба на мъжа си към ухиления иконом, който се бе навел, за да събере стъклата.

Тя поклати глава, напусна залата и се отправи към кухнята, за да отложи мъмренето, което ѝ предстоеше да понесе. Хвърли поглед към градината, за да се увери, че Миранда и Брандън са добре, след което бавно се запъти към стаята на мъжа си.

Блайт събра смелост и почука на вратата. Никакъв отговор. Почука отново, този път по-силно. Отново никакъв отговор. Младата жена въздъхна с облекчение. Още като дете бе мразила поученията на баща си, но да бъде подложена на подобно нещо на тази възраст, бе непоносимо.

Блайт реши да се скрие в стаята си, докато отмине бурята. Тя затвори вратата след себе си и долепи ухо до нея, за да се ослуша.

Но вместо от коридора, чу шум някъде непосредствено зад себе си. Тя трепна и се обърна. Облечен в черния си копринен халат, мъжът ѝ стоеше пред огледалото и се бръснеше.

— Залости вратата и седни — спокойно нареди Роджър.

— Къде е Дейзи?

— Отпратих я.

Блайт залости вратата и седна пред камината.

— На твое място не бих говорила — посъветва го тя. — Иначе ще ти влезе сапун в устата.

Роджър я погледна развеселен. Той продължи да се бръсне, без да отвърне.

Блайт впери поглед в гърба му. С широките си рамене и тесен ханш Роджър изглеждаше изключително мъжествено в черния си халат. Погледът ѝ спря на небрежно захвърлените на пода дрехи и обувки. Блайт усети, че се изчервява при мисълта, че под тънкия халат мъжът ѝ бе гол.

— Предлагам Миранда и Брандън да учат заедно с брат ми и сестрите ми в Девръо Хаус — каза Блайт, за да скрие нервността си. — Така ще имаме време да потърсим някой добър частен учител.

— Предложението ти ми звучи логично — отвърна Роджър. — Кое е учудващо, като се има предвид, че идва от теб.

— Защо се бръснеш в стаята ми — попита Блайт, за да отклони разговора от темата за нелогичното ѝ мислене.

Роджър посегна към една ленена кърпа и изтри останалия по лицето му сапун. След това бавно се обърна и ѝ се усмихна.

— Стаята ти ми харесва.

Дружелюбността и спокойствието му я изненадаха. Очакваше ужасен скандал, задето го бе обезпокоила, а той ѝ се усмихваше. Отгоре на всичко имаше и дързостта да нарича нелогична нея.

— Как са лейди Рода и лейди Сара? — попита Блайт.

Усмивката на Роджър стана още по-широка, докато бавно се приближаваше към нея.

— Повече не съм ги виждал — той спря пред нея. — Попитай дядо си, ако не ми вярваш.

— За какво искаше да говорим? — попита Блайт, за да смени темата за липсата на доверие от нейна страна.

Роджър коленичи. Той взе дланта ѝ и я постави върху гладко избръснатата си буза. След това прошепна дрезгаво:

— Как е на пипане?

Блайт плъзна поглед от сините му очи към дланта, която държеше нейната.

— Роджър, ти носиш пръстена, който ти подарих — възкликна тя.

— Точно така — каза той и сведе поглед, сякаш искаше да размисли върху нещо. — Нека седнем на леглото. Там е по-удобно.

По-удобно за какво? Да ми четете конско? — помисли си Блайт.

Роджър стана и протегна ръка. Блайт не можа да устои. Тя седна на ръба на леглото, избягвайки погледа на мъжа си.

— Никога повече не ме злепоставяй, както преди малко с Ботъмс — спокойно каза той.

— Направих го заради вас, милорд — отвърна Блайт и го погледна в очите. — Никога нямаше да си простиш, ако го бе оставил да си отиде.

— Вярно е, но не обичам да бъда поставян натясно пред прислужниците — каза той. — За в бъдеще те моля да се въздържаш да ме критикуваш публично. Ако имаш някакви упреци към мен, моля да ми ги отправяш на четири очи. Така, както правя аз в момента.

— Обещавам — каза тя, окуражена от спокойния му тон.

— И не напускай Дебре Хаус без мое знание.

Блайт кимна.

— Още нещо?

— Да — каза Роджър и повдигна вежди в перфектна имитация на любимата ѝ гримаса. — Да не седиш на Чаринг Крос върху биволска кожа.

Блайт му се усмихна лъчезарно. При следващите му думи обаче сърцето ѝ се сви.

— Защо ме напусна?

Защото не ме обичаш — помисли си Блайт.

— Чувствам се нежелана — отвърна тя. — Бих искала да имам истински брак, милорд.

— И какъв според теб трябва да е той?

— Съпрузите трябва да се обичат, уважават и приемат — каза Блайт. След това припряно добави: — Роджър, обичам те по-силно, отколкото мога да изразя с думи.

— Зная — каза Роджър. Той я прегърна през кръста и я придърпа към себе си. — Каза ми го през един летен ден в градината на баща си. Беше тринадесетият ти рожден ден, а аз още нося на бузата си спомена от уважението ти.

Сърцето на Блайт се сви, но гордостта ѝ я накара да се усмихне. Тогава чу тих звън от съседната стая.

Хайде, Роджър, дари Блайт със сърцето и любовта си — напяваше звънчето. — *Хайде, Блайт, приеми заключеното сърце на мъжа си.*

Съпругът ѝ можеше да спи с всяка от многобройните разпасани жени в двора на Тюдорите, но въпреки това се бе завърнал още същия ден. И макар вече да бе излекуван от старите си рани, орелът ѝ все още се боеше да се издигне заедно с нея. Той имаше нужда от време. Независимо дали съзнаваше това, или не, Роджър Дебре беше влюбен.

— Мога да ти предложа почитта и уважението, което искаш — каза той, а по лицето му се четеше несигурност.

— Добро начало — Блайт обви ръце около врата му и прошепна подканящо: — Целуни ме.

— Искам да те почета с тялото си — страстно рече Роджър и притисна устни към нейните.

Като безмълвен отговор Блайт се притисна към него и отвърна на интимната му целувка. След това двамата паднаха на леглото.

Роджър я целуна още веднъж, отдръпна се и погали с пръст бузата ѝ. За секунди бе съблякъл роклята ѝ и своя халат.

Сега Блайт носеше само диамантения си кръст, а черната ѝ коса падаше на вълни по раменете ѝ. Приличаше на езическа богиня, оживяла по чудодееен начин.

Блайт протегна ръка и погали мускулестата му гърд. Погледът ѝ спря върху възбудената му мъжественост. След миг пръстите на младата жена последваха погледа ѝ.

Роджър простена, но овладя желанието си и я погали по гърдите, чиито тъмни зърна говореха за растящото в утробата ѝ дете. Той я целуна по корема. Езикът му бавно се плъзна надолу до тъмния триъгълник между бедрата ѝ и след миг вече си играеше с пулсиращото сърце на нейната женственост.

Блайт се отдаде на прекрасното усещане, а дишането ѝ ставаше все по-шумно и учестено. Тя извика, усетила пулсираща наслада да взривява тялото ѝ.

— Отвори очи — страстно прошепна Роджър и легна между бедрата ѝ.

След това бавно проникна в нея. За миг остана неподвижен, за да се отдръпне после отново да проникне в нея, докато не усети как тялото ѝ потрепери от разгарящото се желание. Тогава проникна още по-дълбоко.

Блайт му се отдаде напълно — с тялото и душата си. Тя приемаше любимия си такъв, какъвто бе — един чудесен, но смъртен човек. Приемаше онова, което можеше да ѝ даде, и му даваше всичко, което имаше.

Двамата достигнаха върха заедно и се строполиха с вик. Дълго лежах безмълвни. Накрая Роджър се изтърколи на една страна и я взе в обятията си.

— Слънчева светлина — прошепна той и я целуна по косата.

Два часа по-късно граф и графиня Идън блажено дремеха под завивките, когато едно тихо почукване смути покоя им. Блайт отвори очи в същия миг, в който това стори и мъжът ѝ.

— Мамо Блайт?

— Не отговаряй — прошепна той.

— Ще дойде през твоята стая — прошепна в отговор Блайт.

Роджър се ухили съзаклятнически.

— Залостих вратата на спалнята си, преди да дойда тук.

Блайт прихна. Изглежда, мъжът ѝ предварително бе планирал всичко.

— Мамо Блайт, там ли си? — извика Миранда.

— Да, съкровище.

— Ела да си играем.

— Аз... в момента съм заета — извика Блайт. — Ще си поиграем по-късно.

Роджър не можа да сдържи смеха си.

— И татко ли е при теб? — извика Миранда.

— Да, помагам му в сметките — отвърна Блайт.

— О! — след дълго мълчание заварената ѝ дъщеря извика отново: — Мога ли да занеса ябълки на Перикъл и Аспазия.

— Кажу ми на готвача, че съм позволила — отвърна Блайт. — Нека Брандън те съпроводи до конюшните.

— Благодаря.

Роджър и Блайт се прегърнаха, но чуха друг един глас да казва:

— Трябваше да им поискаш повече — високо рече Брандън. —

Пропусна една златна възможност.

— Какво е това?

— Неповторимата възможност да получиш всичко, което поискаш — обясни момчето. — Родителите ти щяха да се съгласят на всичко.

— Защо?

— Защото защо завършва на О.

— Разбирам.

Бум! Бум! Бум!

Блайт намигна на мъжа си и извика:

— Кой е?

— Миранда. Мамо Блайт, ще ми купиш ли маймунка?

— Попитай баща си — отвърна Блайт, която едва сдържаше смеха си.

— Тате?

— Никакви маймуни!

— Ела — чуха гласа на Брандън. — И не забравяй, използвай златната възможност на момента. Изпуснеш ли я, край.

Гласовете на децата заглъхнаха по коридора.

— Мисля, че Брандън дава лош пример на Миранда — рече Блайт.

Роджър я натисна обратно върху възглавниците и се наведе над нея. Опрял нос до нейния, той каза:

— Не по-лош от твоя — той веднага смекчи с целувка ефекта от думите си. Езикът му нежно погали устните ѝ. — Къде бяхме спрели?

— Тук? — попита Блайт и прокара език по устните му. — Не, не там — поправи се и плъзна ръка към слабините му. — Мисля, че тук.

„Чиста сряда след заговезни, първият ден от Великите пости“ — помисли си Блайт и направи гримаса. Времето за ядене на риба, риба, и пак риба. О, богиньо, тези християни обичаха наказанията.

Блайт стоеше до прозореца на спалнята си и наблюдаваше първите признаци на възраждането на природата. Великите пости бележеха началото на пролетта. Нова надежда изпълваше пробуждащия се от дългия зимен сън свят.

Меланхоличните януарски дни бяха отминали. Сиво небе, от което на парцали падаше сняг, лапавица и накрая дъжд. Растящите пъпки на брезите и кленовете изглеждаха готови да се разтворят всеки момент.

Този ден в края на февруари започна ясен и топъл. Градината на мъжа ѝ изглеждаше спокойна като рая преди грехопадението. Но както змията се бе промъкнала в райската градина, преди няколко дена в Дебре Хаус бе пристигнало семейството на мъжа ѝ.

Блайт нямаше нищо против Джефри, но — да ѝ прости богинята — не можеше да понася Седрик и Сибила. Бе наредила на Дейзи да охранява стаята ѝ в нейно отсъствие, а Ботъмс имаше поръчението да наглежда кабинета на съпруга ѝ, в случай че Сибила реши отново да тършува из къщата.

Блайт въздъхна при мисълта за загадъчния си съпруг. Двамата с Роджър бяха прекарали пет седмици на почти безметежно щастие. Всяка нощ бяха спали заедно и все пак той се оказа неспособен да изрече онези две думички, които се криеха зад устните му.

Обичам те... Блайт не се съмняваше, че Роджър я обичаше. И все пак копнееше да го чуе от собствените му уста.

Писукането на птиците в клоните на върбата привлече вниманието ѝ. Блайт забеляза по-младият ѝ девер да седи на пейката под клоните на нейния стар приятел.

Джефри изглеждаше меланхолично настроен и Блайт се запита какво ли се бе случило. Приближаването на пролетта бе щастливо

време и въпреки това деверът ѝ изглеждаше така, сякаш бе изгубил най-добрия си приятел. От самото си пристигане в Дебре Хаус Джефри ѝ се бе сторил необичайно мълчалив.

Блайт обърна гръб на прозореца, взе наметката си и се запъти към вратата. Навярно щеше да успее да поразведри Джефри, а тъй като Брандън и Миранда имаха занятия, тя беше свободна и никой нямаше да ги смущава.

Блайт изтича надолу по стълбите. Докато минаваше покрай голямата зала, видя Седрик да се упражнява с шпагата си. Сибила седеше пред камината. Блайт хвърли поглед към кабинета и при вида на затворената врата разбра, че мъжът ѝ бе вътре и работеше.

Младата жена излезе в градината, запъти се към върбата и още отдалече извика:

— Защо сте толкова умислен?

Джефри вдигна глава, погледна към нея и ѝ направи знак да спре.

— Не се приближавайте — предупреди я той. — Ако Роджър ни види заедно, ще си помисли, че му слагаме рога.

Изненадана от думите му, Блайт спря за миг. След това се приближи и седна на пейката до него.

— Моля ви, вървете си — каза Джефри. — Не искам брат ми да ме извика на дуел.

— Да не сте пили? — попита Блайт.

— Роджър не ми вярва — каза Джефри.

— Но това е смешно — възкликна тя. — Защо собственият ви брат ще храни недоверие към вас?

— Да го бяхте видели в Хемптън Корт — със сериозно изражение каза Джефри. — Обвини ме, че съм спал с Дарнел.

Думите му я шокираха.

— Защо ще си мисли за вас нещо толкова ужасно? — попита тя, след като се бе съвзела от изненадата.

Джефри сви рамене.

— Никога не съм му давал повод да се съмнява в лоялността ми.

Известно време никой не продума. За пръв път в живота си Блайт не намираще утешителни думи.

— Като деца двамата с Роджър бяхме по-близки от повечето братя — каза Джефри накрая. — Презрението на баща ни ни сближаваше.

— Сигурна съм, че баща ви е обичал всичките си синове — възрази Блайт.

Джефри се усмихна горчиво и поклати глава.

— Не сте имали възможността да се запознаете със Саймън Дебре. Седрик бе негов любимец, но аз така и не разбрах защо.

— Естествено е да предпочита сина, който прилича на него — рече Блайт.

— Наистина ли? — отвърна Джефри. — За мен е по-естествено да предпочита първородния си син, но той налагаше с камшик бедния Роджър при всяка удала му се възможност. Аз имах късмет. Мен просто не забелязваше.

— Той е бил мъжа ми? — повтори Блайт шепнешком.

— Да, докато Роджър не стана паж в двора и баща ви не се застъпи за него — обясни Джефри. — Доколкото знам, господин графът е заплашил баща ми да го докара до просешка тояга, ако още веднъж вдигне ръка срещу Роджър.

Блайт се усмихна. Това бе съвсем в стила на баща ѝ.

— Седрик единствен се радваше на вниманието и обичта на баща ни — продължи Джефри. — Роджър е имал мама, преди тя да почине по време на раждането ми. Но аз си нямах никого. Освен Роджър.

— Сигурна съм, че Роджър ви обича — рече Блайт и утешително докосна ръката му. — Майка ви също би ви обичала, ако не бе починала.

— Не, Роджър ме презира. След онзи ден в Хемптън Корт вече съм сигурен — отвърна Джефри. — След като ви видях с Миранда, ми се прииска да можех да узная нещичко за майка си.

— Всички семейства преживяват тежки моменти — каза Блайт. — Отношенията ви с Роджър отново ще бъдат както някога, уверявам ви. Всеки ден стават чудеса.

— Не зная.

— Повярвайте ми — рече Блайт. — Всичко ще се оправи.

— Може би сте права — отвърна Джефри. — Вие превърнахте Миранда в едно жизнерадостно дете, а и Брандън Монтгомъри сега има бъдеще. Изглежда, чудесата ви следват по петите.

Тази мисъл накара Блайт да се усмихне. В този момент чу някой да я вика.

— Милейди! — по моравата към тях се приближаваше Ботъмс.
— Господин графът би желал да говори с вас.

Блайт хвърли поглед към гледащия към градината прозорец на кабинета и смътно различи тъмния силует на мъжа си.

— Доскоро — каза тя и стана от пейката.

Отправи се право към кабинета на мъжа си. Пред вратата спря, усмихна се лъчезарно и влезе, без да почука. Роджър стоеше зад писалището си.

Блайт прекоси помещението и се престори, че не забелязва гневното му изражение. Седна на стола пред писалището и попита:

— Искал си да говориш с мен?

Роджър също седна.

— Какво правеше в градината? — без предисловия попита той и посочи прозореца.

— Видях Джефри да седи сам под върбата — каза Блайт и реши да се възползва от шанса да помири двамата братя. — Стори ми се толкова тъжен, че реших да го поразведря.

— Разбирам — каза Роджър и сведе поглед към книгата върху писалището си.

— Не, не разбираш. Ти си напълно сляп — Роджър вдигна глава и я погледна. — Джефри смята, че му нямаш доверие — каза тя. — Как си могъл да си помислиш, че собственият ти брат ще те предаде?

— Каин е убил Авел.

— Джефри не е Каин — рече Блайт. — Той те обожава и не разбира защо му приписваш такова чудовищно престъпление.

— Грижи се за своите проблеми — сряза я Роджър.

— Аз съм твоя жена и проблемите ти са и мои — отвърна тя.

— Остави това, Блайт — Роджър си пое дълбоко дъх и смени темата. — Утре сутрин напускаме Дебре Хаус.

— Какво искаш да кажеш?

— Бих искал детето ни да се роди в Идън Корт.

— Детето няма да се роди по-рано от средата на юли — рече Блайт. — Защо е тази припряност? Нали не мислиш, че двамата с Джефри сме...

— Решението ми няма нищо общо с Джефри — отвърна той. — Ще ни трябват месеци, за да се подготвим за посрещането на кралицата.

— Ще кажа на Дейзи и Хартуел да приготвят багажа — рече тя и стана.

— Не съм свършил.

Блайт седна отново и го погледна смутено.

— Седрик и Сибила ще те съпроводят до Уинчестър, а аз ще се отбия в замъка Уиндзор — обясни Роджър. — Трябва да обсъдя нещо с кралицата и ще се забавя два-три дена.

— Бих предпочела за спътник дявола — каза Блайт, което го накара да се усмихне. — Но този път ще изпълня желанието ти.

Блайт се запъти право към спалнята си. Дейзи седеше пред камината и пазеше празната стая.

— От дългото седене ме заболяха задните части — оплака се Дейзи и стана.

— Кажи на Хартуел да опакова нещата на децата — нареди Блайт. — Утре сутрин заминаваме за Уинчестър.

Когато братовчедка ѝ излезе, Блайт се приближи до прозореца. Деверът ѝ все така седеше под върбата. Изглежда, Роджър не го бе поканил да замине с тях. Заболя я за Джефри. Тя не можеше да си представи живота си без любовта на родителите ѝ.

Тогавя ѝ хрумна какво можеше да стори, за да облекчи мъката му. Дневникът на майка му все още бе в най-горното чекмедже на писалището ѝ. Блайт не го бе чела, но не се съмняваше, че покойната графиня бе обичала неродения си син и бе оставила някой ред за него.

Но как да му го даде, без да засегне гордостта му? Знаеше, че съчувствието ѝ би го засегнало, а и не искаше Роджър да узнае, че се е ровила из нещата му, дори и с невинното намерение да избере дрехи за Миранда.

След малко ѝ хрумна една идея, която я накара да се усмихне. Когато на другата сутрин заминаха за Уинчестър, тя щеше да остави дневника върху писалището си. Но за да осъществи плана си, трябваше да напише писма на търговските си посредници.

Блайт отдалече забеляза малката групичка. Седрик, Сибила и няколко от хората на Роджър вече се бяха качили на конете си. Брандън седеше на гърба на Аякс, коня, който Блайт му бе купила преди време, и се опитваше да си придаде безразличен вид, но сините му очи

блестяха от вълнение. Миранда седеше в седлото на баща си, докато Джефри държеше Хектор за юздата. Перикъл и Аспазия бяха завързани за колата, с която заедно с багажа пътуваха Хартуел и Дейзи.

— Защо се забави? — попита Роджър.

— Търсих едни писма за търговските си посредници — излъга Блайт. Тя се обърна към Джефри: — Бихте ли предали писмата, което са върху писалището ми, на господата Родейл и Хърбърт? Двамата ще дойдат в петък.

— Разбира се.

— Не бих искала прислужниците да влизат в стаята ми — добави тя, снижавайки глас. — Вземете ги лично от писалището ми.

Джефри кимна.

— Готова съм — обърна се към мъжа си Блайт. — Ще ми помогнеш ли?

Роджър я вдигна на седлото, след което седна зад Миранда. По негов знак малката групичка потегли по посока на реката.

— Чудесен ден за пътуване — отбеляза Сибила, привличайки вниманието на Блайт, която едва не падна от коня при вида на усмихнатата си етърва. Седрик също изглеждаше необичайно щастлив.

Обезпокоена от внезапната промяна, Блайт се запита какво бе в състояние дотолкова да повдигне настроението им. Тя погледна мъжа си, който, изглежда, не забелязваше нищо нередно. Внезапно предчувствие сви сърцето ѝ, но тя успя да се съсредоточи върху пътя.

— Мамо Блайт, разкажи ми приказка — извика Миранда.

Блайт се усмихна на заварената си дъщеря.

— Разказвала ли съм ти вече за Дългите уши, краля на котките?

Миранда поклати глава.

— Имало едно време един друид на име Нюин...

— Проклятие! Джефри е спал с Дарнел, подобно на Оксфорд и много други — извика Роджър и удари с юмрук по масата. — Тя сама ми го каза — Роджър стана от стола си и закрочи насам-натам из стаята. — От два дена съм в Уиндзор, а все още нямам достатъчно доказателства, за да изоблича него или някой друг. Как е възможно никой да не е чул или видял нищо в нощта, когато бе убита Дарнел? Мисля, че трябва да арестуваме и да разпитаем всичките ѝ любовници.

След като бе дал воля на гнева си, Роджър погледна тримата мъже, които седяха край масата, и потръпна вътрешно.

Граф Ричард поклати тъжно глава, сякаш не можеше да понесе, че годините, които Роджър бе прекарал в дома му, са били пропилены. Херцог Робърт извърна поглед, сякаш избухването на Роджър го бе засегнало лично, а престарелият лорд Бъргли повдигна вежди, за да изрази неодобрението си.

Изправен очи в очи с мълчаливия им укор, Роджър се изчерви. Той седна отново на мястото си и рече спокойно:

— Простете, господа.

— Нищо чудно онова, което казвате, да е вярно, но не можем да фалшифицираме доказателства — наруши мълчанието Бъргли.

— Съгласен съм с вас — обади се херцог Робърт. — В противен случай никога повече не бихме се помирили със съвестта си.

— Засега не предприемайте нищо — каза граф Ричард.

— Забравихте ли, че някой се опита да убие Блайт? — попита Роджър и напрегнато впери поглед в тъста си. — Убиецът заплашва жена ми и децата ми.

— Аз съм не по-малко загрижен от вас — каза Ричард. — Но защо на някой от любовниците на Дарнел му е притрябвало да я убива? Убийство без мотив е абсурд.

Роджър отвори уста, за да отговори, но в този момент някой извика името му. Четиримата мъже се обърнаха към вратата.

Раздърпан и мръсен, в стаята се втурна Джефри Дебре. Той извади стария дневник от кожената си чанта и го постави на масата пред брат си.

— Какво правиш тук? — студено попита Роджър, без дори да погледне подвързания в кожа дневник.

— Яздих цяла нощ, за да ти попреча да си счупиш главата заради непоправимия си инат — отвърна Джефри и тримата възрастни мъже се засмяха. — Веднага трябва да поговорим.

Роджър погледна брат си в очите и се запита как бе възможно двама души така да си приличат, а да носят толкова различни души. Слава Богу, че бе изпратил Блайт в Уинчестър.

— Не желая да говоря с теб — каза Роджър и впери поглед в стената.

— Моля те, Роджър — рече Джефри.

Роджър долови болката в гласа на брат си, но отказа да го погледне. Макар да се съпротивляваше, обичта към малкия му брат бавно разтапяше омразата в душата му. Щом нямаше друг начин да се отърве от Джефри, освен като разговаря с него, то най-добре бе това да стане пред свидетели.

— Каквото и да имаш да ми кажеш, ще трябва да направиш това пред Бъргли, Талбот и Деврьо — рече накрая той.

— Чел ли си това? — попита Джефри и посочи дневника.

Роджър погледна дневника. Изглеждаше му познат, но не можеше да си спомни къде го бе виждал.

— Дневникът на мама? — попита Роджър, прочитайки написаното на първата страница.

— Чел ли си го?

— Не.

— Този дневник доказва, че ти си незаконен син на граф Стратфорд — обяви Джефри, шокирайки всички в стаята.

— Ще те убия — изфуча Роджър и скочи от стола си.

Той сграбчи брат си за врата и започна да го души. Джефри бе толкова изненадан, че дори не понечи да се защити. Граф Ричард и херцог Робърт скочиха и спасиха по-младия Дебре.

След като си бе възвърнал самообладанието, Роджър хвърли на брат си един последен унищожителен поглед и се втурна към вратата, но спря, усетил на гърлото си острието на нечия шпага.

— Останете по местата си — нареди Джефри на останалите присъстващи в залата. — Обърни се бавно, братко.

Роджър направи каквото му бе казал Джефри. Той си придаде безразличен вид и се подпря на вратата, дебнейки удобен момент, за да обезоръжи брат си. Джефри бе способен на насилие, ако не дори на убийство. При това пред свидетели.

— И мен ли искаш да убиеш? — попита Роджър.

— Не, бих искал само да ме изслушаш — отвърна Джефри.

— Слушам те.

— Седрик имаше любовта на баща ни, а ти — тази на мама, преди тя да почине — поде Джефри с треперещ от възмущение глас. — Братко, твоята обич бе единственият светъл лъч в детството ми.

— Не искам да слушам повече — сухо рече Роджър.

— Ще слушаш — нареди Джефри и погали врата му с острието на шпагата си. — Не съм спал с Дарнел Хауърд, нито съм я убивал. Дневникът на мама го доказва.

— Какво искаш да кажеш? — попита Роджър. Той погледна пожълтелите дневник, а след това вдигна поглед към брат си. Как бе възможно дневникът на една отдавна мъртва жена да докаже невинността на брат му?

— Мама е обичала графа на Стратфорд — рече Джефри. — За нещастие Монтгомъри вече бил женен, което обаче не му попречило да те създаде. Роджър, ти си извънбрачен син на Стратфорд. Ако не ми вярваш, прочети дневника на мама.

— Не мога да повярвам — промърмори граф Ричард.

— Невероятно — съгласи се херцогът.

Единствено лорд Бъргли мълчеше и чакаше още подробности. Роджър се взираше в брат си. Ако онова, което казваше той, бе вярно, то баща му бе имал логична причина да го мрази.

— Стратфорд е и мой баща — добави Джефри. — Пише го в дневника на мама.

Роджър се намръщи. Потресен от думите на брат си, той попита:

— Признаваш, че си копеле?

Джефри кимна.

— Бедният Седрик — рече Роджър, допускайки, че и тримата имат един и същ баща. След това се облегна на вратата и добави: — Това откритие ще го съсипе. Дано това откритие да не шокира прекалено Сибила. Знаеш каква е — той погледна тъста си и рече: — Сър, надявам се, не съжелявате, че сте ми дали дъщеря си за жена.

— Някои от най-достоините мъже на Англия са извънбрачни деца — отвърна Ричард. — Не мислете лошо за себе си.

— Седрик не е копеле — спокойно рече Джефри и свали шпагата си. — Той е единственият законен син на Саймън Дебре.

— Тогава той е трябвало да наследи титлата му — рече Роджър.

— Не прибързвайте със заключенията, Идън — намеси се най-сетне лорд Бъргли — Саймън Дебре не се е отказал от вас, което означава, че е признал бащинството.

— Саймън Дебре бе жесток и надут, никога не би признал, че жена му е обичала друг — каза Роджър. — С такъв мъж, какъвто го познавам аз, не мога да упрекна майка си, че е потърсила утеха в

обятията на друг. Ще обясня положението на Седрик. Ако желае, той може да стане граф Идън.

— Мисля, че Седрик и Сибила знаят за съдържанието на дневника — каза Джефри. — Мама пише колко огорчена била, когато Седрик я нарекъл курва. Навярно го е направил под натиска на баща си... Братко, не забравяй, че богатството ти е спечелено, а не наследено.

Роджър го погледна недоумяващо.

— Мисля, че разбирам — неочаквано рече граф Ричард. Изправи се и взе шпагата си от масата.

Херцог Робърт стори същото.

— Аз ще се погрижа за това — рече лорд Бъргли и взе дневника от масата. — Ще издайствам заповед за арест. Един кралски отряд ще ви съпроводи до Уинчестър.

Роджър погледна брат си, а след това и приятелите си с все същото недоумяващо изражение.

— Искате да арестувате Седрик, защото е законен наследник на баща си? — попита той.

— Мили Боже, мислиш ли, че съм яздил цяла нощ само за да разглася пред света, че сме копелета? — попита Джефри. — Седрик иска титлата и състоянието ти. Затова е убил Дарнел.

Роджър поклати глава и рече:

— Невъзможно, той ми е брат. Не е способен...

— Мен мислеше за способен да го сторя.

— Но Седрик...

— Седрик има мотив — настоя Джефри. След това добави: — Ти му повери Блайт и Миранда.

— По дяволите — изруга Роджър, осъзнал истината в думите на брат си. С три големи крачки той се добра до масата, грабна шпагата си и се втурна към вратата.

Всички, с изключение на лорд Бъргли, го последваха.

— Братко, прощавай, че се усъмних в лоялността ти — каза Роджър вече в конюшните. — Как мога да поправа грешката си?

— Какво ще кажеш да платиш дълговете ми на комар? — попита Джефри и се ухили.

— Имам по-добра идея — отвърна Роджър. — Ще ти намеря богата жена.

„Никога няма да разбере мъжката логика“ — мислеше си Блайт, изправена до прозореца. В двора Брандън демонстрираше уменията си да борави с оръжие пред публика, която се състоеше от един-единствен човек: Миранда. Даденият му от Роджър нож, изглежда, неимоверно го въодушевяваше, съдейки по времето, което момчето отделяше на това, да бодне непредпазливите обитатели на Идън Корт.

Блайт вдигна поглед към небето. През този прекрасен слънчев ден не се мяркаше нито едно облаче и Блайт имаше чувството, че би могла да надникне зад хоризонта.

Уинчестър и родното място на мъжа ѝ бяха такива, каквито си ги бе представяла. Щастието ѝ се помрачаваше единствено от отсъствието на Роджър, но той щеше да пристигне скоро.

Блайт погали с длани леко заобления си корем. Вече четири месеца носеше детето на Роджър в утробата си и трябваше да минат още пет, преди да се роди Аристотел, но тя вече изгаряше от нетърпение. Идън Корт щеше да бъде чудесен дом за децата им.

Чула заварената си дъщеря да пляска с ръце, Блайт отново отпрати поглед към градината. Тогава ѝ хрумна една идея. Реши да запознае децата с вярата си още повече, че отсъствието на Роджър ѝ предлагаше чудесна възможност да го стори.

Блайт обърна гръб на прозореца и взе плетения си златен колан. На него бяха закачени черната кожена кания с малкия кинжал, а също торбичката с магическите камъни. Младата жена се загърна в една лека вълнена наметка и напусна стаята.

Радваше се, че бе дала свободен ден на Хардуик, Дейзи и Хартуел, защото така нямаше да бъдат обезпокоявани от никого. Минавайки покрай кабинета на мъжа си, тя дочу гневния глас на етърва си и спря за момент.

— Страхливец — просъска Сибила по адрес на някого зад затворената врата.

— Говори по-тихо, иначе ще те чуе още някой — предупреди я Седрик.

Блайт долепи ухо до вратата. Знаеше, че не биваше да подслушва чужди разговори, но не можеше да устои на изкушението.

— Досега не си се оплаквал от това, че Дарнел е мъртва — рече Сибила.

Говореха за убийство. Блайт не смееше да помръдне, макар през тялото ѝ да премина тръпка на ужас. С всеки изминал миг я обземаше все по-смразяваща паника.

— Не си ме питала за съвет — рече Седрик. — Иначе бих ти попречил да го сториш.

— Смъртта на Дарнел едва не ти донесе титлата, която ти се пада по право — отвърна Сибила. — Трябва да доведем нещата докрай, преди Роджър да пристигне.

— Баща ми така и не обяви Роджър за копеле — рече Седрик. — Без доказателството в дневника на майка ми това е равнозначно на признаване.

— Саймън Дебре бе прекалено горд, за да признае публично, че жена му го е мамила — отвърна Сибила. — Разказа ти истината с надеждата ти, неговият единствен син, да отмъстиш за онова, което му бяха причинили. За наше щастие Роджър притежава необикновената дарба да печели пари и ние ще ги наследим, когато го изпратим на онзи свят.

Блайт усети земята да се изплъзва изпод краката ѝ. Тя се подпря с ръка на стената, за да запази равновесие. Седрик и Сибила бяха убили Дарнел и желяеха смъртта на Роджър! Нямахше да се спрат и пред нови убийства, за да постигнат целта си. Следващите думи, които чу, ѝ дадоха да разбере, че не се бе излъгала.

— Блайт е очарователно създание — рече Седрик. — Мисълта, че трябва да я убия, ме поболява.

— Тя носи наследника на брат ти. Освен това убийството ѝ ще изпрати Роджър на бесилото — отвърна Сибила. — Планът ни е съвсем прост. Когато види мъртва дъщеря си, дори граф Базилдън ще поиска екзекуцията му.

— Въпреки, това идеята не ми харесва...

— Миранда и момчето също трябва да умрат — прекъсна го Сибила.

— И деца ли убиваме вече? — Седрик звучеше изненадан от предложението на жена си. — Как мога да посегна на собствената си племенница?

— Миранда е следващият по ред наследник — напомни му Сибила. — Ще се отървем от нея днес, докато Хардуик и Дейзи ги няма.

— Въпреки това...

— Аз ще го направя — припряно рече Сибила. — Ти трябва само да си затваряш устата.

— Добре — съгласи се Седрик след дълго мълчание.

— Сигурна бях, че ще проявиш достатъчно прозорливост и смелост и ще се съ согласиш с мен. Знаеш ли, направо не е за вярване колко глупав може да бъде Роджър — рече Сибила. — Истинско чудо е как никога не му е минавало през ума, че ти си единственият син на Саймън Дебре. В края на краищата ти единствен от трима ви си мургав и имаш черни очи и коса.

Черното слънце... Пази се от черното слънце.

Блайт ужасено гледаше вратата. Опасността, за която говореше предсказанието, не беше в небето. Тя бе в кабинета на мъжа ѝ.

Блайт се втурна по коридора. Най-напред трябваше да скрие децата, а след това да отвлече вниманието на убийците.

Тя излезе на двора и хукна през градината към Миранда и Брандън. Когато вдигна поглед към небето, видя на хоризонта да се скупчват черни облаци. Слънцето бе изчезнало.

— Елате с мен — нареди Блайт, улови Миранда за ръка и поведе двете деца към конюшните.

— Къде отиваме, мамо Блайт? — попита Миранда.

— Ще играем на криеница — отвърна Блайт и успя да се усмихне на момичето. — Ние ще се крием, а чичо Седрик ще ни търси.

Брандън се покашля, за да привлече вниманието ѝ, и я погледна въпросително. Блайт посочи с очи Миранда и поклати глава. Момчето кимна.

Не бяха минали и десет минути, когато тримата напуснаха конюшните. Миранда седеше пред Блайт на гърба на Ахил, а Брандън яздеше Аякс.

След петнадесет минути бяха в Уинчестър. Градът изглеждаше необичайно безлюден, а черното небе над тях вещаеше страховита буря.

Блайт насочи Ахил към долната част на града, където се намираше катедралата с гроба на свети Суидин. Над купола на

катедралата се издигаше трудно различимата от това разстояние централна кула.

— Свети Суидин бил англосаксонски епископ, който правел чудеса — поде Блайт, за да успокои заварената си дъщеря, когато слязоха пред параклиса от източната страна на катедралата. Тя се наведе над гроба, в който бяха положени, мощите на светеца, и добави: — Погребан е тук, защото искал до края на времената да усеща падащите от небето капки дъжд.

Блайт улови Ахил за юздите и поведе момичето и коня към параклиса. Брандън ги последва с Аякс.

— Да вземем ли и конете с нас? — попита Миранда. — Нали това носи щастие.

— Да — Блайт я поведе към олтара и нареди: — Ако стоите тук, свети Суидин ще ви закриля. Разбрано?

— Ами вие? — попита Брандън.

— Аз ще направя заблуждаваща маневра.

— Мамо Блайт, не ме оставяй сама — проплака Миранда и се вкопчи в нея.

— Чуй ме — каза Блайт и коленичи пред детето. — Чичо Седрик е лош човек и иска да ни причини болка. Баща ти ще дойде всеки момент, за да ни спаси. Ще слушаш ли Брандън?

Миранда кимна.

Блайт стана и се обърна към момчето.

— Не допускай Седрик и Сибила да се приближат до нея. Ако е необходимо, използвай ножа.

— Къде отивате? — попита Брандън.

— Ще им отвлека вниманието.

— Мога да го направя аз — предложи момчето. — Вие останете с Миранда.

— На мен не могат да сторят нищо — каза Блайт и се усмихна уверено. — Не е лесно да хванеш пеперуда.

След тези думи тя се обърна и изведе Ахил. Навън спря край гроба на светеца и прошепна:

— Свети Суидин, моля те да сториш още едно чудо. Изпрати ми мъгла и вятър, и дъжд, за да ме закрилят. Пази децата ми, родените и нероденото. Закриляй ме от злото. Амин.

Блайт се качи на коня. Преди да потегли, тя вдигна поглед към почернялото небе и усети върху лицето си първите дъждовни капки.

Блайт вдигна качулката на наметката си и още веднъж погледна към гроба на светеца.

— Благодаря — промълви младата жена.

След това пришпори Ахил. Не след дълго вече бе извън Уинчестър и яздеше по посока на Идън Корт. Знаеше, че Седрик и Сибила вече бяха открили бягството им и ги търсеха.

Искаше да ги отдалечи възможно най-много от Уинчестър и от децата. Горите наоколо предлагаха безброй възможности за скривалище.

Когато наближи Идън Корт, над земята се спусна мъгла, а вятърът се усили. От небето започнаха да падат едри дъждовни капки. В далечината Блайт съзря два силуета на конници. Тя рязко дръпна юздите на коня си и точно в този миг вятърът свали качулката от главата ѝ.

— Там! — чу тя да казва единият от конниците и да сочи към нея. Седрик и Сибила.

Блайт обърна Ахил към гората, където вятърът не бе толкова силен, но мъглата бе по-гъста.

— Чакайте! — извика Седрик.

— Върнете се къщи! — извика Сибила.

Блайт се сля с коня си и препусна през гората. Беше се навела ниско над врата на коня, за да се предпази от шипащите гърба ѝ клони на дърветата и сега инстинктивно се вкопчи в гривата му. Ахил не знаеше страх и летеше като вятър.

Не след дълго гората свърши и Блайт се оказа на обрасла с трева скала от креда, висяща над обгърнатата в мъгла река Итън. Тук вятърът виеше още по-зловещо.

Блайт осъзна, че се намираше на скалата от видението си и усети да я обзема паника. Тя се огледа на всички страни в търсене на някаква възможност за бягство.

Напразно.

В края на гората една върба ѝ предлагаше успокоение с висящите си до земята клони. Блайт слезе от коня и го поведе към дървото.

Тя опря гръб на върбата, извади кинжала си и зачака. След като в продължение на няколко мига не се появи никой, Блайт погледна

острието и се помоли:

— Свети Суидин, помогни ми.

Тогава съзря Седрик и Сибила. Двамата слязоха от конете и бавно се насочиха към нея. Наметките им плющяха на вятъра и се увиваха около краката им.

— Останете намясто или ще умрете — заплаши ги Блайт, насочвайки острието към тях. Ахил изцвили заплашително, сякаш за да подчертае думите на господарката си.

Седрик и Сибила спряха на известно разстояние и се спогледаха нервно. Пръв заговори деверът ѝ:

— Какво се е случило?

— Бебето ви прави раздразнителна — рече Сибила. — Вижте какво ужасно време. Трябва да се връщаме в Идън Корт.

— Зная всичко — рече Блайт. — Чух ви да говорите за убийството на Дарнел.

— Светът просто се отърва от една курва — отвърна Сибила. — Какво значение има това, когато става дума за една титла и едно състояние?

— Всяка душа във всемира е от значение — каза Блайт. — Дори вашите.

— Оставих кинжала си в Идън Корт — каза Сибила и погледна мъжа си. — Извади шпагата си и да приключваме с нея.

— Седрик, двамата е Роджър сте наполовина братя — рече Блайт. — Вие сте чичо на детето, което нося в утробата си.

В продължение на един безкрайно дълъг миг Седрик я гледаше, без да продума, след което се обърна към жена си:

— Не мога да използвам шпагата си срещу жени.

— Тогава я накарай да скочи от скалата. Поне това можеш, нали? Седрик бавно извади шпагата си и пристъпи към Блайт.

— Помислете сам, Седрик — извика тя. — Вие нямате пръст в убийството на Дарнел. Единственото ви престъпление е вашето мълчание. Не позволявайте на тази змия да ви изкушава с обещания за богатство.

— Хайде, направи го — просъска Сибила. — Ако някой научи за Дарнел, ще увиснеш на бесилото до мен.

— Искате ли през остатъка от живота си да спите до жена, чиито ръце са изцапани с кръв? — отвърна Блайт. — Кога, мислите, ще реши

да се освободи и от вас?

— Седрик, желая ти само доброто — ласкателски рече Сибила.
— Не слушай лъжите й.

Седрик се колебаеше. Накрая той се обърна към жена си:

— Винаги съм предпочитал някоя по-блага жена. Може би няма да е зле да бутна от скалата теб и да се оженя за Блайт.

— Дамата вече си има съпруг, който я обича повече от живота си — рече един глас зад тях. Погледите на тримата се обърнаха в посоката, от която бе дошъл гласът.

Висок и внушителен, Роджър стоеше с шпага в ръка и смразяващо кръвта изражение на лицето.

На лицето на Блайт се появи усмивка на радост и облекчение. Любимият й бе дошъл, за да я спаси. Той я обичаше.

— Къде са Миранда и Брандън? — попита Роджър.

— Скрих ги.

— Умна жена — Роджър й се усмихна и насочи шпагата си към Седрик. — Пригответи се да умреш, коварно копеле.

— Ти си копелето, не аз — със самодоволна усмивка отвърна Седрик, вдигайки шпагата си.

Роджър не отвърна нищо, а бавно запристъпя към брат си. Двамата мъже започнаха да се дебнат, обикаляйки в кръг. Всеки от тях бе готов да нападне, но изчакваше другият пръв да стори това.

С периферното си зрение Блайт забеляза, че Сибила крадешком се приближаваше към тях, очевидно възнамерявайки да подложи крак на Роджър.

— Нито крачка повече — заплаши я Блайт.

Сега цялото й внимание бе ангажирано със Сибила, която бе достатъчно умна да вземе сериозно заплахата й.

— Признай, братко — рече Роджър. — Ти си убил Дарнел, наел си негодника, който се опита да ме убие на пазара Смитфийлд, а след това се опита да удушиш Блайт.

— Аз направих всичко това — обяви Сибила. — На Седрик не му стиска да го стори.

Изненадан от признанието й, Роджър обърна глава, за да я погледне. Седрик се възползва от този миг невнимание на противника си и замахна с шпагата. Роджър все пак успя да отскочи навреме и да избегне смъртоносния удар.

— Седрик, хвърлете оръжието — извика Блайт, ужасена от сблъсъка между двамата братя — или ще убия жена ви.

Седрик се засмя мрачно.

— Скъпа снахичке — каза той, без да изпуска от поглед брат си, — нямам нужда от допълнителен стимул, за да се бия.

— Аз ще се погрижа за Сибила — каза един басов глас зад Блайт.

Тя едва не се строполи на земята от облекчение, когато видя дядо си. След миг от гората се появи и баща ѝ, следван от Джефри и десетима войници от кралската гвардия.

— Достатъчно, Роджър — извика Ричард. — Всички чухме признанията.

— Още не съм свършил — отвърна Роджър и поклати глава.

Блайт се бореше със себе си и с непреодолимото желание да помоли Роджър да остави войниците на кралицата да отведат Седрик и Сибила. Младата жена знаеше, че ставаше дума за честта на мъжа ѝ. Много повече. Собственият му брат го бе предал и сега заслужаваше да си получи възмездието. Роджър сам щеше да приеме бремето на братоубийството в мига, в който нанасяше смъртоносния удар. Или получаваше смъртоносен удар.

— Ще умреш заради престъпленията си — рече Роджър, пронизвайки с поглед мъжа, когото само преди няколко дена би защитил с цената на живота си.

— Готов съм, братко — усмихнато отвърна Седрик, сякаш убеден, че можеше да победи противника си само с едно помръдване на ръка.

Стиснали шпагите си, сега двамата мъже стояха в средата на кръга, образуван от войниците на кралицата. И двамата бяха готови за битка на живот и смърт. Роджър преви рамене като уличен разбойник, а Седрик запази класическата стойка, сякаш смяташе брат си за недостоен противник, който не представляваше заплаха за него.

Внезапно, с бързината на неочакван порив на вятъра, Седрик замахна от китката, но този път Роджър бе подготвен. Той се отдръпна ловко и насочи върха на шпагата си към корема на брат си.

Седрик отскочи в последния момент, преди острието да го прониже.

Тогава започна битката. Двамата братя обикаляха в кръг и се дебнеха. Безкрайно дълги мигове всеки от тях се опитваше да открие

слабостите на противника си. Роджър държеше шпагата си на височината на кръста, готов при първа възможност да нанесе удар. Седрик все така спазваше класическата фехтоваческа стойка.

Блайт прехапа долната си устна, за да не извика. Роджър никога не бе побеждавал брат си в дуел. Младата жена трескаво търсеше начин да помогне на мъжа си.

Докосна с показалеца на дясната си ръка най-напред сърцето, а после и устните си. След това зачака.

Десет безкрайно дълги минути звънът на остриетата се смесваше с воя на вятъра. Нападение, парирание, контранападение.

Напрежението превръщаше всеки миг във вечност. Никой от двамата не успяваше да спечели надмощие.

Тогава, след поредния удар на Седрик, който Роджър бе парирал, мъжът ѝ насочи шпагата си към лицето на брат си.

Блайт се възползва от тази възможност. Тя посочи с показалеца на дясната си ръка девера си, затвори очи и мълчаливо се помоли на своя стар приятел, вятъра.

За да избегне удара на брат си, Седрик понечи да отскочи назад, но внезапен порив на вятъра го извади от равновесие. Мъжът падна по гръб и изпусна шпагата си.

— Ти си мъртвец — каза Роджър и насочи върха на шпагата си към лицето му.

— Благородниците не се целят в лицето, само в стомаха — криво се усмихна Седрик. — Хайде, довърши започнатото.

Роджър нерешително се взираше в него, а на лицето му бяха изписани противоречиви чувства.

— Направи го — подкани го Седрик. — Или си не само копеле, но и страхливец?

— Не заслужаваш цял живот да съжалявам, че съм убил собствения си брат — рече най-сетне Роджър. Той погледна гвардейците на кралицата и нареди: — Махнете го оттук, докато не съм размислил.

Мъжете побързаха да изпълнят заповедта му и вдигнаха Седрик на крака. Херцог Робърт хвана Сибила над лакътя и тръгнаха към конете. Граф Ричард прибра шпагата си в канията, кимна на дъщеря си и последва останалите.

Роджър се обърна към Блайт и по погледа ѝ отгатна, че бе постъпил правилно. След миг тя му се усмихна лъчезарно.

Тогава, сякаш по волята на някаква магическа сила, вятърът спря да вие, а гъстата мъгла се разнесе.

Роджър пусна шпагата си на земята и протегна ръце. Блайт се втурна към него. Той я взе в обятията си и така я притисна към себе си, сякаш никога нямаше да я пусне.

Блайт го погледна и видя лицето му да се приближава към нейното. Устните им се сляха в целувка, която сякаш щеше да трае цяла вечност.

Роджър вложи в тази целувка цялата си любов, а Блайт му отвърна със същото.

— Ако ми кажете къде са Миранда и Брандън, ще ви оставя сами — усмихнато рече Джефри.

— Скрих ги в параклиса при катедралата в Уинчестър — отвърна Блайт.

Джефри кимна и се обърна.

— Бъдете предпазлив. Брандън изгаря от желание да изпробва ножа си върху някого — извика след него тя.

Роджър се ухили.

— Как разбра къде да ме намериш? — попита Блайт.

— Любовта ми подсказа — тя го погледна смутено. — Обичам те — каза Роджър. — Винаги съм те обичал, моя сладка пеперудке.

— Знаех това — каза Блайт с лъчезарна усмивка. — Чаках да го осъзнаеш.

Роджър се поколеба за миг, а лицето му помръкна.

— Блайт, аз не съм мъжът, за когото ме мислиш. Аз...

Блайт постави пръст на устните му, за да го накара да замълчи.

— Не ме интересува кой е баща ти, ако това имаш предвид.

Роджър я целуна още веднъж и прошепна:

— Любовта побеждава всичко.

Пролетното слънце надникна иззад облаците. Блайт вдигна поглед и съзря един самотен орел да се рее в небето. Сърцето ѝ подсказваше, че върху едното му крило бе кацнала красива пеперуда.

ЕПИЛОГ

— Мисля, че трябва да изберем друго име — каза Блайт и погледна мъжа си, който седеше на ръба на леглото. Блайт държеше в ръце малката им, родена едва преди няколко часа, дъщеричка. — Аристотел не е подходящо име за момиче.

— Ти избери името на дъщеря ни — отвърна Роджър и се наведе, за да я целуне по бузата. — Когато Бог ни дари със син, аз ще му избира име.

— Искаш да кажеш богинята — поправи го тя.

— Все едно.

— Ще я нарека Уилоу на името на една моя стара приятелки — каза Блайт и с обич се вгледа в спящата си дъщеря.

— Уилоу Дебре — рече Роджър. — Добре звучи.

В стаята се възцари благоговейна тишина, докато двамата родители наблюдаваха най-красивата гледка, която някога биха виждали очите им — тяхната новородена дъщеря. Двамата се засмяха, когато Уилоу помръдна устенца, сякаш сучеше от майчината гръд.

— Днес е празникът на свети Суидин — каза Блайт и погледна към прозореца, откъдето в стаята проникваше слънчева светлина. — Каквото е времето днес, такова ще бъде в продължение на четиридесет дена.

— Уилоу заслужава само най-доброто, включително изпълнен със слънчева светлина живот — отвърна Роджър. Той постави показалец в дланта на дъщеричката си, която го обхвана с малките си пръстчета.

Сърцето на Блайт преливаше от радост, като виждаше колко щастлив бе мъжът ѝ. Никой мъж в цяла Англия не заслужаваше повече слънчева светлина и покой от нейния любим.

— Доволна съм, че кралицата се отказа от посещението си в Идън Корт — рече Блайт. — Така ще можем цяло лято да де посветим на децата си. Ще ми се да можехме да останем тук завинаги.

— През септември трябва да присъстваме на празненствата по случай рождения ден на кралицата — напомни ѝ Роджър. — Навярно ще успеем да се върнем в Идън Корт преди падането на зимата.

Тихо почукване на вратата привлече вниманието им. Роджър я погледна въпросително и попита:

— Готова ли си да приемаш посетители.

Блайт кимна.

— Влез — извика Роджър и стана от леглото.

Вратата се отвори и в стаята влязоха Миранда, Брандън и Джефри, които тихо се приближиха към леглото. На лицата им бе изписано очакване и известна нерешителност.

— Родейл и Хърбърт изпратиха това от Лондон — каза Джефри и постави на нощното ѝ шкафче две запечатани писма.

Блайт се обърна към Миранда:

— Как намираш малката си сестричка?

Момчето се усмихна и вдигна палец.

— А какво смяташ за братовчедка си? — попита Блайт Брандън.

— Тя е толкова хубава, колкото майка си — отвърна момчето.

— Струва ми се, че си на път да се превърнеш в истински ласкател — със съжаление рече Блайт. — Чичо ти Джефри ти дава лош пример.

Джефри се засмя тихо.

— И как трябва да наричаме най-младия член на семейство Дебре?

— Уилоу — отвърна Блайт.

Миранда се закиска.

— Като дървото?

— Точно така.

Брандън се наведе към Миранда и прошепна нещо на ухото ѝ. Тя кимна и се обърна към баща си.

— Тате, сигурна съм, че Уилоу много би искала да има една малка майmunка.

— Ще говорим за маймуни, когато се върнем в Лондон — каза Роджър и многозначително погледна брат си.

— Хайде да вървим — намеси се Джефри и изведе децата.

— Мисля, че добре разреших проблема с майmunката — каза Роджър и седна на ръба на леглото — Миранда няма да ми досажда

повече.

Блайт се усмихна.

— Докато се върнем в Лондон.

— Толкова е мека — каза той и погали с пръст бузата на малката си дъщеричка.

— Бих искала изцяло да се посветя на Уилоу — каза Блайт, поглеждайки писмата върху нощното си шкафче. — Би ли се грижил няколко седмици за сделките ми?

— Само ако ми помагаш с онези ужасни числа — отвърна той.

— Цифрите още ли играят пред очите ти?

— Не и когато вечер ме чакаш в леглото ми.

Блайт се загледа в спящата си дъщеричка.

— Сложи я в люлката и ме вземи в обятията си.

Много внимателно Роджър взе бебето от ръцете ѝ и го постави в люлката. За миг остана неподвижен, загледан в малкото личице, след което се наведе над люлката и прошепна:

— Татко те обича.

Седна на леглото, облегна се на таблата и взе Блайт в обятията си. Взря се в удивителните ѝ виолетови очи и попита:

— Какъв подарък би искала за това, че ме дари с втора дъщеря?

— Би ли изпълнил желанието на моето сърце?

— И какво е то?

— Твоята любов.

Роджър се сгуши до нея.

— Вече я имаш. Имаш тялото, сърцето и душата ми.

— Никакви гардений повече? — попита Блайт и повдигна вежди.

Той се ухили.

— Никакви, само рози.

Устните им се сляха в пламенна целувка. От люлката се разнесе тихо хленчене. Двамата не му обърнаха внимание, докато то не се превърна в силен плач.

— Уилоу предпочита ръцете ми пред люлката — рече Блайт.

— Всички бебета плачат — рече Роджър и я целуна отново. — Ще трябва да почака една-две минути.

Плачът на Уилоу се превърна в оглушителен писък.

Блайт сложи край на целувката и угрижено погледна към люлката. Тогава чуха неочакван тътен. Двамата почти едновременно

погледнаха към прозореца. Небето, на което само допреди миг не се мяркаше никакво облаче, бе притъмняло и едри капки дъжд шибаха перваза на отворения прозорец.

— Мили Боже! — Роджър скочи от леглото и затвори прозореца. След това взе от люлката плачещата си дъщеря и я подаде на майка ѝ.

Уилоу престана да плаче.

— Свети Суидин — възкликна Блайт и посочи със свободната си ръка към прозореца.

Слънчевата светлина се завръщаше толкова внезапно, колкото и бе изчезнала.

Той погледна жена си, а след това малката си дъщеричка.

— Мислиш ли, че...

Блайт кимна.

— Уилоу притежава дарбата.

— Без съмнение.

— Някога мислеше, че не би могъл да ме обикнеш — каза Блайт и се сгуши в него.

— Не, малка пеперудке, боях се да не те обикна прекалено силно — отвърна Роджър.

Блайт му се усмихна лъчезарно с преливащ от обич поглед.

— Една целувка? — попита тя.

— Да, скъпа.

Издание:

Патриша Грасо. Хубава като пеперуда

ИК „Ирис“, София, 2000

Американска. Първо издание

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-455-030-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.